arunas

AYŞEGÜL
ÇİÇEKOĞLU

Aşkın SAVAŞI

TUTKUNUN SAVAŞI

AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU

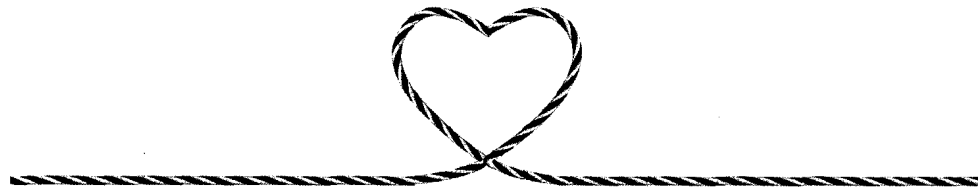
Copyright © Ayşegül Çiçekoğlu
Bu kitabın yayın hakları Arunas Yayıncılık'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı: Mayıs 2016
ISBN: 978-605-4751-82-2
Yayınevi Sertifika No: 15870
Editör: Hakan Ovalı
Redaksiyon: Nazlı Ozan
Kapak Tasarımı: Erkan Ovalı

Baskı:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.
Topkapı-Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 482 11 01
Sertifika No: 16086

Kirpi Yayıncılık Sanayi Ve Ticaret Limited Şirketi Oruçreis Mahallesi. Tekstil Kent Caddesi. Tekstilkent Ticaret Merkezi. A 16 Blok No:18 Esenler/İstanbul Tel: 0212 438 70 80 Faks: 0212 438 70 93
Arunas Bir Kirpi Yayıncılık Markasıdır

TUTKUNUN SAVAŞI

AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU

arunas®

İthaf

Hayatımdaki özel kadın Sedâ'ma.
Bu senin hikayen...

Nesin sen?
Kimsin?
Her nefesimde benimlesin.
İçimdeki tutkuların sebebi sen,
Aldığım tüm nefeslerin sahibisin.
Bu aşk denen savaşta istemesem de benimlesin.

Nazlı Ozan

Bazı sözler tonluk gülle gibiydi.
Sen söz verdin, ben paramparça edildim...

1

İnanmadığını anlatan bir surat ifadesiyle karşısındaki adama bakıyordu genç kız. Duydukları ona ne kadar inanılmaz gelse de adamın suratındaki ciddiyet, aslında inanması gerektiğini söylüyordu. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Bu tip şeyler romanlarda olurdu, gerçek hayatta böyle şeyler olmazdı. Bir şeyler söylemesini bekledi, ama hiçbir şey demeyince daha fazla sessiz kalamadı.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı, karşısında duran kaşları çatık adama. Sesi kurşun gibi göğe saplanırken, ona kararmış suratıyla bakan adam, onun tanıdığı adam değildi. Hatta şimdi ifadesiz bir yüzle kendisine bakan adamı neredeyse hiç tanımıyordu. Karşısındaki adam, duruşunu hiç değiştirmeden gözlerinden düşmanlık akan kıza bakarak oldukça sinirli ve yüksek bir sesle konuştu.

"Söz verdim, o adama karşı gelmek istemiyorum. O tehlikeli... Hem seni hem de beni mahveder," dedi adam, oturduğu koltuktan hiçbir duygu belirtisi olmayan suratıyla.

Genç kız bunun böyle olmayacağını anlayıp sinirlerine hâkim olarak daha yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Kendini kurtarmak için beni kurban edemezsin."

"Sözümden dönemem, bu iş olacak," dedi adam. O da kızgın ses tonunu düşürmüştü.

"Bana sormadan söz verdiğine göre git kendin evlen," diye bağırdı Tutku, daha fazla dayanamamıştı.

Adam, kararmış gözleriyle hırsla oturduğu yerden kalktı ve genç kızın üzerine doğru gitti. Böyle anlarda ondan gerçekten de korkardı Tutku. O da hemen yerinden kalktı ve adım attığı anda da adam kolunu yakaladı.

"Tutku beni zorlama, senin için hiç iyi olmaz."

"Tanımadığım, bilmediğim bir adamla evlenmeyeceğim. Hem hangi devirde yaşıyoruz? Bu yaptıklarını babam duysa seni asla affetmezdi!"

"Ama o öldü. Artık ne seni ne de beni duyabilir. Üstelik çok da umurunda olmayacağını ikimizde biliyoruz. Hem ömür boyu adamla evli kalmak zorunda değilsin, birkaç yıl sonra boşanırsın."

"Neden boşanacağım adamla evleneyim o zaman?"

Turan hiddetle kızın kolunu biraz daha sıktı, ama kız o kadar sinirliydi ki acısını duymuyordu bile. "Yeter artık iki hafta içinde evleneceksin," dedi dişlerinin arasından sinirlenerek.

"İstediğin olmayacak!" diye bir kez daha haykırdı kız, artık ses telleri zarar görüyordu. Cümlenin sonuna doğru sesi kısılmaya başladı.

Bir adım daha yaklaşıp ölümcül bir soğuklukla dibinde biten adam, nefretini kusarcasına buz gibi bir sesle kıza seslendi. "Söylediğim kişiyle Ev-le-ne-cek-sin! İşte o kadar!"

"Hayır."

"Yapacaksın."

"Yapamam," diyerek yalvaran gözlerle abisine baktı. "Her şeyi yaparım ama bunu yapamam," dedi son kez.

"Tutku, benim için kolay mı sanıyorsun? Ama bak yengen hamile, Cenk daha çok ufak," dedi. Sözlerini kızın anlaması için kesti ve gözlerini onun ağlamaklı kahverengi gözlerine dikti. "Bu adam ona olan borcumu ödemediğim takdirde beni yaşatmaz. Ne beni ne ailemi... Onun için zorluk çıkarma Tutku."

"Ben de senin ailen sayılırım," dedi Tutku fısıltıyla. "Onları ve kendini kurtarırken beni harcadığının farkında mısın?" Kahverengi gözleri sulandı. Bu cümle ağır gelmişti genç kıza. Kendini dışlanmış ve istenmeyen olarak gördü. Tıpkı yıllarca babasının yaptığı gibi şimdi de abisi onun canını yakmaya çalışıyordu ve bunda da başarılı oluyordu. Kalbinin sızladığını hissetti.

Bu sözler adamın gözlerinden bir an bir acının geçmesini sağladı. Kızgınlıkla bakan o gözlere bir acı oturdu. Bu, Tutku'nun gözünden kaçmamıştı. Konuşmaya başladığında sesinde öfke namına hiçbir şey yoktu, hatta son derece yumuşaktı ve o anda karşısında ki adam Tutku'nun uğruna her şeyi yapacağı adam olmuştu.

"Sen benim en kıymetlimsin, ama ona çok borcum var ve ödeyemiyorum. Bak, o adam bunun yarısı borç için bile gözünü kırpmadan adam öldürür, ölmemi mi istiyorsun?"

"Tabi ki istemiyorum, ama o kadar tehlikeliyse beni tehlikeye atmıyor musun?" diyerek sakince sordu. Sinirli cevaplar işe yaramıyordu.

"Adamın tek istediği annesi ölmeden evlenmek... İnan bana annesi öldüğü gün senden boşanmak isteyecektir. Annesinin en fazla bir senesi var ondan sonra özgürsün Tutku."

"Sence o özgürlük mü olacak? Sende borcuna karşılık ona beni teklif ettin öyle mi abi?"

"İsmail söyledi, yoksa benim aklımda bile yoktu. Adam da *benim için kim olduğu önemli değil, bakire olsun yeter, dedi.*"

Tutku duyduklarıyla bir adım geri gitti. Gözleri kocaman açılmış, şaşkınlıkla Turan'a bakıyordu. "İnanmıyorum sana, sen nasıl bir abisin. Bakire olsun ne demek ya, beni mal gibi tehlikeli bir adama satmakta hiç mi sakınca görmedin? " diye bağırdı.

"Tutku bağırıp durma elimden bir kaza çıkacak. Duyan da seni, adama metres veriyorum sanır. Resmi nikâhla evleneceksin, adamın karısı olacaksın. Bu iş bitti, adama söz verdim. Evleneceksin."

Karşısındaki adamın gözlerinin içine bakarak son kozunu oy-

namaya karar vererek "Ya bakire değilsem?" diye fısıldadı.

Bunu dediği anda abisi hışımla üstüne yürüdü. Tutku, anî bir hareketle adamın önünden çekilerek aralarına masayı koydu. Burnundan soluyordu.

"Ne demek değilsem?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı adam. "Sen beni katil mi edeceksin? Kabahat bende, seni o okullara göndermeyecektim." Hırsla masanın etrafında döndü ve kız, daha ne olduğunu anlamadan kolundan yakaladı.

"Eğer bakire değilsen... Yemin olsun seni ona bırakmam kendi ellerimle öldürürüm."

"Yani adamın beni öldürme ihtimali var ve sen beni onunla evlendireceksin."

"Tutku sabrımı zorladığının farkında mısın? Bunun doğru olmadığını söyle."

Tutku sesini çıkarmadı. Şimdi her ikisi de birbirine benzeyen koyu kahverengi gözlerini birbirlerine dikmişler ve hiçbir şey demeden sinirle bakıyorlardı. Bir süre sonra adamın, kızın kolunu tutan eli gevşedi. Gözleri o kolda meydana gelen parmaklarının izlerine takıldı. Tutku'nun teninin çok hassas olduğunu biliyordu. Ne kadar sert davransa da kız kardeşinin canını yakmak istememişti.

Tutku ise karşısında duran ve gözlerini kendinden çekmeyen abisine baktı. Ne kadar okursa okusun, nasıl bir ortamda yaşarsa yaşasın kafa yapısı aynıydı. Evleneceği kızın hala bakire olmasını isteyen ve değilse öldürmekle tehdit eden kafa yapısı.

Bakireydi, ama bu istediği için değildi. Şimdiye kadar seveceği biri karşısına çıkmadığı içindi. Sevdiği ve onu seven adama sunacağı bir hediyeydi bakireliği. Zorla evlendirildiği tehlikeli bir adama vereceği bir hediye değildi.

Abisine bir kez daha baktı, modern görüntüsünün altında hala geleneklere körü körüne bağlı abisine... Keşke görüntüsünü değiştirdiği gibi kafasını da değiştirebilseydi.

Sonunda karşısındaki kızgın adam ağzını açtı. "Yarın yengenle doktora gideceksin," dedi sinirli bir şekilde.

"Ne doktoru?"

"Riske giremem, o adam riske girilmeyecek kadar tehlikeli, rapor istiyorum."

"Saçmalama."

"Bana bak, o raporu istiyorum," dedi kızgınlıkla

"Doktora gitmeme gerek yok."

"Sana inanacağımı mı sanıyorsun? Yarın o raporu elimde istiyorum."

"Ne yapacaksın?" diyerek bağırdı Tutku. "Garanti belgesi gibi raporu adama mı vereceksin?"

"Gerekirse vereceğim."

"Seni asla ama asla affetmeyeceğim."

"Çok da umurumda... Yıllardır sana bakıyorum. Yirmi üç yaşındasın, şimdiye kadar seni istemeye gelen herkese bir kulp buldun. Yeter artık! Bitti, anlıyor musun bitti! Senin için harcadığım paraya say bu yapacağını ve borcunu öde."

"Ne yani bana harcadığın parayı mı istiyorsun?"

"Evet, istiyorum," diye bağırdı. "Zor durumda olduğumu söylüyorum, insan abisine yardım eder."

"Ederim. Babamdan bana kalan yerleri satarım istersen, onlar sana borcumu öder. Ya da hepsini sana vereyim."

"O yerler kaldı mı sanıyorsun?" diyen adam, karşısında duran öfkeli kıza baktı.

Tutku, bir an duyduğu cümleye daha da şaşırdı. "Nasıl kaldı mı? Onların tapuları benim üzerime," diyerek abisine bir adım daha yaklaştı.

"Hepsini sattım."

"Benim üzerime olan yerleri nasıl satarsın sen?"

"Geçen sene verdiğin vekâletname ile."

"Ama..."

"Aması yok. Çok borcum vardı ve bankalar üzerime geliyordu. Ya her şeyi kaybedecek ya da oraları satacaktım."

"Yine kaybetmişsin. Hiç olmazsa onlar elimizde kalırdı."

"Kalmazdı Tutku. Hepsinin üstünde banka ipoteği vardı. Üzgünüm."

"Bana deseydin senin için bende satardım, ama sen benden habersiz her şeyi satmışsın."

"Tutku, bak düze çıkayım o sattığım yerleri sana alıp geri vereceğim, ama şimdi birlikte olmamız gerek."

"Bana haber vermeden, sana olan güvenimi boşa çıkarttın. Şimdi elinde satacak bir şey kalmadı beni satıyorsun," diyerek ağlamaya başladı genç kız.

"Başka yolumuz yok."

"Ne kadar?" dedi abisinin gözlerinin içine bakarak.

"Ne ne kadar?"

"O adama ne kadar borcun var?"

"750 bin Euro."

Tutku, bir an duyduğu rakamdan sonra geri çekilerek abisine baktı. İçinden 750 bin Euro diye düşündü. Bu kadar çok borcu ödemesi mümkün değildi.

"İnanmıyorum, bu parayı ne yaptın? Bu kadar nasıl borçlandın?"

"Her şey ters gitti... Battım anlamıyor musun? Bu parayı ödeyemem, bankalar kredi vermiyor ve elimde hiçbir şey kalmadı."

"Babamın ölürken bıraktığı her şeyi kaybettin, üzerine 750 bin Euro borç yaptın ve şimdi de onu benim ödememi istiyorsun öyle mi?"

"Üzgünüm, böyle olsun istemedim."

"Adam bu kadar borcu sileceğine göre gidip kendine birini bulamadı ve beni kabul etti öyle mi abi?"

"Bak, aklımda dahi yoktu. Sadece borcu ertelemesi için gittim."

"Ne oldu da borca karşılık beni sundun?"

"İsmail ile gittik. Zaten İsmail tanıştırdı beni onunla, onlar çok samimî. İçeri girdiğimizde telefonla konuşuyordu. Oturduk, adam bir süre telefonla konuştu ve sonra kapattı. Üzgün duruyordu, İsmail de ne olduğunu sordu. Annesinin ölmek üzere olduğunu ve son isteğinin de evlenmesini istediğini söyledi. Kadın ölmeden gelinini ve torununu görmek istiyormuş."

Tutku ağzını açarak abisine baktı. Daha da sinirlenerek "Evlendiğim yetmedi bir de çocuk doğuracağım adama öyle mi? Dedi. "Bana daha anlatmadığın ne var. Boşanmaktan bahsediyorsun, doğurduğum çocuğu da adama mı bırakacağım?"

"Tutku!"

"Sen nasıl bir insansın, bu konuda ne kadar hassas olduğumu biliyorsun ve benden çocuğumu terk etmemi bekliyorsun."

"Kimse senden çocuğunu terk etmeni beklemiyor."

"Ne yapacağım o zaman, o adamla ömrümün sonuna kadar evli mi kalacağım?"

"Belki seversin."

"Zorla evlendiğim bir adamı seveceğim öyle mi? Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Neden olmasın."

"Bunu asla yapmam, asla o adamı sevmem."

"Üzgünüm Tutku, oraya giderken amacım seni sunmak değildi. İsmail'de ona o zaman Nicole ile evlenmesini söyledi."

"Nicole kim?"

"Sevgilisi herhâlde ne bileyim."

"Bir sevgilisi var üstelik. Beni nasıl bir işe bulaştırdın sen böyle?"

"Dinle, sordun anlatıyorum. Dinlemeyeceksen anlatmama gerek yok."

"Tamam dinliyorum," dedi Tutku, kinle abisine bakarak.

"O da annem yabancı gelin istemiyor, Türk istiyor, dedi. Evlenecekse bakire bir kızla evleneceğini söyledi. İsmail bana

baktı. Ne olduğunu anlamadım ve beni göstererek Turan'ın kız kardeşi var, istersen onunla evlenebilirsin, dedi. Bana dönerek seni sordu bende anlattım."

"Ve adamda senin anlatmanla benimle evlenmeye karar verdi öyle mi?"

"Evet, zor durumdaydı, evlendikten sonra borcu sileceğini söyledi."

"Sana inanamıyorum abi. Korkarak gittiğin adama beni satarak geri geldin. Ne olacağımı hiç düşünmedin, bana nasıl davranacağını hiç hesaba katmadın. Dövecek mi, işkence mi edecek bunları hiç düşünmedin. Tek istediğin borcunun silinmesiydi ve bunu başardın. Kendinden başka hiç kimseyi düşünmedin. Ömrümün sonuna kadar karılık etmek üzere beni bir adama sattın."

Tutku çaresizce çırpınırken kendisine bir çıkar yol arıyordu. Öyle ki aklına gelen bütün ihtimalleri sıralamayı ihmal etmiyordu.

"Tutku bak, İsmail onun sevgililerine hep iyi davrandığını söylüyor sana neden işkence etsin."

"O zaman o iyi davrandığı sevgilileri ile evlensin. Hem İsmail de kim? Sen ne biliyorsun adamın doğru söylediğini?" Histerik bir gülüş dudaklarını yoklarken, kıstığı gözleri abisinin savunduğu şeylere inanmadığının en açık kanıtıydı.

"Onu tanırım, iyi bir adamdır."

"İyi olsa seni onunla tanıştırmazdı."

"Bu iş bitti artık, çok zengin bir adamın karısını olacağını düşün ve mutlu ol."

"Her şey para değil mi senin gözünde?" Tutku, yüzüne vuran her yeni keşfettiği şeyle, abisine olan güveninin sular altında can çekiştiğini adım adım yaşıyordu.

"Parasız hiçbir şey olmuyor, paran varsa her şey var. Parasızlığın ne olduğunu hiç bilmedin. Hep her dediğin oldu.

Senin için değişen bir şey olmayacak."

"Sevmediğim ve istemediğim bir adamın karısı olmak dışında değişen bir şey olmayacak demek istedin."

"Zamanla seversin, herkes severek evlenmiyor."

"Son sözün bu mu?" Abisine ettiği ısrarın sebebi, içinde son kalan umut kırıntılarının henüz tam anlamıyla ezilmemesiydi.

"Evet, Tutku bu. Lütfen bana öyle öldürecek gibi bakma."

"Şu anda tam da istediğim o."

"O zaman sıraya girmen gerek, eğer kabul etmezsen beni öldürmeyi bekleyen çok kişi var," diyerek son kez kardeşine baktı ve salondan çıktı.

Çek git diyen beynime, yüreğim dur diyor
Bedenim köle olacakken
ikisi de boş kalıyor

Tutku olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Abisinin söylediği sözler, âdeta beynine bir balyoz misali vurulmuştu. Birbirlerinden başka hiç kimseleri yoktu. Annesi öldüğünde beş yaşındaydı ve ne yazık ki artık onun yüzünü bile hatırlayamıyordu. Ona en büyük desteği her zaman abisi vermişti. O da büyük sayılmazdı o yıllarda. Sadece on altı yaşındaydı. Ama ne olursa olsun her zaman kendisini koruyup kollamıştı.

Babası, daha annesi evdeyken kendilerine bakması için eve getirdiği kadınla annesinin ölümünün ardından hemen evlenmişti. Çok sonra o kadının, babasının sevgilisi olduğunu ve annesi sağken bile birlikte olduklarını öğrenmişlerdi. Üstelik kadın kendilerinden nefret ediyor ve onlara yapmadığı eziyeti bırakmıyordu.

Tutku o günleri hatırladığında kalbinin ağrıdığını hissetti. Fiziksel acılar zamanla geçmişti, ama ruhundaki acı ilk günkü kadar tazeydi. O kadının eziyetlerinden kendisini hep abisi korumuştu. Ona anne olmuş, gerektiğinde ise baba olmuştu. Babası ile arasına hep tampon olmuştu. Şimdi de aynı acıyı hissediyordu. Bir kere daha ailem dediği insanın ihanetine uğramış gibi hissediyordu kendini.

Üvey anneleri akşam eve geldiğinde bire bin katarak onları kötülerken asabî bir karaktere sahip olan babaları da çoğu kez üvey annesinin dolduruşuna gelerek kendilerini döverdi. Bu dayakların büyük çoğunluğuna abisi göğüs germiş ve küçük kar-

deşini her şekilde korumayı başarmıştı. Şimdi ise o dayaklardan onu koruyan abisi kendi elleri ile onu bir sadiste teslim ediyordu.

Aynı evin bir başka odasında Turan, yatağa dayanarak oturmuş karısının soyunmasını seyrediyordu. Hamileliği epeyce ilerlemişti. Başarısız bir adam olduğunu bugün bir kez daha kız kardeşinin gözlerinde görmek, onu yaralamıştı. Koca bir işi batırmış ve elde ne varsa satmıştı. Kendine ait olan yerleri sattığı yetmezmiş gibi kız kardeşine ait yerleri de satmış yine de düzlüğe çıkamamıştı. Üstelik arkadaşı İsmail'in sözüne inanarak o Savaş denen adamdan borç almıştı. Bir iki taksiti ödemesine rağmen artık sıfırı tüketmiş biri olarak kalan parayı ödemeye gücü yetmemiş ve borç faizi katlanarak büyümüş, artık ödenmeyecek duruma gelmişti.

Böyle bir şeye bulaştığı için kendini asla affetmiyordu. İşi batırmak başka, karanlık işlerle adı anılan bir adamdan borç almak başkaydı. Aylardır adam borcunu ödemesi konusunda onu uyarmasına rağmen bir türlü para bulup ödeyememişti. Üstelik aldığı siparişte elinde patlayınca artık adamla konuşmanın zamanı gelmişti. Yalnız başına adama gitmeye korktuğu için ortak arkadaşı İsmail'den rica etmiş ve İsmail de bir anda orada kız kardeşinden bahsetmişti.

Adamın görüntüsü bile ürkütücüydü. O anda hiçbir şey diyememişti. Bir süre sonra ise adama kendini söz verirken bulmuştu. Kardeşi haklıydı. Yaptığı işin sorumluluğundan kaçmış ve ortaya kardeşini sürmüştü. Öyle bir adamın karısı olmasını asla istemezdi aslında, ama şu andan itibaren yapacak başka hiçbir şey yoktu. Âdeta çaresiz kalmıştı.

Böyle adamlara bulaştığında başına geleceklere hazırlıklı olmalıydı. Tutku'nun ona kin ve nefret dolu bakışlarını yaşadığı müddetçe hatırlayacaktı. Oradan çıktıklarında İsmail, biraz adamı anlatmış ve o adamın asla kadınlara şiddet uygulamadığını

söylemişti. Tek tesellisi de buydu. Tutku'nun adamın işkencelerine maruz kalmasını asla istemezdi. Onun üzülmemesi için gözünün içine bakarken şimdi en büyük üzüntüyü kendisi ona vermişti.

Üstelik yıllarca onu üvey annesinin ve her fırsatta onun dolduruşuna gelen babasının gazabından korumuşken!

Tutku'nun uğruna az dayak yememişti. Yine de hiçbiri bu akşam Tutku'nun ona bakışları kadar canını yakmamıştı. Bilirdi ki kız kardeşinin canı yandığında kendi canı daha çok yanardı. Şimdi de odasında yatağın içinde otururken en büyük acıyı kız kardeşine kendisinin verdiğini bilmenin bilinci altında iyice ezilmişti.

Anneleri öldüğünde Turan henüz on altı yaşındaydı. Babasının iyi biri mi yoksa kötü biri mi olduğunu şimdi bile düşündüğünde çözemiyordu. Nasıl bir baba çocuklarına eziyet eden bir kadınla yaşamaya devam ederdi ki? İşte o zaman nefret etmişti babasından. Çocuklarını koruyamadığı için.

Çoğu geceler yatağa aç karınla girerdi. Kadının onlara yemek diye verdikleri ancak bir kişinin yiyebileceği kadardı. O da kardeşinin aç yatmasına dayanamaz ve kendi hakkını da Tutku'ya verirdi. Keşke şu durumda elinden başka bir şey gelebilseydi. Şimdi nefret ettiği babasının yaptığını yapıyor ve kardeşini koruyamadığını hissediyordu. Tutku'nun "Seni asla affetmeyeceğim," dediğini nasıl unutacaktı? Onun dediğini yapacağını biliyordu. Tutku'nun ne kadar inatçı bir kız olduğunu en iyi kendi bilmiyor muydu zaten.

"Uyumayacak mısın?" dedi karısı, yanındaki yere yatarken

"Uyuyacağım."

"Ne dedi Tutku, bağırışlarınızı duydum," diyen kadın endişeliydi.

"Kabul edecek, ama yaşadığı sürece bunun acısını benden ve o adamdan çıkaracağına eminim."

"Belki sever adamı. Sen demiştin yakışıklı bir adam diye."

"Orası öyle; ama benim inatçı kız kardeşim adamın o yüzünü kesinlikle görmeyecektir. Ona her baktığında evliliğe zorladığı için hem benden hem de ondan ölümüne nefret edecek."

"Tutku akıllı kızdır. Merak etme bir yolunu bulacaktır."

"Biliyor musun evin erkeği o olmalıymış. Şirketin başına geçseydi inan bana şimdi bu durumda olmazdık."

"Böyle konuşup kendini suçlama lütfen Turan. Bazı şeyler senin elinde değildi. Az badire atlatmadık, başkası olsa belki şimdi çok daha kötü durumda olurdu."

"Keşke ilk zor durumda kaldığımızda ona bahsetseydim. O zaman belki çıkar bir yol bulurduk, ama şimdi bu evlilikten başka çıkar yol yok," diyerek karısına baktı ve devam etti.

"Ufacık bir yol olsa bu evliliğe asla razı olmazdım Ebru. Onun da aşk evliliği yapmasını isterdim. Tıpkı bizim yaptığımız gibi... Ama ona lâyık gördüğüm şeye bak. Ne iş yaptığı belli olmayan, korumalarla gezen tehlikeli bir adama kız kardeşimi sundum. Borcuma karşılık onu ortaya koydum. Nasıl bir abiyim ben, söyler misin?"

"Sen iyi bir abisin Turan. Kendini bu kadar üzme, belki gerçekten birbirlerini severler. Tutku çok güzel bir kız. Bak gör adam onu gördüğü anda ona âşık olacak."

"Buna gerçekten inanıyor musun Ebru?"

"Evet canım inanıyorum. Onun içindeki gerçek Tutku'yu görecek. Üzme kendini bu kadar. Bak biraz düşünsün Tutku'da bu kadar tepki göstermeyecek."

"Bana bu akşam şey dedi," diyerek tekrar karısına baktı Turan.

Ebru bir süre kocasının konuşmasını bekledi, ama konuşmayınca "Ne dedi?" Diye sordu.

"Bakire olmadığını... Eğer öyleyse her şey biter."

"Saçmalama. Tutku öyle bir şey yapacak kız değil. Daha geçen gün konuşmuştuk bunu onunla. O zaman bana hala bakire

olduğunu söylemişti."

"Doğru mu sence?"

"Tabi ki doğrudur. Onun hangi şartlarda olursa olsun yalan söylediğine hiç şahit olmadım. Kardeşine güven Turan. O iyi bir kız. Ne kadar açık fikirli olsa da yine de bekâretini kocası olacak adama sakladığına eminim."

"Umarım öyledir eğer... Eğer değilse o adamın hem Tutku'ya hem de onu kandırdığım için bana ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

"O da ne kadar geri kafalıymış öyle. Söylesene hangi devirde yaşıyoruz? Bu erkekleri de anlamak zor. Evlenmeden bütün kızlarla birlikte olmak için yarışıyorlar, evlenirken illâ ki bakire olsun diyorlar. O zaman o yattığın kızlara ne oluyor? İkiyüzlü erkek zihniyeti işte, başka bir şey değil. "Namus kafada başlar," diyerek kocasına baktı ve onun kafasını birkaç kere dürttükten sonra, "Eğer burada namus anlayışı yoksa o zaman bütün namusu incecik bir zara bağlar,"dedi. Sonra da kocasının yanağını öptü.

"Hadi yatalım. Yarın bir de ben konuşurum Tutku'yla. Sende daha fazla üstüne gitme kızın."

"Tamam, şu sıralar zaten benden nefret ediyor."

"Geçer merak etme, etle tırnak ayrılmaz. Biraz düşünsün rahat bırak daha iki haftası var."

"Sen iyi misin? Hiç soramadım son zamanlarda."

"İyiyim merak etme," derken eli karnına doğru gitti. "Bu sefer ki Cenk'e hamile kaldığım kadar zor geçmiyor. Daha rahatım."

"Pekâlâ, hadi uyuyalım. Yarın çok fazla iş beni bekliyor."

"Yarın ola hayrola, düşünme artık bu gidişle hastalanacaksın."

"Tamam canım. Hadi iyi geceler sana," diyerek karısını kendine çekti ve onun alnına bir öpücük koyduktan sonra ters tarafa uzanarak ışığı söndürdü. Gözlerini kapatmadan önce Tutku'nun

kendisine bakan kin ve nefret dolu bakışlarını gördü. İçinden *affet beni kardeşim*, diye geçirirken yavaşça gözlerini yumdu.

Tutku ise hala hırsla salonda volta atmaya devam ediyordu. İçindeki kasırgalı öfke o kadar büyüktü ki saatlerce yürüse bile yorulmayacağını biliyordu. Hala başına böyle bir şey geldiğine inanamıyordu ve içinden bildiği ne kadar küfür varsa önce abisine sonra da evleneceği adama saydırıyordu. Bu bile sinirlerini yatıştırmaya yetmiyordu.

Şimdi eşyalarını toplayıp evden kaçabilirdi. Kimsenin ruhu duymazdı. Son yaptığı işten eline geçen para bankada duruyordu. Çok bir şey değildi ama yeni bir iş alana kadar onu idare ederdi. Böylelikle o adamla evlenmek zorunda kalmazdı. Ama sonra... Abisinin başına ne gelecekti? Eğer anlattığı kadar korkunç biriyse ve kendini düşündüğü için onun başına bir şey gelirse bunun vicdan azabını çekebilir miydi?

Zihni yıllar öncesine gitti. On beş yaşında, babası ve üvey annesi Türkiye'den arabayla dönerken trafik kazası geçirmişler ve orada ölmüşlerdi. O zaman yirmi altı yaşında olan abisi ona hiçbir zaman ailesizliğini hissettirmemişti. Yengesini de çok severdi. Ona her zaman tam bir abla olmuştu. Yıllardır ona yaptıkları bunca şeyden sonra şimdi ne yapacaktı? Yıllarca durmadan çalışsa bile abisinin bu borcunu hayatta ödeyemezdi. Üstelik doğru düzgün bir işi bile yoktu. Heykeltıraş olarak ne kadar kazanabilirdi ki? Ancak kendi geçimini sağlayabilir, kimseye muhtaç olmadan ayakta durabilirdi, ama bu borcu kesinlikle ödeyemezdi.

Sinirle güldü. Hiç olmazsa bedavaya gitmemiş olacaktı. Adam 750 bin Euro'ya bakire bir kızı satın alıyordu. Başını kızgınlıkla salladı. Kararını vermişti. Madem öyle ona bu zevki yaşatmamak için elinden geleni yapacaktı.

Abisiyle yaptığı konuşmadan sonra daha görmeden nefret

ettiği adamla evlenmekten kaçamayacağını anladığında, keşke ölsem diye düşünmüştü. Ama istemekle ölünmüyordu işte.

Aklına gelen fikirle yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Her ne kadar yetiştirilme tarzına yanlış gelse de elini kolunu sallayarak hiçbir şey olmamış gibi o adamın koynuna girmeyecekti. Ne kadar tehlikeli olursa olsun bu işin sonunda ölüm de olsa bu zevki o adama yaşatmayacaktı. O idam masasına oturmadan önce ufak bir kaçamak yapacaktı. Bekâretini hiç tanımadığı ama kendisinin seçeceği birine verecekti. O hazzı isteyerek yaşayacak, bunun karşısında da onu zorla evlendirmek isteyen abisine ve evlenmek zorunda kalacağı adama karşı intikamını alacaktı. Hiç kimse ona dayatılan bir şeyi körü körüne yapmasını bekleyemezdi. Hele de bu devirde.

Nasıl olsa bundan sonra ortada sevdiği bir adam da olmayacaktı. Kararını vermişti. Bekâretini hiç tanımadığı tehlikeli birine vereceğine, kendi seçtiği birine verip herkesten intikamını alacaktı. Onu zorla evlendirmenin bedelini kendisi de dâhil herkes ödeyecekti.

Adamın, 750 bin Euro'ya satın aldığı kızın bakire çıkmamasına bakıp içinden keyiflenecekti. Bu uğurda ölse bile umurunda değildi. Son kez adamın suratına bakıp gülerek ölmeye razıydı.

"Benim adım Tutku Aktaş ve ne kadar inatçı olabileceğimi asla bilemeyeceksiniz," diyerek sırıttı. Tek sorun, iki hafta da böyle birini nasıl bulacaktı. Ulrick aklına geldi. O çocuktan hoşlanıyordu, onun da kendine karşı bir şeyler hissettiğine emindi. Acaba onunla yatmak nasıl olurdu, diye düşündü, ama sonra bu düşünceden hemen vazgeçti. Tanıdık biri olmazdı. Hiç tanımadığı, hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle olmalıydı. Tanıdık biri başa belâydı. Kararını vermişti vermesine ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Yavaşça salondan çıktı ve kendi odasına doğru yürüdü. Kapısını açtığında bunu nasıl yapacağının kararını vermişti. Elini çabuk tutması gerekiyordu. İki hafta... İki hafta göz açıp

kapanıncaya kadar hızla geçerdi. Nasıl bir manyakla evleneceğini bilmiyordu ki. Belki de gelin gittiği o evden bir daha asla dışarıya çıkamayacaktı.

Gelin... Diye düşündü.

Satın alınan gelin... 750 bin Euro'luk gelin...

Bu yaz arkadaşları ile yapacağı tatili öne almasının hiçbir sakıncası yoktu. Nasıl olsa evlendiğinde o tatile gidemeyecekti. Bilgisayarını açarak, yazın gitmeyi düşündükleri Ege sahilindeki otelin sayfasını açtı. Orada iki gün kalıp hayatının en güzel iki gününü yaşayacaktı. Sonrada geri kalan zamanında bu iki günü düşünerek yaşamaya devam edecekti.

Tek sorun abisini buna nasıl ikna edeceğini bilmemesiydi. Ama ne yapıp edip onu ikna etmenin bir yolunu bulacaktı. Hiç kimse idam sehpasına giden bir mahkûmun son isteğini geri çevirmezdi.

Bilgisayarını açarak otel rezervasyonunu yaptı ve ardından da uçak biletini ayarladı. İşte hepsi bu kadardı. İki gün sonra hiç bilmediği bir yerde hiç tanımadığı bir adama, bekâretini verecek ve hiçbir şey olmamış gibi geri dönüp abisinin isteğine boyun eğecekti. Bakire olmadığını öğrendiğinde adamın suratının alacağı şekli düşünüp güldü. "Evlenecek birini satın alıyorsan sürprizlere açık olman gerek," diyerek sırıtırken bilgisayarını kapattı ve yatağına uzandı.

Bir süre tavanı seyrederek öylece baktı. O an geldiğinde umarım bu kadar cesur olurum, diye düşündü. Sonra da üstündekileri çıkarıp geceliğini giydi ve yatağın içine girdi.

Tesadüf derlerdi kadere
Boyun eğdim demeye korkanlar,
Kaderse dalga geçer gibi
Yeni yeni tesadüfler ile
insanı aklından ederdi.

3

İki gün sonra, Tutku yengesinin yardımıyla abisini ikna etmiş ve yaşayacağı maceraya doğru yola çıkmıştı. Uçağın inmesini beklerken kalbinin deli gibi atmasına mani olamıyordu. Tek korkusu; yapacağı işten son anda vazgeçmek olurdu, ama bunu yapmak istemiyordu. Bu kararı o kadar zor vermişti ki şimdi kolayca vazgeçerek o adama bu zevki yaşatmamaya kararlıydı.

Anonsu duyduğunda kemerini bağladı ve pencereden dışarı baktı. Uçak hala bulutların üzerindeydi. Bir süre sonra aşağıdaki masmavi denizi gördü. Yıllardır Türkiye'ye gelmiyordu. Daha önce Bodrum'a ise hiç gelmemişti. Bu mevsimde Bodrum'un sakin olacağım düşünüyordu; ne de olsa henüz tatil sezonu açılmamıştı. Ama Tutku'nun bekleyecek vakti yoktu; iki haftadan daha az bir sürede, yüzünü bile görmediği ve hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamla evlenecek ve üstelik adamın annesi ölmeden, ona bir de çocuk doğuracaktı. Abisi her ne kadar annesi öldüğünde boşanırsın, dese de boşanamayacağını, çocuğunu terk edemeyeceğini biliyordu. Çocukluğunda üvey anne elinden çekmiş biri çocuğunu başka bir kadının büyütmesine dayanamazdı.

En iyisi adamın annesi ölene kadar doğum kontrol hapları kullanmasıydı. Adamın haberi olmadan kullanması yeterli olacaktı. Belki adam onun çocuk doğuramadığım anladığında boşanması daha kolay olurdu. Asla isteyerek o adama bedenini ve çocuğunu vermeyecekti. Kendisi şimdi ne kadar acı çekiyorsa o

adamında acı çekmesi için elinden geleni yapacaktı. Ne yaparsa yapsın, nasıl davranırsa davransın hep ondan nefret edecekti. Ona bunu yaşattığı için asla yüzü gülmeyecekti ve onu da güldürmeyecekti. Kendisini seçtiği için ona cehennemi yaşatmaya bir kez daha yemin etti.

Asla uysal bir eş olmayacaktı hele boyun eğen bir eş hiç olmayacaktı!

Düşünceleri aklını istilâ ederken uçağın alçaldığını anlamamıştı. Tekerlekler piste vurduğunda derin bir nefes aldı. Yapacağı ilk iş otele gitmek sonra da bekâretini vereceği adamı bulmak olacaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Sonra ise bilmediği hapishanesine kendi ayaklarıyla gidecekti.

Pasaport kontrolüne girdiğinde kendine daha da güvendiğini hissetti. Memurun gülerek kendisine pasaportunu uzatması karşısında o da gülümsedi ve pasaportunu arka cebine koydu. Şimdi çantasını açıp onu koymakla uğraşamayacaktı. Elindeki montu valizinin üzerine bırakırken etrafına bakındı. İki gün kalacağı için yanında fazla bir şey getirmemişti ve küçük valizini de yanına aldığı için havaalanında oyalanmasına gerek yoktu. Uçakta yediği sandviç dokunmuş olmalıydı, midesi bulanıyordu, ama yine de tuvalete gidip zaman harcamayacaktı. Bir müddet daha idare edebilirdi. Bir an önce otele gitmeyi istiyordu.

Her ne kadar midesi bulansa da dışarı çıktığında derin bir nefes aldı. İşte gelmişti. Bodrum... "Burası hayatımı değiştirecek," diye mırıldandı ve etrafına baktı.

Başka bir yerde genç adam, bayılttığı direksiyondaki şoförü çekerek ağaçlık alana doğru sürükledi. Adam kendine gelene kadar nasıl olsa buradan çoktan uzaklaşırdı. Bir saat ona yeterdi. Bütün hayatı sadece bir saate bağlıydı. Adamı yoldan görünmeyecek kadar sürükledikten sonra sırtını bir ağaca vererek baygın adamı oturttu ve onu ağaca sıkıca bağladı. Doğrulduğunda be-

linin ağrıdığını hissetmişti. Adam sandığından daha ağırdı. Bir süre kafası yana düşmüş, bağladığı adama baktı.

"Üzgünüm dostum" diyerek bir de ondan af diledi ve hızlı adımlarla kapısı açık taksiye doğru gitti.

Arabaya oturduğunda kontak anahtarını çevirdi ve özgürlüğe doğru çaldığı taksiyi sürmeye başladı. Daha bir kilometre bile gitmeden taksinin telsizinden duyduğu anonsla bir an cevap verip vermemeyi düşündü, ama cevap vermemesi halinde dikkat çekeceğini bilerek telsizi eline aldı. "Evet."

Kısa konuşmalar dikkat çekmeyebilirdi.

"Havaalanına yakın olduğunu görüyorum," dedi telsizdeki ses. İçinden okkalı bir küfür etti. Arabada GPS mi vardı? Bu nereye gittiğini belli ederdi. Sinirle elini direksiyona vurdu. Bunu neden düşünmemişti ki? Ne zamandır taksilere GPS konuluyordu?

"Beni duydun mu? Tamam," sesini duyduğunda kendine geldi.

"Evet, yakınım."

"Oraya geç, hiç taksi kalmamış."

"Tamam," dedi ve telsizi kapattı. Kuşku çekmemeliydi. Başka bir araba çalacak kadar vakti de yoktu. En azından GPS olduğuna göre gittiği yeri telsizden görüp anons etseler bile müşteri olarak açıklayabilirdi. Direksiyonu ileri kavşaktan sağa kırarak havaalanı yoluna doğru döndü.

Terminale yaklaştığında taksi durağına doğru hareket etti, tam durmuştu ki arka kapı açıldı ve genç bir kız önce valizini içeri doğru attı, ardından arabaya binerek aynadan kendisine bakan adama gülümsedi.

"Merhaba."

"Merhaba," dedi adam dikiz aynasından gülümseyen kıza bakarak.

Elindeki kâğıdı adama uzatarak, "Buraları pek bilmiyorum, bu otele gideceğim," dedi.

Adam kızın uzattığı kâğıttaki otelin adına baktı ve gideceği ye-

rin tam tersi istikametinde olduğunu gördü. Oraya gidip gelmesi ve sonra da istediği yere gitmesi bir saatte mümkün değildi. Tam kızı arabadan indirecekti ki aklına gelen plânla gülümsedi. Madem burayı bilmiyordu, nereye gittiğini anlaması da mümkün değildi. Onu yolda bir yerlerde indirirdi. Kâğıdı önüne koyarak arabayı hareket ettirdi. En kısa sürede arkadaki yolcudan kurtulmalıydı.

Tutku ise akşam olmak üzere olan Bodrum yollarında giden taksinin penceresinden hayranlıkla etrafa bakıyordu. İlkbahar buraya erken gelmişti. Her yer yeşildi ve erken açan çiçeklerin görüntüsü, batmak üzere olan güneşin bembeyaz evlere vuran kızıllığı ile harika görünüyordu. Neden şimdiye kadar buraya gelmediğine şaşırdı. Burası yazın harika bir yer olabilirdi. Kendini tutamayarak şoföre, "Çok şanslısınız,"dedi. "Burası çok güzel bir yer."

Adam dikiz aynasından bakarak kıza gülümsedi. "Evet güzeldir."

"İlk defa geldim. Buz gibi bir yerden sonra burası gerçekten bana yaz gibi geldi."

"Havası iyidir, nereden geliyorsunuz?"

"Almanya'dan. Orası bu mevsimde hala soğuk."

Bunun üzerine adam bir şey demeyince kızda sustu.

Tutku bir süre adamın konuşmasını beklemiş ama adam konuşmayınca o da susmuştu. Hâlbuki konuşmak heyecanını azaltıyordu. Başını tekrar pencereye doğrü çevirdi ve gözlerinin önünden hızla giden manzaraya bakmaya başladı. Sonra araba ana yoldan ayrılıp başka bir yola girdi. Bir süre sonra evler seyrekleşmeye ve etraf daha da ıssızlaşmaya başlamıştı. Otelin havaalanına bu kadar uzak olabileceğini hesaba katmamıştı. Hâlbuki tanıtım bülteninde havaalanına yakın diye yazıyordu. Yol keskin virajlarla dönerek gidiyordu. Artık etraftaki tek manzara gözünün önünden hızla geçen çam ağaçlarıydı.

Bir süre sonra taksinin hızından ve virajlardan midesi tekrar bulandı. Boğazına kadar gelen safrayı güçlükle yuttu. Tam şoföre

biraz yavaş olmasını söyleyecekti ki midesi bu sefer daha şiddetle bulandı ve zorlukla "Arabayı durdurun, sanırım kusacağım," dedi ve eli kapıya giderek kapıyı açtı.

Direksiyondaki adam kapının açılmasıyla anî bir fren yapınca kızın başı öndeki koltuğun kafalığına çarptı. Tutku, aceleyle arabadan çıkıp yol kenarındaki ağaçlara doğru gitti ve midesinde ne var ne yok çıkarmaya başladı.

Adam bir süre arkası kendisine dönük ve eğilmiş kıza bakarak içinden bildiği küfürleri sıralamaya başladı. Gözü saate takıldığında midesi bulanan aptal bir kızla uğraşamayacağına karar vererek uzanıp açık olan arka kapıyı kapattı ve gaza basarak oradan uzaklaştı.

Tutku arabanın hareket etmesiyle başını kaldırdı ve aklına gelen ilk şeyi yaparak arabanın arkasından,"Heyyyy! Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı ve yüksek topuklu ayakkabılarına aldırmadan arabanın arkasından koşmaya başladı.

Direksiyondaki adam dikiz aynasından kendisine doğru koşan kızı gördü, ama yapacak bir şey yoktu. Onun için bir an üzüldü. Burası sık sık arabaların geçtiği bir yer değildi. Özel evlerin olduğu bir yerdi, ama bu mevsimde de o evlerde genelde kimse olmazdı. Kızın akıl ederek geldiği yolu geri gitmesi halinde yedi sekiz kilometre sonra ana yola ulaşabileceğini biliyordu. Gerçi hava kararmak üzereydi. Bu kadar karanlıktan korkmazsın umarım, diye düşündü ve gaza biraz daha yüklendi. Önündeki virajı döndüğünde kızda gözden kayboldu.

Tutku, yolun ortasında nefes nefese kalmış ve virajı dönen arabanın arkasından öylece bakakalmıştı. Bu kadar koşmak tekrar midesini bulandırmış ve yolun kenarına giderek midesinde son kalanları da çıkarmıştı. Sırtından aşağıya buz gibi terin indiğini hissettiğinde gerçek bir kere daha yüzüne çarptı. Başına gelenlere inanamıyordu. Issızlığın ortasında üstünde sadece bir gömlekle kalmıştı. Bütün her şeyi araba ile birlikte gitmişti. Çantası, montu, valizi ve en önemlisi telefo-

nu... Birden dehşetle gözleri daha da büyüdü. Her şeyi çalınmıştı. Yanında olan tek şey kotunun arka cebine tıkıştırdığı pasaportuydu. Onu tıkıştırana kadar keşke cep telefonumu tıkıştırsaydım diye düşündü. Şimdi en azından polisten yardım isterdi.

Bir süre nereye gideceğini bilemeden öylece yolun kenarında dikildi ve bu sürede bir gerçeği daha keşfetti; hiç araba geçmemişti. Artık güneşin son ışıkları da terk etmiş, ortalık kararmaya başlamıştı. Birden üşüdüğünü hissetti. Gündüzün güneşine karşı gece ayaz vardı. Nereye gideceğini bilemeden bir süre etrafına bakındı. İleride ne olduğunu bilmiyordu, ama geldiği yoldan geri giderse en azından ana yola çıkacağını biliyordu. Bir araba bulur ve en yakın polis merkezine gidebilirdi. Akıl edip peşinden koştuğu taksinin plâkasını bile almamıştı.

"Allah kahretsin," diye hırsla ayağını yere vurdu ve yüksek topuklu ayakkabıları ile yürümeye başladı. Şu anda tek korkusu karanlıktan sonra önüne bir köpek çıkmasıydı. İşte o zaman ne yapardı bilmiyordu.

Yarım saat sonra gerçekten korkmaya başlamıştı. Yürümesine rağmen soğuktan dişleri birbirine vuruyordu. Üstelik ayakkabılar ayağını vurmuş ve her adım da canı daha da çok yanmaya başlamıştı. Hırsından gözlerinden birkaç damla yaş geldi ve önünü göremediği için gömleğinin koluyla gözlerini ve burnunu sildi.

Hava iyice kararmış ve dolunayın ışığında yürümeye devam ediyordu, ama artık her adımı daha yavaş ve acılıydı. Üstelik dolunay ışığı ağaçların gölgelerini daha da belirgin hale getirmiş ve sanki her an önüne bir şey çıkacakmış hissini vermişti. Gecenin sesi onu daha da korkutmaya başlamıştı. O sırada ayağı bir şeye takıldı ve dengesini yitirerek dizlerinin üstüne düştü. Dizinin birine bir şeyin battığını hissetti, canı inanılmaz yanmıştı. Oturarak dizine batan şeye baktı. Seçebildiği kadarıyla bir cam parçası gibi duruyordu. Kotunu delmiş ve etine saplanmıştı. Çok derinde olmadığını hissediyordu. Ucundan tutarak onu çı-

karmaya çalıştı. Dişlerini sıktı, içinden üçe kadar saydı ve dizine batan camı çekti. Sanki bir kırılma sesi gibi bir ses duydu, ama cam eline gelmişti. Canı o kadar çok yanmıştı ki gözlerinden gelen yaşlara engel olamadı. Elini ıslatan sıcak sıvının kan olduğunu anladı. Bir süre elini dizinin üstüne bastırarak öylece düştüğü yerde oturdu. Gözlerinden akan yaşları engelleyemiyordu. Hem dizi çok acıyordu hem de başına gelenlere inanamıyordu. Biraz daha aynı yerde kaldı ve dizine baktığında neyin üstüne düştüğünü gördü. Yola atılan ve kırılan bir bira şişesinin üstüne düşmüş, sol avucunun içine de cam batmıştı. Parmaklarıyla avucunu yokladı. Sadece kesik vardı. Sonra da yavaşça yerinden kalkarak yürümeye başladı. Bir iki adım attı, ama dizi o kadar çok acıyordu ki sonunda sekerek küçük adımlarla yürümeye devam etti. Her iki dizi ve avuçlarının içleri acıyordu. Daha ne kadar yürümesi gerektiğini bilmiyordu ve eğer durursa bir daha yürüyememekten korkuyordu.

Bir an önündeki virajda gözüne bir ışık gelir gibi oldu. Geldiği gibi de kayboldu. Bir araba olabilir miydi? Durup dinledi, ama hiçbir şey duyamadı. Yanıldığını sanmıyordu, bir an bir ışık gördüğüne yemin edebilirdi. Kurtuluş umudu heyecanını daha da artırdı ve adımlarını canı yansa da hızlandırdı. Bir süre sonra gördüğü ışığı bir kere daha gördü. Kesinlikle virajlı yolda kendine doğru bir araba geliyordu. Tekrar durup dinledi. Evet, bir araba sesini duyuyordu.

Sonunda kurtulmuştu, tekrar gözleri sulandı ve gömleğinin koluyla gözlerini bir kez daha sildi. O arabanın içindekilerin durması için dua ederek yolun ortasına doğru yürüdü. O anda aklında olmayan tek şey arabanın içindekilerin ne kadar güvenilir olduklarıydı. Bunu düşünemeyecek kadar yaralı ve korkmuştu. Arabanın kendini geçip gitmesine dayanamazdı. Umarım çok hızlı değillerdir, diye düşündü. Karanlıkta birde kendisine çarparlarsa artık ölürdü.

Hafif bir müzik eşliğinde arabanın arka koltuğunda oturmuş olan adam, sıkıntıyla gözlerini arabayı kullanan adama çevirip, "Kapat şu müziği kafamı şişirdi, " diye konuştu. Sesi istemeden daha yüksek ve sert çıkmıştı.

Öndeki adam radyonun düğmesine basarak müziği susturdu. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şeyim yok, canımın ne kadar sıkkın olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum, ama buraya biraz sakinleşmeye geldin. Sinirini de yanında getirmişsin."

"Sen de beni daha fazla sinirlendirme istersen, " diyen adamın sözü hiç de rica eder gibi değildi.

"Sadece müzik dinliyorum."

"Zaten sıkıcı bir toplantı oldu. Buraya kadar geldiğimize değmedi." Sıkıntıyla burun kemerini sıkan adam keskin bir soluk çekti içine.

"Olsun, yine de ben buralara gelmeyi özlemişim. Memleket gibisi var mı? Dağına taşına kurban olayım," dedi adam, dikiz aynasından arkadaki sıkıntılı adama bakarak.

"Çok özlediysen burada kalabilirsin."

"Bu teklif mi?"

"Tâbii ki değil."

"Boşver, zaten bir iki gün kalıp döneceğiz. Burada olmanın keyfini çıkar. İki gün demişken, neden evde kalıyoruz ki otelde kalsaydık ya. Hem ben gidince yalnız da kalmamış olursun."

"Ev varken neden otelde kalayım? Hem biliyorsun otelleri sevmiyorum. Yalnızlıkta özlediğim bir şey."

"Öyle diyorsan öyle olsun. Ayşe hanım gelecek mi?"

Adam bir kez daha sıkıntıyla ofladı. "Gerçi çok ısrar etti, ama gelme dedim. İzmir'deymiş. Zaten iki gün kalacağız o kadar yolu gelmesine gerek yok."

"Haklısın. Neyse düşünecek çok vaktin olur."

"Öyle yapacağım ama biliyorsun düşündükçe canım daha çok sıkılıyor."

"Herkes evlenir bir gün, bunu neden bu kadar büyüttün anlamıyorum."

"Olabilir ama ben evlenmek istemiyorum."

"Senin için ne değişecek ki yine aynı hayatı yaşayacaksın. Ben asıl seninle evlenecek kıza acıyorum."

"Saçmalama."

"Neden? Dünya güzeli bir sevgilin var. İsmail'in dediğine göre evleneceğin kız da güzelmiş."

"Güzel olması beni ilgilendirmiyor, Yılmaz. Neden evleneceğimi biliyorsun."

"İşte bende onun için seninle evlenecek kıza üzülüyorum ya."

"Annem benim için çok önemli Yılmaz. Öl dese ölürüm ve eğer son isteği bir gelinle çocuksa bunu ona seve seve veririm."

"Sonra ne olacak peki? Annen hasta biliyorsun."

"Çocuk bende kalır, ama karım olacak kadın sonsuza kadar hayatımızdan çıkar."

"Onu boşayacaksın yani?"

"Ömrümün sonuna kadar istemediğim bir evliliği sürdüreceğime inanıyor musun gerçekten?"

"İyi de ya çocuğunu bırakmak istemezse."

"Herkesin bir bedeli var, Yılmaz. Satın aldığım birinden bahsediyorsun. Her şeyi bilerek evleniyor. Zamanı geldiğinde çocuğu bırakıp gidecek. Hem bunu kabul ettiğini abisi söyledi."

"Yine de bu şekilde evlenmene karşıyım. Böyle bir evlilik sana mutluluk getirmez."

"Ben de mutlu olmak istemiyorum! Sadece benim dediklerimi yapsın yeter. Ona tahammül bile etmek istemiyorum."

"Belki seversin."

"Satın aldığım bir kadını sevebileceğime inanıyor musun?"

"Ben senin evleneceğine de inanmıyordum ama bak kadere inanırım."

"Evet, bazı şeyler insanın elinde olmuyor."

"Doğru, olmuyor," dedi Yılmaz. Bir süre daha adama dikiz aynasından baktı ve gözlerini dikiz aynasından çekip tekrar önüne döndü. Tam o anda yolun ortasında dikilen kişiyi gördü. Ay ışığı altında hayalete benziyordu. Anîden frene basınca araba tekerleklerini öttürerek sert şekilde durdu. Arabanın farlarının vurduğu beyaz gömlekli yolun ortasında dikilen saçı başı dağınık kadına şaşkınlıkla baktı. Son anda görmüştü ve neredeyse kadına çarpacaktı.

"Ne oluyor?" diyen arkadaki adam da öne doğru savrulmuş ve o da arabanın farları altında yolda dikilen ve hiç kımıldamadan gözlerini arabaya diken kadına bakıyordu. "Bu da kim?" dedi sinirli bir şekilde.

"Bilmiyorum, neredeyse ona çarpacaktım."

Tutku, arabanın farlarının gözüne girmesine ve hiçbir şey görmemesine rağmen yine de gözlerini kaçırmadan arabaya bakıyordu. Yoldan çekilmeye cesaret edemiyordu. Çekildiği anda arabanın onu bırakıp gitmesinden korkuyordu. Bir süre daha o şekilde durduktan sonra arabanın şoför kapısı açıldı ve iri yarı bir adam dışarı çıktı.

"Yoldan çekil!" diye bağırdı adam.

"Lütfen," dedi Tutku sesini çıkararak, ama sesini kendisi bile zor duymuştu. Adamın duyması mümkün değildi. Tekrar adama baktı, gözlerinden ince ince süzülen yaşlar daha da fazlalaşmıştı. Çaresizliğin dipsiz kuyusuna düşmüş ürkek bir kuş gibiydi.

"Lütfen," diyerek son kalan umut kırıntısıyla yalvaran gözlerle adama baktı. Bu kadar heyecan ona fazla gelmişti. Gözleri karardı, olduğu yerde sallandı ve tam düşmek üzereyken sert bir şekilde tutuldu. Kafasını kaldırıp, kendini tutan adama baktı ve dudakları aralandı tekrar. "Lütfen," diyebildi sadece ve kendinden geçti.

Yılmaz kızı kollarına alarak arabaya doğru yürüdü. O sırada arabanın arka kapısı da açılmış ve arkadaki adamda arabadan çıkmıştı.

"Ne oldu?"

"Bayıldı."

"Bir bu eksikti. Tuzak falan olmasın? Bu kızın, bu saatte, burada ne işi var sence?" Adam bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştı!

"Bilmiyorum, ayılınca sorarsın," diyerek adamın şaşkın bakışları altında kızı arabanın arka koltuğuna yatırdı.

"Onu da yanımıza almayacağız herhâlde. Şimdiye kadar tanımadığım hiç kimseyi yanıma yaklaştırmadım. Üstelik üstüne başına bak," dedi adam eliyle arka koltukta yatan kızı göstererek.

"Ne yapmamızı öneriyorsun? Yol kenarında bırakacak halimiz yok. Belli ki başına bir şey gelmiş. Üstündeki gömleğe bak! Bu havada donmuş olmalı. Üstelik dizi yaralı, kanıyor."

Adam gecenin karanlığında bir şeyler homurdandı ve arabanın önünden dolaşarak ön koltuğa geçti. Yılmaz arabaya binen adama güldü. Hemen sonrasında da biraz önce indiği şoför yerine oturarak arabayı hareket ettirdi.

Hiçbir şey konuşmadan bir süre daha gittiler ve sonra yüksek bahçe duvarları ile çevrilmiş bir yapının önünde durdular. Güvenlikli, dökme demir kapıların otomatik açılmasını beklerlerken arabanın içindeki adam da kafasını çevirip arka koltukta hala baygın yatan kıza baktı. Kapılar açılınca araba yavaşça hareket etti ve görüntü olarak Bodrum evlerine benzeyen ama mimarî olarak oldukça modern yapılan beyaz bir evin önünde durdu.

Öndeki adam kapıyı açarak arabadan çıktı ve hala oturan adama bakarak, "Onu odalardan birine götür ve bak bakalım üstünde kim olduğuna dair bir şey var mı? Dedi. Bilmediğimiz bir kadını arabaya aldığımız yetmiyormuş gibi birde onu eve getirdik."

"Bayılan birini yolun ortasında mı bıraksaydık? Bu kadar acımasız olma."

"Bu zamana kadar başıma bir iş gelmediyse hep tedbirlerim yüzünden gelmedi."

"Şu kıza bir baksana Allah aşkına! Onun kendine hayrı yok."

Adam arabanın arka koltuğunda yatan kıza öylesine bakarak oturan Yılmaz'a döndü. "Yarın sabah onu burada görmek istemiyorum."

Yılmaz, arabanın arka kapısını açarak hala kendine gelmemiş kızı kucakladı ve açık kapıdan içeri girerek onu alt kattaki bir odaya götürdü. Yatağın üstüne bıraktığı kızın dizlerinin birinde bir yara ve kan vardı. Kot pantolonun diz kısmı hafif yırtılmış ve etrafa kan bulaşmıştı. Büyük olasılıkla kanı eliyle durdurmaya çalışmıştı. Elinin biri de kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Yüzü de öyle. Ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını gördüğünde kızın yüzüne bir kez daha baktı. Bu kız her kimse başı dertte olmalıydı. Kızı kenara çekerek üzerini çıkarmadan yatağa soktu, üstüne yorganı örttü. Kızın dağılmış kumral saçlarına baktı. Güzel bir kıza benziyordu, ama göz makyajı akmıştı. Yanakları gözündeki makyajdan siyahlaşmıştı.

"Başına ne geldiğini yarın öğreniriz artık," diyerek baş ucundaki ışığı açtı. Gece uyandığında kendini yabancı bir yerde görerek paniğe kapılmasına gerek yoktu. Odanın kapısını kapattı. Koridorun sonlarına doğru kızın üstünde kimlik olup olmadığına bakması gerektiğini hatırladı. Tam geri dönecekken yarın sabah bakarım, diye düşündü ve doğruca mutfağa gitti. Kendine bir şeyler hazırlayan adama bakarak bir süre kapının önünde dikildi. Adam o kadar düzenli çalışıyordu ki mutfak dağılmadan duruyordu.

"Kendine geldi mi?" dedi adam yaptığı işten kafasını kaldırmadan.

"Hayır."

"Onu buraya hiç getirmemeliydik. Kim olduğunu bile bilmiyoruz. Böyle şeylerden hoşlanmıyorum biliyorsun."

"Başımıza belâ olmaz. Başına bir şey gelmiş belli. Tecavüze uğramış bile olabilir."

"Bana kalırsa fahişe! Anlaştığı adam işini bitirince belli ki memnun kalmamış ve onu orada bırakmış." Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki onu tanıyan Yılmaz, bunu neden söylediğini çok iyi biliyordu.

"Sana kalsa bütün kadınlar fahişe."

"Kabul et, çoğu öyle,"diyerek yaptığı tosttan koca bir ısırık aldı ve diğerini adama uzattı. "Burada fazla kalmayacağız. Bir ya da iki gün içinde işleri bitirip gideceğim, onun için kız kendine geldiğinde üç beş kuruş ver ve onu Bodrum'a bırak. Zaten burada kalması bile hoşlandığım bir şey değil."

"Tamam."

"Acıkmışım," diyerek bir lokma daha ısırdı adam ve masanın üstünde duran koladan büyük bir yudum içti.

Yılmaz karşısında iştahla tostunu yiyen adama kısa bir an baktı. Onun bu soğuk ve acımasız tavrı bazen kendisini sinir etse de o olmasaydı şimdi kim bilir hangi sokak köşesinde içmeye devam ederek hayatının bitmesini bekleyeceğini merak etti. Her ne kadar sert ve acımasız görünse de içinde merhametli bir vicdan taşıyordu. Onun hayatını kurtarmış, tedavi ettirmiş ve sekiz yıldır ağzına bir daha içki koymamasını sağlamıştı. Kendinden birkaç yaş küçük olmasına rağmen bu korkusuz adamı seviyor ve onun hem korumalığını hem de şoförlüğünü yapmaktan büyük keyif alıyordu.

Dokuz yıl gibi bir sürede birbirlerini tanımışlar ve aralarında hiç kimsenin anlayamadığı bir dostluk başlamıştı. Birbirlerini korumayı öğrenmişler, birbirlerinin sırdaşı olmuşlardı. Onun hakkında her şeyi bilirdi. Kimsesi olmayan biri için karşısındaki adam her şeyi olmuştu. Ona minnet borcu vardı. Ne yaparsa yapsın bunu ödemesi çok zordu. Şimdi öl dese onun için ölecek kadar bu adamı seviyordu.

"Acıkmadın mı?" dedi adam, Yılmaz'a bakarak.

"Fazla değil, uçakta yemiştim. Sen hiçbir şey yemedin."

"Yolculukta bir şeyler yemeyi sevmiyorum," demişti adam

tostundan kalan son parçayı da ağzına atarak.

Yılmaz da önünde duran tosttan bir parça ısırdı ve ağzındaki lokmayı yutunca "Yarın sabah Bodrum'a inerek işlerle ilgilenirim,"dedi. "Oradan da İzmir'e geçerim ve gelişmeleri sana bildirim."

"Tamam, bir iki gün dinlenmek bana iyi gelecek. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

"Burası bunun için bulunmaz bir yer."

"Evet," diyen adam bardağını muslukta yıkadı ve onu kurulayarak kaldırdı. Yılmaz tostunu yerken bir yandan da adamı seyrediyordu. Onun kadar takıntılı birini daha önce görmemişti. Düzen takıntısının yanında birde hijyen hastalığı vardı ki evlere şenlik. Bulunduğu yerde bir zerre bile toz olmazdı. Dağınıklık onun çevresine hiç uğramazdı. Adam işini bitirince ellerini peçeteye sildi ve arkasını dönerek Yılmaz'a baktı.

"Ha bu arada yarın sabah kızı da yanında götür. Ben uyanana kadar buradan gitmiş olsun. Ben yatıyorum," diyerek mutfaktan çıktı.

Yılmaz bir süre daha tostunu yedi ve sonrada sabah dağınık bir mutfağa uyanmaması için kendi bulaşıklarını yıkayıp kaldırdı. Savaş'ın en sevmediği şey; dağınıklıktı ve onun kızdırmak istediği en son şeydi.

Dizime batan cam kırığı yüreğimi kanatıyordu.
Ve ben, bilmediğim geleceğe inat, bile bile ateşe yürüyordum.
İntikam diye çıktığım yollar, yine sana geliyordu.
Oysa bu evrende yüreğimin senden kaçabileceği yer yoktu.

4

Ertesi sabah güneş doğmak üzereyken uyanan Yılmaz, aşağı inerek kızın odasının kapısını yavaşça açtı. Kız hala bıraktığı şekilde uyuyordu. Tam elini uzatıp kızı kaldıracağı zaman geri çekildi ve kıza baktı. Onu uyandırmak istememişti. Öyle ki kız sanki günlerdir yatak yüzü görmemiş gibi yatıyordu.

Sonra yukarıdaki sinirli adamı düşündü. Muhtemelen kızı burada bulduğunda kıyamet kopacaktı. Omzunu silkerek yavaşça dışarı çıktı. Eğer kızdan kurtulmak istiyorsa uyandığında kendi götürebilirdi. Dışarı çıkarak arabaya bindi ve açılan bahçe kapısının arasından geçerek Bodrum'a doğru inmeye başladı.

Savaş uyanır uyanmaz doğruca perdeleri açıp gün ışığının odaya girmesini sağladı. Bugün hava güzel olacak gibi duruyordu. Saat dokuz olmasına rağmen güneş insanın içini ısıtmaya başlamıştı bile. Burayı belki de bu yüzden çok seviyordu. Yerleşik düzeni Almanya'da olmasına rağmen fırsat buldukça buraya kaçmayı seviyordu.

Annesi aklına geldiğinde yüzünü buruşturarak pencerenin önünden çekildi. Gayet sağlıklıyken birden bire hastalanmış ve doktorlar onun için bir sene ömür biçmişlerdi. Belki biraz daha fazla... Ama sonuç ölümdü. Onu çok seviyordu. Öl dese ölürdü. Ama o... Evlen! demişti. Tutturmuştu ölmeden mürüvvetini

göreceğim, diye. Sadece evlilikte değildi üstelik isteği. Bir de torun görmek istiyordu.

Telefonu eline alarak annesini aradı. Ona Türkiye'de olduğunu söylememişti. İki gün önce apar topar İstanbul'a gitmiş, dün akşam da Bodrum'a gelmişti. Telefon uzun uzun çalmasına rağmen açılmayınca merak etti. Tam kapatmak üzereyken telefon açıldı.

"Alo."

"Günaydın Seher."

"Günaydın Savaş abi," dedi kız, karşısında ki kadına bakarak. "Annem nasıl?"

Kadın konuşmak istemediğini belirten bir hareket yaptığında Seher de telefondaki adama "Daha iyi, ilâçlarını aldı uzanıyor," dedi.

"Ben Bodrum'dayım. İki gün sonra geleceğim. Sorarsa haber verirsin."

"Tamam, söylerim."

"Ona iyi bak Seher," dedi sıkıntıyla Savaş. Hala ölecek olmasını kabul edemiyordu.

"Bakarım Savaş abi. Sen merak etme."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz Savaş abi," diyerek telefonu kapattı kız. Kadın karşısındaki kıza bakarak kısa bir kahkaha attı. "Gördün mü, sonunda yola geldi."

"Vallahi sizden korkulur hanımım."

"Ne yapayım? Kaç yaşına geldi hala evlenmeye niyeti yok. Elin kızları ile oyalanıp duruyor. Ben de genç sayılmam ki artık torun sevmek istiyorum."

"Gerçeği öğrendiğinde ne olacak? dedi kız. "Ben korkuyorum Savaş abiden. Ölmeyeceğinizi anladığında buralarda olmak istemem doğrusu."

Kadın bir kahkaha attı. "O zamana kadar çoktan başı bağlanmış, bebekte yolda olur."

"Siz tanıyor musunuz evleneceği kızı?"

"Şahsen görmüş değilim ama hakkında her şeyi biliyorum. Tam bizimkine göre. İsmail kızın uzaktan çekilmiş fotoğrafını gösterdi. Güzel bir kız olduğu belli. Üstelik abisinin de bizimkine borcu varmış. Hem abisinin dediğine göre kız da istiyormuş bizimkiyle evlenmeyi. Bak bu yolu bulduğum iyi oldu Seher. Yoksa başka türlü evleneceği yoktu bizimkinin. Ya bekâr kalacak ya da sonunda yabancı bir kadını getirecekti başıma.

"Ya kabul etmezse Savaş abi?"

"Etti bile," dedi kadın gülerek. "Üç gün önce bana evleneceğini söyledi.

Aynı saatlerde yüzlerce kilometre ötede başka bir ülkede Savaş, üstüne giydiği eşofmanlarla kendine kahvaltı hazırlamakla meşguldü. Mutfak işlerinden hiç anlamıyordu. Şimdi Yılmaz olsaydı şöyle bol tereyağlı güzel bir sahanda yumurta yapardı.

Buzdolabını açarak iki yumurta çıkardı. Dün akşam buraya gelmeden önce alışveriş yapmışlardı. Allahtan Yılmaz her şeyi yerli yerine koymuştu. Tereyağını aldı, tam ocağı yakacakken telefonu çaldı. Ekrana baktı, oldukça uzun bir konuşma olacaktı. Tavayı elinden bırakarak telefonu kulağına götürdü ve yukarıya odasına çıktı.

Tutku, uyandığında birden nerede olduğunu anlamadı. Ama kesinlikle bir evde ve rahat bir yatakta yattığını biliyordu. En son hatırladığı iri yarı bir adamın, ona yoldan çekil, diye bağırması ve onun da başının dönmesiydi. Sonrası yoktu... Buraya nasıl geldiğini, bu yatağa nasıl girdiğini hiç hatırlayamıyordu. Yavaşça üzerindeki yorganı kaldırdı. Üzerindekileri çıkarmamışlardı. Bütün vücudunun üzerinden âdeta kamyon geçmiş gibiydi. Avuç içleri yaralıydı, dizi fena ağrıyordu ve üstü başı perişan haldeydi.

Yatağın kenarında oturarak dizine baktı. Pantolonun yırtık kısmını hafifçe parmakları ile kaldırdı. Kötü görünüyordu. Kötü vurduğunu biliyordu ve canı fena yanıyordu. Bulunduğu odaya

tekrar göz geçirdi. Oldukça sade döşenmiş bir odaydı. Duvarlar bembeyazdı, hiçbir süs eşyası yoktu. Karşı duvarda beyaz renkli iki kapaklı bir gardırop vardı. Yatağın kenarında da bir şifonyer... Elini kotunun arka cebine attı ve pasaportunun orada olduğunu anladığında içi rahatladı. Onu da çaldırmış olsaydı buradan hemen gidemezdi. Pasaportu çıkarıp, şifonyerin çekmecesine koydu. Onun da kaybolmasına dayanamazdı. Bulunduğu oda büyük bir yer sayılmazdı. Yavaşça yerinden kalktı. Acaba tuvalet neredeydi? Zor da olsa birkaç adım attı. Hem ayakları hem de dizleri acıyordu.

Gardırobun yanındaki kapıyı açtı ve banyoyu buldu. Kendini aynada gördüğünde birden kendinden korktu. Saçı başı dağılmış, gözlerindeki rimel yanaklarına kadar akmış, saçlarında ve yüzünde kurumuş kan lekeleri vardı. Musluğu açarak elini yüzünü yıkadı ama yine de temizlenemedi. Bir duş almadan temizlenmesi mümkün değildi. Beyaz gömleği bile leke içindeydi.

Etrafa bakındı ve kapıda asılı bornozu gördü. Uçundan tutarak kokladı burnuna mis gibi koku geldi. Temize benziyordu. En azından üstündekilerden daha temiz olduğu kesindi. Acaba sıcak su var mı, diye düşündü ve küvetin suyunu açarak elini altına tuttu. Önce soğuk akan su birkaç dakikada ısınıvermişti. O anda kararını verdi. Yavaşça gömleğinin düğmelerini çözdü ve omuzlarından aşağıya doğru kaydırdı. Sonra da kotunu çıkardı. Kandan resmen dizine yapışmıştı. Yavaşça yaranın üzerinden çektiğinde acıdan birden gözü karardı. Pantolonu çıkardığında dizindeki yaranın etrafının kızarmış ve şişmiş olduğunu gördü. Dikkatle baktığında kesiğin derin olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Dikiş atılması gerek gibi duruyordu. Tekrar giysilerine baktı, her ikisi de yıkanmadan giyilecek gibi durmuyordu. Önce kendini sonra da giysilerini yıkamalıydı.

Bu evde başka kimlerin yaşadığını bilmiyordu. Bir an önce yıkanmalıydı. Belki nasıl olduğunu merak ederek gelip ona bakabilirlerdi. Bilmediği bir evde, tanımadığı insanların küvetinde

çıplak yakalanmak istemiyordu. Banyo kapısını kilitlemek için kapıya doğru gitti, ama anahtar yoktu. Önce tereddüt etse de sıcak su cazip geldi ve üzerindeki iç çamaşırları da çıkartarak duşun altına girdi.

Sıcak su bütün vücuduna iyi gelmişti. Fazla uzatmadan duşunu aldı. Üzerindeki kirden arınmak onu çok daha iyi hissettirmişti. Dizindeki kesikten ince bir kan sızınca sonra tuvalet kâğıdı ile üzerine tampon yaptı ve kanı durdurdu.

Kapının arkasındaki bornozu alarak üzerine giydi, her kiminse oldukça büyüktü. Gerçi böyle olması işine gelmiş, her yerini kapatmıştı. Lavabonun içine koyduğu çamaşırlarına baktı. Çamaşır makinesinde yıkanması gerekiyordu, ama elinde çamaşırlarla makineniz nerede, diye soracak hali yoktu. Kotunu kenarda duran sabunla yıkamaya başladı. Diz kısmını çitilese de kan lekesini tam olarak çıkaramamıştı. Artık yapacak bir şey yoktu. Üstelik dün düşerken kendini korumak adına ellerinin üzerine düşmeye çalıştığı için avuç içlerindeki yaralar, sıcak suyun altında tekrar açılmış ve sabunda canını yakmaya başlamıştı. Dişlerini sıkarak buna dayandı. Aynı şekilde gömleğini ve iç çamaşırlarını da yıkadı. Sonra da saçlarına bir havlu sararak elinde çamaşırlarla yavaşça banyodan çıktı.

Oda aynı duruyordu. Demek ki kimse gelmemişti. Balkon kapısını açarak dışarıya çıktı ve balkonda duran hasır sandalyelere çamaşırlarını serdi. Hava çok güzeldi. Balkon güneş görüyordu. Gömleği ve iç çamaşırları kısa sürede kururdu ama kotu için aynı şeyi söylemek söz konusu değildi.

Balkonun kenarına gelerek bahçeye baktı. Çok güzel görünüyordu, bakımlı ve hoştu. Bahçenin ortasında oldukça büyük bir havuz vardı. Baharda açan çiçekler her yerdeydiler. O kadar güzel bir bahçeydi ki profesyonel bir elin değdiği belli oluyordu. Balkon duvarının yanından balkona doğru tırmanmış kırmızı bir gül vardı ve tomurcukları açılmaya başlamıştı. En sevdiği çiçekti güller. Renklerinin ne olduğu önemli değildi ama güllere çocukluğundan

beri bir düşkünlüğü vardı. Sarmaşık güllerini gördüğünde yüzünde çocuksu bir gülümseme ile balkonun kenarına geldi ve kırmızı goncayı tutarak kokladı, ama kokuyu alamadı. Parmaklarını kadifemsi yapraklarda gezdirdi ve yüzündeki gülümsemeyi kaybetmeden yüzünü güneşe doğru dönerek gözlerini yumdu. Sonra da içeri girdi. Dizinden dolayı aksayarak yürüyordu.

Önce yatağı topladı ama bembeyaz çarşafların bazı yerleri üstüyle yattığı için lekelenmişti. Bir süre ne yapacağını bilemedi. Sonra yorganı üzerine kapatarak yatak örtüsünü üstüne örttü. Banyoya giderek ortalığı biraz toparladı ve saç fırçası bulamadığı için uzun olan saçlarını parmakları ile açmaya çalıştı sonrada toplayabildiği kadar toplayıp saçlarını ördü. Bağlamak için her hangi bir şey bulamayınca ucuna kadar örerek öylece bıraktı. Aynada kendine baktığında en azından artık daha derli toplu ve kesinlikle temiz görünüyordu.

Gardırobu açarak içine baktı. İçinde giysiler vardı. Üstelikte kadın giysileriydi. Birkaçını alarak baktı. Kendi bedeninden en az beş beden daha büyük çoğu eski moda şeylerdi. Kesinlikle genç birine ait olmadığı belliydi. Bir an askıdaki elbiselerden birini alıp giymek istedi ama sonra vazgeçti. Zaten üzerinde kocaman duracaktı. Bornoz en iyisi gibi duruyordu.

Odanın kapısını açarak bir süre evdeki sesleri dinledi, fakat hiç ses duyulmuyordu. Bu saatte uyuyor olamazlardı herhâlde. Belki de adam yalnız yaşıyordu. Bu mevsimde buraların kalabalık olmayacağına emindi. Üstelik karnı fena halde acıkmıştı. Açlığa tahammülü yoktu. Çocukken o kadar çok aç kalmıştı ki doymayan bir iştaha sahipti. Dün uçakta yediği ufacık bir sandviçle duruyordu ve onu da midesi bulandığı için çıkarmıştı. Bir süre daha kapının önünde oyalandı, ama sonra mutfağı aramaya karar verdi. Nasıl olsa onu buraya getirdiklerine göre burada olduğunu biliyorlardı.

Birkaç adım attığında mutfağı da bulması kolay oldu. Oldukça geniş ve modern eşyalarla donatılmış şık bir mutfaktı ve kaldı-

ğı oda gibi burada da her şey beyazdı. Ocağın üstündeki tava ve yanında duran iki yumurta ile tereyağını gördüğünde açlığını bir kere daha hissetti. İki tane yumurta olduğuna göre belki de dün akşam ki adam onun içinde bırakmış olabilirdi. En iyisi onları yapmaktı, ama iki tane kendine bile yetmezdi. Buzdolabını açarak iki tane yumurta daha çıkardı. Sonra da yandaki çay makinesinin düğmesine bastı. İçine su ve çay konulmuştu. Evdeki adam her nerdeyse o gelmeden kahvaltı hazırlayabilirdi. En azından dün akşam onu kurtardığı için böylelikle ona teşekkür ederdi.

Çayı demledikten sonra masayı kurmaya başladı. Biraz uzun olmuştu neyin nerede olduğunu bulmak. Buzdolabındaki kahvaltılıkları da çıkardı ve sonunda yeteri kadar beklediğine karar verip tavanın altını yaktı. Tereyağının tavada erirken çıkardığı sesi dinledi, kokusunu içine çekti ve sonra da dört tane yumurtayı kırarak pişmesini beklemeye başladı.

Savaş odadan çıktığında burnuna gelen tereyağı kokusuyla içini çekti. Ayşe ablaya gelme demesine rağmen dayanamamış gelmişti anlaşılan. Hızla merdivenleri indi ve doğruca mutfağa girdi. Ocağın başında dikilen kadını görünce kaşlarını çatarak durdu. Bu Ayşe abla değildi. Ayşe abla ocağın başında dikilen kızdan en az elli kilo daha fazlaydı. Kız ise oldukça zayıf görünüyordu. Kendisine en az üç dört beden bol gelen bornozun kuşağını sıkı sıkıya bağlamış ve incecik beli ortaya çıkmıştı.

"Kimsin sen?" diye sorduğunda sesinin ayarını yine kaçırmış ve sesi oldukça yüksek çıkmıştı. Ocağın önünde dikilen kız korkudan yerinden sıçramış ve elindeki çatalı yere düşürmüştü.

Savaş yavaşça kendisine doğru dönen kızı hemen tanıdı. Bu, dün akşam ezmekten son anda kurtardıkları kızdı. İstemsizce ettiği küfrü kızda duymuş ve gözlerini kocaman açmış kendisine bakıyordu. Yılmaz geldiğinde onun canına okuyacaktı. Dün gece sabah kızı burada istemediğini özellikle belirtmişti. Üstelik kız kendi evi gibi oldukça da rahattı. Banyo yapmış ve mutfakta kahvaltı bile hazırlamıştı.

Şaşkınca,"Siz kimsiniz?" diyen kıza "Bu soruyu ben sordum," dedi. Sesi âdeta buz gibiydi.

Tutku bu suratsız adamın nereden çıktığını bilmiyordu. Dün ona doğru gelen adam kesinlikle bu değildi. En azından onun gülen gözleri ve yumuşak bir yüz ifadesi vardı. Karşısındaki adam ise avının üzerine atlayacak aslan gibi kendisine bakıyordu. Sert yüz hatları ile korkutucu duruyordu. Adamın yüzünde birkaç günlük sakal vardı ve bu onu daha da vahşî gösteriyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Üstelik adamın karşısında bornozla durduğunu fark edince bornozun kuşağını daha da sıktı. Bir cevap bekler gibi bakan adamın sabırsızlandığını gördüğünde,"Şey... "dedi. "Ben buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Dün akşam bir araba durmuş ve..."

"Nasıl geldiğini biliyorum," dedi Savaş, onun konuşmasına daha fazla izin vermeden. "Ben kimsin diyorum?"

Tutku bir an adını söyleyecekken durdu. Hiç tanımadığı birine neden adını söyleyecekti ki! "Esra," dedi fısıltı halinde. "Adım Esra."

Adam hiç yerinden kımıldamamış ve hala düşman gözlerle kendisine bakmaya devam ediyordu. Tutku ne diyeceğini bilemiyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Üstelik çok da uygunsuz bir durumda gözlerini ondan çekmeyen ve o gözlerde dostluk görülmeyen birinin karşısında dikiliyordu. Burnuna yanık kokusu gelince ocaktaki yumurtaları hatırladı ve hızla arkasını döndü. Yumurtalar yanmış ve yanık yumurta kokusu mutfağa dolmuştu. Kokunun berbatlığı karşısında burnunu kırıştırdı.

Ocağı kapatıp tedirginlikle tekrar karşısındaki adama baktı. Heykel gibi hala aynı kararlılıkla ve aynı düşman bakışlarla kendisine bakmaya devam ediyordu. Ne duruşunu ne de bakışını değiştirmişti. Sanki yanık kokusunu alalı daha da sinirlenmiş gibiydi. Tutku kendini rahatsız hissetti. Üstelik karşısındakinin hiç de güven veren bir tipi yoktu. Hafif tıraşlı yüzü, çatık kaşları, sert yüz hatları ve insanın içini ürperten bakışları ile yakışıklı kavramının yanından bile geçmiyordu. Belki biraz daha kaşları-

nı az çatsa ve biraz gülse... Hayır, yine de korkutucuydu. Tutku böyle sert yüzlü ve öldürecek gibi bakan bakışları sevmezdi. Hele de bu bakışlar bir erkekte ise daha da itici gelirdi.

"Giysilerin nerede?" dedi Savaş, sinirle.

Tutku sonunda kendisi ile konuşulmasına sevindi, ama adamın söylediği kelimeler hesap sorar gibiydi.

"Yıkadım."

"Kurutma makinesine at! Bir saat sonra buradan gidiyorsun,"diyerek buz gibi sesiyle emir veren adam, kızın suratına bile bakmadan mutfaktan çıktı.

Tutku, karnı guruldayarak yanmış yumurtalara baktı. Karnı aç olmasına rağmen hiç iştahı kalmamıştı. O da aksayarak mutfaktan çıktı ve odaya doğru giderken adamın sinir içerisinde biriyle telefonda konuştuğunu duydu. Üstelik her kimle konuşuyorsa kendinden bahsediyordu. Duvara yaslanarak onu dinlemeye başladı.

"Sana kızı sabah götür dememiş miydim?"

"Uyuyordu kıyamadım."

"Ne demek kıyamadım?" diyerek sesini daha da yükseltti Savaş."Fahişeler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Kızın fahişe olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"O saatte ıssız bir yolda üstü başı dağınık kim olur sence? Üstelik kendini evinde ya da otelde sanıyor! O derece rahat. Hangi kız, hiç tanımadığı bir evde banyo yapar söyler misin?"

"Savaş sakin ol, kız perişan haldeydi sen de gördün. Ne var yani temizlenmek istemiş."

"Benim evimde ve benim banyomda değil. Bir daha sana ne söylediysem onu yap!" diyerek sinirle telefonu kapadı ve bir iki adım atarak koridora çıktı. Kızı duvara dayanmış bir halde korkuyla ona bakar bulunca konuşmaları duyduğunu anladı.

"Kapıları dinleyenler kendileri hakkında hiç iyi şeyler duymazlar," dedi kıza kızgınca bakarak.

"Ben fahişe değilim!" diyen Tutku, tek bir noktaya odaklanmışçasına adama baktı.

Adamın yüzünde çarpık bir gülümseme oldu. Söylediğine inanmadığını surat şekli belli ediyordu. Bir adım daha atarak kızın burnunun dibine kadar geldi. Gözlerini onun şaşkın ve üzgün gözlerine dikerek "İnan bana ne olduğun beni hiç ilgilendirmiyor,"dedi. "Bir an önce evimden defolup gitmeni istiyorum."

Tutku ne söyleyeceğini bilmez halde hemen arkasını dönerek aksayan ayağıyla odaya doğru yürüdü. Gözlerinden akan birkaç damla yaşı adamın görmemesine şükür etmişti. Odaya girer girmez doğruca balkondan ıslak çamaşırlarını aldı ve kurutma makinesinin nerede olduğunu bulmak için odadan çıktı. Makinenin içine çamaşırlarını attı ve düğmeye bastı. Sonra da direkt odaya girip yatağın kenarına oturdu. Giysileri kuruduğu anda buradan gidecekti. Gerekirse akşama kadar yürür, ama yine de bu evde kalmazdı. "Pislik," sinirle söylendi. Bir de kendisine fahişe demişti.

Savaş'ın kızın yüzünde gördüğü son şey, o siyah gözlerde oluşan düşmanlıktı. Mutfağa tekrar giderek yanan yumurtalara ve tavaya baktı. Yanmış tavayı temizlemek için uğraşacak hali yoktu Yanan tavayı yumurtalarla birlikte çöp kovasına attı. Kızın aç olduğu belliydi, ama yine de kızda ki rahatlık onu son derece rahatsız etmişti. Kendi evinde düzensizliğe de pisliğe tahammülü yoktu. Üstelik yabancı insanların evinin mahremiyetini bozmasına da sinir olurdu. Başka bir tava alarak ocağın üzerine koydu ve dolabı açarak kendi için iki yumurta çıkardı. Sonra da kurulmuş masaya bakarak dolaptan iki yumurta daha aldı. Çay demlenmiş ve her şey hazırlanmıştı. Sert adımlarla kızın yattığı odaya doğru gitti. Kapıyı vurmadan direk açınca yatağın kenarında oturan kız korkudan bir kez daha yerinden sıçradı.

"Kahvaltı hazır," derken sesi yine sinirli ve yüksek çıkmıştı.

"Aç değilim," dedi kız, onun yüzüne bile bakmadan.

"Aç mısın diye sormadım. Kahvaltı hazır, dedim."

Tutku adamı daha fazla sinirlendirmemeye karar verdi. Daha bir saat burada kalması gerekiyordu. Giysileri ancak çıkardı.

Üstelik karnı gerçekten de çok acıkmıştı. Yavaşça yerinden kalktı. Mutfağa girdiğinde sinirle yumurtaları tavadan tabaklara koyan adama bakarak sessizce masaya doğru gitti. "Otur," diyen adamın sesindeki katılığın vermiş olduğu emir tonu canını sıksa da sesini çıkarmadan oturdu.

Savaş kızın karşısına geçerken kızın kendini öldürecek gibi bakışlarını görmezden gelmişti. Bir de suçluymuş gibi o dik bakışları hiç sevmemişti. O, yumuşak karakterli ve gözleriyle gülen hoş yüzlü, kadınları severdi. Hele bu kadar sinirle bakan kadınlar onun ilgisini asla çekmezdi. Üstelik sanki burası kendi eviymiş gibi hareket eden kadınları hiç sevmezdi! Sevgilileri bile onun evinde bu kadar rahat hareket edemezlerdi. Gözlerini kızdan çekerek kahvaltısını yapmaya başladı.

Tutku bir süre sessizce önündeki yemeklere baktı, ama gururu o kadar kırılmıştı ki aç olmasına rağmen canı hiçbir şey istemiyordu.

"Ye!" diyen adamın sesini duyduğunda yerinden bir kere daha sıçrayan Tutku, adama bakmadan önündeki ekmekten küçük bir parça alarak ağzına attı.

Bundan sonra hiç konuşmadan yavaşça kahvaltılarını yaptılar. Savaş, karşısındaki kızın gözlerinin göründüğü kadar siyah olmadığını anladı. Yakından baktığında koyu kahverengiydi gözleri. İlk anda siyahmış gibi duruyordu. Koyu kumral saçları vardı ve gözleriyle çok uyumluydu. Örgülü saçları kıza çocuksu bir hava vermişti. Bağlayacak bir şey bulamadığı içinde saçları açılmaya başlamış ve uçları kıvrılmıştı. Küçücük bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Oldukça güzeldi. Dün o perişan haliyle bile onun güzelliğini görmüştü.

Bornozundan görünen göğüs dekoltesine bir an gözü takılsa da kızın bunu fark etmediğini anladı. Yine de bu tip kadınlar başa belâ olurlardı. Kızın ne olduğunu, kim olduğunu bilmiyordu ve bir an önce buradan çekip gitmesini istiyordu. Kahvaltıdan sonra kiraladığı arabayı teslim almaya geleceklerdi. O zaman onu gelenlerle birlikte Bodrum'a gönderirdi. O kadar

yolu kim olduğunu bilmediği biri için gitmeye hiç niyeti yoktu. Zaten yeterince derdi vardı. Hiç tanımadığı, bilmediği, yüzünü bile görmediği, evlenmeye meraklı aptal bir kızla evlenecek ve annesinin son arzusunu yerine getirecekti. Üstelik Nicole'den de ayrılması gerekiyordu. Tüm bunları düşününce parmaklarını saçlarından geçirdi ve içinden küfür ederek karşısında oturan kıza baktı.

Kahvaltı bittiğinde Tutku daha fazla adamın göz hapsinde kalmamak için anîden sandalyesinden kalkınca yaralı dizini masanın altındaki çıkıntıya vurdu. Fena halde canı yanmıştı. Bacağına doğru ılık bir şeyin aktığını hissettiğinde, eğilerek bornozu biraz kaldırdı. Dizinin kanadığını gördüğünde ne yapacağını bilemedi. Üstelik dün akşam ki kadar kötü kanıyordu ve kan bacağına doğru akmaya başlamıştı. Masada bulunan peçeteyi alarak dizine bastırdı.

Savaş kızın haline bakarak bir kere daha içinden küfür etti. Yerinden kalkarak, kızı kolundan tuttu ve sandalyeye tekrar oturttu. Kızın önünde eğilerek bornozunu hafifçe kaldırdı.

Tutku, adamın peçeteyi tutan elini uzatmasıyla gerilerek "Önemli bir şey değil,"dedi.

"Bırak da buna ben karar vereyim," diyen Savaş, kızın elini kaldırdı ve kanayan yaraya baktı. Her ne kesmişse kesik derin gibi gözüküyordu. Hatta kenarlarının kırmızılığına bakılırsa mikrop kapmış bile olabilirdi.

"Ne kesti burayı?"

"Bilmiyorum, karanlıkta fazla göremedim, ama camdı galiba."

"Mikrop kapmış, üstelik dikiş de atılması gerekiyor," diyen adam kızın dizine bakmaya devam ediyordu.

"O kadar kötü görünmüyor," dedi Tutku'da. O da eğilmiş dikkatle yarasına bakıyordu.

Savaş başını kaldırdığında bir an göz göze geldiler. Tutku, bir an da şimdiye kadar gördüğü en güzel gözlere bakarken kendini gördü. İçinde sarı benekler oynaşan yeşil gözlere bakarken ne kadar güzel gözleri var, diye geçiriyordu içinden.

Gür kirpikleri ile kadınları kıskandıracak kadar güzel gözleri vardı adamın. Ama kibirli ve soğuk tavrı o gözlerde hiçbir duygu barındırmıyordu.

O kadar soğuk bakıyordu ki...

Gözlerine bakan kişiyi korkutuyordu.

Savaş gözlerinin içine aval aval bakan kızın elini tutarak avuç içine bakışlarını indirdi. Yer yer derisi kalkmış ve zedelenmişti, sol avucunda da derin kesikler vardı. Sonra diğer elini tutarak ona da baktı. O da aynı durumdaydı. Diğer dizinde de yaralar vardı ama o kadar önemli durmuyordu.

"Ne oldu sana?" diyerek ses tonunu düşürdü ve ilgiyle sordu.

"Düştüm."

"Neden o saatte, o ıssız yerdeydin?"

"Bindiğim taksi beni bırakıp gitti."

Savaş hiç bir yorumda bulunmadı ve bir şey demedi. Yavaşça yerinden doğruldu ve kıza bakmadan,"Bir yere kalkma," diyerek mutfaktan çıktı. Bir süre sonra geri geldiğinde elinde tuttuğu batikonu kızın dizine bolca sürdü. Tutku'nun canı yanmıştı ve o acıyla dizine bastıran adamın elini tuttu.

"Bunun olması kaçınılmaz," dedi Savaş, elini kızdan kurtararak. Yaptığı hareket Tutku'nun daha da sinirlenmesine neden oldu. Adam, ona sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi davranıyordu.

O sırada kurutma makinesi, işinin bittiğini belirten sinyali çalınca, Savaş kızın önünden kalktı. "Üstünü giyin, bir hastaneye gitmen gerekiyor."

"Gerek yok, kan o kadar akmıyor zaten."

"Kanamadan daha çok mikrop önemli," dedi Savaş. Sesinde ne ilgi ne de acıma vardı. Kıza bakarak "Odaya kadar gider misin yoksa yardım mı edeyim?" diye sordu. "Giderim," diyerek kalktı Tutku. Ama ayağa dikildiğinde dizine bir sancı daha saplandı. O da ister istemez masanın kenarından tutundu.

Savaş bir süre kızın hareket etmesini bekledi. Kızın eli masanın kenarında öylece dikiliyordu. Daha fazla dayanamadı ve kızı

kucakladığı gibi mutfaktan çıkardı. Tutku, hafifçe açılan bornozu önünden çekerek tuttu. Odaya girdiğinde kızı yatağın üzerine bırakan Savaş ise hiçbir şey demeden odadan çıktı. Birkaç dakika sonra elinde Tutku'nun giysileriyle odaya tekrar girmiş ve kıyafetleri yatağın üzerine bırakmıştı.

Kızın yüzüne bile bakmadan "Hemen giyin," dedi. Sonra da odadan çıktı. Tutku yatağın üzerine bırakılan giysilerine bakarak bir kez daha sinir oldu. İç çamaşırlarına o adamın elinin değmesi onu hem utandırmış hem de sinir etmişti.

"Lânet olsun!" diyerek çamaşırlarını giymeye başladı. Gömleği buruşmuştu, ama bunu dert edemeyecek kadar daha önemli sorunları vardı. Kotu hafif nemli gibiydi ama idare ederdi. Dizinde hala hafif hafif kanama vardı. Kanın tekrar pantolona bulaşmasını istemiyordu. Adamın bıraktığı sargı bezini dizine bastırarak pantolonunu giydi. Dar paçalı pantolonu giyinirken canını acısa da ne yazık ki yapacak bir şeyi yoktu. Tam fermuarını çekmişti ki kapı tekrar açıldı ve Tutku yeniden yerinden sıçradı.

Bu manyağın nesi vardı böyle?

Birkaç dakika önce gelse onu külotuyla görecekti. Buna kimse kapıya vurması gerektiğini öğretmemiş miydi?

"Hazır mısın?"

"Evet."

"Yürüyebilir misin?"

"Evet."

Ayakkabılarını eliyle işaret ederek "Giyebilecek misin?"diye sordu.

"Evet," dedi Tutku ona bakmadan. Yüksek topuklu ayakkabılarını ayağına geçirdiğinde canı bir kez daha yandı. Ayaklarının ayakkabıyla çok temas ettiği yerleri su toplamıştı ve bir iki numara küçük bir ayakkabı giymiş gibi canı yanmıştı. Suratını buruşturduğunda,"Çıkar onları," dedi Savaş sabırsızca. Sesi her zaman ki gibi sert ve emir verir gibi çıkmıştı."

Tutku memnuniyetle ayağındakileri çıkardı. Canı o kadar yanmıştı ki!

"Çıkardığın terlikleri giy."

"Ama..."

"Aması yok, onlarla yürüyemeyeceğin ortada. Bende seni kucağımda hastaneye götürmeyeceğim."

"Gerçekten gerek yok, başımın çaresine bakarım."

"Belli oluyor. Karanlıkta yolun ortasında duracak kadar başının çaresine bakabiliyorsun ancak." Kızın hiç sesini çıkarmadan kendisine bakması sabrını taşırmıştı. "Bir şeyi bir kere derim. İkinciyi dedirtme!" diyerek kıza doğru bir adım attı.

Tutku hemen terlikleri giydi. Adam haklıydı o şekilde değil yürümek bir adım bile atamazdı. Ayağa kalktığında onun kendisine yardım etmesini istemediği için kendini zorlayarak odadan çıktı. Adam da çoktan yürümüş ve dış kapıyı açmıştı.

Başı zaten yeterince dertteyken birde bu sinirli manyakla uğraşması gerekiyordu. Zonklayan dizine rağmen birkaç adım atarak evden çıktı ve kapının önünde bekleyen arabaya baktı. Adam çoktan arabaya oturmuş ve çalıştırmıştı. Bir süre ön koltuğa mı yoksa arkaya mı oturması gerektiğini bilemedi. Sonunda bunu arabada oturan adam anlamış gibi eğilerek ön kapıyı açmış ve ona bakmıştı.

Sevgimi üç kuruşa harcayan
kalp kırıklığım varken,
Senin masum olduğunu bilemezdim.
Geçmişinin kâbuslarına
ayna oldum sonunda
Gözlerine kazınan nefreti
artık silemezdim.

5

Savaş bütün yolu hiç konuşmadan gelmişti. Allahtan kız da konuşkan biri değildi yoksa zaten kendisi için eziyet olan bu yolu bir de onun çenesini çekerek gelmek tam işkence olacaktı. Bodrum'da ki özel bir hastanenin önüne çektiği arabadan hızla inerek anahtarı valeye teslim etti.

Tutku ise arabaya oturduğu andan itibaren kanayan dizine bakmıştı. Canı gerçekten çok yanıyordu. Tekerlekli sandalye ile gelen görevlinin yardımı ile sandalyeye oturdu ve hastanenin acilinden içeri giriş yaptı.

Savaş sandalyede oturan kıza bakarak, "Kimliğin nerede?" diye sordu.

"Çantamdaydı."

"Yani?"

"Yani çalındı," dedi Tutku da sinirle.

Savaş bir süre daha inanmıyor gibi kıza baktı. Bu Tutku'yu daha da sinirlendirmişti. Sonunda, "Tamam ben hallederim o zaman," diyerek acilin dışına çıktı.

Tutku'nun ise dar pantolonunun zaten yırtık olan diz kısmını iyice kesmişlerdi. Etrafına baktı. Adam ortalarda görünmüyordu. Belki de onu burada bırakıp gitmişti. Buranın parasını nasıl ödeyeceğini bilmiyordu. Tek bir kuruşu bile yoktu. Sadece pasaportu vardı ve onu da kotunu yıkarken cebinden çıkarmış ve adamın anîden içeri girmesiyle şifonyerin çekmecesine atmıştı. Üstelik aklına hastanede kimliğini soracakları da gelmemişti. Gerçi yanında

olsa bile ona kimliğini vermezdi, çünkü adama adını Esra olarak söylemişti.

Parasız, eşyasız ve kimliksiz kalmıştı. Buraya gelirken ne düşünmüştü ve şimdi ne haldeydi. Zaten iki günlüğüne gelmişti ve bir günü öylece geçip gitmek üzereydi. Pasaportu olmadan buradan gidemezdi. Üstelik tek derdi bu da değildi. Buranın parasını nasıl karşılayacağını da bilmiyordu.

Sonunda doktor gelip baktığında yaranın içinde ince bir cam parçası olduğunu söyledi. Dizine lokal anestezi yapılarak içerde kalan küçük cam parçası çıkarıldı ve dizindeki yara temizlendikten sonra beş dikiş atıldı.

"Artık gidebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Tutku.

Hemşire, yanında duran hasta bakıcıya işaret edince görevli Tutku'yu müşahede odasından çıkardı. Tutku o zaman bekleme salonundaki pencerenin önünde oturan adamı gördü. Sinirli yüz ifadesi ile elindeki dergiyi karıştırıyordu. Hangisinin iyi olduğuna bir an karar veremedi. Adamın onu burada bırakıp çekip gitmesi mi yoksa burada kalması mı? Derginin bile sayfalarını yırtarcasına çeviren adama bir süre öylece baktı. Yine de onu gördüğüne birden memnun olduğunu hissetti. Boşuna demiyorlardı: "Denize düşen yılana sarılır," diye. O da korktuğu adamın burada olmasına sevinmişti işte.

Savaş, elinde tuttuğu -kendisine göre işe yaramayan- dergiden başını kaldırdığında kızı gördü. Dizi sarılmış, pantolonu kesilmişti. Yüzünden acı çektiği belli oluyordu. Yılmaz'a içinden bir kere daha küfür etti. Böyle şeylere sinir olduğunu bile bile kızı giderken götürmemiş olmasına hala inanamıyordu. Birkaç gün için buraya kafasını dinlemeye gelmişti ve şimdi bu ne olduğu belli olmayan kızla zaman harcıyordu.

Bir an önce bu kızdan kurtulmalıydı. Nereye gideceğini sorup birazda para vererek onu en yakın polis karakoluna bırakabilirdi. Belki de burada gideceği bir yer vardı. Nasıl

olsa onunla ilgilenirlerdi. Elindeki dergiyi bırakarak yerinden kalktı ve kızın yanına giderek , "Tamam mı?" diye duygusuzca sordu.

Tutku bir insanın nasıl bu kadar duygularını gizleyebildiğine şaşırmıştı. Bu sanki adam duygularını ameliyatla aldırmıştı. "Evet," dedi ona bakmadan.

Adamın, "İyi misin?" derken ki hali bile "iyi olup olmadığın umurumda değil ama ben yine de sorayım," havasındaydı.

"İyiyim."

"O zaman gidelim, hastaneleri sevmem."

Tutku içinden, *Ben de sanki bayılıyordum,* diye söylendi.

Savaş kapıya gelen arabaya kızın binmesine yardım ettikten sonra şoför yerine oturdu ve hızla gaza bastı. Tutku aslında bu adamdan kurtulmak için kalacağı oteli söylemek istiyordu. Sonunda oranın parasını rezervasyon yaparken ödemişti. Yeri hazırdı. Bu sinir adamla aynı yerde kalmaktansa otelin rahatlığında kalmak daha iyiydi. Ama pasaportu evdeydi ve kesinlikle onu alması gerekiyordu. Beş kuruş parası yokken ne yapacaktı?

Acaba biraz para istese...

Hem adam hastane masraflarını da karşılamıştı. Oranın ucuz olmadığına emindi. Abisini arayıp para istemek istemiyordu. Zaten buraya gelirken bir sürü tantana etmişti. Şimdi başına bunların geldiğini söylese hemen dönmesini ister ve evlenene kadar da evden dışarı çıkmasına izin vermezdi.

Üstüne üstlük buraya geliş sebebini ne yapacaktı? Koca bir günü yemişti zaten. Bir an önce birini bulması gerekiyordu. Gerçi dizi böyleyken kimi bulacaktı? Doktor bir gün sargılı kalsın, demişti. Zaten yarın akşam da dönmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı. Kader bile ona karşıydı. Planlarının suya düşmesine içten içe sinirleniyordu. Bu sevimsiz adamla beş parasız kalakalmıştı. Eğer plânını uygulayamazsa abisinin dediği hödükle evlenecek ve ilk erkeği o olacaktı. Bu düşünce bile çığlık çığlığa bağırmasına yeterdi. Evleneceği adama o kadar kin duyuyordu

ki asla ona istediği şeyi vermeyecekti. Gerekirse bu sevimsiz ve korkunç adamla bile yatabilirdi.

Bunu düşündüğü anda gülümseyerek arabayı kullanan adama doğru döndü ve alıcı gözle baktı. Arabaya bindiği andan beri tek kelime konuşmamıştı. Onun bu suskun hali daha da gerilmesine neden oluyordu. Profilinden oldukça yakışıklı duruyordu, ama o kadar soğuktu ki böyle bir teklifi ona nasıl yapacağını bilmiyordu. Kendisini reddeder miydi? Büyük olasılıkla ederdi. Adam o kadar kibirliydi ki muhtemelen ona elini bile sürmezdi. Üstelik telefon konuşmasında kendisine fahişe demişti. Para istese ve ona beraberlik teklif etse kendisine söylenen sözü kanıtlamış olacaktı.

Gerçi adamın onun hakkında ne düşüneceği çok da önemli değildi. Bir daha onu nerede görecekti ki? Üstelik anladığı kadarıyla adam burada yaşıyordu, bir daha bir araya gelmeleri mümkün değildi. Bir kere beraber olacaklar ve sonsuza kadar görüşmeyeceklerdi. Ona gerçek adını da söylememişti. Onun adını ise bilmiyordu. Öğrenmek de istemiyordu. Belki biraz gülse ya da biraz daha yumuşak olsa yakışıklı olabilirdi, ama artık bu saatten sonra umurunda değildi. Şu anda kendisine gerekli olan tek şey cesaretti. Nasıl olursa olsun, sadece bir kere sevişmesi yeterdi. Evli miydi acaba? Gerçi parmağında yüzük yoktu ama şimdi erkeklerin bir çoğu yüzük takmıyordu zaten. Eğer evliyse böyle bir şeyi yapmak istemezdi. O zaman başkasını bulması gerekiyordu.

Savaş başını çevirdiğinde kızın kendine gülümseyerek baktığını görünce oldukça şaşırdı. Daha biraz önce kendisine sinirle bakıyordu. Bir kaşını kaldırarak kıza, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey, nereye gidiyoruz?" dedi Tutku gülümsemesini yüzünde tutarak.

"Nereye gitmek istersiniz hanımefendi?"

Tutku adamın sesindeki tınıdan onunla alay ettiğini anlamıştı, ama aldırmadı. Şimdi bu adama ihtiyacı vardı. Alınganlık yapacak zaman değildi.

"Şey, bilmiyorum. Gidecek bir yerim yok. Yaptıklarınız için teşekkür ederim,"dedi. " Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Bir borcun yok."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar. Yine adama bakarak gülümsemişti.

Savaş gülümseyen kıza hiç tepki göstermeden öylece baktı. Sabahtan beri somurtan kızın neden bir anda böyle değiştiğini anlamamıştı. Sevimli olmaya karar vermişti anlaşılan. Dikkatini çeken tek şey; kızın güldüğünde kesinlikle çok daha güzel görünmesiydi. Güldüğünde kahve gözleri sıcacık oluyordu. İlk defa bir kadının gözlerinin bu kadar sıcak baktığını görmüştü. Aklına gelen Nicol'u düşündü. Şimdi karşısında kendisine gülerek bakan kızın gözleri ne kadar sıcaksa Nicol'un gözleri de o kadar soğuktu. O mavi gözlerde hiçbir sıcaklık görmemişti şimdiye kadar. Bunları düşünürken kıza öylece bakıyordu. Sonra da aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Sen burada yaşamıyor musun?"

"Hayır, birkaç günlüğüne tatil için gelmiştim, ama bindiğim taksi tarafından dağ başında bırakıldım. Üstelik her şeyim de onunla birlikte gitti."

"O zaman polise git."

"Gidemem."

"Gidemez misin? dedi ona bakmadan. Hiçbir ses gelmeyince başını çevirip kendisine hala gülümseyen kıza bakarak "Neden?" diye sordu.

Ne diyeceğini bilemeyen Tutku, bir bahane bulması gerektiğini biliyordu. Polise gitmek demek planlarının daha başlamadan bitmesi demekti. Bir şeyler uydurması gerekiyordu, ama aklına bir şey gelmiyordu. Adamın konuşmasıyla aradığı bahaneyi buldu.

"Başın dertte mi?"

"Evet," dedi Tutku hemen atılarak.

"Nasıl bir dert?"

"Şey... Dertte işte. Gidemem polise."

"Evden falan mı kaçtın?"

"Öyle gibi bir şey."

Savaş tekrar kıza baktı. Çok küçük durmuyordu.

"Kaç yaşındasın?"

"23"

"O zaman korkmaman lazım. Seni eve gönderemezler."

"Biliyorum ama gitmek istemiyorum. Başka şeylerde var gitmemem için."

"Anlıyorum," dedi Savaş hiçbir yorumda bulunmadan.

Nasıl teklif edilirdi böyle bir şey? Tutku'nun hiçbir fikri yoktu ama başka çıkar yolu da yoktu. Adamın sertliği ve duygusuzluğu onu geriyordu. Konuyu değiştirmek istiyordu, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Nerden gelmişlerdi ki bu polis mevzusuna. O anda aklına gelen ilk cümleyi söyledi.

"Eşiniz çalışıyor mu?"

Ağzından çıkan cümleye kendi de inanamadı bir anda. Durup dururken böyle bir şey denir miydi? Geri zekâlıydı! Konuyu değiştirmek için söylediği şeye kendi de inanamıyordu.

"Evli değilim," dedi adam ona bakmadan.

Tutku hafifçe gülümsedi. Bu iyiydi, en azından bir başkasının kocası ile yatmamış olacaktı. Arabada bunu teklif edemeyeceği için sustu. Belki farklı tepki verir onu burada bırakabilirdi. Ayağında ev terlikleri, pantolonun paçasının biri dizinin üstünden kesik, üstünde buruş buruş bir gömlekle yolda kalırsa artık onu hiç kimse arabaya almazdı. En iyisi evde söylemekti. Gerçi nereye gittiğini bilmiyordu ama herhalde eve gidiyorlardı. Buralardan daha önce de taksi ile geçmişti.

Eve geldiklerinde Savaş kızın inmesi için yardım etti. Tutku bir adım attı, ama canı yanmıştı. Arabaya tutundu. Savaş kızın

yürüyemeyeceğini anladığında kendi kendine bir küfür daha ederek kızı kucakladı ve eve doğru götürdü. Kapıyı açıp da kızı odasına götürdüğünde Tutku'da adamın boynuna sardığı kollarını biraz gevşetti ve parmakları ile onun ensesindeki saçları okşadı. Savaş bu temasla birden irkilse de hiçbir şey demeden ve duruşunu hiç bozmadan kızı yatağın üzerine yatırdı. Tutku kollarını çözmeden onu kendine doğru çekti. Şimdi yüzleri birbirlerine çok yakındı. Gerçekten de adamın gözleri çok güzel, diyerek bir kez daha içinden geçirdi.

Aynı anda Savaş'ta kızın kollarını boynundan çözmemesi üzerine kıza doğru eğilmişti. Kızın koyu kahverengi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Gür kirpiklerinin arasından bakan gözlere âdeta hayranlıkla bakıyordu.

Kızın dolgun dudakları aralandı ve "Her şey için teşekkür ederim," diye fısıldadı. Kendini biraz yukarı kaldırarak adamın dudaklarına dudaklarını değdirdi.

Savaş ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra kızın kollarını boynundan çözerek hızla uzaklaştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen ?" diyerek kızgınlıkla sordu.

"Sadece teşekkür etmek istemiştim," dedi Tutku.

"Etmene gerek yok. Hele böylesine hiç gerek yok, ben fahişelerle yatmam!" diyen adam sinirle tısladı.

"Yeter artık! Ben fahişe değilim," dedi Tutku öfkeyle. Acıyan dizini bile umursamadan yataktan anîden kalktı ve dizine saplanan bir ağrıyla tekrar yatağa oturdu. Adamın suratında gördüğü alaycı gülümseme onun canını yaksa da ne derse desin onu inandıramayacağını anlamıştı. Üstelik adamı biraz önce öpmüştü. Bu da işini hiç kolaylaştırmıyordu.

Savaş kendisine bakan kıza hiçbir şey demeden odadan çıkarken Tutku, eline geçirdiği yastığı yere fırlatarak, "Allah kahretsin!" diye söylendi. Bu iş sandığından da zor olacağa benziyordu. Başka bir erkek olsa öpücüğüne hemen karşılık vermişti. Yoksa bu adam eşcinsel miydi? Onda bu şans olduktan sonra bu kaslı adam, eş-

cinsel bile olabilirdi. Bir daha böyle bir şansı olmayabilirdi. Ama burada kaldığı sürece vazgeçmeyecekti. En azından denedim de olmadı diyebilirdi ama şimdi vazgeçerse evleneceği adamın dediği olacaktı.

Bir süre yattığı yerde kaldı ve sonra da uykuya daldı. Rüyasında iri yarı korkunç bir adamla evlendiğini gördü. Üstelik adam o kadar çirkindi ki evleneceği adamın o olduğuna inanamıyordu. Birde ilk gecelerinde adam ona zor kullanmış ve dövmüştü. Dehşetle gözlerini açtı ve bir gün önceki odada olduğunu anladığında derin bir nefes aldı. Artık evleneceği adam kabuslarına bile girmeye başlamıştı. Kollarıyla bedenini sardı. Güneş gitmiş, yerine gri bir gökyüzü gelmişti ve pencerelere bakılırsa dışarıda yağmur yağıyordu. Yerinden kalktı ve aksayarak pencereye doğru gitti. Yaptıkları lokal anestezinin etkisi geçmiş, dizinde bir sancı başlamıştı. Kollarını birbirine kavuşturarak bir süre dışarıda yağan yağmura baktı. Gerçekten üşümüştü ve acıkmıştı. Adamın odadan çıktıktan sonra bir daha odaya gelmediğini anlamıştı. Bu akşam son bir kez daha şansını deneyecekti ve yine adam aynı tepkiyi gösterirse ondan kendisini otele bırakmasını isteyecekti.

Sonra yavaşça odadan çıkarak camlı kapıları kapalı kapıya doğru yürüdü. Burası evin salonu olmalıydı. Kapıyı usulca açtı ve yüzüne vuran sıcaklıkla gülümsedi. Duvardaki dev şömine yakılmıştı ve içinde yanan odunların kokusu ve çıtırtısı insanı kendine çekiyordu.

Gözleriyle odayı taradı. Hiç kimse yoktu. Kapıyı kapatarak şöminenin yanma doğru gitti ve ellerini uzatarak bir süre öylece dikildi. Isınınca üşüdüğünün bir kez daha farkına vardı. Sonrada önündeki koltuklardan birine oturarak yanındaki pufa sargılı bacağını uzattı. Adam neredeydi acaba? Üstelik dün gece onu yoldan çeken adamı da hiç görmemişti. Aslında kendini burada güvende hissediyordu. Adamı öpmesine rağmen adamın onun kendine zarar vermeyeceğini anlamıştı. Gerçi fahişelerle yatmam,

demişti. Onu açıkça fahişe olarak görüyordu."Kahretsin!"diye söylendi. Adama fahişe olmadığını bir türlü anlatamamıştı.

Savaş bir elinde viski bardağı, diğer elinde çerez tabağı ile kapıyı ittiğinde gözü ilk önce şöminenin yanında oturan kıza ilişti. Üşümüş olmalıydı, ellerini şömineye doğru uzatmış ısınmaya çalışıyordu. Üzerindeki o gömlekle üşüyeceğini tahmin etmesi gerekiyordu. Hava sabahtan güzel olmasına rağmen, eve geldiklerinde bozmuştu ve şimdi dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyordu. Üstelik sıcaklıkta bayağı düşmüştü. Bunca zaman kızın odada ne yaptığını merak etti. Odadan çıkmayınca o da gidip bakmamıştı. Bir an ismi aklına gelmedi, ama sonra kızın Esra, dediğini hatırladı.

Bir iki adım attığı zaman kız kafasını çevirip onu gördü ve yüzüne gülümseyerek baktı. Bu haliyle ateşin önünde o kadar çekici görünüyordu ki... Ateşin kızıllığı artık örgülerinden açılmış kumral dalgalı saçlarına vurmuş ve başının üstünde parlamasını sağlamıştı. Şu anda olağanüstü bir tabloya bakar gibi hissetti kendini. Üstelik onu yatağa bıraktığında dudaklarına dokunan dudakları hala unutmamıştı. O yumuşaklığı ve o kadar kısa sürede aldığı o tadı tekrar dudaklarında hissetmek istiyordu. Böyle bir şey düşündüğü anda kendine kızdı. Ne yaparsa yapsın bu kıza elini sürmeyecekti. Bir anlık zevk için bir fahişeyle yatmayacaktı. Hiçbir şey demeden ona doğru yürüdü ve elindekileri kızın önündeki sehpaya koydu.

"Sen de ister misin?"

"Nedir o?" dedi Tutku. Hala yüzündeki gülümsemeyi muhafaza ediyordu.

"Viski."

"Yok istemem, tadını sevmiyorum."

Kızın samimi ve içten olması Savaş'ı bir an tereddüt ettirdi. Sabah ki kız ondan korkarken şimdi ki oldukça rahat ve neşeli duruyordu.

"Şarap ister misin?"

"Olur."

"Karnın acıkmadı mı?"

"Biraz."

Adam tekrar odadan çıktığında Tutku, şarabın kendisini çabuk sarhoş ettiğini ona söylemek istemedi. İçki belki kaybolan cesaretini yerine getirir ve böylelikle ondan ne istediğini söyleyebilirdi. Bunun ayık kafayla yapacağı bir şey olmadığını anlamıştı.

Bir süre sonra buz dolu bir kovanın içinde şarap şişesi ve peynir tabağı ile adamı gördüğünde memnun oldu. En azından ne kadar sarhoş olursa o kadar iyiydi. Arkadaşları sarhoş olduğunda ne kadar cesaretli olduğunu söyleyip duruyorlardı. Görecekti ne kadar cesaretli olduğunu. Bu akşamı, kendisini korkutan bu adamın yatağında geçirirse amacına ulaşmış olacaktı. Adamın her ne kadar sevimsiz ve sert oluşu onu gerse de bir gece için katlanabilirdi. Üstelik elinin altında bundan başkası da yoktu. Kendi seçtiği yakışıklı biriyle olmayı hayal ederken eldekiyle idare edecekti artık. Gerçi korkmuyor değildi, bu kadar sert birinin yatakta yumuşak olacağını sanmıyordu. Bu yüzden ne kadar sarhoş olursa o kadar iyiydi.

İlk kadehi yavaş içmeye karar verdi. Birden bire sarhoş olup koltukta sızmak istediği en son şeydi. Bolca peynir yedi, yudum yudum ve yavaş yavaş şarabını içti. İlerleyen saatlerde adam neredeyse üç kadeh viski içmesine rağmen oldukça iyi duruyordu. Kendisi ise daha birinci kadehin yarısında sarhoş olduğunun farkındaydı.

Savaş, karşısındaki kızın birinci kadehte kafayı bulduğunu anlamıştı. Üstelik oldukça yavaş gidiyordu, ama belli ki kıza içki dokunuyordu. Karşısında daha çok gülen ve boş boş konuşan kıza gülümseyerek baktı. Kız resmen kendisi ile flört ediyor ve tehlikeli sularda yüzüyordu. Issız bir yerde, kocaman bir evde, tanımadığı bir erkekle beraberdi ve şu anda istese ona her şeyi yapabilirdi. Bunun için zorlamasına bile gerek yoktu. Hastaneden eve geldiklerinde kızın ne istediğini anlamıştı.

Onu durduran fahişelerle yatmak istememesiydi.

Hayatında sadece bir kere seks için para ödemişti ve onu her düşündüğünde şimdi olduğu kadar sinirleniyordu. O zamanlar daha on dokuz yaşında aklı bir karış havadaydı, ama onu gördüğü anda âşık olmuştu. Ya da o zamanlar hissettiklerini aşkla karıştırıyordu. Aylarca kızın peşinden koşmuş ve sonunda onunla olmaya başlamıştı. Tek istediği bundan sonra ondan hiç ayrılmamaktı. Kızla ilk birlikte olduklarında kızın bakire olup olmadığını bile anlamayacak kadar ona aşık ve cahildi. İlk birlikte olduğu kızdı o. Birkaç ay sonra yine bir gün seviştikten sonra yatakta ona evlilik teklif etmişti. Kız ona bakarak gülmüş, "Senden para almamam seninle evleneceğim anlamına gelmiyor, çok tatlı olduğun için seninle bedava yapıyorum," demişti.

Kızın ne söylediğini anlaması bile zamanını almıştı. Aylarca kendini onun ilk erkeği sanarak yattığı kız kendisinin fahişe olduğunu söylüyordu. Kalbi parçalara ve her bir parçası da başka yerlere savrulmuştu. Hemen yataktan kalkmış ve cebinde ne kadar para varsa kıza savurmuştu. Ondan sonra hiçbir kadını bir daha sevmemişti. Hepsi olmasa da büyük çoğunluğu fahişeydi. Bir daha kalbini hiçbir kadının kırmasına ve onu parçalamasına izin vermemişti. Kadınlar onun için sadece yatak arkadaşıydı. Hayatına gelirler ve giderlerdi. Bazısı az bazısı uzun kalırdı, ama hiç kimse o kalbe girmeyi bir daha başaramamıştı.

Karşısındaki kıza hala baktığını fark ettiğinde, birden onu yıllar önce kalbini kıran kıza benzetti. Onun kadar masum duruyordu ama bugünkü yaptığı hareketten sonra onun göründüğü kadar masum olmadığını anlamıştı. Kız bu kadar tatlıyken ve şimdi daha çok gülerken aklında onunla yatmak fikri hiç de kötü durmuyordu.

Kız birinci kadehi bitirdiğinde adam uzanarak kadehini tekrar doldurdu.

"Burada yalnız başına sıkılmıyor musun?" dedi Tutku, onun gözlerinin içine bakarak.

"Yalnız değilim ki sen varsın?" dedi Savaş kıza doğru eğilerek.

Kahkaha atan kızda ona biraz daha yaklaştı, o yeşil gözere bakarak yutkundu ve "Ben yarın gideceğim ama sen burada yalnız kalacaksın," dedi fısıltı halinde. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki... Tutku adamın sürdüğü losyonunun kokusunu alıyordu.

"Sıkılmıyorum," dedi Savaş. O da fısıldamıştı.

"Ben olsam sıkılırdım. Sevmem bu kadar ıssız yerlerde yaşamayı."

"Evet, bu kadar ıssız yerler sana ve mesleğine uygun değil."

Tutku bir süre adamın mesleğini nerden bildiğini anlayamadı. Söylemiş miydi acaba ona heykeltıraş olduğunu? O kadar çok konuşmuştu ki ağzından kaçırmıştı anlaşılan.

"Evet, uygun değil. Gerçi... Karşımdaki çıplak olunca bazen geriliyorum, ama yapacak bir şey olmuyor, çünkü bu benim işim,"dedi gülerek.

Savaş tek kaşını kaldırarak kıza bakış atarak, "Elbette," dedi. "O iş zaten genelde çıplak oluyor."

"Evet, öyle oluyor, ama yine de işimi seviyorum. Elime aldığım parçayı yoğurmak ve ellerimde şekil almasını izlemek o kadar güzel ki.

Savaş kızın söylediklerine güldü. Bir kadeh içki kızın çenesini açmıştı. Şimdi yattığı adamları da anlatmaya başlamadan burnunun dibine kadar yaklaşmış kıza biraz daha eğildi. "Sarhoş oldun?" dedi o güzel ve sıcak kahverengi gözlerine bakarak.

"Olmadım. Sadece biraz çakırkeyifim hem sen benden daha çok içtin."

"Ama ben sarhoş değilim."

"Ben de değilim, istersen burada dans ederek sana kanıtlayabilirim."

"Tamam," diyerek geri çekildi Savaş. Burada oturduklarından beri ilk defa kıza alıcı gözle bakmıştı. Çok güzeldi ama fahişe olması her şeyi bozuyordu.

Tutku koltuğun kenarından destek alarak kalktı. Bir dakika olduğu yerde durdu. Hafifçe başı dönmüştü ama ilk defa dizinin acısını hissetmedi. Koltuktan tutarak olduğu yerde dans etmeye başladı. Gözlerini yummuş hayali bir müziği düşlüyordu. Lise yıllarında dansçı olmak istiyordu ama nedense herkesin ona baktığı bir meslek ona göre değildi. Göz önünde olmak onu her zaman gererdi. O, sıradan olmayı seviyordu. Göze batmamayı hatta görünmez olmayı. Neredeyse bütün yaşamı dikkat çekmemek üzerine kurulmuştu.

Savaş gözlerini kıza dikmiş onun dans edişini seyrediyordu. Müzik olmamasına rağmen sanki müzik eşliğinde dans eder gibiydi. Vücudunun güzelliğini ilk fark edişi değildi ama şimdi beyaz gömleği ve bir paçası olmayan kot pantolonuyla bile tüm bedeninden seksilik fışkırıyordu. Yaşı küçük olabilirdi, fakat mesleğinin inceliğini öğrenmişti. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını biliyordu. Gözlerini yummuş duyulmayan bir müzikle dans edişini bir süre seyretti. Onu asıl etkileyen şey ise kızın dilini çıkarıp dudaklarını yalaması oldu. Birkaç saat önce o dudakların kendi dudaklarına dokunuşunu düşündüğünde tahrik olduğunu hissetti. İlk defa dans eden bir kıza bakmış ve tahrik olmuştu.

Kız koltuğu tutan elini bırakıp olduğu yerde döndüğünde dengesini kaybetti. Tam düşmek üzereydi ki Savaş ayağa kalkarak onu belinden yakaladı.

Tutku gözlerini açarak kendisine sarılan adama baktı. Vücutları birbirine değiyordu. Ondan gelen yoğun erkeksi koku burnunun derinliklerine dolarken gözlerini onun gözlerinden çekip dudaklarına kaydırdı. Bundan daha iyi bir fırsatı yakalayamayabilirdi. Biraz daha adama yaklaştı ve kendi dudaklarını onun dudaklarına yavaşça dokundurdu.

Ezberimi bozan bir melek tanıdım.
Önce kanatlarını kopardım,
Sonra gözlerindeki ışığı kararttım,
Yüreğini o kadar kanatan ben
olmasaydım,
Onu sevgimle sarmak için çabalardım.

Tutku, gözlerini yummuş ve adamın öpüşüyle bir an ayakları yerden kesilir gibi olmuştu. Yine de bunun adamla ilgili olduğunu düşünmüyordu. Şaraptan, dedi içinden. Daha öncede öpülmüştü bu ilk değildi, ama öpüşme uzadıkça bunun çok daha güzel olduğunu anlamıştı.

Savaş ise kollarındaki kızın dudaklarını öpmüyor âdeta içine çekiyordu. Bir kadının tadının bu kadar güzel olabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Onu şu anda durduran tek şey; kollarındaki kızın bir fahişe olmasıydı. Kız ne istediğini biliyor gibi davranıyordu. İlk defa her şeyin canı cehenneme diye düşündü. Madem bu kız bu kadar istekliydi, ona istediği şeyi verecekti.

Kızı öpmeyi bir an bıraktı ve ona baktı. Kızın gözleri yavaşça açıldı. Dudakları öpülmekten kızarmıştı ve şu anda o kadar büyüleyici duruyordu ki daha önce kimlerle birlikte olduğu ve ne olduğu umurunda değildi.

Tek bir şey istiyordu Onunla sevişmek!

Kızı kollarına alarak yukarıya, odasına çıkararak nazikçe yatağın üzerine yatırdı. Sarılı dizine zarar vermeden pantolonun fermuarını indirip yavaşça üzerinden çıkardı. Kız gözlerini ondan ayırmadan belki de nefes dahi almadan öylece bakıyordu. Küçücük iç çamaşırıyla bacaklarını birbirine yapıştırmış adama bakarken dudaklarını istemsizce yaladı.

Savaş kızın yaptığı her hareketi yanlış yorumlasa da -oysaki- Tutku, heyecandan ne yapacağını bilemez haldeydi. Biraz

önceki cesareti kaybolmuştu. Adam ona bu kadar yakın olmasa yataktan kaçıp giderdi. Bunu yapabileceğini sanmıştı, ama şimdi yapamayacağını anladığında içindeki panik daha da büyümüştü.

Savaş yanakları hafifçe kızarmış kıza hayranlıkla bakıyordu. Nedense aşağıda istekli olan kızın tedirgin oluşu dikkatini çekti. Bu aşamaya kadar gelmesi için elinden geleni yapmış ve şimdi ne yapacağına karar verememiş gibi duruyordu. Belki de bu işe yeni başlamıştı. Son kez ona bunu isteyip istemediğini sormak istedi. Şimdiye kadar hiçbir kadınla zorla sevişmemişti ve şimdi bu kadının fahişe olması, bu durumu değiştirmeyecekti.

Kıza doğru eğilerek "Esra," diye fısıldadı.

Tutku adamın kendisine eğilerek, uyduruk adını fısıldarken ki ses tonunun yumuşaklığı karşısında şaşırdı. "Efendim," diyebildi zorlukla.

"Seninle sevişmemi istiyor musun?"

Adamın böyle bir şey soracağını hesaba katmadığı için önce ne diyeceğini bilemedi Tutku. Tüm benliğiyle hayır diye bağırmak istiyordu. Bunu yapamayacağını anlamıştı. Lânet olsun, evleneceği o adama iyi bir ders vermek istiyordu. O pislik bunu çoktan hak etmişti, ama düşüncelerle eylem aynı olmuyordu işte. Üstelik adam kendisine o kadar yakın duruyordu ki nefesini yüzünde hissediyor ve içinde sarı beneklerin oynaştığı o olağanüstü gözlerden kendini alamıyordu.

Yine de bunu yapamazdı. O öyle bir kız değildi. Sırf inat için hiç tanımadığı biriyle yatamazdı. Adamın bir cevap beklediğini biliyordu ve sabırsızlandığını da hissetmişti. Gözlerini yumdu ve göz teması kesilince kendini daha iyi hissetti. İstemediğini söylemeliydi. Tam ağzını açmıştı ki; "Gözlerini aç Esra," diyen adamın yumuşak sesi kulağına doldu.

Yutkunarak gözlerini açtı ve kendine çok yaklaşmış adamın gözlerinin içine baktı. Bir kere daha gözlerinin güzelliği aklını başından almıştı. Adamın nefesi âdeta yüzünü yakıyordu. Ne demesi gerektiğini bir an bilemedi ve ona bakan adama gülümsedi.

"Evet istiyorum."

Kulakları kendi sözlerini duyduğu an ne dediğini anladı, ama karşı çıkamadan adamın dudaklarını teninde hissetti. Savaş, kızın elleri boynuna dolandığında öpüşünü daha da derinleştirdi, bu arada elleri de kızın gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışıyordu. Kızdan biraz uzaklaşarak onun gömleğini tek hareketle çıkardı. Gözünün önüne serilen dantelli sutyenin içindeki dolgun göğüslere baktı. Kesinlikle nefes kesiciydi.

Tutku ise gözlerini dikmiş adama bakmaya devam ediyordu. Adamın iri elleri vücudunda gezindikçe nefes bile alamaz olmuştu. Ona bu şekilde bakması onu utandırıyordu. Ne yapacağını bilmeden uzandığı yatakta öylece kalmıştı. Adamın neden bu kadar yavaş hareket ettiğini anlayamıyordu. Bir an önce her şeyin olup bitmesini istiyordu. Buraya kadar gelmişti ve bundan sonra vazgeçmeyecekti.

Kalbinin deli gibi atmasına engel olamıyordu. Adamın elinin değdiği her noktası alev alev yanıyordu.

İnsan hiçbir şey hissetmediği birinden bu kadar çok etkilenebilir miydi?

Bu ilk tecrübem ne de olsa, diye içinden geçirdi. O hayran olduğu güzel gözlerin ona bakmasına daha fazla dayanamayarak, "Hadi bekleme," dedi.

Bunun üzerine Savaş güldü. Bir dakika önce tedirgin olan kız, şimdi durmasını istemiyordu. "Acele etme. Bütün gece bizim," diyerek kızı öpmeye tekrar başladı.

Tutku'nun aklında tek bir söz vardı: "*Bütün gece!*"

Hâlbuki o, bütün bir gece istemiyordu. Bir kere ona yeterdi. Ama adam kendisini öpmeye başladığında aklında olan sözlerde uçup gitti. Savaş'ın dudakları, dudaklarından boynuna kaydığında gözlerini açabildi. Sevişmenin bu kadar güzel olabileceğini rüyasında görse inanmazdı. Bir de bunu hiç hoşlanmadığı bir adamla yapıyordu. En azından ilk tecrübesinin bu kadar usta biriyle olmasına sevindi. Üstelik adam o sert görüntüsünün ak-

sine, o kadar yumuşak hareket ediyordu ki kesinlikle canını yakmayacağını anlamıştı. Bu onu daha da rahatlattı ve içtiği şarabın etkisiyle çok daha cesur davranmaya başladı. Adamın tişörtünü sıyırarak ellerini onun tenine değdirdi.

Savaş gülümseyerek üzerindeki tişörtünü çıkarttı ve kaslı vücudunu kızın gözleri önüne serdi. Tutku parmaklarını adamın sert göğsünde gezdirdi. İlk defa bir erkeğin tenine bu kadar yakından dokunuyordu ve parmaklarının ucunda hissettiği ten harikaydı. Şehvetle kendisini öpen adamın boynuna kollarını dolamış ve onu kendine doğru çekmişti. Şu anda kendisini bir rüyada hissediyordu ve kesinlikle bu rüyadan uyanmak istemiyordu. Adamın dudakları göğüslerine geldiğinde vücudunu biraz daha kaldırarak adama daha da yaklaştı. Adamın ellerinin sırtına doğru gittiğini ve sutyenin kopçasını açtığını hissetti. Tek bir hareketle sutyeni göğüslerinden çıktı ve adam elindeki sutyeni yatağın kenarına doğru fırlattı. Şimdi biraz önce dudaklarını talan eden dudaklar, göğüslerinin üzerinde geziniyordu. Daha fazla dayanacağını sanmıyordu. Elleri adamın başına doğru gitti ve onu iyice vücuduna bastırdı. Şu anda heyecandan ölebilirdi. Dünya durmuş, zaman ve mekân önemini yitirmişti. Sanki bütün yaşamı boyunca bu adamı beklemişti. Adını bile bilmediği adamın kollarında hiç tatmadığı duyguları tadıyor ve bu gecenin sabaha varmasını hiç istemiyordu.

Savaş kendisine hayran hayran dokunan kıza bakarak gülümsedi. Kızla göz göze geldiğinde daha fazla dayanamadı ve onu tekrar öpmeye başladı. Kıza acele etme diyordu, ama artık kendinin de dayanacak gücü kalmamıştı. Bir an önce kızın içinde olmak istiyordu. İstemeyerek kızı bıraktı ve hemen kendi üzerindeki giysilerden kurtuldu. Bir süre üzerinde hiçbir şey yokken kızın karşısında durdu. Yataktaki kızın kendisine şaşkınca baktığını gördüğünde içinden gülmek geldi. Kız sanki hayatında ilk defa çıplak erkek görüyormuş gibi bakıyordu. Bu hali bile karşısındaki erkeği heyecanlandırmaya yeterdi. Üstelik kendisi

gibi tecrübeli bir erkeğin bile ayaklarını yerden kesmeyi başarmıştı. Yine de onun gibi biriyle tedbirsiz seks yapmayacaktı. Başucundaki çekmeceyi açarak çıkardığı prezervatifin kâğıdını yırttı ve kıza yaklaştı. Onun da hala üzerinde duran küçücük iç çamaşırından hızla kurtulduktan sonra olanca tutkusuyla kızın dudaklarına kapandı.

Bir süre sonra kızın acemi olduğunu anlamıştı. Bu işe yeni başladığı belliydi. Yine de geri dönüş aşamasını çoktan geçmişti. Artık daha fazla uzatmayacaktı. Kızın bacaklarını açtı ve tek seferde kızın içine doğru kaydı.

Tutku adamın sert bir şekilde kendine sahip olmasına küçük bir çığlıkla karşılık verdi. Canı çok yanmıştı. Elleri adamın omuzlarını sıkı sıkıya kavramış ve kocaman açtığı gözleriyle adama bakıyordu. Aynı şaşkınlık Savaş'ta da vardı, o da gözlerini açmış altında hiç hareket etmeden yatan kıza bakıyordu.

Kız bakireydi! Buna inanamıyordu.

Bir bakire!

Nasıl bu kadar rahat davranmıştı o zaman. Resmen kız ona kendini sunmuştu. Her şey aklına gelebilirdi, ama bu hiç aklına gelmemişti. İnanamıyordu. Öylece ne yapacağını bilmez halde altında yatan kıza bakakalmıştı. İlk şaşkınlığı atlattıktan sonra nihayet konuşması gerektiğini hatırlayarak "Sen..." dedi. Ama kız parmaklarını adamın dudağının üzerine getirerek onu susturdu.

"Lütfen."

"Özür dilerim," diyebildi Savaş, fısıltı halinde. Onun canını yaktığını biliyordu. Hızlı ve sert şekilde ona sahip olmuştu, ama bilmiyordu. Bilmediği gibi hiç aklına da gelmemişti.

"Söylemiş olsaydın daha kolay olmasını sağlardım." *Allahım*, diye düşündü. Ne diyordu böyle? Söylemiş olsaydı ona elini bile sürmezdi. Tam anlamıyla şok olmuştu."İnanır mıydın?" diyen kıza hala şaşkınlıkla bakıyordu.

"Evet... Hayır," dedi yarım bir tebessümle.

"Sorun değil, lütfen," diye fısıldayan Tutku ihtiyaç halinde gibiydi.

Savaş kızın neye lütfen dediğini bilmiyordu, ama acısı geçmiş gibi duruyordu. Kızın elini tutarak başının üstüne getirdi ve onun yumuşak ve dolgun dudaklarını öpmeye başladı. Olan olmuştu, bu saatten sonra geri çekilmesinin anlamı yoktu. Kızın içinde hareketlendiğinde ilk defa bu kadar tecrübesiz bir kızdan, bu kadar yoğun bir arzu duyduğunu hissederek şaşırdı.

Harikaydı. Harikadan da öte olağanüstüydü.

Yavaş olmasını kendisine hatırlatsa da bunu başaramadığını biliyordu. Son zamanlarda bu kadar tutkuyla seviştiğini hatırlamıyordu. Bu kız ona ne yapmıştı, eksik parçasını bulmuş gibiydi, sanki. Teninin kokusu âdeta aklını başından almıştı. Taze bahar çiçekleri gibi kokuyordu kız. O güzelim kahverengi gözleriyle kendisine bakarken ruhunu gördüğüne yemin edebilirdi Savaş. İlk defa kendini bu kadar tamamlanmış hissetti. İlk defa tecrübesiz bir kızdan bu kadar zevk aldığını gördü. Hayatında ilk defa seviştiği kızı bırakmak istemedi.

Son bir hareketle kızın içine boşaldığında hala kızın doyamadığı dudaklarını öpüyordu. Ağırlığını daha fazla kızın üstünde tutmamak için yana kaydı ve kızı kendine çekerek sarıldı. Uzun zamandır ilk defa bir kadınla sevişmekten bu kadar zevk almıştı. Kızın kokusunu içine çekerek onun boynunun arkasını öptü. Elleri kızın göğüslerindeyken rahatlıkla bir kez daha onunla sevişebilirdi ama biraz dinlenmesi gerekiyordu. En önemlisi de neden böyle bir şey yaptığım öğrenmek istiyordu. Amacı neydi bilmek istiyordu.

Tutku'nun ise kalp atışları hala normale dönmemişti. İlk kez sevişen biri için bu kadar haz duymak normal miydi? Üstelik kollarındaki adam onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir şey hissetmediği bir adamla sevişmişti ve bundan zevk alacak kadar da kendini kaybetmişti. Hâlbuki hiçbir şey hissetmeden sevişen erkekler olmaz mıydı?

Adamın elleri göğüslerinin üzerinde onları okşamaya devam ediyordu. Bütün tüyleri diken diken olmuştu. Bu temas ona kendini hiç iyi hissettirmemişti. Rahat bırakmasını söylememek için kendini zor tutuyordu. İlk defa ona adını sormak istedi. Seviştiği erkeğin adını bile bilmiyordu. Gerçi öğrenmemesi daha iyiydi. Bu geceden sonra bir daha onu hiç göremeyecekti nasıl olsa. O, hayallerinde hep isimsiz ilk erkeği olarak kalacaktı.

Tabi evleneceği hödük bakire çıkmadığı için onu öldürmezse.

Evleneceği adamı düşünürken hafifçe güldü. İntikamını almıştı, hem de fazlasıyla zevk alarak. Yavaşça gözlerini kapattı. Kollarında yattığı adam saçlarını okşarken üzerine bir ağırlık çökmüştü.

Savaş, kollarındaki kızın uyuduğunu anladığında yavaşça onu bıraktı ve yataktan çıktı. Bir süre yatakta uyuyan kıza baktı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Belli ki kız buraya bir macera aramaya gelmişti ve kader onları karşılaştırmıştı. Bir süre daha saçları yastığın üstüne dağılmış kıza bakarak düşündü.

Bir bakire...

Onun, neden ilk tecrübesini hiç tanımadığı bir adamla yaşamak istediğine anlam verememişti. Ona bakarken yine tahrik olduğunu hissetti ve arkasını dönerek banyoya gitti. Duşun altına girdiğinde aklında tek bir şey vardı: Bu kızla seviştikten sonra Nicole ya da başka kadınlar artık ona itici gelecekti. Tâbii bir de çok yakında evleneceği kız vardı. Onun neye benzediğini bile bilmiyordu. Yılmaz araştırmak istemiş fakat o izin vermemişti. Nasıl olsa belli bir amaç için evlenecek ve sonra da onu hayatından çıkaracaktı.

Aklı yine içeride uyuyan kıza gitti. Kiminle evlendiğinin bir önemi nasıl olsa yoksa o zaman içerideki kız... O da olabilir miydi? Saçmalama, dedi kendi kendine. Kendini bir gün önce tanıştığı erkeğe teslim eden kızdan ona hayır gelmezdi. Sevişmek mükemmeldi, üstelik onun ilk erkeği olmuştu, ama yine de böyle bir kız koskoca Savaş Saruhan'a göre değildi. Banyodan sonra odaya

girdi ve yatakta aynı pozisyonda uyumaya devam eden kıza baktı. Tekrar yatağa girmek istemiyordu. Yoksa onu uyandırıp tekrar sevişebilirdi.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı ve bir süre daha uyuyan kızı seyrettikten sonra, usulca odadan çıkıp aşağıya indi. Şöminedeki ateş sönmek üzereydi. Yanında duran odunlardan birkaç tane daha attı. Biraz önce yaşadığı olağanüstü sevişmeyi düşünerek ateşe bakarak oturdu.

Aklında tek bir şey vardı; yukarıdaki kızın kim olduğu...

Tutku gözlerini açtığında etraf hafifçe aydınlanmıştı. Yana dönerek yatağın diğer tarafına baktı, boştu. Kendini yukarı çekerek oturdu. Hala çıplaktı. Başucunda duran lâmbayı açarak bir süre gözlerinin ışığa alışmasını sağladı. Yavaşça yatağın kenarına geldi ve dizine yüklenmeden yataktan kalktı. Bu odanın da bir banyosu olmalıydı. Ağırlığını sakat bacağına vermeden banyoya gitti ve aynada kendine bakarak gülümsedi.

Başarmıştı.

Zor olmuştu, bir sürü aksilik bir araya gelmişti, ama başarmıştı. Bugün akşam dönmesi gerekiyordu ve artık bakire değildi. Pişman değildi. Bunu isteyerek yapmıştı.

Duşa girmek istiyordu ama bacağındaki sargı onu engelliyordu. Dolapları açarak bacağına sarabileceği bir şeyler aradı ve sonunda çöp torbası bularak kenarını yırttı ve sargının üstünden bacağını sardı. Dikkat ederse ıslanmadan duşunu alırdı.

Banyodan sonra içeriye geçerek iç çamaşırlarını giydi ve üstüne de adamın bornozunu geçirdi. Burada işi bitmişti artık. Kahvaltıdan sonra buradan gidecekti. Odanın perdelerini açarak dışarıya baktı. Hava aydınlanmıştı. Karnı gurulduyordu, en son dün sabah kahvaltıda bir şeyler yemişti. Kotunu bularak banyodaki makası aldı ve diğer paçasını da diğerinin hizasında kesti. En azından şimdi ikisi aynı boyda duruyordu. Pantolonu

giydikten sonra daha da buruşmuş gömleğini giydi ve ayağına ayakkabılarını geçirip zorlanarak merdivenleri indi. Mutfağa girmeden bir gün önce yattığı odaya girip şifonyerin çekmecesini açtı ve hala orada duran pasaportunu alarak arka cebine koydu. Mutfağa gittiğinde adamın masada oturduğunu gördü.

Savaş kapıda dikilen kıza bakarak gülümsedi. Banyo yapmış ve gidecek gibi hazırlanmıştı. Üstelik kızla yattıktan sonra onun hemen gitmesine de anlam veremiyordu. Burada kalmak için her yolu denemiş ve seviştikten sonra da hemen gitmek ister gibi hazırlanmıştı.

"Günaydın," dedi. İstemese de sesi sert çıkmıştı.

"Günaydın," dedi Tutku, dün akşam yaşadıkları gözünün önüne geldiğinde utanmıştı.

Savaş, kızaran kıza baktı. "Erkencisin?" dedi gülümseyerek.

"Dünden beri uyuyorum," dedi Tutku adamın gözlerine bakmamaya çalışarak.

"Kahvaltı hazır yapacaksan."

"Evet, çok acıkmışım," diyerek kendine çay doldurdu ve adamın karşısına oturdu. Adam kahvaltısını bitirmişti. Dün gece yaptıklarından sonra şimdi onunla karşılıklı oturmak hoşuna gitmemişti; bu yüzden bir an önce karşısından çekilip gitmesini istedi. Hiç olmazsa rahat rahat yapardı.

"Şey, buraya taksi geliyor mu?"diye sordu.

"Çağırırsan gelir."

Önündeki çay kaşığı ile oynayarak, "O zaman kahvaltıdan sonra çağırabilir misin?" dedi Tutku yüzünü masadan kaldırmadan.

"Nereye gideceksin?"

"Bodrum'a."

"İstersen burada kalabilirsin? Bu akşam seni bırakırım."

"Gerek yok, benim hemen gitmem gerek."

Savaş bir süre bekledi. Bir açıklama gelmeyince de yavaşça konuşmaya başladı. "Bak, dün gece bakire olduğunu bilmiyor-

dum. Eğer söylemiş olsaydın bu....."

İşte başlıyordu. Bu sabah, bunu soracağını tahmin etmişti, ama bunu konuşmak istemiyordu. "Lütfen konuşmak istemiyorum," diyerek adamın sözünü kesti. Bunu neden yaptığını açıklayacak değildi.

"İsteyerek yaptım, senin bir suçun yok. Pişman değilim. Zaten birazdan gideceğim, sana sorun çıkarmam."

"Soruñ çıkarmayacağını tahmin ediyorum, benim anlamadığım neden?"

"Nedenleri bende kalsın."

"Benim de öğrenmeye hakkım yok mu?"

"Üzgünüm yok," diyerek sustu.

Savaş karşısında oturan kıza her ne kadar sinir olsa da yine de onu bu kadar kolay bırakmak istemiyordu, ama zorla burada tutamayacağını da biliyordu.

"Pekala, madem gitmen gerekiyor."

Tutku kendisine dikkatle bakan adamdan biraz para istemesi gerektiğini biliyordu. Sorun bunu nasıl isteyeceğiydi. Savaş kızın bir şeyler daha söylemek istediğini çelişkide kalmış gözlerinden anlamıştı. Biraz bekledi, konuşmayınca yerinden kalktı. Uzaklaşan adamın ardından Tutku derin bir nefes aldı. İsteyememişti. Dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri bir türlü ağzından çıkaramamıştı.

Savaş ise cüzdanından çıkardığı bir tomar parayı kıza vermek için cebine koydu. Kızın her şeyi çalınmıştı, polise gitmek istemiyordu ve paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama tüm bunlara rağmen bir kere birlikte olduğu ve bundan büyük zevk aldığı kızı bırakmak istemiyordu. Kafasını sürekli meşgul eden nedenler ve niçinler de çabasıydı. Elinde tuttuğu bir tomar parayı getirip kızın önüne koydu.

Tutku elinde fincan öylece masaya konulmuş paralara baktı. Yüzünü adama doğru çevirmedi. Şu anda bile utanmıştı ve

adamın tutumu onu daha da gerdi. Sanki geceyi geçirdiği bir fahişeye sabah parasını verir gibi, davranıyordu. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Taksi çağırdım, birazdan gelir" diyen Savaş mutfaktan çıktı. Şu anda kızın gitmesini gerçekten istemiyordu. Neden böyle bir şey yaptığını öğrenmek istiyordu ama gitmek için bu kadar ısrar eden birini de tutmak istemiyordu. Üstelik gitmesi daha iyiydi yoksa kızı o masadan kaldırıp onunla sevişebilirdi.

Elindeki fincanı masaya bırakan Tutku paralara baktı. Burada çok para vardı. İçinden kendisine lâzım olacak kadarını aldı ve yavaşça masadan kalkarak mutfaktan çıktı. Dışarı çıktığında gözlerini kısarak bahçe kapısına doğru baktı. O anda kapıdan giren taksiyi gördüğünde aksamadan yürümeye dikkat ederek taksiye bindi.

Adamın kendi hakkında düşündüklerini biliyordu. Dün gece onu ayartmış ve istediğini gerçekleştirmişti. Bir açıklama beklediğini biliyordu, o da anlatmak istiyordu ama böyle bir şey nasıl anlatılırdı ki? Bir daha görmeyeceği adama bir açıklama yapmasına gerek yoktu. O buraya bir tek şey için gelmişti ve onu da almış gidiyordu. Cebinde duran para canını yaksa da başka çaresi yoktu. Şoföre doğruca havaalanına gideceğini, söyledi. Burada kalmasının hiçbir anlamı yoktu. Biletini daha erken uçak varsa değiştirebilirdi.

Havaalanına geldiğinde tek uçuş olduğunu öğrendi o da öğlen saatindeydi. Saat daha dokuz bile olmamıştı. Bir de İstanbul aktarmalı bir uçak vardı. Biletini değiştirmek istedi ama bilet farkı cebinde olan paradan daha fazlaydı. Bir an keşke daha çok para alsaydım diye düşündü ama artık yapacak bir şey yoktu. Havaalanının kapalı ortamında bunaldığını hissederek dışarı çıktı. Serin ve yağmurlu Bodrum havasını içine çekti. Ne düşüneceğini bilmeden gelen yolculara bakarak oyalandı. Uçak saati yaklaştığında son kez bulunduğu yere göz gezdirdi.

Artık gitmeye hazırdı.

Savaş taksinin arkasından bir süre daha baktı. Kızın neden bu kadar çabuk gittiğini anlamamıştı. Bir tarafı iyi ki gitti derken diğer tarafı da o kızla yaşadığı gecenin olağanüstülüğü karşısında ne yapacağını bilmiyordu. Ağır adımlarla mutfağa girdi. Kendine sert bir kahve yapmalıydı. Gözü toplanmamış masaya ilişti̇ğinde masanın üstündeki paraları gördü. Kızın hiç parası olmadığını biliyordu, neden paraları almadan gitmişti ki? Parayı eline alıp saydı ve içinden sadece yüz liranın eksik olduğunu gördü. Kız ihtiyacı olduğu kadarını almıştı. Onun fahişe olmadığına artık emindi, ama ne olduğuna dair de hiçbir fikri yoktu.

Tertemiz hayallerim giysin beyaz gelinliği
Ben kendi cenazeme siyahlar içinde
giderim.

7

Savaş gecenin bir körü uyandı, rüyasında yine Esra'yı görmüştü. Bu onu kaçıncı görüşüydü? Şimdiye kadar hiç kimse onu bu kız kadar etkilememişti. Hâlbuki kızla bir kere beraber olmuştu ve kız ertesi sabah çekip gitmişti. Onun gittiğinin ertesi günü Savaş'ta Almanya'ya dönmüştü. Yarın evleniyordu ve rüyasında ise on bir gün önce yattığı kız vardı. Nicole'u düşünmeye çalıştı, ama artık eskisi gibi çekici gelmiyordu. En iyisi Nicole'e başkasından duymadan evleneceğini söylemesiydi. Her ne kadar evlilik ona göre değilse de babası gibi olmamaya yemin etmiş biri için yine de bir kutsallığı vardı. Karısını aldatarak bu işe başlamak istemiyordu. Anlaşmalı bir evlilik yapacaksa bile evli kaldığı süre boyunca başkası olmayacaktı. Büyük olasılıkla karısı ile yapacağı seks de onu tatmin etmeyecekti, ama bu o kadar da önemli değildi. Ondan ne bekleyeceğini biliyordu; annesi ölmeden bir bebek...

Ondan sonra ise herkes kendi yoluna gidebilirdi.

Annesini düşündüğü anda yataktan kalkarak odanın penceresine doğru gitti ve bahçeye baktı. Son zamanlarda hiçbir şeyden zevk almıyordu. Hayatındaki en önemli kadın annesiydi. Ona hem anne hem de baba olmuştu. Her türlü zorlukta ayakta kalmayı başarmış ve ailesinin arkasını dönmesine rağmen, genç yaşta hayatından taviz vermeden kendisini yetiştirmişti. Ne yapsa onun hakkını ödeyemezdi. Şimdiye kadar ondan istediği tek şey evlenmesiydi. Bunun için düşünmesine bile gerek yoktu aslında. Son

zamanlarında onun mutlu olması için her şeyi yapardı. Buna evlenmek ve çocukta dahildi. Kendisi için çok şey yapmış bir kadına verebileceği ufacık bir hediyeydi bu. Saate bakarak odadan çıktı ve merdivenleri inerek mutfağa doğru gitti. Gecenin bir yarısıydı, ama bu saatten sonra artık uyuması mümkün değildi. Yılmaz'ı mutfakta gördüğünde şaşırdı. Adam önünde bir kahve, masada oturmuş bahçeye bakıyordu.

Yılmaz camdan yansıyan görüntüye doğru döndü ve kapının önünde dikilen adama baktı. Çatılı kaşları, sert yüz hatları ve oldukça kaslı görüntüsüyle görenleri korkutmaya yeterdi. Üstelik hala anlayamadığı; henüz tanımadığı bir kızla bugün evlenecek olmasıydı. Onun gibi erkeklerin istediği kadınla evlenmesi zor değildi ama o İsmail'in önerdiği kızla evlenmeye karar vermişti.

"Seni ne uyutmadı?" diyerek gözleri kızarmış Yılmaz'a baktı Savaş.

"Oluyor böyle ara sıra. Geçmiş insanın canını yakıyor bazen,"diye cevapladı Yılmaz.

"Unut artık Yılmaz, aradan çok zaman geçti. Önüne bak. Daha otuz sekiz yaşındasın."

"Biliyorum ama olmuyor işte. Yaşımın genç olması önemli değil ki ruhum yaşlı benim. Sen neden ayaktasın bu saatte?"

Dilinin ucuna gelen kahverengi gözlü bir kızın gözlerine takılı kaldım, cümlesi ağzında karıncalansa da "Annemi düşünüyorum, sanki bugün biraz daha mı kötüydü?" diyerek kendisine bir kahve aldı ve Yılmaz'ın karşısındaki sandalyeye oturdu Savaş.

"İyi olacak. Doktorlar umut etmese de Allahtan unut kesilmez."

"Evet, onun için bir an önce şu kızla evlenip ona istediği şeyleri vermek istiyorum. Neydi kızın adı?"

"Tutku. Tutku Aktaş... Evleneceğin kızın adını öğren artık Savaş, bugün düğünün var."

"Evet," dedi gülerek ama gülüşü gözlerine bile ulaşamadı. "Tutku hanım nasıl biriymiş göreceğiz bugün."

"İsteseydin nasıl biri olduğunu daha önce de görürdün."

"İstemiyorum Yılmaz. Son anda görmek istiyorum; vazgeçmemek için. Annem için her şeyi yapacağımı biliyorsun, ama son anda vazgeçmekten korkuyorum. Onun için vazgeçemeyeceğim bir noktada görmek daha iyi."

"Öyle diyorsan..."

"Sabah Nicole'e gideceğim, başkasından duymadan benden duysun evlendiğimi."

"O kıza da yazık, iyi bir kızdı. Annen neden istemedi onu?"

"Biliyorsun annem gelenek ve göreneklerine bağlı biridir. Onun için yabancı bir geline tahammülü yok. Gerçi ben de Nicole ile hiçbir zaman evlenmeyi düşünmemiştim."

"Dikkat et de tam evleneceğin gün gözün morarmasın. Nicole'un bunu olağan karşılayacağını sanmıyorum." O sırada kahveden bir damla masaya düştü ve Savaş yerinden kalkıp peçete alarak kahveyi sildi. Yılmaz, Savaşa bakarak, "Umarım evleneceğin kız da senin kadar titizdir yoksa onunla beraber yaşamaya nasıl tahammül edeceksin?" diye sordu.

Savaş gülerek karşısındaki adama baktı. "Umarım öyledir. Gerçekten dağınık bir kadınsa ne yaparım bilemiyorum. Onu öldürmeden çocuk sahibi olsam bari."

Sabahtan beri Turan ve Tutku'nun evinde tatlı bir telaş olması gerekirken ölüm sessizliği vardı. Ebru önce kocasına baktı, yüzünden düşen bin parçaydı. Pişman olduğunu biliyordu ama bu saatten sonra hiç kimsenin sözünden dönmeyeceğini de biliyordu.

"Çağır artık, Savaş Bey gelmek üzeredir,"diye panikle söylendi Turan.

Ebru koridora doğru, "Tutku," diye bağırdı.

Yengesinin bağırmasına "Tamam geliyorum," diyen Tutku

aynanın önünde dikilmeye devam etti. Günlerdir bu günün gelmesini bekliyordu. Şimdi ise bugünün bir an önce geçip gitmesini... Evleneceği adamın yalnızca adını öğrenmişti abisinden. Başka da hiçbir şeyi merak etmemişti. Nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca nasıl biri olduğu da onu hiç ilgilendirmiyordu. İsterse dünyanın en yakışıklı adamı olsun hep ondan nefret edecek ve asla kalbini ona açmayacaktı. Aynada son kez kendine baktı ve onu gördüklerinde verecekleri tepkiye aldırmayarak abisinin ve yengesinin bulunduğu odaya girdi.

Turan kardeşini gördüğü an gözlerine inanamadı. Aynı şaşkınlıkla Ebru'da içeri giren kıza bakıyordu. Karı koca bir an göz göze geldi. Tutku'nun üstünde gelinlik olması gerekirken ayak bileklerine kadar uzun, kısa kollu, beli üzerine tam oturmuş ve aşağıya doğru bollaşarak inen siyah bir elbise vardı. Saçlarını da arkasından sıkı sıkıya bağlamıştı. Yüzünde tek gram makyaj yoktu. Gelin olduğunu tek hatırlatan şey elinde tuttuğu beyaz zambaklardı.

Turan sinirle, "Bu ne?" dedi.

"Elbise," diyerek omzunu silkeledi Tutku.

"Evleneceğin gün siyah bir elbise mi giydin?"

"Evet. Bu benim düğünüm değil cenazem... Cenazelerde de siyah giyilir."

"Tutku sen beni öldürecek misin?" diyerek onu kolundan tuttu Turan. "Savaş oldukça pahalı bir gelinlik gönderdi ve sen kalkmış onun yerine siyah bir elbise ile mi adamın karşısına çıkacaksın?"

"Kefenle çıkmadığıma dua etsin," diyen Tutku'nun yüzüne yansıtmadığı gülümsemesi vardı içinde.

"Bu şekilde onun karşısına çıkamazsın. Onun nasıl biri olduğunu sana söyledim. Bunu asla affetmez."

"Sence onun ne kadar zorba olduğu umurumda mı abi? Bırak ta anlasın onunla istemeden evlendiğimi!" Abisinin kolunu tutan eline öfkeyle baktı. "Kolumu bırak! O gelinliği ölsem de giymeyeceğim. Ya beni bu elbise ile kabul eder ya da evlenmem!"

"Allahım sen bana sabır ver... Evlenmem demek için artık çok geç Tutku," diyen Turan parmaklarını saçlarından geçirdi.

"Turan bir sakin ol, bu Tutku'nun düğünü. Ne giymek istediğine bırak da o karar versin."

Turan sinirle karısına döndü. "Ebru onun yanında olma. Kim siyah bir elbiseyle evlenir söyler misin? Adamın tanıdıkları ne diyecekler ya bizim tanıdıklarımız? Koskoca otelde düğün ayarlandı bununla mı gidecek o düğüne?" diye bağırarak eliyle Tutku'yu gösterdi.

"Zorla evlendiğimi söyleyecekler. Bende bunun denilmesini istiyorum zaten," diyen Tutku, gidip kanepeye oturdu ve gözlerini abisine dikti.

"Tutku bak bu inadın sana pahalıya patlayacak. O zıtlaşacağın bir adam değil. Ben senin zarar görmeni istemiyorum. Gel vazgeç inadından."

"Hayır," diye bağırdı abisinin gözlerinin içine bakarak. "Sen bu evliliğe bana sormadan karar verdiğinde ben zarar gördüm zaten. Ondan korkmayacağım ve onunla evli kaldığım süre boyunca beni seçtiği için onu pişman edeceğim. Bu yolda öleceksem de öleceğim ama bugün bu elbise ile evleneceğim işte o kadar," diyerek yerinden kalktı ve pencereye doğru gitti.

O sırada içeriye telâşla giren Cenk, "Geldiler," diye bağırdı.

Turan son kez Tutku'ya baktı. "Bugünü ölmeden atlatabilirsem başka bir şey istemeyeceğim."

"Merak etme sen ölmezsin. Azrail'e de verecek bir şey bulursun nasıl olsa," dedi abisine dönmeden.

"Benimle doğru konuş!"

Tutku sinirle döndü. "Doğru konuşuyorum. Beni acıması olmayan bir adama sattın ve şimdi kalkmış gelinlik giyerek mutlu bir gelin olmamı bekliyorsun, ama mutlu bir gelin değilim ve hiç de olmayacağım. Senin vicdanında beni her gördüğünde kanamaya devam edecek."

Yukarıda bunlar olurken aşağıda ise Savaş, arabadan inmeden bir süre Yılmaz ile oturdu. Her ne kadar annesi için her şeyi yapacak olsa da evlenmek için hiç görmediği bir kızı almak için acele etmiyordu. Sonunda Yılmaz, Savaşın arabadan inmeyeceğini anladığında arkaya dönerek,"Gidip gelini alman gerekmiyor mu?"diye sordu.

Savaş bıkkınlıkla, "Bilmiyorum. Şu anda vazgeçmek için çok mu geç sence?" dedi.

"Tabi ki geç. Yukarıda gelip kendisini almanı bekleyen bir gelin var."

"Keşke seni dinleyip neye benzediğini önceden görseydim."

"İsmail güzel olduğunu söyledi. En azından çirkin bir kız seni beklemiyor."

"Haklısın, yoksa İsmail başına ne geleceğini iyi bilir."

"Onun için şimdi arabadan çık ve seni heyecanla bekleyen gelini almaya git."

"Evlilikten nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

"Evet, son zamanlarda başka bir şey demedin. Kendini değil o zaman anneni düşün daha kolay olur."

"Haklısın, bir süre ona ve bu evliliğe katlanabilirim."

"Bence de."

Savaş hiçbir şey demeden arabadan indi. Apartmanın önüne geldiğinde elleri ceplerinde sinirle apartmandan içeri girdi. Kapının önüne geldiğinde sıkıntıyla kapıyı çaldı, ayakları geri geri gidiyordu ama yapacak bir şeyi yoktu. Annesini düşününce kararlı adımlarla açılan kapıdan içeri girdi.

Kendisine kapıyı açan hamile kadına bakarak gülümsedi. Sonra da kapıya gelen Turan'a baktı. Bu adamdan hoşlanmıyordu. Nasıl bir adam borcuna karşılık kız kardeşini öne sürerdi? Tüm bunları arkasında bırakarak buradan çekip gitmek

istiyordu. Evleneceği kıza bakındı, neredeydi acaba? Sonra pencerenin önünde dikilen siyahlar içindeki kız arkasını döndüğünde önce elindeki beyaz çiçekler dikkatini çekti. Sonra ise gözlerini kaldırdığında onu gördü.

Bir an karşısında gördüğü kızın bir rüya olduğunu düşündü. Bu bir rüya olmalıydı. Esra'yı o kadar çok düşünmüştü ki şimdi karşısında dikilen kızı ona benzetiyordu. On bir gündür rüyalarında seviştiği kız... Belli belirsiz dudaklarından "Esra" kelimesi döküldü. Kız da onu gördüğü anda durduğu yerde hafifçe sallanmış ve şaşkın gözlerini adama dikip bakmaya başlamıştı.

Bu kız...

Bu kız, Bodrum da birlikte olduğu kızdı. Fahişe diye düşündü ve bu düşünce onun daha da sinirlenmesine neden oldu. Evleneceğini bile bile gidip hiç tanımadığı bir adama kendini vermişti bu kız. Nasıl bir oyunun içinde olduğunu bilmiyordu, ama bunu öğrenmeden bu iki kardeşi öldürmeyecekti. Yine de hala karşısında duran kızın Bodrum'daki kız olduğuna inanamıyordu.

Tutku kendisine, "Esra" diyen adama öylece bakıyordu. Biraz sonra birisi onu dürtecek bu kâbustan uyanacaktı. Hafifçe kendini çimdikleyince canı yandı. Bu kâbus değildi, bu gerçeğin ta kendisiydi. Karşısında durduğu adam on bir gün önce yattığı adamdı. Dizleri ve elleri titrerken sırtından aşağıya doğru buz gibi bir terin indiğini hissetti.

Bu nasıl bir kaderdi?

Evleneceği adama bekâretini vermemek için yüzlerce kilometre yol gitmiş ve yine de onu bulmuştu. Böyle bir şans olabilir miydi? Birazdan içeri birileri girecek ve bunun bir şaka olduğunu bağıracaktı. Böyle bir şey mümkün değildi. Dünya bu kadar küçük değildi. Dünya üzerinde yaşayan bunca erkek varken gidip de evleneceği adamla mı yatmıştı? O adamın Türkiye'de ne işi vardı? Adamın Almanya'da yaşadığını abisi söylememiş miydi? Birden gözleri karardı. Beyninde binlerce soru birbirini

takip ediyordu. Zihni ona bir oyun oynuyordu. Üstelik adamın kendisini fahişe sanmasına ses çıkarmamıştı. Bu günün ertesi günü yoktu. Bu gece son gecesiydi. Bu adam onu asla sağ bırakmazdı. Bakışlarındaki düşmanlık içini titretmeye yetiyordu. Bütün vücudu titriyor, boğazına saplanan bir yumrudan nefes alamadığını hissediyordu.

Şansının olmadığını bilmesi gerekiyordu. Hayatının hiçbir döneminde şanslı bir kız olmamıştı zaten. Hayatın; ilmek ilmek ördüğü, herkesin bazen takılıp bazen de koşarak yürüdüğü yolda elbette kendisine bir sürprizi vardı. Şimdi karşısında dikilen adama bakarken kaderden kaçılamayacağını düşünüyordu. Adam duruşunu hiç bozmadan kendisine bakmaya devam ediyordu. Gözleriyle onu bulunduğu yere çivilemişti, sanki. Titremesine rağmen ayakta durabildiğine şaşırdı.

Hiç kimseden tek bir ses duyulmuyordu. Şu anda yere iğne düşse sesi herkesi rahatsız edecek kadar yüksek olacaktı. Tutku hala karşısındaki adama şaşkınlıkla bakıyor ve ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu saatten sonra ne söylese kabul görebilirdi ki! Üstelik kapıda dikilen ve ona sinirle bakan adamın gözlerinde oluşan düşmanlıkla bu evliliğin işkenceden farklı olmayacağını anlaması için dahi olmasına gerek yoktu. Bu adam onu parçalara ayıracak ve her bir parçasını bir yerlere savuracaktı. Bir daha asla bir bütün olamayacaktı. Adam ona o gecenin hesabını soracak ve bunu da sormaktan zevk alacak gibi duruyordu. Çok uzun zamandır ilk defa gerçekten birisinden korktu. Bu gece ölmezde sağ kalırsa onu her gün yavaş yavaş öldürecek gibi bakan adamdan gözlerini çekemiyordu.

Turan ise düşmanlıkla birbirlerine bakan çifte bakmış ve ne olduğunu anlayamamıştı. Sanki birbirlerini tanıyor gibilerdi ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Belki de adam gönderdiği pahalı gelinliğe rağmen neden karşısındaki kızın siyahlar içinde olduğuna şaşırmış olabilirdi.

O sırada abisi, "Savaş bey hoş geldiniz," dediğinde kapıda düşmanlıkla bakan adam, gözlerini Tutku'dan çekmiş ve kendisine hoş geldin diyen adama çevirmişti.

Tutku o nefret dolu bakışlar kendi üzerinden çekildiğinde derin bir nefes almaya çalışmış ama bunu başaramamıştı. Sanki boğazına takılan bir şey onun nefes almasını zorlaştırıyordu. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Yaşadığı bu heyecan onu bitirmişti, önce elindeki çiçek düştü ve sonra da dizleri titremeye başladı. Tutunacak bir yer aradı ama bulamadığında daha fazla dayanamadı ve olduğu yerde sallandı.

Ebru, "Tutku!" diye bağırdı. O sırada Savaş bir an gözlerini kıza doğru çevirdi ve anîden atılarak onu düşmeden tuttu.

"Tutku neyin var canım?" diyerek yanma gelen Ebru'ya ,"Bir şeyim yok," dedi Tutku ve adamın kollarına baktı. Kendini tutan bu kollardan kurtulmak istese de bunu başaramadı. "Birden başım döndü, nefes alamadım."

"Heyecandandır. Üstelik sabahtan beri de hiçbir şey yemedin," dedi Ebru onu tutan Savaş'a bakarak.

Adam hiçbir şey demeden kıza dönerek, "İyi misin?" diye sordu. Sesindeki sertlik Tutku'nun iyi olmayan sinirlerini daha da gerdi. Onun kollarında olmak istemiyordu. Türkiye'den döndükten sonra bir süre o geceyi ve birlikte olduğu adamı düşünmüş ve ara sıra o kollarda olduğunu hayal bile etmişti. Şimdi kendini hayal ettiği adamın kollarında bulmak hiç de hayallerindeki gibi güzel değildi. Onunla sevişirken ona bakan yumuşak gözlerin yerinde bu sefer düşmanlık ve nefret vardı.

Ve o nefret her ikisini de yakacaktı...

"Evet, tutmana gerek yok," diye fısıldadı. O sırada yengesi yanlarından ayrılmıştı.

Savaş tutuşunu gevşeterek kızı biraz kendinden uzaklaştırdı. Elinin biri hala onun kolunu tutuyordu ama. Tutku kolundaki baskıdan canının yandığını söyleyecekti ama vazgeçti. Bu akşam canı bundan daha çok yanacaktı. Savaş gözlerini ayırmadan rü-

yalarına giren kahverengi gözlere baktı. Gerçekler rüyalar kadar güzel değildi ve bu kıza yapacağı işkenceleri şimdiden kafasından geçirmeye başlamıştı.

"Gelinliğin nerede?" dedi Savaş. O kadar sert söylemişti ki kızı sanki kelimelerindeki o sertlikle dövüyordu.

"Bununla evleneceğim," dedi Tutku on bir gün önce adamın o çok beğendiği gözlerinin içine bakarak. Nasıl olsa kendisini yaşatmayacak gibi bakan adamın istediğini yapmayacaktı.

Hiçbir şey demeden o yeşil gözler bir süre Tutku'nun yüzünde dolaştı ve sonra "Benim için sorun değil,"dedi. "Hem bundan sonraki yaşamın için gayet uygun. Biliyor musun? Benimle tanıştığın o güne gerçekten lânet edeceksin," derken kızı kolundan tutmuş ve kapıya doğru götürüyordu.

"Çiçeği unuttunuz," diyerek yerde duran çiçeği alan Ebru'ya adam arkasını bile dönmeden "Evlenmek için siyah giyen birinin beyaz bir çiçek taşımasına gerek yok," dedi ve kızı kolundan tutarak evden çıkardı.

Ebru şaşkınlıkla kocasına baktı. O da aynı şaşkınlıkla kapıdan çıkıp giden adamın ve kardeşinin arkasından bakıyordu.

"Bu adamın nesi var? Tutku'ya iyi davranmayacağını anlamak için evlenmesini mi bekleyeceksin? Git ve kız kardeşinin bu adamla evlenmesine mani ol Turan!"

"Bu saatten sonra hiçbir şey yapamam."

"Tüm bunlar senin suçun, eğer Tutku seni affetmezse çok haklı."

"Ebru bir de sen başlama. Üzülmediğimi mi sanıyorsun?"

"O bir canavar! Tutku'ya nasıl baktığını görmedin mi? Böyle bir adama kız kardeşini verdiğine inanamıyorum," diyerek elindeki çiçeği kocasının ayakları dibine fırlattı ve çantasını alarak evden çıktı.

Turan yerdeki çiçeğe baktı ve gözlerinden birkaç damla yaşın akmasına mani olamadı. Kapıdan çıktığında dudaklarında tek bir kelime vardı.

"Affet beni kardeşim, ne olur affet..."

Savaş, peşinden sürüklediği kızı arabaya binene kadar bırakmadı. Arabanın yanına geldiğinde onu adeta içeri iterek bindirdi ve hiçbir şey demeden kendisi de yanına oturdu.

Yılmaz dikiz aynasından kızın yüzünü gördüğü anda, "Sen?" diyerek başını arkaya çevirdi. Bu kız Bodrum'da gece önlerine çıkan ve ezmekten son anda kurtardıkları kızdı. Savaş'ın evleneceği kızın bu olduğuna inanamıyordu. Gözleri kızdan Savaş'a kaydı ve adamın burnundan soluduğunu gördü.

Tutku ise ilk geceden sonra bir daha görmediği adama tanıdık bir dostunu görmüş gibi gülümsedi. "Evet, benim," dedi yanındaki adama bakmadan. Korktuğunu belli etmeyecekti. Ölüme bile onurla gidecekti o. Başına böyle bir şey geleceğini bile bile yapmıştı her şeyi. Şimdi de bunun için bir bedel ödemesi gerekiyorsa ödeyecekti.

"Yolda görsem tanımazdım. Çok güzelmişsin."

"Teşekkür ederim," diye cevapladı Tutku. Her şeye rağmen gülümsüyordu.

Savaş sinirden yanındaki kızın boğazını sıkmak istiyordu, ama arkasını dönüp yanındaki kızla konuşan Yılmaz'a "Ne bekliyorsun gidelim!" diye bağırdı.

Yılmaz arabayı çalıştırdığında yüzünde oluşan gülümsemeyi yavaşça sildi. Arka koltuktaki Savaş'ın neden bu kadar sinirlendiğini anlamasa da hiçbir şey demedi. Bu iyiye işaret değildi.

Savaş yanında oturan kıza doğru eğildi. Tutku bu hareketle pencerenin yanına doğru kaydı. Kızın gözlerinin içine bakarak âdeta tısladı.

"Bu son gülüşün olacak. Nasıl bir oyun oynadığını öğreneceğim ve hayatı sana zindan etmekten büyük bir keyif alacağım."

"Senden korkmuyorum," dedi Tutku, onun gözlerinin içine bakarak. Bu saatten sonra ondan korkmasının anlamı yoktu. Zaten korksaydı tüm bunları yapmazdı.

"Bu sözünü hatırlatmaktan da zevk alacağımı bil."

Tutku hiçbir şey demeden yüzünü pencereye doğru döndü ve geleceğinin -tabi bir geleceği olursa- karanlık günlerine doğru sessizce gitti.

Türkiye konsolosluğunda kıyılan nikâha yakın birkaç kişinin dışında hiç kimse katılmadı. Tutku son ana kadar abisinin bu evliliğe karşı gelmesini bekledi. Hatta kendini evet demeden önce masadan kalkacak gibi hazırladı. Biliyordu abisi dayanamayacak ve o evet demeden bu nikâhın kıyılamayacağını söyleyecekti, ama Tutku'nun beklediği olmadı. Nikâhı kıyan adam ikinci kez aynı soruyu sorduğunda yanında oturan Savaş, kızın kolunu o kadar sıkmıştı ki bundan kaçması artık mümkün değildi. "Evet," derken abisinin gözlerinin içine baktı. Turan ise üzgün bir yüz ifadesi ile kardeşinin nikahını seyrediyordu. Sanki kıyılan nikâh değil de birinin cenazesi gibiydi.

Savaş'ın annesi gelinin neden siyah giydiğine bir anlam veremese de sesini çıkarmadı. Tek bir şeyden emin olmuştu; gelin gönüllü değildi. İsmail'in neden yalan söylediğini öğrenmesi gerekiyordu. Bu kız oğlundan nefret ediyordu ve oğlunun da gözlerinde gördüğü kesinlikle nefretti. O anda böyle bir oyun oynadığı ve birbirinden nefret eden bu iki insanı bu oyuna dahil ettiği için pişmanlık duydu. Oğlunu kendi elleriyle mutsuz bir evliliğin içine itmişti. Tıpkı yıllar önce kendi ailesinin kendisine yaptığı gibi... İçinden umarım çok mutlu olursunuz diye dua etmesine rağmen bunun kolay olmayacağını anlamıştı.

Nikâh kıyıldığında Savaş evlendiği kızın suratına bile bakmadan nikâhta bulunan birkaç kişiye dönerek, "Düğün iptal oldu, nikâh yeter. Yılmaz düğünün yapılacağı otele gidip konuklara haber ver," diyerek annesine doğru gitti.

Tutku'da gözlerini çevirip önce yengesine sonra da abisine baktı. Nikâh kıyılmış, borç silinmişti. Şimdi bedel ödeme sırası Tutku'ya gelmişti. Onun için adamın bahsettiği işkence dolu günler başlayacaktı. Yengesi yanına geldiğinde içi kan ağlayarak

gülümsemeyi başardı. Artık yıllar önce unuttuğu günleri tekrar yaşayacaktı. O zamanda gördüğü işkenceleri hiç kimse anlamamıştı. Şimdi de aynı şeyi yapacaktı. Neler yaşadığını hiç kimselere göstermeyecekti.

"Üzgünüm Tutku, gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum yenge ama üzülme ben başımın çaresine bakarım. Sen abime bak, benden daha kötü görünüyor."

"Affet bizi birtanem, eğer edebiliyorsan abini de affet."

"Şimdilik onu affedemem yenge. Canımı çok yaktı."

"Biliyorum, çok üzgünüm."

"Hiç kimse benim kadar üzgün olamaz."

O sırada Savaş annesinin yanına gitmiş, "Birkaç gün sonra görüşürüz anne," diyerek onu yanağından öpmüştü. Sonra da arkasını dönerek hamile kadınla konuşan kıza baktı. Ona her baktığında içinde oluşan düşmanlık daha da büyüyordu. Kendini enayi yerine koyması yetmiyormuş gibi bir de fahişe sanmasını sağladığı için ondan nefret ediyordu. İlk defa bir kadından bu kadar nefret ediyordu ve yaptıklarını yanma bırakmaya hiç niyeti yoktu. Birkaç adımda konuşan kadınların yanına gidip Tutku'yu kolundan tuttu ve kızın sözlerini bile bitirmesine fırsat vermeden onu âdeta peşi sıra sürükledi.

Binadan dışarı çıktıklarında Tutku, kolunu sıkı sıkıya tutan adamın peşinden adımlarını hızlandırsa da ona yetişemiyordu. Üstelik hava buz gibiydi, gerçi üşüdüğünü hissedemeyecek kadar bütün sinir uçları uyuşmuştu. Sonunda "Yavaş olsana, canım yanıyor!" diye bağırdı.

Adam birden döndüğünde Tutku o kadar ani duramadığı için adama çarptı. "Daha canın yanmadı," diyen Savaş, kızın gözlerinin içine baktı. Nedense o zaman güzel gördüğü o kahverengi gözler bu sefer gözüne hiç de güzel gelmemişti. "Ama inan bana yanması için elimden geleni yapacağım."

Gözlerinden saf bir nefret pınar olmuş şelâle gibi akıyordu. O insanın içini buz tutturan soğuk gözler bir de ölümcül nefret-

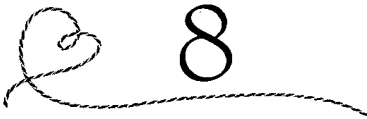
le buluştuğunda çok daha ürpertici olmuştu. Ölüm meleğinin vücut bulmuş hali gibiydi. Tutku'nun içini bir korku kapladı; adamla yalnız kalmak hiç de iyi bir fikir değildi ve başına gelecekleri bilmemek onu daha da huzursuz yapıyordu. Canın yanacak demekle ne istemişti, onu dövecek miydi? Abisi onun için kadınlara kötü davranmaz dememiş miydi?

Hepsi yalan mıydı?

Sessizce, dikkatle ve nefretle birbirlerine baktılar ve adam tutuşunu hiç bozmadan tekrar yürümeye başladı. Sonunda arabaya bindiklerinde Tutku'nun eli koluna doğru gitti. Canının yandığı yüzünün şeklinden belli oluyordu. Adamın bakışlarını gördüğü anda elini kolundan çekti. Savaş önüne döndüğünde arabanın tekerliklerini öttürerek hızlıca bulunduğu yerden çıktı.

Ah be kader!
Beni öyle bir Savaş'ın kucağına attın ki
Sağ çıksam bile gaziyim
Ruhuma açılan yaralar, dipsiz kuyular gibi derin
Çokta umut barındırmaz, hayaldir zaferim
Ölüyüm ya da diriyim ne fark eder?
Ben bu Savaş ta ruhumu kaybettim...

Uzun bir süre hiçbir şey konuşmadan gittiler. Tutku nereye gittiklerini önce anlamasa da kuzeye doğru yol aldıklarını bir süre sonra anladı. Hava kararmak üzereydi. Kuzeye gittikçe yerleşim yerleri seyrekleşmeye başlamış ve etrafın ıssızlığı onu germişti. Üzerinde, giydiği siyah elbiseden başka hiçbir şey yoktu. Her nereye gidiyorlarsa kendisi için oradan dönüş yokmuş gibi duruyordu. Belki de adam onu burada öldürür ve kimsenin bilmediği bir yere gömerdi. Yıllarca arasalar bile onu bulamayabilirlerdi. Üstelik böyle adamlar asla yakalanmazdı.

Arabanın ısı göstergesine gözü takıldığında içinin titrediğini hissetti. Dışarısı 4 derece gösteriyordu. Gündüz güneş ısıtsa da şimdi dışarıda soğuk bir hava vardı. Üstelik Tutku adamı gördüğü andan beri ısınamamıştı. Yıllar öncesine gitmişti. Üvey annesi de ona aynı bu adamın baktığı gibi bakar ve o bakışın arkasından da canı çok yanardı. Arabanın içi sıcak olsa da içi donuyordu. Küçücük arabanın içindeki elektrik dayanılır gibi değildi. Karnının açlığından hafifçe başı dönüyordu. Dün akşamdan beri ağzına bir şey koymamıştı. Yine de açlığını düşünmemeye çalışıyordu. Çocukken de günlerce aç kaldığı zamanlar olurdu. Üvey annesi onları öldürmeyecek kadar yemek verir ve çoğu kez yatağa aç karınla girerdi. Abisi genelde ben dışarıda yedim diyerek yemez ona verirdi, ama bilirdi onun da aç olduğunu. Onun için açlığı beyninden siler kendini yemeklerle donatılmış bir masada hayal ederdi. Şimdi de gözlerini yumdu.

Dün gece heyecandan uyuyamamıştı. Bugünkü aksiyonda artık kaldırabileceği bir durum değildi. Yavaşça başını arabanın buğulanmış camına dayadı. O kadar soğuktu ki ısınmayan içi birden ürperdi ama başını dayamadan uyuması mümkün değildi. Başına gelecekleri düşünmeyecekti. Bu yola çıkarken az çok başına ne geleceğini tahmin etmişti. Yaşayacağı birkaç saatlik huzur ona yeterdi. Zihninden her şeyi uzaklaştırdı ve kendisini hiçbir şeyin eksik olmadığı bir ziyafet sofrasında hayal etmeye başladı. Sonra da istemediği halde uykuya daldı.

Savaş ise nereye gittiğini bilmeden yola çıkmış ama sonra fikrini değiştirerek Almanya'nın kuzeyinde yer alan *Aventoft* adlı kasabaya doğru gitmeye başlamıştı. Orada arkadaşının evi vardı ve bu mevsimde hiç kimse olmazdı. Hava kuzeye doğru gittikçe daha da soğumuştu ama araba kullanmak onu rahatlatıyordu. Hiç olmazsa düşünceleri yanındaki kıza odaklanmıyordu; çünkü ona odaklandığı takdirde onu öldürmemek için bir bahanesi olmadığını biliyordu. Şimdi düşününce kendine neden diye soruyordu.

Neden evlenmişti?

Neden şimdi yanında karısı olmuş bu yalancıyla oturuyordu?

Onu öldürmek için ne bekliyordu?

Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Hâlbuki evde onu gördüğü anda oradan arkasını dönüp çekip gitmeliydi. Neden gitmemişti? Aldatıldığını bile bile neden bu evliliği gerçekleştirmişti? Şimdi kendisine sürekli olarak bu soruları soruyordu. Vereceği bir cevabı yoktu. Yanında oturan bu kadın onun kimyasını bozmuş, kafasını bulandırmıştı. Neden evlendiği bu kız Bodrum'a kadar gelip de birlikte olmak için her şeyi denemişti? On gündür rüyalarına giren kız şimdi yanında oturuyordu ve onunla ne yapacağını bilmiyordu. Sinirle arabanın direksiyonuna vurdu ve dişlerini sıktı.

Arabaya bindiklerinden beri ne o ne de kendi tek kelime konuşmamıştı. Neden böyle bir şey yaptığını ve neden kendisini bulduğunu bilmiyordu? Evlenmeden önce kendisini tanımak mı istemişti? Buna tesadüf demek istiyor, ama bu kadar tesadüfün

bir arada olacağına inanmıyordu. Kız ilk birlikte olduklarında bakireydi ama evleneceğini bile bile kendini hiç tanımadığı bir adama sunmaya hiç çekinmemişti. Üstelik onu düşündükçe delirten tek şey bunu kiminle yapacağı da önemli değilmiş gibiydi. O anda karşısına çıkan herkesle yatabilecek durumdaydı. Eğer ilk olarak kendisi ile birlikte olmasaydı şu anda evlendiği kızın bakire olduğunu sanacak kadar da aptal bir adamdı. O Turan denen adamın ve şimdi yanında oturan karısı olmuş bu kızın bilmediği bir şey vardı. Hiç kimse Savaş Saruhan'ı aptal yerine koyamazdı. Zaten buna yeltenen adamlarda şimdi yaşamıyordu.

Bu kızı öldürmemek için bir yol arıyor ama bulamıyordu. Kafasını çevirip arabaya bindiklerinden beri konuşmayan kıza baktı. Kafasını cama dayamış uyuyordu. Yüzündeki masum ifade aldatıcıydı, nikâha giderken gözlerinin içine bakarak ondan korkmadığını söylemişti. Cesur biri olduğu yaptığı işten belli oluyordu. Yıllar önce kendisini aldatan kız gibi bu kızın da masumluğu görünürdeydi. Kız uykusunda bir şeyler mırıldandı, ama ne dediğini anlamadı. Gözlerini tekrar yola çevirdiğinde yollarının az kaldığını anladı. Habersiz gitmek istemediği için de telefonunu çıkarıp arkadaşının numarasını buldu ve ara tuşuna bastı.

Bir süre sonra karşıdan gelen gür sesle konuşmaya başladı.

"Selam Hans."

"Vay vay vay, kaçak ortaya çıkmaya karar verdi demek. Nerelerdesin yıllar oldu görüşmeyeli."

"Oldu gerçekten, hala aynı yerde mi yaşıyorsun?"

"Evet, başka yerde yaşayamayacağımı anladım. İnsanlar beni delirtiyor."

"Sen zaten delisin," diyerek güldü Savaş.

"Evet, öyleyim," dedi adam gür sesi ile kahkaha atarak.

"Misafir kabul eder misin?"

"Kimin geleceğine bağlı."

"Ben geliyorum ve..." Sustu ve yanında uyuyan kıza baktı. "Karım," diye devam etti.

"Karın mı?"

"Evet."

"Buna inanacağımı mı sanıyorsun, ne zaman evlendin?"

"Bugün. Ama fazla uzun sürmeyecek."

"Onu burada öldürmeyi düşünmüyorsun değil mi? Buradakiler benim deli olduğumu anlasalar da katil olduğumu bilmiyorlar."

"Hemen ölecek kadar şanslı değil ne yazık ki,"diye cevapladı Savaş.

"Demek ki seni fena benzetmiş," dedi adam kahkaha atarak.

"Öyle de denilebilir. Yarım saat sonra oradayım ve karnım da çok aç."

"Sen ciddisin, tamam hemen hazırlıklara başlıyorum. Bulabilecek misin? Aman ne diyorum ben sanki burası değişirmiş gibi."

"Bulurum merak etme" diyerek telefonu kapattı.

Başını çevirip yanındaki kıza tekrar baktı, hala uyumaya devam ediyordu. Kendisi bu kadar sinirliyken kızın mışıl mışıl uyumasına daha da sinir oldu. Dişlerini sıkarak önüne döndü. Elleri sıkı sıkı direksiyonu tutarken aslında bu ellerin biraz sonra kızın boğazını tutuyor olacağını biliyordu.

Kısa süre sonra iki katlı bir evin önünde durdu. Gerçekten de burası hiç değişmemişti. Bu evi yıllar önce nasıl bıraktıysa yine öyle bulmuştu. Bu adam hiç mi yaşadığı yere bakmıyordu. Birden buraya geldiğine pişman oldu. Hans'ın düzensizliği ve dağınıklığı zaten gergin olan sinirlerini daha da gerecekti. Yine de buraya kadar gelmişken daha fazla araba kullanmayacaktı.

Burası küçücük bir kasabaydı ve nüfusu beş yüzü bile bulmuyordu. Yanında uyuyan kıza doğru döndü. Hala uyumaya devam ediyordu. Bu kadar rahatsız bir durumda uyuduğuna göre yorgun olmalıydı. Acaba başına gelecekleri bilse bu kadar rahat uyur muydu? Büyük ihtimalle uyurdu. Bunları düşünen biri olsaydı evlenmeden önce böyle bir şey yapmaya kalkışmazdı.

Kesinlikle hayatı ona zindan edecekti. Bunun bedelini hem o hem de abisi ödeyecekti. Daha onun nasıl biri olduğunu anlayamamışlardı. Kendisi ile tanıştıkları güne lanet edeceklerdi.

Kızın kolundan tutarak onu sarstı. Biraz hızlı sarsmış olabilirdi. Kızın kafası cama vurdu. Tutku gözlerini açıp da hala arabada olduğuna görünce yüzünü adama doğru çevirdi. Aniden uyanınca midesi bulanmıştı. Bu adamın nesi vardı böyle insan gibi uyandırmayı bilmiyor muydu?

"İn arabadan!"

Tutku derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve incecik elbisesi ile buz gibi soğuğa çıkarak titremeye başladı. Savaş kısa bir an kıza baktı. Karşısında titriyordu. Kendi bile ceketle üşüdüğüne göre sevgili düzenbaz karısı o incecik elbisenin içinde donuyor olmalıydı, ama bu durum onun umurunda bile değildi. Şu anda burada donsa arkasına bile bakmazdı. Yine de bu kadar kolay ölmeyecekti. Donarak ölmek onun kurtuluşu olurdu. Yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyordu. Hiç kimse ondan bu kadar kolay kurtulamazdı. Önce abisi denen o asalaktan öcünü alacaktı, sonra da karşısında titreyen karısından.

Kıza bakarak, "İçeri gir!" diye bağırdı. Tutku titreyerek önlerinde duran eve doğru yürümeye başladı. İliklerine kadar donmuştu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Dişleri birbirine vuruyordu. Şu anda tek istediği şey sıcak bir yerdi. Artık açlığının bile önemi yoktu. Açık kapıdan içeri girdiği anda kendisine gülerek bakan adam onu karşıladı.

"Hoş geldin."

Tutku zorla, "Hoş bulduk," dedi.

Hans karşısında ayak bileklerine kadar uzanan incecik siyah elbiseyle duran kıza birazda şaşırarak baktı. Hiç de bugün evlenmiş gibi durmuyordu. Ne zamandan beri gelinler siyah giyiyordu? Gerçi Savaş denen adamla aklı başında hangi kız evlenirdi ki? Onun ne kadar acımasız olduğunu kendisinden başka kaç kişi bilirdi? Savaş'a ne yaptıysa onu zor günlerin beklediğini an-

ladı ve kapının önünde durup da onun daha fazla üşümesine seyirci kalamadı. Kızı şöminenin yandığı sıcacık odaya doğru yönlendirdi.

Tutku içeri girdiği anda hiç düşünmeden ateşe doğru yürüdü ve kollarını bedenine sararak ateşe daha da yaklaştı. Hans kıza baktı ve kapıyı kapatarak dışarıda hala arabanın başında dikilen arkadaşına doğru yürüdü. Dışarısı gerçekten de soğuktu

."Ne haber dostum?" diyerek Savaş'a sarıldı.

"İyiyim Hans, sen nasılsın?"

"Ne olsun, burada ömür tüketiyorum işte."

"Tüketmek zorunda değilsin. Biliyorsun yerin her zaman hazır."

"Artık adam öldürmeyi bıraktım,"dedi adam sakin bir sesle. "Öldürdüklerim bile her gece rüyalarıma giriyor. Hadi içeri girelim üşümüşsündür."

"Biraz sakinleşeyim ondan sonra."

"Ne oldu dostum? Bu kadar çelimsiz bir kızın seni bu kadar sinirlendirdiğine bakılırsa onu güzel günler beklemiyor. Bu kız ne yaptı sana, üstelik evlenmişsin de?"

"Evet evlendim, ama şimdi pişmanım. Aklım neredeydi bilmiyorum."

"Güzelliğine kapıldın desem..." Savaş'ın kendisine kızgınlıkla dolu bakışını görünce, "Belki de aklı seni baştan çıkarmıştır ha?" diyerek takıldı.

"Benden akıllı olduğu kesin."

"Vay canına... Gerçekten evlendiğine inanamıyorum. Sen damada benziyorsun da kız hiç geline benzemiyor."

"Gerçekten evlendim."

"Hadi üşüdün valizini al."

"Valiz falan yok, üstümüzleyiz."

"Ne o kovalayan mı vardı? Gel bakalım sana benimkiler uyar ama karına ne verebiliriz bilmiyorum."

"Üzerine bir şeyler ver yeter. Ben ona hayatı zindan etmeden donarak ölmesini istemiyorum."

"Onu öldürmeyi düşünmüyorsun umarım."

"Bilmiyorum, şu anda tek istediğim o. Onunla işim bittiğinde doğduğu güne lanet edecek."

Hans bir süre arkadaşına baktı. Savaş'ın ne kadar sinirli olduğunu anlamıştı. Ve o içerdeki kız ne yapmışsa onun yerinde olmak istemezdi. Bu adamın ne kadar acımasız olduğunu bilmeyen yoktu.

Savaş içeri adımını attığı anda kızın şöminenin içine girecek kadar ateşe yaklaştığını gördü. Ve ateşin parlaklığında arkası dönük karısının ince elbisesinden bütün vücut hatlarının göründüğünü de. Dümdüz bacakları ve küçük poposu ile olduğu gibi görünüyordu. O muhteşem vücudu daha önce görmüş olmanın verdiği özlemle başını karısından, yanında dikilen adama çevirdi.

Adam ne demek istediğini anlamış gibi, "Ben onun üstüne bir şeyler bulayım," diyerek yanlarından ayrıldı. Savaş, Hans'ın arkasından baktı ve sonra da başını ateşin önünde dikilen ve hiç kımıldamayan karısına çevirdi. Kız heykel gibi dikilmeye devam ediyordu. Hala ona baktıkça onunla neden evlendiğini kendine soruyordu. Kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. O kadar sinirliydi ki birilerine zarar vermeden bu duyguyu yok edemeyeceğini biliyordu. Şu anda yanında olan tek kişi de bugün evlendiği kızdı. İçinden ona bakarken "Senin canına okuyacağım," diye geçiriyordu. "Bu yaptığının bedelini sana ödeteceğim ve seninle işim bittiğinde ölmek için yalvaracaksın," diyerek evlendiği kadına bakmaya devam etti. İstemsizce elleri her iki yanında yumruk oldu. İçindeki şiddeti birine ya da bir şeye yönlendirmesi gerekiyordu yoksa bu kız sabahı göremeyecekti.

Bir süre sonra Hans elinde uzun bir kazakla dönmüş ve onu Savaşın eline tutuşturup, "Ona verebileceğim bundan başka bir şeyim yok. Ben yemeği hazırlayayım," diyerek odadan çıktı.

Savaş odanın ortasına doğru yürüyerek, "Tutku," diye seslendi. İlk defa kızın adını söylüyordu. Sesi gereğinden fazla yüksek ve sert çıkmıştı.

Tutku adamın adını söylemesi ile yerinden sıçrayarak adama doğru döndü.

Savaş elindekini kıza doğru attı. "Bunu giy."

Tutku havada kendine doğru gelen şeye baktı ve ayaklarının önüne düşen kazağa bakarak olduğu yerde dikilmeye devam etti.

Savaş kıza bir adım daha yaklaştı. "Sana Bodrum'da bir şeyi iki kere söylemekten nefret ederim demiştim. Şimdi onu yerden al ve üzerine giy. Tüm vücut hatların hala gözümün önündeyken bunu Hans'ın da görmesine gerek yok. Tabi yine aklında başka şeyler yapmak yoksa!"

Savaş'ın dediklerini duyan Tutku kızardığını hissetse de adamın gözlerinin içine bakarak olduğu yerde dikilmeye devam etti. Ondan korkmuyordu ve korkmayacaktı da. Başına bunların geleceğini aşağı yukarı tahmin ediyordu ama bekaretini verdiği adamın kocası olacağını asla tahmin etmemişti.

Savaş ise kendisine düşmanca bakan kızın gözlerinde gördüğü cesarete hayran kalmıştı. Karşısına gelen adamların bile bazılarında bu cesur bakışlar olmazdı. Bu daha çok işine geldi. Her şeye olur olmaz zırlayan ve korkudan titreyen kadınları sevmezdi. Yine de burada patronun kim olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Al onu yerden," diye bağırdığında kız olduğu yerde sıçradı ve onun yerden kazağı kaldırmasını beklemeden arkasını dönerek odadan çıktı.

Tutku, adam çıktıktan sonra eğilerek yerden kazağı aldı ve hiç düşünmeden elbisesinin üstüne geçirdi. Sonra da gözlerinden akan birkaç damla yaşı parmaklarıyla sildi. Allahtan gitmişti, asla onun gözyaşlarını görmesini istemezdi. Ondan korktuğunu belli etmeyecekti. Başı dik duracaktı. O gecenin ve giydiği bu elbisenin hesabını vereceğini biliyordu. Savaş'ın söylediği hiçbir şey onu kıramazdı. İnsan sevdiği birinin sözlerine kırılırdı. Bu adam sevdiği adam değildi ve olmasına müsaade etmeyecekti.

Senin her şeyine sahipken
sende hiç kimseyim.
Yıkasım geliyor her şeyi,
sil gözlerinden nefreti
Herhangi biri olmak istemiyor yüreğim
Delirir içimde isyanım,
koru benden kendini

9

Masaya konulan yemeğe bakarak bir süre bekledi Tutku. Şu anda ne olsa yiyebilirdi. Karnı o kadar acıkmıştı ki midesi dakikalardır isyan ediyordu. Sessizce önüne konan yemeği yavaşça yedi. Acele etmesine gerek yoktu. Belki de bu son yemeği bile olabilirdi. Keşke daha güzel bir şeyler yiyebilseydi. Aklına gelen bu düşünce neredeyse onu güldürecekti. Şu anda yemekten daha önemli sorunları vardı ama onun düşündüğü şey daha güzel bir yemekti.

Yemek boyunca hiç sesini çıkarmadan iki adamın birbiriyle yaptıkları sohbeti dinledi, ama artık bundan çok sıkılmıştı. Bir an önce gidip yatmak istiyordu. Yorgundu, uykusuzdu ve üşüyordu. Üstelik bugün kendisi için oldukça yorucu ve korkunç geçmişti. Yapılan sohbette abisinin bile bilmediği kadar tehlikeli bir adam olduğunu anlamıştı evlendiği adamın. Şu anda karşısında oturan adamlar kesinlikle katildi. Herkesin bildiği iş adamı kimliklerinin altında bir sürü karanlık işleri olduğuna emindi ve kendisinin yanında bu kadar rahat konuştuklarına bakılırsa onları ihbar edeceğinden bile korkmuyorlardı. Buradan sağ salim evine dönüp dönmeyeceğini merak etmeye başladı. Bulundukları bu ev yüzyıllık gibi duruyordu. Etraf çok ıssızdı. Bu ıssızlıkta onu öldürseler hiç kimsenin haberi olmazdı.

Başını kaldırdığında kendisine kısılmış gözlerle bakan kocası olacak adamı gördü ve gerildiğini hissetti. Bakışlarındaki düşmanlık görülmeyecek gibi değildi. Madem onu görmüştü, ne-

den evlenmişti? Buna bir cevap bulamıyordu. Normal olan biri kendisini tanıdığı anda evlilikten vazgeçerdi; ama bu adamın normal olmadığını anlaması için onunla birkaç saat evli kalması yetmişti.

Yalnız kaldıklarında tüm bu olanların cevabını öğrenmek isteyeceğini biliyordu. Bilmediği ne söyleyeceğiydi. "Sana çok sinir olmuştum ve seni kızdırmak için önüme gelen adamla yatmaya karar verdim ama kadere bak o senmişsin mi?"diyecekti. Üstelik nasıl olsa bir daha onu görmeyeceğini hesaba katarak adamı baştan çıkarmış ve onunla sevişmişti. Kendisi bile o günkü cesaretini dünmüş gibi hatırlarken şimdi kocası olan adamın unutacağını sanmıyordu.

Bir de bu gece vardı. Tabi ki ne yapacağını bilemez haldeydi, ama kesinlikle isteyerek onunla birlikte olmayacaktı. Sert davranacağını hissediyordu. İlk sevişmelerinde ona sert davranmıştı, ama sonra bakire olduğunu öğrendiğinde yumuşak davranan adamın bu gece o kadar da yumuşak olmayacağını biliyordu. Kendisine işkence etmekten büyük zevk alacağını da hesaba katıyordu. Bu ev, sesinin duyulmayacağı kadar büyük sayılmazdı. Tabii bir işkence odası yoksa.

Bir insan bu kadar şehir dışı bir yerde neden yaşardı? Ev sahibi de hiç tekin birine benzemiyordu. Hatta resmen dağ adamı gibiydi. Haftalardır tıraş olmamış gibi sakalları vardı. Saçları omuzlarına kadar geliyordu ve şakaklarındaki beyazlığa bakılırsa kırklı yaşların ortalarında gibi görünüyordu. Üstelik insanı korkutacak kadar da iri yarıydı. Yüzündeki tek güzel yeri masmavi bakan gözleriydi. Adam ne kadar sert dururşa dursun evlendiği adam da olmayan sıcak gözlere sahipti.

Gözleri tekrar Savaş'a kaydığında onun düşman gözlerini gördü ve bir süre kendisine bakan gözlere, o da gözlerini kırpmadan baktı. Ondan korkmadığını ispat etmek istercesine... Ama tüm sinir uçları alârma geçmiş gibiydi, aslında şu bakışı bile onu korkutuyordu. Bakışları bile kendisinde bu duyguları uyandırıyorsa

yalnız kaldıklarında ne yapacağını bilmiyordu. Belki de onunla son kez sevişecek ve sonra uyurken onun boğazını kesecekti. Aklına gelen bu düşüncelerle gözlerini karşısındaki adamdan kaçırdı. Başına gelenleri kesinlikle hak etmişti. O zaman güzel görünen fikir, şimdi gözüne o kadar da güzel gelmiyordu. Büyük olasılıkla ona kendisinden başka birilerinin de olup olmadığını soracaktı ve ne söylerse söylesin söylediklerine inanmayacaktı. En iyisi susup sesini çıkarmamaktı.

"Geç oldu," diye ayağa kalkan Hans dikkatini dağıttı. "Evim o kadar büyük değil. Size koridorun sonundaki odayı hazırladım orası yukarıdan daha sıcaktır."

"Benim uykum yok," dedi Tutku atılarak. Sanki ona uykun var mı? diye sormuşlardı. Her iki adamda dönerek kendisine bakınca birden utandı.

Hans'ın bakışları kızın korkudan donmuş gibi duran yüzünde bir süre kaldı. Kızın gözlerinde kendisine yalvarır bakışları görmesine rağmen sesini çıkarmadan arkadaşına döndü.

"Evet, benim içinde oldukça yorucu ve sürprizli bir gün oldu," dedi Savaş ayağa kalkarak.

Hans tekrar kıza baktı ve gözlerinin dehşetle açıldığını gördü. Savaş'ı uzun yıllardır tanıyordu. O asla affeden bir adam değildi. Affetmek kelimesi onun sözlüğünde yoktu. Bu adam zamanında öz babasını bile affetmemişti. Hâlbuki oğluna yalvardığında o da oradaydı ve Savaş hiçbir şey olmamış gibi kendi babasını dışarı atmıştı. Daha fazla birbirlerine düşmanlıkla bakan ikilinin yanında kalmanın doğru olmadığını anlamış gibi, "İyi geceler" dileyerek odadan çıktı ve ağır adımlarla merdiveni tırmanmaya başladı.

Odada yalnız kalan Tutku ve Savaş düelloya çıkmış düşmanlar gibi bir süre birbirlerine baktılar. Birbirlerine üstünlük kurmak amacıyla göz göze öylece kaldılar. Sonunda Savaş kızın gözlerindeki düşmanlığa daha fazla katlanamayacağını anladığında,"Hadi bakalım bayan düzenbaz bizde yatalım," dedi kaçacak gibi duran kıza.

Az önce gözlerini ona dikip korkusuzca bakan kız, şimdi kaçacak yer arar gibi duruyordu ve kedinin fareyle oynadığı gibi Savaş'ta onunla oynayacaktı. Oyun bittiğinde de tek bir pençe hareketi ile onu sonsuzluğa uğurlayacaktı.

"Benim uykum yok."

Bunun üzerine gülen Savaş, kıza daha da yaklaştı. "Benim de yok, bakalım o günden sonra birkaç numara öğrenmiş misin?"

İşte başlıyordu. Hesap sorulma aşamasına geçilmişti. Savaş yerinden kımıldamamış kıza bakarak birkaç adımda onun yanına geldi. Kızı kolundan tutarak âdeta peşinden sürükledi. Koridorun sonundaki odanın kapısını açtı ve kızı içeriye doğru sertçe itti.

Tutku birkaç adım sendeleyerek odanın ortasında durdu. Başını kaldırıp adama baktı. Savaş çarpık gülümsemesiyle kıza bakıyordu. Bakışlarından eğlendiği belliydi. Başını hafifçe yana yatırmıştı ve elleri ceplerinde duruyordu. Kızın gözlerinden görünen kin normal bir adamı korkutabilirdi, ama onun karşısında Savaş vardı ve Savaş böyle bakışlara hayatında çok muhatap olmuştu.

"Beni istiyorsan bunu sana kolaylıkla vermeyeceğim," dedi Tutku düşmanlıkla. Sesi sert ve kararlı çıkmıştı. Bu kadar korkarken böyle bir cesaret sergilediği için kendi kendini tebrik bile etti.

"Neden? dedi Savaş gülümseyerek. Yüzündeki alaycı ifade Tutku'nun daha da sinirlenmesine neden oldu ama sesini çıkarmadı. Bunun üzerine Savaş konuşmaya devam etti. "İlk seferinde çok kolay vermiştin, şimdi ne değişti? Üstelik zevk aldığını bile hatırlıyorum," dedi Savaş duruşunu ve bakışını hiç bozmadan.

Adamın bu tarzı Tutku'yu daha çok germişti. Ne söyleyeceğini bilmemenin verdiği sıkıntıyla yerinde biraz kıpırdandı. Savaş kızın burnunun dibine kadar yürüdü ve onun gözlerinin içine bakarak duygusuzca konuşmaya devam etti.

"Senin için tam 750 bin Euro ödedim. Şimdi karşılığını almanın zamanı geldi. Üstelik ne kadar iyi olursan ve beni ne kadar

memnun edersen borcunu o kadar çabuk ödersin."

Tutku istemsizce elini kaldırdı, tam Savaş'a vuracağı anda, adam anî bir refleksle onu bileğinden yakaladı ve olanca kuvvetiyle sıktı. Bileğini sıkı sıkı tutarken kıza biraz daha yaklaştı. Tutku acıdan gözlerinin yaşarmasına engel olmak için gözlerini birkaç kere kırpıştırdı ama yine de canı çok yanıyordu ve gururundan adama bırak bile diyemiyordu.

Savaş kızın canının yandığını anlamıştı, ama yine de bileğini bırakmadı. Ona karşı öyle büyük bir kin duyuyordu ki onu şimdi öldürmemesinin tek nedeni onunla tekrar sevişmek istemesiydi. Ona karşı olan bu isteği bittiğinde kızı hayatından sonsuza dek çıkartacaktı.

"Sakın bunu bir daha deneme. Bir sonrakine bu kadar şanslı olmayabilirsin," diyerek tısladı. "O güzel boynunu kırmaktan çok zevk alacağımı bil yeter."

"Sen bir katilsin."

"Hah şunu bileydin. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar rahat edersin ve sakın seni öldüremeyeceğimi de düşünme. Hiç kimsenin bana borçlu ölmesini istemem ve sende bana borcunu ödemeden ölmeyeceksin. Nasıl ödeyeceğin sana kalmış, ya kendi isteğinle uysal bir eş olursun ya da zorla olursun," diyerek kızın gözlerinin içine baktı. Sonra da bileğini bırakarak onu yatağa doğru itti. Tutku birkaç adım geri gidip yatağa dayandı. Acıyla adamın sıktığı bileğine baktı, yarın mosmor olacaktı. Canı gerçekten çok yanmıştı, ama ileride yaşayacağı günlerde bu acıyı arayacağını biliyordu.

Adam hiç istifini bozmadan yavaş yavaş üstündekileri çıkarırken Tutku bulunduğu yerden hiç kımıldamamıştı. Ona bakmamaya çalışıyordu. Kocası üzerinde sadece iç çamaşırı ile kaldığında Tutku'nun önüne geldi. Tutku ilk kez seviştiği adamın bir kez daha kaslı vücudunu gördüğünde gözlerini ondan kaçırmak istedi, ama kocası olacak adam gözlerinin içine bakarken bunu başaramadı.

"Seni benim mi soymamı istiyorsun karıcığım?" diyerek ona soğuk bir gülümseme bahşetti Savaş. O kadar soğuk bir gülümsemeydi ki yılan bile adamın yanında sıcacık kalırdı. Onun gülümsemesiyle Tutku vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sadece bu gülümseme bile karşısında dikilen birini korkudan öldürmeye yeterdi.

"Tabi ki hayır," dedi adamdan bakışlarını çekmeden.

"O zaman soyun," diyerek olduğu yerde dikilmeye devam etti Savaş.

Tutku ne yapacağını bilmiyordu. Burnunun dibinde dikilen çıplak adama bakmamaya çalışıyordu. Savaş bir süre daha bekledi ve kızın hiç hareket etmediğini görünce uzanarak onun kolunu tuttu.

"Dokunma bana!"

"Parayla aldığım bir eşyadan başka bir şey değilsin ve eşyalarıma ne zaman istersem o zaman dokunurum."

"Sen... Sen," dedi ve sustu Tutku. Ne diyeceğini bilmiyordu. Adam doğru söylüyordu, parayla satın aldığı bir maldı o ve bugün attığı imzayla bütün kullanım hakkı kolunu tutan adama aitti.

"Evet, ben..." dedi Savaş kıza daha da yaklaşarak.

Gözlerini diken adamdan bir adım geriye doğru gitti Tutku. Cümlesini tamamlamak istemiyordu. Tamamladığı anda karşısında düşmanca bakan adamın bundan hoşlanacağını sanmıyordu. Biraz önce adamın dediği kelimeler zihninde dönerken kelimeleri toparlayamadı ve aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Işığı söndür."

"Neden? Nasıl olsa daha önce her yerini gördüm."

Tutku başını çevirerek kapıya doğru baktı. Haklıydı, daha önce onun önünde rahatça soyunmuştu. Üstelik şimdi yasal olarak bu adamın karısıydı. Onun ışığı söndürmeyeceğini anlamıştı. O adamı daha fazla sinirlendirmek istemiyordu. Ne de olsa her sinirlendiğinde kendi canı yanıyordu. Hem şu anda yatak-

ta canını yakmasını da hiç istemiyordu. Kaçarı yoktu, arkasını adama dönerek yavaşça üstündeki kazağı çıkardı. Birden ürperdi oda o kadar da sıcak değildi. Elbisesinin yanındaki fermuarını çözdü. İçinde iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu.

"Biraz çabuk ol, yoksa yarın giyecek bir elbisen de kalmayacak," diyen Savaş, gür bir kahkaha attı ve gözlerini soyunan karısına dikti.

Allahın belâsı manyak, diye geçirdi içinden Tutku. Onunla karşılaştığı o güne tekrar lânet etti ve yavaşça elbisesini çıkardı. Sonra da daha fazla adamın gözünün önünde durmamak için yatağın kendine ait olan kısmındaki yorganı kaldırıp içine girdi. Yatak buz gibiydi ve gerçekten üşümüştü.

Savaş dönerek kızın tarafındaki ışığı kapattı kendi tarafını açık bıraktı ve kıza doğru döndü. Tutku bütün hücreleri alarmda yatakta dertop olmuş bekliyordu. Adamın sevişmek isteyeceğini biliyordu ve canını yakmaması için dua ediyordu. Beklemediği adamın ona söyledikleriydi.

"Benden sonra kaç kişi oldu?"

Adamın sesi yine buz dağlarını aşındırıyordu. Tutku o kadar gergindi ki ne diyeceğini bilemedi, sorunun bile ne olduğunu doğru düzgün anlayamamıştı.

"Cevap veremeyecek kadar çok mu?" dedi Savaş. Bu sefer sesinin sertliğine sabırsızlıkta eklenmişti.

Tutku yalan söylemek istiyordu. Senden sonra sayısını hatırlamıyorum, dese yarın cenazesini kaldıracakları kesindi. Yarı çıplak adamın yatağında ölüsünü bulsunlar istemiyordu. En iyisi adamın suratına doğruları söylemekti. Gerçi bunu söylediğinde de sonunda ölüm olacağı belliydi. Ne derse desin bu gece adamın insafına kalmıştı ve bu katil hiç de insaflı görünmüyordu.

"Hayır," dedi fısıltı halinde.

"Kaç kişi?" dedi Savaş, sesinden sabrının sonuna geldiği belliydi.

"Sadece sen."

"Buna inanacağımı mı sanıyorsun?"

Tutku sinirle ona doğru döndü, arkasından gelen ışıkla adamın tam olarak yüzünü göremiyordu, ama bu hakaretlere daha fazla katlanmak da istemiyordu.

"İster inan ister inanma umurumda bile değil."

Savaş kızın boğazından tutarak ona biraz daha yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "Ama benim umurumda şimdi son kez soruyorum kaç kişi?"

"Hani bir şeyi iki kere sormazdın?"

"Bana bak kadın, beni daha fazla kışkırtma istersen!"

"Ne yaparsın öldürür müsün?"

"Gerekirse evet, ama ölüm senin için kurtuluş olur. O kadar kolay kurtulamayacaksın."

Adamın gözlerinden dediklerini yapacak gibi durduğunu anladı. Böyle adamlarla bu şekilde konuşulmayacağını biliyordu ama onu gördüğü andan beri bütün savunma mekanizması çalışıyordu. Ağzını açarak, "Sadece sen," diyebildi.

Savaş onun boynunu bırakmadan, "Neden?" diye sordu.

Her şeyi anlatmadan bu gece rahat olamayacağını anlamıştı Tutku. "*Çünkü senden nefret ediyordum.*"

"Benden nefret ediyordun ve gelip benimle yattın öyle mi? Daha inandırıcı bir şeyler bulacağını sanıyordum."

"Sana asla yalan söylemeyeceğim asla... Ne hissettiğin ya da ne düşüneceğin benim için önemli değil, onun için yüzüne doğruları söylemekten çekinmeyeceğim. Senden nefret ettiğimi hiçbir zaman saklamayacağım."

"Yani aramızda yalan olmayacak. Sence buna sevinmeli miyim?"

" Senin evleneceğim adam olduğunu bilmiyordum."

"Bu daha kötü. O halde önüne gelen adamla yatmak istedin öyle mi?

"Boğazımı bırak."

"Sadece ben istediğimde bırakırım," diyerek kızın boğazını biraz daha sıktı Savaş.

Tutku o anda adamın gerçekten de onu öldüreceğini anladı. Boğazını sıkan elinin biraz daha baskıyı artırması durumunda sesinin bile çıkmayacağını biliyordu. Bir süre birbirlerine nefret eden bakışlarla gözlerini kırpmadan baktılar. Sonrada adamın boğazını tutan eli gevşedi.

Savaş elini çektiğinde Tutku yatakta doğrulup, üzerindeki yorganı boğazına kadar çekti. Nereden başlayacaktı? Üstelik anlatacağı şeyler adamı daha da sinir etmekten başka bir işe yaramayacaktı.

"Anlat," dedi adam.

Onun sesinin sakin olması Tutku'yu daha da gerdi.

"Abim seninle evlenmem gerektiğini söylediğinde bunu istemedim," adama doğru dönerek ona baktı. "Hala da istemiyorum," diyerek devam etti. Tepki gelmesini bekler gibi sustu ve hiçbir şey değişmeyince anlatmaya devam etti. "Bir de bakire olmamı istediğinde sevdiğim erkek için beklettiğim bir şeyi nefret ettiğim birine vermek istemedim. Bir iki günlüğüne Bodrum'a gittim," diyerek sustu. Başta anlatması ne kadar zor olsa da anlatarak kurtulacağını sanmasa da her şeyi anlatmakla rahatladığını fark etti. Bunun sonunda başına gelenlere katlanacaktı. Tüm bunları plânlarken bu gecenin böylę olacağını tahmin etmişti.

"Dinliyorum," dedi adam.

"Sonra otele giderken taksi beni bulduğunuz yerde bırakıp gitti. Her şeyimle birlikte... Sonrasını biliyorsun. Dönmek zorundaydım ve dizim yaralıydı, bunun için birini bulmam söz konusu değildi ve evleneceğim adamdan o kadar çok nefret ediyordum ki o anda beraber olacağım adamın hiç önemi yoktu."

"Özel biri değildim yani, benim yerimde kim olsa onunla yatacaktın?"

Tutku bir süre sustu vereceği cevabın adamı sinirlendireceğini biliyordu ama bundan sonra ne cevap verirse versin zaten sinirlendirecekti.

"Evet, özel biri değildin. O durumdayken başka birini bulmam mümkün değildi ve sen de oradaydın. Senin kim olduğunu bile bilmiyordum. Sadece ilkimi seçtiğim biri ile yaşamak istedim."

Savaş duydukları karşısında gözlerini yumdu. Bunu hazmetmesi gerekiyordu. Ne yapacağını bilmeden yataktan kalktı. Pantolonunu giydi, üzerine de gömleğini geçirdi ve yatakta yorganı boğazına kadar çekmiş oturan kıza baktı. Onun şaşkın bakışları arasında odanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Kendisinden başka birinin olmamasına mı sevinsin yoksa o gün orada olmadığında evleneceği kızın herhangi biri ile yatmasına üzülsün mü karar verememişti.

Kapıyı açarak buz gibi soğuk havaya çıktı ve üzerinde ki ince gömleğe rağmen üşüdüğünü hissetmedi. Kendini ilk defa çaresiz hissetti. İlk defa duydukları ile ne yapacağını bilemedi. O kızla sevişmesini unutamamış, kız her gece rüyalarına girmişti. Uyandığında onun yanında başka erkekler olacağını düşünerek sinirinden kendini yemişti. Şimdi sadece kendisinin olduğunu öğrendiğinde nedense sevinememişti. Çünkü evlendiği kız kendisini görmeden nefret etmiş ve başına gelecekleri bile bile kendine bir yol çizmişti.

Güçlü kadınları severdi. Bir erkeğe bağımlı olmadan yaşayan kadınlar hoşuna giderdi, ama bu kızın cesareti onu deli ediyordu. Kız korkmadan gözlerinin içine bakıyordu ama vücut dili korktuğunu haykırıyordu. Bir kez daha kızın abisine sinir oldu. Şu anda yanında olsa gözünü kırpmadan o adamı öldürürdü. Kendisine kardeşinin istekli olup olmadığını kaç kere sormuştu? Bu evlilikten ne beklediğini kaç kere adama anlatmıştı ve her defasında evet yanıtı almıştı. Ama kız kesinlikle bu evliliğe istekli değildi. Düğün günü siyah bir elbise giyecek kadar bu evliliği

istemiyordu. Kandırıldığını hissettiğinde elleri yanlarında yumruk oldu. Bu kızın hiçbir şeyden haberi yoktu. Neden evlendiğini bile bildiğini sanmıyordu. Kendisinden nefret eden bir kızla evlenmişti, hoş o da ona bayılmıyordu, ama o gece Bodrum'da aralarında oluşan o büyüyü istiyordu. Hayatına giren kadınlardan o kadar farklıydı ki. Ona olan tutkusu bittiğinde o büyü de bitecekti biliyordu. O zaman onu yanında bir dakika bile tutmayacaktı. Ondan istediklerini alacak ve annesi öldüğü gün kızı hayatından çıkaracaktı. Zaten o zamana kadar ona olan tutkusu da geçerdi.

Tutku adam gittiğinden beri aynı pozisyonda oturmaya devam ediyordu. Bütün günün verdiği gerginlikle gözlerinden akan yaşları artık engelleyememişti. Onun için bu günden itibaren işkence dolu günler başlayacak gibi duruyordu. Hiçbir erkek söylediklerini hazmedemezdi ve nitekim evlendiği adam da hazmetmeyecekti. Bu evlilikten kurtulmanın yollarını aramalıydı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama gerekirse ömrünün sonuna kadar uğraşıp bu evlilikten kurtulacaktı.

Bir süre sonra yorgunluk ağır bastı ve yatakta oturduğu pozisyonda uykuya daldı. Ne bir saat sonra Savaş'ın odaya girdiğini duydu ne de adamın sabaha kadar koltukta oturup kendisini seyrettiğini gördü.

Kafası yastığa dayalı derin bir uykudaydı.

Ey, kendine "adam" diyen!
Hapsolduğum dört yanı keder kaplı
ada'm mı olmaktı niyetin?
Acılarıma acı ekleyip, can çekiştire
çekiştire sızdın ömrüme...
Sonra "al sana düşen bu!" deyip
gözyaşları serdin önüme.
Her damlada bir yanı döküldü yüreğimin
Çığlık çığlığa yok oldum senin buzdan
duvarlı hücrende.

10

Tutku güneş ışığının gözlerine vurmasıyla yavaşça gözlerini açtı. Uyandığında yatakta yalnızdı ve boynu tutulmuştu. Dün geceki oturur pozisyonda uyuyup kalmıştı. Elleri ile boynunu ovaladı, biraz hareket ettirmeye çalıştı, ama canı yanınca vazgeçti. Keşke uyumadan önce yatağın içine girseydi. Savaşın hiç gelmediğine emindi. Nerede yatmıştı acaba adam? Sonra da banane nerede yatarsa yatsın, diye geçirdi içinden. Gözü bileğine takıldığında hafifçe morardığını gördü. Boğazında bir şey olup olmadığını anlamak için hemen yataktan kalktı. Güneşi engelleyemeyen perdelere bakarak şifonyerin aynasına doğru yürüdü. Yanaşarak aynaya baktı; boğazında bir şey yoktu. Gerçi olmayacağını biliyordu, bileğini tuttuğu gibi tutmamıştı adam boğazını, ama onu korkutmuştu. Tam elbisesine uzandığı anda kapı açıldı ve elbiseyi önüne getirerek tuttu.

Savaş odaya girdiğinde aynanın önünde dikilen kıza baktı. Elbisesini önüne tutmuş dikiliyordu ve sanki bir yerlerini örtebilmiş gibi kendisine bakıyordu. Oysaki aynadan tüm vücudunu görebiliyordu. Küçücük iç çamaşırının örtemediği kalçalarına bakıp hafifçe gülümsedi. O haliyle bile çok çekici duruyordu. Sonra da bileğindeki morluğa gözü takıldı ve içinden bir küfür etti. Dün gece hırsından kızın bileğini çok sıktığını biliyordu. Teninin bu kadar hassas olabileceğini tahmin etmeliydi. Bir süre daha karşısında ne yapacağını bilmediği kıza baktı.

"Hemen giyin kahvaltı yapıp gidiyoruz," dedi ve kapıyı kapatıp dışarı çıktı.

Tutku, tuttuğu nefesini vermişti. Nereye gidiyorlardı? Bu elbise ile bir gün daha başka yerlerde gezmek istemiyordu. Umarım eve gidiyoruzdur, diye düşündü. Sonra da kendi kendine güldü.

Ev mi hangi ev?

Adamın evinden başka gidebileceği bir yer yoktu ki.

Üstünü giyindikten sonra yatağı topladı ve son kez odaya bakıp dışarı çıktı. Burnuna gelen ilk şey kızarmış ekmeğin kokusu oldu. Mutfağa girdiğinde kahvaltı hazırlanmış ve masada oturan adamların onu beklediğini gördü.

"Günaydın," diyerek kendisine ayrılmış sandalyeye oturdu. Dün akşamki yemeğin aksine kahvaltıları oldukça sessizdi. Tutku, Savaş ile göz göze gelmemeye çalışarak kahvaltısını bitirdi, ardından da Hans'a masayı toplaması için yardım etti.

Bir saat sonra Hans ile vedalaşmış ve şimdi de arabada oturmuş iki adamın vedalaşmasını seyrediyordu.

"Hani kalacaktın birkaç gün daha?" diyerek arkadaşına baktı Hans.

"Bir daha ki sefere Hans, gitmem gerek."

"Anlıyorum. Kapım sana her zaman açık biliyorsun Savaş."

"Biliyorum, sende Hamburg'a geldiğinde benim kapımda sana açık."

Hans başıyla arabayı işaret etti."Ona iyi bak, bence o kadar da kötü birine benzemiyor."

"Ne olduğunu bende bilmiyorum melek mi şeytan mı?"

"Bence melek."

"Göreceğiz bakalım," diyerek arkadaşının omzuna vurdu Savaş.

Arabaya bindiğinde hiç konuşmadan yol aldılar. Öğlene doğru Hamburg'a gelmişlerdi. Tutku adamın nerede oturduğunu merak etti. Sonra da *Blankenese* tabelâsını gördüğünde nedense

hiç şaşırmadı. Böyle bir adamın başka bir yerde oturmayacağını tahmin etmeliydi.

Burası zenginlerin oturduğu bir yerdi. Güzel binalar ve villalar vardı. Bir tarafta Elbe nehri diğer tarafta da evler sıralanıyordu. Bir süre sonra yüksek duvarlarla çevrili, dökme demir kapıların önüne geldiklerinde kapının yavaş yavaş açılmasını seyretti. Tam da karanlık işleri olan birinin oturacağı bir yer gibiydi burası. Kapı açıldığında araba içeri girdi ve U şeklinde iki katlı evin önünde durdu.

Savaş hiçbir şey demeden arabadan indi. Tutku ise bir süre ne yapacağını bilmeden öylece arabada oturmaya devam etti. Sonra kafasını evin kapısına doğru çevirdiğinde çift kanatlı kapıda beliren bir kadın dikkatini çekti. Bu kadını nikâhta da görmüştü. Kadın büyük olasılıkla Savaş'ın ölmek üzere olan annesi olmalıydı. Kadın, Savaş'ı gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baktı ve adamda birkaç adımda önündeki merdivenleri çıkmış ve kapıdaki kadına sarılmıştı.

Tutku arabadan yavaşça indi ve kendine doğru dönmüş olan adam ve kadına doğru gitti. Geldikleri yere oranla burası biraz daha sıcaktı ama yine de elbisesinin içinde titrediğini hissetti. Onların önüne geldiğinde durdu.

Savaş annesine bakarak, "Anne, sana gelinini tanıtayım,"dedi.

"Memnun oldum efendim," diyerek kadına elini uzattı Tutku, ama kadın kızı kendine çekerek sarıldı.

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk," diyebildi sadece. Adamın düşmanca tavırlarından sonra kadının sıcak karşılaması içinin umutla dolmasına neden olmuştu.

"Hadi içeri girelim. Hava serin, bu sene yaz gelmeyecek galiba?" diyerek uzandı ve kızın elini tuttu. İçeri girerken gülümsüyordu.

Tutku elini tutan kadınla birlikte eve adımını attığı anda büyülendi. Yaşadığı evden o kadar farklıydı ki! Hoş o da oldukça

güzel bir semtte ve son derece lüks bir binada yaşıyordu ama burası bambaşkaydı. Yüksek tavanlı ve çift merdivenli bir holde buldu kendini. Her iki merdivende o kadar güzel bir açıyla yerleştirilmişti ki havada asılı gibi duruyordu. Önünde geniş, çift kanatlı, buzlu camla kaplı bir kapı vardı ve holün ortasında yuvarlak bir masa duruyordu. Masanın üzerinde de içlerinde taze çiçeklerin olduğu bir vazo vardı. Kadın önündeki camlı kapıyı açtığında neredeyse kendi daireleri kadar olan bir salona girdi.

Görgüsüzler gibi etrafına bakınmak istemiyordu ama zenginliğin ve ihtişamın göze sokulması gibiydi burası. Kadın geniş pencerelerden görünen bahçe ve havuz manzarasına karşı oturdu ve ona da karşısındaki koltuğu gösterdi.

Tutku kendisine gösterilen yere oturduğunda elinin değdiği kumaşın güzelliği ve yumuşaklığı karşısında büyülendi. Savaş'ta yanlarındaki kanepeye oturduğunda kendisine gülümseyen kadın, gözlerini oğluna doğru çevirdi.

"Söyleyin bakalım, düğünü iptal edip nereye gittiniz?"

"Konuşmamız gereken şeyler vardı anne. Sen buna kafanı yorma, bu Tutku ile benim aramda."

Tutku ikinci kez adının söyleniş tarzından rahatsız oldu. Adam adını telâffuz ederken nefret ettiği birinden bahseder gibiydi, sanki. Hatta gibisi bile fazlaydı; resmen nefret ediyordu.

Savaş yanlarından kalktığında Melike Hanım, karşısında hala evlendiği gün giydiği elbiseyle oturan kıza baktı. Kızın neden siyah bir elbiseyle evlendiğini henüz anlayamasa da bu hiç de İsmail'in bahsettiği gibi evliliğe istekli bir kız değildi. Bir yerde bir yanlış vardı ama nerede olduğunu bilmiyordu. Onlar gittiğinde İsmail ile konuşmuş ve adam yemin ederek kızın bu evliliğe sıcak baktığını bir kere daha söylemişti.

Tutku'da karşısında gözlerinin içi gülen kadına bakarak Savaş'ın annesine hiç benzemediğini gördü. Kadının gözleri oğlunun gözlerinden daha yeşildi ve sımsıcak bakışları vardı. Saçlarının büyük çoğunluğu beyazdı ve omuzlarına gelen hoş

bir kesimi vardı. Gri saç kadına çok yakışmıştı. Bir zamanlar çok güzel olduğu belliydi, gerçi hala yaşına göre çok güzel bir kadındı. Hafif toplu, minyondu. Hayalindeki annelere benziyordu. Onu ilk gördüğü anda seveceğini anlamıştı.

Bir saatlik sohbetten sonra kadın evine gitmek için kalktı. O zaman Tutku ilk görüşte hoşlandığı kadının oğluyla aynı evde yaşamadığını öğrenmiş oldu.

"Artık gideyim, yeni evlileri yalnız bırakmak gerek."

"Seni Yılmaz bırakır anne," dedi Savaş yerinden kalkarak.

"Tamam. En kısa sürede beni de ziyarete gel kızım," diyerek Tutku'yu içtenlikle öptü ve oğluyla birlikte odadan çıktı.

Tutku onlar gittiğinde etrafına bakmaya başladı. Gerçekten çok hoş döşenmiş bir yerdeydi ve adamın böyle bir zevki olduğunu bilmiyordu. Bodrum'daki ev tamamen beyazlarla döşenmiş çok modern bir yer gibi duruyordu. Burası ise *Art nouveau* *şeklinde döşenmişti.

Her iki evde de yaşanmışlık hissini yakalayamadı. Çok düzenli bir evdi. Her şey yerli yerindeydi ve ortada fazlalık hiçbir şey yoktu. Kendisini dekorasyon dergilerinde gördüğü ve hayranlıkla baktığı evlerin içindeymiş gibi hissetti. Bu evde tek aykırı olan şey kendisiydi.

Pencereye doğru gittiğinde geniş ve bakımlı bahçeye baktı ve önünde uzanan Elbe nehrine... Yine de içinde bulunduğu bu kötü durum onun bundan zevk almasını engelliyordu. Burada başına neler gelecek bilmiyordu ve adamın her davranışı onu cezalandırmak ister gibiydi. Bir an önce odası neresiyse oraya gidip üzerindeki elbiseden kurtulmak istiyordu. Bu havada bu kadar ince bir elbise giymek için aklını kaçırmış olmalıydı. Acaba yengesi giysilerini göndermiş olabilir miydi? Eğer göndermediyse bu elbise ile daha ne kadar kalabileceğini bilmiyordu.

"Her ne kadar annem evine hoş geldin dese de..." diyen sesi

---

* *Art Nouveau(Yeni Sanat) : Zarif dekoratif süslemelerin ön plâna çıktığı, kıvrımların ve bitkisel desenlerin sıklıkla kullanıldığı bir sanat akımıdır.*

duyduğunda düşüncelerden sıyrılıp yavaşça arkasını döndü ve kapının önünde dikilen adama baktı.

Savaş yavaş adımlarla kıza doğru yürüdü ve tam önüne geldiğinde durdu. "Burası senin hapishanen ve iznim olmadan bahçeye bile çıkamayacaksın," dedi.

"Beni burada tutamayacaksın."

"Buradan ancak cenazen çıkar. Bunu sakın unutma! Ne kadar uyumlu olursan ben de o kadar uyumlu olurum. Annemi tanıdın, o hasta ve yakında ölecek. Benim için onun isteklerinin dışında hiç kimsenin isteği önemli değil. Buna sende dâhilsin," diyerek ona bir adım daha yaklaştı. Tutku'nun kaçacak bir yeri yoktu. Olduğu yerde dikilmeye devam etti.

Savaş karşısında kendisine tersçe bakan kıza iyice yaklaştı ve tehdit eder gibi, "Onunla karşılaştığın her an, kocasını seven bir kadın gibi davranacaksın. En ufak bir imanı bile duyarsam hayatı sana yaşanmaz yaparım bilmiş ol,"dedi.

Tutku hiçbir şey demedi. Şimdi durduk yere onun sinirini üstüne çekmeye hiç niyeti yoktu. Gözlerini ondan çekmeyen Savaş ise kızın hiçbir tepki göstermeden kendisine öylece bakmasına sinir oldu.

"Anladın mı beni?" diye bağırdı.

"Evet. Aptal değilim!"

"Aptal olmadığın belli, gerçi çok da zeki olduğun söylenemez."

Hiçbir şey demedi. Onun hakaretlerini çekecek durumda değildi. Bir an önce üzerindeki elbiseden kurtulmak istiyordu.

"Odama çıkabilir miyim?" diye sordu.

"Burada bir odan olmayacak. Benim odamda kalacaksın, satın aldığım kızın beni memnun etmesini beklemek en doğal hakkım."

Anlaşılan bunu unutmasına asla izin vermeyecekti. Tam ağzını açmıştı ki o sırada içeriye giren kadına doğru baktı Tutku.

Savaş da kızın baktığı yere bakınca kapıda dikilen kadını gördü ve bir küfür ederek kapının önünde dikilen kadına doğru gitti.

"Burada ne işin var Nicole?"

Nicole kendine doğru gelen adamı gördüğünde gerilse de bu kadar yolu adamı elinden alan kızı görmeye gelmişti. Hiçbir şey belli etmeden yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

"Merhaba, yeni evlileri ziyaret edeyim dedim," diyerek içeri giren kadın Savaş'ı görmezlikten gelerek pencerenin önünde dikilen siyahlar içindeki kıza doğru döndü.

Tutku'da uzun boylu, sarışın kadına bakıyordu. Abisinden duymuştu adını, Nicole buydu demek.

Evlendiği adamın sevgilisi ve evine gelecek kadar da meraklı...

Hiçbir şey olmamış gibi kadına doğru gitti. Kadından yayılan bu adam benim, duruşuna hiç aldırmadı. Ona dokunmadığı sürece kimin isterse onun olabilirdi. Yine de kadına hakkını vermek gerekiyordu, bu adama rağmen buraya geliyorsa oldukça cesurdu ve de çok güzeldi. Karşısına geldiğinde elini uzattı.

"Merhaba, ben Tutku," diyerek kadına gülümsedi.

Nicole, kendine gülümseyen kıza gülümsedi. Çok gençti ve güzel yüzünde bir gram makyaj olmamasına rağmen garip bir çekiciliği vardı. Koyu kumral saçları ve kahverengi gözleriyle harika gözüküyordu. Elini uzatan kıza bakmış ve sonra o da elini uzatarak, "Merhaba, bende Nicole. Savaş'ın bir arkadaşıyım,"dedi.

"Evimize hoş geldin Nicole. Kocamın arkadaşları benim de arkadaşım sayılır," diyerek kocasına doğru döndü. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle, "Öyle değil mi kocacığım?" diyerek adama baktı.

Savaş Nicole'un buraya gelmesini ve şu anda evlendiği kadınla tokalaşmasını kızgınlıkla seyrederken birde karısının söylediklerini duyduğunda sinirleri hepten tepesine çıktı. Bütün kızgınlığı ile karısına baktı. Ne diyordu bu, kocacığım mı? Kızın rol yeteneğine hayran oldu. Daha bir dakika önce onu tehdit

etmişti. O ise bir dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi sevgilisine hoş geldin diyordu. Durumun saçmalığı karşısında daha da sinir oldu. Nicole'ün evlendiğini bilmiyormuş gibi buraya gelmesi bardağı taşıran damla gibiydi.

Üstelik bir daha görüşmeyeceklerini ona defalarca söylemiş olmasına rağmen!

Bu komediyi seyredecek durumda değildi. Uzandı ve kadının kolundan tuttu.

"Daha yeni geldik Nicole ve çok yorgunuz, başka zaman gelirsin," diyerek onu kapıya doğru götürdü.

Tutku kapıya doğru giden ikilinin arkasından bakıyordu. Savaş kapıyı açıp kızı dışarıya doğru itti. Kapıyı kapattıktan sonra da güvenlikteki adamı aradı.

"Bir daha Nicole Schmidt buraya geldiğinde içeri almayacaksınız!" diye bağırınca Tutku olduğu yerde sıçradı.

İçeri girdiğinde doğruca kızın yanına giderek ona gülümsedi ve "Sana odamızı göstereyim karıcığım," diyerek kızın elini tuttu.

Tutku gördüğü sahneden gerçekten etkilenmişti. Ne diyeceğini bilmeden elini tutan adamın peşi sıra üst kata çıktı ve açılan kapıdan içeri girdiği anda muhteşem bir yatak odası ile karşılaştı.

Ön bahçeye bakan tarafı tamamen camla kaplanmıştı. Elbe nehrinin görüntüsü sanki içeriye dolmuş gibiydi. Gözlerindeki hayranlığı saklayamadan yavaşça adama doğru döndü.

"Beğendin galiba?" dedi adam sırıtarak.

"Evet, güzelmiş," dedi doğruyu söyleyerek. Gerçekten de beğenmişti.

"Eşyaların giyinme odasında, abin bu sabah göndermiş."

"Teşekkür ederim."

Savaş hiçbir şey demeden karşısındaki kıza gözlerini kısarak baktı. Pencerenin önünde arkadan vuran ışıkla o kadar güzel görünüyordu ki tıpkı rüyalarına girdiği gibiydi. Bunu düşündüğü anda, kızın kendine ne ifade ettiği aklına gelince ellerini her iki

yanında yumruk yaptı ve kıza zarar vermemek için arkasını dönerek odadan çıktı.

Tutku adam gittiğinde derin bir nefes aldı. Kendisine bakışlarından bir an bu odadan bir daha hiç çıkamayacak gibi hissetmişti. Aklı hala biraz önce önünden geçen sahnedeydi. Savaş için istemediği kadını başından atmak bu kadar kolaydı işte. Kendisinin de bir zaman sonra o kapıdan o şekilde çıkarılacağı ve güvenliğe bir daha buraya ayak basmaması gerektiğinin söyleneceği günlerin geleceğini biliyordu. Tek dileği o günün çabuk gelmesiydi. Tabi öldürmeyi düşünmüyorsa. Bu adam sandığından bile tehlikeliydi. Kendini korumayı öğrenmeliydi. Yoksa o kapıdan bir tabutun içinde çıkabilirdi.

Birkaç adım atarak giyinme odası olan yerin kapısını açtığında en az kendi odası kadar büyük bir odaya girdi. Odanın ortasında duran valizlere baktı. Sonra da bakışlarını Savaş'ın ona gönderdiği ama açıp bakmak için bile merak etmediği gelinliğe çevirdi. Kılıfının içinde askıya asılmıştı. Belli ki yengesi onu da göndermişti. Odasında tam bir hafta kalmasına rağmen gelinliğe bir kere bile bakmamıştı. İlk defa nasıl bir şey olduğunu merak etti ve yavaşça askıya doğru yürüyüp gelinliğin içinde olduğu kılıfın fermuarını açtı.

Gördüğü gelinliğe hayran olmaması elinde değildi. Bir süre elini dantel kumaşın üstünde dolaştırdı. Yumuşak ve pamuksu hissi duyuyordu. Gerçekten oldukça kaliteli bir gelinlik seçilmişti. Üzerindeki etiketi tutarak kaldırdı ve gelinliğin *Elie Saab* olduğunu gördü. Kayık yaka gelen gelinliğin dirseklerinin üzerinde biten kolları vardı. Gelinliğe hayran hayran bakıyordu. Keşke daha önce bakmış olsaydım diye geçirdi içinden. Sonra da bu düşünceyi hızla uzaklaştırdı. Bu gelinliğe daha önce bakmış olsaydı mutlaka onu giymek isterdi. Bir süre daha hayran hayran askıdaki gelinliğe baktı ve içini çekerek tekrar kılıfının içine koyarak fermuarını çekti. Adam her ne kadar korkunç dursa da gerçekten de ince bir zevki vardı. Tabi eğer o seçmişse.

Sonra da kapakları olmayan açık tasarlanmış dolaplara göz gezdirdi. Savaş çok düzenli bir adamdı anlaşılan. Her şey yerli yerinde renklere göre ayrılmıştı. Gerçi siyah, gri ve lacivertten başka renk yoktu ama yine de çok düzgündü. Bir erkeğin bu kadar derli toplu olması onu şaşırttı. Belki de evlendiği adamın tek zayıf noktası düzen manyağı olmasıydı. Odanın tek dağınıklığı yerde duran valizlerdi.

Valizlerini açarak elbiselerini kendine ayrılmış yerlere yerleştirmeye başladı. Çok fazla bir şeyi yoktu. Her genç kız gibi bir sürü kot pantolon ve onların üstüne giyilecek ıvır zıvır... Böyle bir adam karısının bunları giymesine izin vermezdi. Ama yine de onun istediği kalıba girmeyecekti. Gerekirse son nefesine kadar bu acımasız adamla mücadele edecekti. Asla onun istediği bir eş olmayacaktı. Kendisiyle evlendiğine onu pişman edecekti ve tabii buna karar vermiş olan abisini de... Şu anda her iki adamdan da nefret ediyordu. Valizlerden çıkan her şeyi gelişi güzel askılara astı. Bu kadar düzenli bir adamsa bu dağınıklık onu deli etmeye yeterdi.

İşi bittiğinde kendi yerine baktı ve gülümsedi. Savaş'ın tarafının düzenliğine rağmen kendi tarafı karman çormandı. En azından kendi tarafına baktığında yaşanmışlık hissi veriyordu. Ayakkabılarını gelişi güzel dizdi ve ortadaki pufa oturarak bir süre odanın her iki tarafındaki dolaplara bakarak öylece gülümsedi.

"Bakalım benimle ne kadar mücadele edeceksin?" dedi içinden. Diğer ıvır zıvırları çekmeceleri açarak gelişigüzel yerleştirdi ve sonra da valizleri bulundukları yerde bıraktı. Elinde kocaman makyaj çantası ile banyo olduğunu tahmin ettiği kapıyı açtığında geniş ve güzel bir banyo ile karşılaştı. Banyoda ilk göze çarpan ayaklı bir küvetin olmasıydı ve oldukça şık duruyordu. Aynı zamanda ayrı bir duş yeri vardı. Çift lavabolu genişçe bir banyo dolabı oldukça işlevsel duruyordu. Her iki lâvabonun ortasında da şık bir dolap vardı. Elindeki makyaj çantasını lavabonun yanına koydu. Banyonun kapısını kilitleyerek üzerindeki elbiseyi çıkardı. İki gündür üzerinde olan elbiseden nefret etmişti.

Küveti doldurmayı düşünse de bundan vazgeçti, hızlı bir duş aldı ve havlu ile vücudunu sardı. Buharlanmış aynayı eliyle silerek bir süre kendine baktı ve üzerini giyinmek için giyinme odasına geçti. Kot pantolon ve beyaz bir gömlek giydi.

Bu kıyafetin adama Bodrum'u hatırlatacağını biliyordu ve tabii onu deli edeceğini de...

Banyoya geçerek makyaj çantasında ne kadar eşyası varsa hepsini tezgâhın üstüne boşalttı. Banyo dolabını açarak baktı. Adam kesinlikle düzen manyağıydı. Üç raflı dolapta adamın eşyaları bir düzene göre yerleştirilmişti. Ortadaki rafı boşaltarak Savaş'ın eşyalarını alttaki ve üstteki raflara gelişi güzel yerleştirdi. Boşalan orta rafa da kendi eşyalarını tıktı. Eline diş fırçasını alarak adamın diş macunu aldı. Savaş, macunu sonundan sıkanlar kategorisine giriyordu. Kendisi ise hiçbir kategoriye mensup değildi. Diş macununun kapağını açtı ve ortasından sıkarak fırçanın üstüne sürdü. Kapağını kapattığında ortasından sıkılmış tüpe bakarak gülümsedi ve adamın rafına koydu.

Mutlu bir şekilde dişlerini fırçaladı. Sonra tekrar odaya geldiğinde nehre doğru bakan geniş yatağa baktı. Bu gece kurtuluşu olmadığını biliyordu. Gözlerini yumdu. Bir telefonu bile yoktu ve burada hapis kalacaksa kendine bir telefon bulmalıydı. Yoksa çıldırırdı.

Daha fazla odada kalmadan aşağıya indi. Belki Savaş neden gelmediğini merak edip yukarı çıkabilirdi ve onunla burada yalnız kalmak istemiyordu. Evde hiç ses yoktu. Bu kadar büyük evde hiç kimse kalmıyor muydu? Etrafta hiç kimseyi göremedi. Mutfak neredeydi acaba? Karnı acıkmıştı. Tekrar salona girdiğinde Savaş'ı göreceğini sanmıştı ama ortalarda gözükmüyordu. Belki de biraz önce kapı dışarı ettiği sevgilisine gitmişti. Kadının güzelliği tekrar gözlerinin önüne geldiğinde sinirden dişlerini sıktı. Bir de buraya kadar gelmişti. Kendisini rahat bıraktığı sürece bütün Almanya'daki kadınlarla yatabilirdi. Umurunda bile değildi.

Daha önce oturduğu koltuğa oturup öylece dışarıya bakıyordu ve sonra onları gördü.

Köpekleri...

Üç tane Rottweiler cinsi köpek terasta durmuş camın arkasından kendisine bakıyor gibiydi. Olduğu yerde birden irkildi. Köpeklerden çok korkardı. Daha küçük bir çocukken parkta ona saldıran köpeği hatırlamıştı. Aynı zamanda üvey annesinin bu olaydan sonra eve köpek aldığını... Her yaramazlık yaptığında köpekle onu karanlık bir odada saatlerce beklettiğini hatırladı. Sırtından aşağı buz gibi bir terin aktığını hissetti. Nefesi daralmıştı âdeta. Pencerenin arkasından kendisine bakan hayvanlarla göz göze geldiğinde huzursuzluğu bir kere daha arttı. Ve ayak bileğinin acısını tekrar duydu. Köpeğin ağzından ayağını zor kurtarmışlardı.

Bu evde gerçekten de hapis kalmıştı. O canavarlar orada olduğu sürece bahçe ona yasaktı. İyi ki kapıyı açıp dışarıya çıkmamıştı. Kalın camın arkasından köpeklere bakmak bile onu geriyordu.

"Yemek hazır efendim," diyen sesi duyduğunda yerinden öyle bir sıçradı ki yaptığından kendi bile utandı. Başını çevirip sesin geldiği yere baktığında genç bir kadının kapıda dikildiğini gördü.

"Özür dilerim sizi korkutmak istemedim."

"Sizin bir kabahatiniz yok dalmışım biraz," diyerek yerinden kalktı. Bu kadın evin çalışanı olmalıydı ve Türkçe konuşuyordu. Tutku yakın bir arkadaşını görmüş gibi sevinerek kadına doğru gitti.

"Merhaba benim adım Tutku," diyerek kadına elini uzattı.

Kadın önce şaşkınlıkla kıza ve sonrada uzatılan ele baktı, çekinerek o da elini uzatıp kızla tokalaştı.

"Biliyorum efendim, Savaş bey söyledi."

Tutku elini çekerek kızın peşi sıra mutfağa girdi. Oldukça büyük ve terasa açılan geniş kapıları olan mutfak, aydınlık ve

ferahtı. Camın önünde tek kişilik hazırlanmış masayı gördüğünde Savaş'ın olmayacağını anlamış ve rahatlamıştı.

"Affedersiniz size yemeği burada hazırladım, Savaş bey öyle söyledi ama isterseniz yemek odasında da hazırlarım."

"Yok, burada yerim," diyerek hazırlanmış yere oturdu.

Kadın tabağına yemeği koyduğunda başını kaldırıp, "Savaş bey nerede yiyor?" diye sordu.

"Yemek odasında yer efendim ama şimdi burada değil."

Tutku adamın dediğini yapacağını, ona hayatı zindan edeceğini anlayarak yemeğinden bir lokma aldı. Hiç iştahı kalmamıştı, ama uzun yıllar açlık çeken birinin önündeki yemeği bırakma gibi bir lüksü olamazdı ve bu evde de açlık çekmeyeceğinin garantisi de yoktu. Onun için yemeğini sessizce yedi.

Korkuya uyanıyorum kâbustan
Hapseden gözlerine düşüyorum
Aşkın sivri dişlerinden kaçmak zor
Yine de tüm nefretimle direniyorum

11

Savaş o sinirle evden çıkmış ve Yılmaz'ı da alarak lüks bir restoranda yemeğe gitmişti. İçindeki şiddeti birine yöneltmesi gerektiğini bilecek kadar kendini tanıyordu. O evde kalması demek Tutku'nun canını yakması demekti. Şu anda o kızla ne yapacağını bilmiyordu. Ona her baktığında karşısına ilk çıkanla yatacak kadar kendinden nefret eden kızı görüyordu. Hala sıradan biri olmayı hazmedememişti. Onu parçalara ayırmak içinden gelse de kız kahverengi gözlerini kendine dikip baktığında, sadece parçalara bölmek değil onunla çılgınlar gibi sevişmek istiyordu. Ne istediğini bilmeyen bir adama dönüşüyordu ve bu canını daha çok sıkıyordu.

Bir tek şeyden emindi. Onunla evli kaldığı sürece onun canına okuyacaktı. Önce annesinin isteğini yerine getirerek onun hamile kalmasını sağlayacak, annesi öldüğü anda ise onu hayatından sonsuza kadar çıkaracak ve asla çocuğunu görmesine izin vermeyecekti.

Bir de Nicole vardı tabi. Onu düşündüğü anda dişlerini sıktı. Hangi cesaretle evine geldiğini bilmiyordu. Buraya gelmeden önce ona uğramış ve bir daha evinin çevresinde bile dolaşmaması gerektiğini söylemişti. Hele Tutku'nun karşısına bir daha hiç çıkmaması gerektiğini... Bu kadınlar bir ilişki bittiğinde neden anlamak istemiyorlardı? Bir daha Nicole ile birlikte olmayacağını ona daha kaç kere anlatması gerekiyordu? Burnundan soluyordu ve karşısında oturan Yılmaz'ın kendisine bakarak gülmesine sinir oldu.

"Ne?" dedi Savaş sinirle karşısındaki adama bakarak.

"Yeni evli biri olarak karının yanında olman gerekirken beni yemeğe çıkarmana gülüyorum."

"Saçma saçma konuşup beni sinir etme!" diyerek gözlerini dikerek karşısındaki adama baktı.

"Haksız mıyım? Daha dün evlendin. Bir günde evlilikten bıkmış gibisin."

"Bıkmaktan çok pişman oldum diyelim."

"Bir günde mi?" diyerek kahkaha attı Yılmaz.

Savaş, elindeki peçeteyi masaya savurarak karşısında hala gülen adama baktı. "Yılmaz bak burnumdan soluyorum, sinirimi senden çıkarmayayım."

"Ben de uzun süre dayanacağını sanmıyordum, ama... Bir günde pişman olacağını da hiç hesaba katmamıştım."

"Aslında hiç evlenmemeliydim. Onu gördüğüm anda orayı terk etmeliydim."

"Neden yapmadın o zaman? Bak şimdi pişmansın."

Savaş bir süre karşısındaki adama ne diyeceğini bilemedi. İlk beraber olduğumda *daha önce hiç kimseyle yakalayamadığım o büyüyü yakaladım mı?* diyecekti. Yoksa onun teninde tutsak kaldığını mı söylemeliydi. Onunla yaşadığı o geceyi düşününce dişlerini sıktı. Hiçbir şey demedi ve önündeki yemekten ağzına bir lokma attı.

Yılmaz uzun zamandır tanıdığı adamdaki değişikliği sevmemişti. Her an birini öldürecek gibi duruyordu ve en son onu bu halde gördüğünde ortada bir ceset vardı. Bu gece o cesedin evdeki kız olmaması için, içinden dua etti. Kendisi gittiğinde o kız ile Savaş'ın arasında ne geçmişse iyi bir şeyler olmadığı kesindi. Keşke onu o sabah uyandırıp Bodrum'a bıraksaydım, diye düşündü, ama artık keşke demenin bir önemi kalmamıştı.

Masadaki sessizliği bozmak için âdeta kendi düşüncelerinde boğulan Savaş'a baktı.

"Nereye gittin nikâhtan sonra?"

"Hans'a gittim."

"Kızı o katile mi götürdün?" diyerek hayretle sordu.

"Evet, oraya giderken onu öldürmek istiyordum. Gerçi hala istiyorum."

"Ne yaptı ki bu kız sana? Onu yolda bulduk ve ertesi günde gittiğini söyledin. Bizim peşimizden mi gelmiş? Seni tanımak mı istemiş? Evleneceği adamı evlenmeden görmek mi istemiş?"

Savaş elini kaldırarak Yılmaz'ın sözünü kesti. "Hiçbiri değil. Evlenmeden küçük bir kaçamak yapmak istemiş," diyerek içkisini kafasına dikti.

"Seninle mi?" diye gülmeye başladı Yılmaz.

Savaş kaşlarını çatarak karşısında gülen adama baktı.

"Tutku Aktaş adlı kızın bütün hayat hikâyesini istiyorum Yılmaz. Ayrıntılı olsun. Bebekken altına bağladıkları bezin markasına kadar bilmek istiyorum. Arkadaşları, sevgilileri, ne yapıyor, nelerden hoşlanıyor, korkuları, zevkleri... Her şeyi anladın mı?"

"Evlenmeden önce yapayım, dedim istemedin. İsmail fotoğrafını göstermek istedi onu da görmedin. Şimdi ona sor bence."

"Ona sorsaydım sana demezdim."

"Tamam, bana biraz izin ver o zaman."

"Başka hiçbir iş yapma sadece buna odaklan."

"Anlaşıldı, bana anlatmak istemediğin bir şeyler olduğunu seziyorum, ama neyse nasıl olsa yakında çıkar kokusu."

"Kapat artık bu konuyu. O Turan denen adamı da yarın bul bana getir."

"Ne yapacaksın?"

"Ne yapacaksam yapacağım be adam! Sana hesap mı vereceğim?" diyerek sesini yükseltti Savaş. Evden ve içindeki sıkıntıdan uzaklaşmak için yemeğe gelmişti ve içindeki sıkıntı daha da büyümüştü. Üstelik Yılmaz'ın kızı sürekli olarak ona hatırlatması da sinirlerini bozmaktan öteye gitmiyordu.

"Bak Turan'a zarar verirsen karına hesap vermek zorunda kalırsın ve inan bana kadınlara hesap vermek bu dünyadaki en zor iş."

"Karımdan konuşmayı da kes artık. Nedir bu onu koruma merakınız anlamadım. Hans bile ona iyi bak, dedi."

Yılmaz bir kahkaha daha attı. "Kadınlardan nefret eden Hans'mı?"

"Evet," diyerek Savaş'ta güldü.

Gecenin bir körü Savaş eve girdiğinde doğruca yatak odasına çıktı ve ışığı açmadan yatağın baş ucundaki ışıklardan birinin açık olduğunu gördü. Kendi yattığı tarafta da karısının yattığını. Loş ışıkta odaya göz gezdirdi ve Tutku'nun giysilerini gördüğünde daha da sinirlendi. Dağınıklık en nefret ettiği şeydi ve bu kadının dağınık olduğu giysilerini koltuğa gelişi güzel atmasından belliydi.

Giyinme odasına girip de ışığı açtığı anda neredeyse avazı çıktığı kadar bağıracaktı. Hiçbir şey olmasa bile sırf bunun için bile bu kadını öldürebilirdi. Onun tarafındaki elbiseleri gördüğü anda başının döndüğünü hissetti. Bir renk cümbüşü askılardan kendisine bakıyordu ve ne bir düzeni ne de bir sırası vardı. Kendi gibi takıntılı bir adam için bu çok fazlaydı. Hem de çok fazla... Bir dakika bile orada kalamayacağını anladığında banyonun kapısını açarak içeriye girdi ve lâvabonun yanındaki tokayı parmaklarının ucuyla tutup havaya kaldırdı, üzerinde uzun kahverengi saçların olduğu tokaya bir süre dehşetle baktı ve sonra da klozete atarak sifonu çekti. Ellerini yıkadıktan sonra dolabın kapağını açmasıyla kapatması bir oldu.

Sarhoş olduğunu kabul ediyordu ama biraz önce gördüğü şeylerin sarhoşlukla alakası olmadığını anlıyordu. Derin bir nefes alarak dolabı tekrar açtı ve eline aldığı diş macunu tüpüne hayatında ilk defa görmüş gibi baktı. Ortadan sıkılmış diş macunu tüpü elini yakmış gibi onu bıraktı. Tezgahın üstünde duran tüpe tekrar baktı. Daha ilk günden evini yaşanmaz yapan kadına bunun hesabını sorması gerekiyordu. Dişlerini sıkarak banyo-

dan çıktı ve yatakta hiçbir şey olmamış gibi uyuyan kıza doğru gitti. Onu sarsarak uyandırmak istiyordu.

Yanma doğru yaklaştığında Tutku'nun yüzünün endişeli olduğunu gördü. Büyük olasılıkla rüya görüyordu ve ne görüyorsa iyi bir şeyler olmadığı kesindi. Alnında biriken terlere baktı. Tam onu doğru eğilmişti ki "Hayırrr!" diye bağıran kız korkuyla gözlerini açtı ve Savaş'ı gördüğü anda bir çığlık daha attı.

Savaş hızla kızın ağzını kapadı, bunun üstüne Tutku daha da korktu. Yatakta çırpınmaya başlayan kızı sakinleştirmek için elini ağzından çekti ve ona sarıldı.

"Sakin ol," derken kıza daha da sokulmuş ve onun taze bahar kokusunu içine çekmişti. Kollarında ki kızın yumuşaklığı ve sıcaklığı, o anda neden onu uyandırmak istediğini bile unutturdu.

Tutku'nun korkusu geçeceğine daha da çoğaldı. Adamın ona sarılması bütün savunma mekanizmasını ayağa kaldırmıştı. Başına ne geleceğini bilmiyordu ve Savaş'tan gelen içki kokusuna bakılırsa bayağı içmiş olduğunu tahmin diyordu. Şimdi kocası da olsa sarhoş bir adamın tecavüzüne uğrayacağını düşünerek daha da gerildi.

Savaş ise kollarındaki kızın gerildiğini hissetti ve yavaşça onu bıraktı. Tutku yatağın kenarında oturan adama bakmamaya çalışarak yorganı üzerine doğru çekmek istedi, ama adamın ağırlığından bunu başaramadı. Savaş'ın yeni geldiğini anladı. Adam hala giyinikti. Geç bir saat olduğunun farkındaydı ve sevgilisinin koynundan çıkıp evin yolunu bulduğuna göre o kadar da sarhoş değildi.

Savaş bir süre yatakta oturan ve yorganı üzerine doğru çekmeye çalışan kıza bakarak, "Ne gördün rüyanda?" diye sordu sakince.

Kendine gelmiş olan Tutku, "Hiç," dedi ona bakmayarak.

"Korktuğun belliydi."

Köpekler tarafından etrafının sarıldığını ve kocaman dişleri ile onu ısırmayı beklediklerini adama söylemeye gerek yoktu.

Eğer köpeklerden korktuğunu anlarsa belki de kendini köpeklere parçalatabilirdi. Üstelik ölümünden onu da suçlamazlardı. Neler düşünüyordu, bu adam onu paranoyak yapmıştı.

Adam yerinden kalkınca Tutku'da yorganı boğazına kadar çekti. Hala titriyordu. Nereden görmüştü o rüyayı... Bugün köpekleri gördüğünde eski korkuları gün yüzüne çıkmıştı.

Savaş pencerenin kenarında dikilmiş karanlıkta nehirden geçen gemilerin ışıklarına bakıyordu. Ne yapması gerektiğini şu anda bilmiyordu. Onun canına okumak için onu uyandırmak istemişti ama kız korkuyla uyanmıştı. En iyisi dolapların hesabını yarın sormaktı. Belki kendide biraz sakinleşmiş olurdu. Kafasını çevirip kıza baktı. Boğazına kadar çektiği yorganın içinde titreyerek oturuyordu.

Kıza doğru yürürken kız kendini daha çok yatağa doğru çekti ve yorgana sıkı sıkı sarıldı. Parmaklarını saçlarından geçirip kendisine dehşetle bakan kızın yanına gitti. Onunla sevişmek istemesine rağmen kendisinden bu kadar korkan biriyle nasıl sevişeceğini bilmiyordu. Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Kendisine âdeta karşısında bir canavar varmış gibi bakan kızın bakışlarına daha fazla dayanamayan Savaş, bir küfür ederek odadan çıkınca Tutku derin bir nefes aldı. Bir süre daha parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olana kadar yorganı sıktı. Uzun bir süre adamın geri gelmesini bekledi ve gelmeyeceğini anlayınca rahatlayarak yatağın içine girerek uykuya daldı.

Savaş yan odada sırtüstü uzandığı yatakta uzun bir süre gözleri tavanı seyrederek öylece yattı. Evlenmeden önce rüyalarına giren kız kendi yatağında yatarken kendisinin burada ne aradığını bilmiyordu. Onu durduran, kızın korku dolu gözleriydi. Daha ilk geceden karısına saldıracak değildi ama kendisinden bu kadar nefret eden bir kadına da nasıl tahammül edeceğini bilmiyordu.

Ertesi gün Savaş erkenden kalkarak işe geldi. Giyindiğinde Tutku hala uyuyordu. Bir süre odadan çıkmadan durup yüzünde huzurlu bir ifade ile uyuyan karısına bakmıştı. Kendisinin rahatsızlığına karşı karısı oldukça rahat görünüyordu. Hala bu kızın kişiliğini çözmeye çalışıyordu ama bunda başarılı olduğu söylenemezdi.

Odasında karşısında oturan adama baktı. İki kardeşin gözlerinin rēnginden başka birbirlerine benzer tarafları yoktu. Ailenin güzel kısımlarını Tutku almıştı. Turan denen adamdan hiç hoşlanmıyordu, kendisine yalan söylediğini bildiğinden şimdi ona daha da sinirliydi. Hiç olmazsa Tutku acı da olsa gerçekleri yüzüne karşı söylemekten çekinmemişti. Turan denen adam ise kız kardeşi kadar bile onurlu değildi. Üstelik iflâh olmaz kumarbazın tekiydi. Ona verdiği paraları işte kullanmasından çok kumarda yediğine emindi. Adamdan çok o gün gördüğü hamile kadına ve küçük çocuğa acıdı. Bu da tıpkı babası gibi beş para etmez herifin biriydi. Ve büyük olasılıkla bir süre sonra o küçük çocukta kendi çektiği acıları çekecekti.

Turan kumarbaz, Tutku ise fahişe... diye düşündü ve bu düşüncesini kafasından hızla uzaklaştırdı. O kızın fahişe olmadığını biliyordu. Önüne gelenle yatmıştı, ama bunun suçlusu bile karşısında oturan bu adamdı. Her şeyin sorumlusu bu yalancı pislikti.

Arkasına yaslandı. Sakin olması gerektiğini kendine hatırlatarak konuşmaya başladı."Bana yalan söylenmesinden hiç hoşlanmadığımı sana en başından söylemiştim," dedi sakince gözlerini dikmiş kendisine bakan adama. Bu ailenin gözlerini dikip bakması genetik herhâlde, diye düşündü.

"Söylemedim efendim." diyen Turan oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdandı.

"Kız kardeşinin benden nefret ettiğini biliyor musun?"

"Etmiyordur, sadece biraz aksi bir kız."

"Hani bu evliliğe sıcak bakıyordu? Hani benim şartlarımı kabul etmişti? Ne vereceğini ve ne alacağını biliyordu?" diyerek

sustu ve karşısında huzursuz olan adamdan gözlerini kaçırmadan devam etti. "Benim fotoğrafımı gördüğünde tamam," demişti.

"Evet, öyle dedi," diyen Turan adamın suratını gördüğünde yanlış kelimeler kullandığını hemen anladı.

Savaş sinirle o kadar hızlı yerinden kalkarak adamın yakasına yapıştı ki Turan bile ne olduğunu anlayamadı ve onu tuttuğu gibi yerinden kaldırdı. Kendine doğru çekerek gözlerinin içine baktı.

"Buna inanacağımı mı sanıyorsun? Eve onu almaya gelene kadar kız benim kim olduğumu bile bilmiyordu," diyerek adamı sarstı. "Neden bunu kabul etmediğini söylemedin? Buraya gelip kız kardeşini teklif ettin ve onunda evlenmeye istekli olduğunu söyledin. Ama yatağımdaki kadın ölesiye benden korkuyor ve siyah bir elbiseyle evlenecek kadar da hem benden hem de bu evlilikten nefret ediyor," diye bağırdı.

"Üstelik..." diyerek sustu. Kızın nefretinin büyüklüğünden bahsedip önüne gelen ilk erkekle yattığını söyleyecekti ama vazgeçti. Sonuçta onunla yattığında bakireydi. Bu tekrar aklına geldiğinde daha da sinirle dişlerini sıktı ve adamı iterek biraz önce kaldırdığı koltuğa düşmesini sağladı.

Ona doğru eğilerek,"Seni burada öldürürdüm, ama hamile karına dua et,"dedi. "Bir daha seni çevremde görmek istemiyorum. Bundan sonra sakın Tutku'yu görmeye çalışma. Sadece benden izin alarak onu görebilirsin. Ve eğer kız kardeşine bu konuştuklarımızı anlatacak olursan bu defa seni karında kurtaramaz," dedi.

"Ta..ta... Tamam," diyen Turan kendini koltuğa iyice yapıştırmıştı.

Savaş adamın önünden biraz uzaklaşarak yerine oturdu ve korkudan gözleri büyümüş adama baktı.

"Şimdi defol buradan!"

Turan yavaşça yerinden kalkarak bir süre adama baktı ve onun düşman gözlerini gördüğünde iliklerine kadar titrediğini

hissetti. Tam kapıdan çıkıp gidecekti Savaş'ın sesini duyduğunda olduğu yerde kaldı.

"Ha bu arada 750 bin Euro'mu istiyorum."

"Bu... Bunu bulamam," diyerek ona doğru döndü.

"Beni ilgilendirmiyor."

"Bana Tutku'yla evlenince borcu sileceğinizi söylediniz."

"Sen de bana kız kardeşinin bu evliliğe razı olduğunu söylemiştin."

"Onunla konuşurum."

"Beni sevmesini mi söyleyeceksin?" diyerek yerinden kalktı. Kapının önünde dikilen adama doğru yürüdü. Hem sesi hem de görüntüsü o kadar sakindi ki bu Turan'ı daha çok korkuttu. Tam önüne geldiğinde durdu ve gözlerinin içine baktı.

"Ya parayı bulur borcunu ödersin ya da cesedini bulurlar," dedi soğukkanlılıkla.

Turan adamın bakışlarından korktuğu için hiçbir şey diyemedi ve odanın kapısını açarak çıktı. Bu adamı ilk defa bu kadar sinirli görmüştü. Ona bunları yapıyorsa Tutku'ya kim bilir neler yapıyordu? Tutku için bir kere daha üzüldü. Kendini ve ailesini kurtarmak için bu canavara kız kardeşini vermişti. Tutku'nun ne kadar inatçı olduğunu bildiğinden onu iyi günlerin beklemediğini tahmin ediyordu. Başı önünde yürümeye devam etti. Nasıl böyle bir adam olmuştu? Annesi öldüğünde Tutku küçücük bir çocuktu ve annesi, babasının tekrar evleneceğini bildiğinden kardeşini ona emanet etmişti. O ne yapmıştı peki? Kendini kurtarmak adına şehrin en korkulan adamına kardeşini vermişti. Üstelik adama yalan söylemiş, bu evliliğe kardeşinin de istekli olduğunu bildirmiş ve adamın isteksiz bir eş işime yaramaz, demesine rağmen bu konuda ısrar etmişti.

Beceriksizliğini ve kumar düşkünlüğünü bütün aileye ödetiyordu. Karısı yıllardır işlerin ters gittiğini düşünüyordu. Bir bilseydi kumar oynadığını çocukları alıp arkasına bakmadan giderdi. Eve geldiğinde vicdanının sesini bastırmaya çalışmış ama

bunu başaramamıştı. Karısı gülen yüzüyle kapıyı açtı. Yıllardır bu kadını hak etmiyordu.

"Hoş geldin Turan." diyen kadın adama gülümsedi.

"Hoş buldum."

"Neden çağırmış o adam seni?"

"Tutku'yu ziyaret edeceğimiz zaman kendisinden izin alacağımızı söyledi."

"Ben sana dedim, o bir canavar... Kim bilir kıza neler yapıyordur? Bizi ondan uzak tutmak istiyor. Belki de dövüyor ve bizim görmemizi istemiyor. Keşke o gün engel olabilseydin."

"Bilmiyorum Ebru, zaten moralim bozuk üstüme gelme."

"Bugün Tutku'nun odasını toplarken telefonunu buldum. Yatağın kenarına düşmüş. Herhalde o gün üzerine almak istemedi. Telefonu ona vermemiz gerek."

"Kocası ona alır bir telefon."

"Alsaydı şimdiye kadar bizi aramıştı," dedi sinirle."Ne zaman görmeye gidebileceğiz onu sana söyledi mi?"

"Merak etme yakında gideriz ziyaretlerine."

"Umarım iyidir. Onu çok seviyorum ve onun için dua ediyorum. Umarım birbirlerine alışıp severler. Belki de Tutku'ya âşık olur adam."

"Belki," diyerek yatak odasına girdi Turan. O adamın bir başkasını sevebileceğine inanmıyordu. Vicdanı kendini bu kadar rahatsız ederken birde karısının sözlerini çekemeyecekti. En önemli sorun ise bulması gereken 750 bin Euro'ydu.

Geçmişim karanlık odam benim
O kadar korkuyorum ki
kıpırdayamıyorum
Her gözyaşım bağırıyor çığlık çığlığa
Zehir boşalıyor gözlerimden
İçimdeki çocuğu kaybediyorum

12

Ertesi gün evde çalışan kız Savaş'ın talimatı üzerine Tutku'nun eşyalarını bir düzene koyarak dolaplara dizmişti. Banyo dolabı da düzene girmişti. Ortasından sıkılan diş macunu da atılıp yerine iki tane konulmuştu. Artık kesinlikle emindi, adam düzen manyağıydı. Bu işine yarayan bilgiyle aklından onu nasıl delirteceğine dair senaryolar geçiriyordu. Yine de elbiseleri bir daha karıştırmadı. Biraz adamın huyunu öğrenmesi gerekiyordu. Yok yere kendini öldürtmenin anlamı da yoktu.

Bütün gün evde ne yapacağını bilmeden dolaştı. En iyisi biraz ne nerede öğrenmeliydi. Giyinme odasına çıkarak Savaş'ın tarafındaki çekmeceleri açtı. Adamın çorapları bile düzenliydi. İç çamaşırları bile o kadar güzel konulmuştu hiç biri ne bir santim ileride ne de geride duruyordu. Sonra sıkıntıyla kendi tarafına baktı. Karıştırmasa da ortalığa birkaç parça bir şey bırakabilirdi. Çekmecesini açarak düzenli olarak katlanmış şallarından birini aldı ve ortadaki pufun üstüne gelişi güzel attı.

Akşam olduğunda Savaş eve gelmiş ve doğruca odaya çıkarak giyinme odasına girmişti. Gözüne ilişen puftaki şalı küfür ederek eline aldı ve elinde dertop ederek Tutku'nun tarafına doğru fırlattı. Kızın dağınık olması dayanabileceği bir şey olmaktan çıkıyordu. Banyoya girerek kapıyı sertçe kapattı. Elini yüzünü yıkadığında sinirle dolabı açtı ve saç fırçasını eline aldığı anda avazı çıktığı kadar, "Emine!" diye bağırdı.

Tutku adamın bağırmasıyla alt katta yerinden sıçradı. Oturduğu yerden kalkarak kapıya geldi ve kızın korkuyla yukarıya çıktığını gördü. Savaş saç fırçasını bulmuş olmalıydı. Kendisine hesap sormasını beklerken Emine'ye bağırmasına üzüldü. Bundan sonra adamın eşyalarına dokunmamalıydı.

Bir hafta sonra Tutku'nun psikolojik işkencesi devam ediyordu. Her akşam yatağa korkuyla giriyor ve kocasının gelmesini bekliyor ama gelen giden olmuyordu. Adamın nerede yattığını ya da evde kalıp kalmadığını bile bilmiyordu. Her gece tetikte bekliyordu. Onu sadece akşam yemeklerinde görüyor ve sonrada bir daha görmüyordu. Bir haftanın sonunda artık bu işkenceye daha fazla dayanamayacağını anladı. Bu şekilde beklemek daha zordu. Bir an önce ne olacaksa olmasını istiyordu. Bu şekilde yaşayamazdı. Bir haftadır evden dışarı çıkmamıştı ve havanın güzel olmasına rağmen bahçeye bile çıkmıyordu. Köpekler gündüz ve gece bağlı olmadığı için her an onlarla karşılaşma düşüncesi aklının başından gitmesine neden oluyordu.

Evde, ev işlerine bakan Emine'den başka konuşacak hiç kimsesi yoktu ve kadın da onunla konuşmaktan nedense çekiniyordu. Savaş büyük ihtimalle kadına kendisiyle konuşmamasını söylemiş olabilirdi. Bir telefonu yoktu ve evde de bir telefon olmadığı için hiç kimseyi arayamıyordu. Yeğenini çok özlemişti, yengesini de. Onlarla bile konuşamıyordu. Burada olduğunu bildikleri halde neden kendisini ziyarete gelmediklerini de anlamıyordu.

Üstelik Savaş'ın annesiyle karşılaştıkları günden beri kadın da bir daha gelmemişti. Gerçekten de burası hapishanesi olmuştu. Biraz daha böyle giderse kafayı yemekten korkuyordu.

Bugün yine canı sıkkın bir şekilde oturmuş bahçede özgürce gezinen köpekleri seyrediyordu. Onlar kadar bile özgürlüğü yoktu. Bu güzel ev bile bir hafta sonra onu boğmaya başlamıştı.

Kapı açıldığında başını çevirip gelene baktı ve Savaş'ı gördüğünde tedirgin oldu. Bu saatte ne işi vardı anlamadı. Şimdiye kadar adamı sadece akşam yemeklerinde görüyordu. Ondan sonra da yalnız kalıyordu. Nereye gittiğine dair hiçbir bilgisi olmadığı gibi umurunda da değildi.

Savaş içeri girdiğinde karısını koltukta oturmuş bahçeye bakarken bulmuştu. Bahçeyi ona yasakladığında onun sözünü dinlemeyeceğini sanmıştı ama Emine'nin dediğine göre Tutku bahçeye adım bile atmamıştı. Bir şeylerin peşinde olduğunu tahmin ediyordu ama ne olduğunu daha anlamamıştı. Üstelik evi ilk günden yaşanmaz yapmaya kararlı durmasına rağmen bundan da vazgeçmişti. Daha büyük bir şeyin peşinde olduğunu hissediyordu ve bunu bilememek kendisini deli ediyordu.

Eve sarhoş geldiği o geceden beri bir daha odasına da gitmemişti. Onun dehşetle açılmış gözlerini ve korkuyla bakan yüzünü görmek istemiyordu ama artık sabrı bitmişti. Bu gece onunla kesinlikle sevişecekti. Zor kullanması gerekse bile bunu yapacaktı. Yan odada yatmaktan ve yatağında yatan kızı düşünmekten zaten gözüne uyku girmiyordu.

"Hazırlan birazdan çıkacağız," dedi ne kadar yumuşak söylese de sesinin tonunu ayarlayamadı. Kelimeler ağzından emir verir gibi çıkmıştı.

Tutku ayağa kalkarken dışarıya çıkmanın verdiği sevinçle adamın emir verir gibi konuşmasına bile takılmadı. Bu evden biraz uzaklaşmaya ve nefes almaya ihtiyacı vardı. Nereye gideceği ya da kiminle gideceği önemli değildi. Şu anda tek önemli olan buradan gitmekti. Tutku bunu düşünerek kapının önünde dikilen adama gülümseyerek yanından geçti.

Savaş ise kızın evlendiğinden beri ilk defa kendisine güldüğünü görmüştü. Sessizce yanından geçip giden kıza baktı. İlk günün dışında kızın giderek daha az konuştuğunu fark ediyordu. Tepkisini susarak mı veriyordu, bilmiyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve biran önce Yılmaz'ın onun hakkındaki

bilgileri kendisine vermesini istiyordu. Yanından gülümseyerek giderken onu kolundan tutup öpmemek için kendini zor tutmuştu. Üstelik uzun zamandır biriyle sevişmemişti ve bu kızı deli gibi istiyordu. Eli cebine gittiğinde cebindeki kutuyu çıkardı ve bir kez daha baktı. Evlendiği zaman takılması gereken yüzüğü kıza takmamıştı. Önce şaşkınlıktan ve sonrada kızın tutumundan. Ama şimdi annesine giderken takması gerektiğini biliyordu ve annesinin neden hala kızın bir yüzüğü yok, ile başlayan fırçasını çekecek durumda da değildi. Kutuyu masanın üstüne bırakarak terasın kapılarını açarak dışarıya çıktı.

Terasın kenarında duran köpekler Savaş'ı gördükleri anda onun yanma doğru geldiler. Bahçedeki yeni biçilmiş çimenin kokusunu içine çekerek yavaş hareketlerle köpeklerin başlarını okşuyordu. Yan gözle içerde bir hareketlenme olduğunda kafasını çevirip içeriye giren karısına doğru baktı. Kapının önünde durmuş kendisine bakıyordu. Kısa kollu kırmızı bir elbise giymişti ve bu renk kıza inanılmaz yakışmıştı. Eliyle gel işareti yaptığı halde kız yerinden kımıldamamıştı.

"İzin verdim bahçeye çıkabilirsin," dedi yine o her zamanki soğuk gülümsemesiyle.

"Burası iyi."

"Gel hadi," dedi yerinden kalkarak.

O sırada köpeklerden biri açık kapıya doğru yaklaştığında Tutku birkaç adım geri gitti. Savaş onu gördüğü anda anladı köpeklerden korktuğunu. Kızın rengi gözle görülür şekilde beyazlamıştı.

"Otur," diye bağırdı ve köpek ikiletmeden bulunduğu yere oturdu. Karısının bahçeye neden çıkmadığını şimdi anlıyordu. Kendini dinlediği için değil, köpeklerden korktuğu içindi. Eve girerek kızın yanına gitti ve elinden tutarak onu terasa doğru yönlendirdi.

Tutku, Savaşın niyetini anladığı anda dehşetle kendini geri çekerek "Hayır," dedi.

Tutku'nun aklı başından neredeyse gidecekti. O köpekler orada olduğu sürece oraya ayak basamazdı. Şimdi bile içindeki korkuyu gizlemesi mümkün değildi. Bunu Savaş'ın görmesini istemediği halde ne yazık ki korkusuna engel olamamıştı. Sonunda adam onu köpeklere parçalatarak öldürecekti.

"Hayır," diye tekrar bağırdı kendisini geri çekmeye çalışarak, ama Savaş'ı yerinden oynatacak gücü yoktu. Yalvarmaktan başka bir çare bulamadı. Ona yalvarmak ağrına gitse de köpekler kendisine bakarken o terasa çıkması mümkün değildi. İki eliyle adamın ellerini tuttu gözlerinin içine bakarak, "Bak ne istersen yaparım," dedi dehşet içinde.

Savaş kızın söylediği kelimeler karşısında durdu. Bu kadar neden korktuğunu anlayamıyordu. Çoğu insan köpeklerden korkar ya da çekinirdi ama Tutku'nun korkusu başka bir şeydi.

"Korkmana gerek yok, ev halkına saldırmazlar ama senin kokunu almaları lâzım."

"Lütfen," dedi fısıltıyla Tutku adamın elini daha da sıkarak. "Lütfen çok korkuyorum. Kapıyı kapatabilir misin?"

"Göründükleri kadar tehlikeli değiller. Bu kadar panik yapma. Korkunun kokusunu alırlar."

"Lütfen Savaş."

Savaş adının ilk defa Tutku'nun ağzından dökülmesine ihtiyacı varmış gibi kıza baktı ve onu kendine daha da çekerek kulağına doğru fısıldadı.

"Ben buradayım Tutku, sadece seni koklamalarına izin ver. Sana bir şey yapmalarına izin vermem söz veriyorum."

Tutku ne derse desin Savaş'ı ikna edemeyeceğini biliyordu. Sesini çıkarmadan onun peşinden terasa doğru gitti. Köpekler üstüne doğru geldiğinde korkuyla gözlerini yumdu ve her iki eliyle adama tutunmaya çalıştı. Savaş korkudan bembeyaz olmuş kızı kollarına aldı. Ona sarılmak bile iyi hissettirmişti.

Tutku ise köpeklerin etrafında olduğunu hissediyordu ve bir iki kere kendisine dokunduklarını. Ama gözlerini açmaya cesaret

edemedi. Adamın kolları onu sardığında rahatlaması gerektiğini biliyordu ama kollarında olduğu adamdan da korkuyordu. Her an bir emirle köpekleri üzerine saldırtacağını sanarak rahatlaması mümkün değildi. Savaş kendine yapışmış kıza dikkatle baktı. Böyle bir korkusu olduğunu bilmiyordu. Şu anda kız korkudan kollarında titriyordu ve bunu ona yaşattığına pişman oldu.

"Lütfen," dedi Tutku gözlerini açmadan. "Lütfen, içeri girmek istiyorum."

Savaş kızın elini hiç bırakmadan, "Gözlerini aç Tutku," dedi ve kızı döndürüp eve soktu.

Tutku eve girdiği anda derin bir nefes aldı ve adamın elini hemen bırakarak kapılardan mümkün olan en uzak köşeye doğru gitti. Savaş teras kapılarını kapatarak karısına doğru döndü. Kız dehşet içindeydi ve titriyordu.

"Neden köpeklerden korktuğunu söylemedin?" diyerek ona doğru yaklaştı.

Tutku biraz kendine geldiğinde kendisine doğru gelen kocasına korkuyla bakmaya devam etti. Ne diyeceğini bilemedi. Bunu adama koz vermemek için söylemediğini söyleyemezdi. Ama en büyük korkusunu ona gösterdiğinin farkındaydı. Bundan sonra ona işkence yapması gerekirse onu köpeklerle yalnız bırakması yeterdi. Aklını oynatabilirdi.

"Cevap vermeyecek misin?"

"Neye?" dedi şaşkınlıkla. Ne sormuştu onun bile farkında değildi.

"Neden köpeklerden korktuğunu söylemedin diye sordum."

"Korkuyorum işte."

"Bu korkunun ötesinde bir durum Tutku, bana ne olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok" dedi. Bu konunun uzamasını istemiyordu gözlerini onun gözlerine dikerek, "Hazırım," diye devam etti.

"Tamam,"diyerek konuyu değiştiren karısına baktı. Anlaşılan neden korktuğunu söylemeyecekti. Ne bekliyordu ki? Korktuğunu bile bile kızı zorla terasa çıkarmıştı. Hala bembeyaz suratla kendisine bakarken aralarındaki buzlar eriyecek ve her şeyi kendisine anlatacak mı sanmıştı? Bu kız ezberini bozuyordu ve onun yanında nasıl davranacağını bilmeyen bir adama dönüyordu.

Kıza daha da yaklaştı ve onun korku dolu bakışlarına aldırmadan titreyen bedenine tekrar sarıldı. Elinin biri kızın sırtını usul usul okşarken kollarında titreyen kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu kadar üstüne gitmesinin doğru olmadığının farkındaydı. Bu korku öyle herkesin korkusuna benzemiyordu. Ne yaşandıysa çok daha derinlerde olan bir korku gibiydi.

Tutku ise kollarında olduğu adama başta uzak dursa da sonra o da kollarıyla adamın beline sarılmıştı. Sırtındaki el usul usul onu okşadıkça korkularını yenmeye çalışmıştı. En zayıf noktasını adama gösterdiği için kendisine kızsa da en azından şimdi onu teselli ediyor oluşu ona olan kızgınlığını geçiriyordu.

Savaş kollarındaki bedeninin yavaş yavaş gevşediğini hissetti. Tutku'nun elleri belinde dururken ona sarılmanın kendisini de sakinleştirdiğini hissediyordu. İmkanı olsa bu şekilde saatlerce karısına sarılmış olarak kalabilirdi. Ama istemeyerek de olsa onu kendisinden uzaklaştırdı ve kızın ellerini tutarak ona gülümsedi.

"İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadı Tutku.

"Önceden söylemiş olsaydın çaresine bakardım."

"Kapılar kapalı olduğu sürece sorun yok," dedi Tutku gülümsemeye çalışarak. Ama bunu başardığı söylenemezdi.

Savaş aralarında evlendiklerinden beri ilk defa oluşan bu sıcaklığı sevdiğini düşündü. Sonra da kızın elini bırakmadan masanın yanma giderek üzerinde duran kutuyu aldı ve açarak içinden çıkan yüzüğü kızın parmağına taktı.

Tutku parmağındaki kocaman pırlantaya şaşkın gözlerle baktı ve sonrada başını kaldırıp kendisine gülümseyen adama.

"Gerek yoktu, bu çok pahalı olmalı."

"Beğenip beğenmediğini söylemen yeterli."

"Beğendim ama bunu kaybetmekten korkarım. Kaybettiğimde başıma ne gelecek bilmiyorum."

Savaş kızın söylediği sözler karşısında dişlerini sıktı ve içinden sinirlenmemesi gerektiğini söyleyerek kaşlarını çatarak karısına baktı.

"Birazdan anneme gideceğiz, neden bir yüzüğünün olmadığını sormasını istemiyorum," dedi kızın gözlerinin içine bakarak. Tutku onu sinirlendirdiğini anlamıştı. Biraz önceki yumuşak halinden eser yoktu. Gözleri her zamanki gibi soğuk ve mesafeli hale gelmişti. Sonra da dudakları kıpırdadı. "Evet kaybetmesen iyi dersin yoksa borç hanene bunu da yazmak zorunda kalırım ki bu da fazladan birkaç yıl demek," diyerek kızdan uzaklaştı.

Tutku, Savaş'ın arkasından bakarak çenesini tutamadığı için bir kere daha kendine kızdı. Hâlbuki birkaç dakikada olsa ilk defa aralarında birbirlerini iğnelemeden bir sıcaklık olmuştu.

Savaş'ın sinirle, "Çıkalım," demesi ile onun peşinden yürümeye başladı. Dışarı çıktıklarında kapının önünde onları bekleyen arabaya bindi. Hala biraz önce yaşadığı korku onu etkilese de Savaş'a çaktırmadan parmağındaki yüzüğe tekrar baktı. Gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Biraz önce hayvanların ona dokunması bile ruhundaki yaraların kanamasına yol açmıştı.

Onun bu hareketleri Savaş'ın gözünden kaçmamıştı. Ona ne kadar sinir olsa da konuyu değiştirmek ve Tutku'yu rahatlatmak için, "Annemin yanında nasıl davranman gerektiğini söyledim bir kere daha hatırlatmam gerekiyor mu?" dedi.

"Hayır."

"O hasta ve sevgili gelininin oğlunu sevdiğini sanıyor."

Tutku hiçbir şey demedi. Sevmek ona ne kadar uzak bir duyguydu bu adamı yıllar geçse bile sevebileceğini sanmıyordu. Biraz önceki davranışlarını neye yorması gerektiğini bilmese de ilk defa onun kendisine şefkatle yaklaşması aklını karıştırmıştı.

Buna izin vermeyecekti. O, kaçıp kurtulması gereken bir düşmandı ve sonunda ondan kurtulacaktı.

Araba kullanan Savaş'a doğru baktı, sinirli durmuyordu. Aynı anda Savaş'ta başını çevirdiğinde karısı ile göz göze geldi.

"Abimi görmek istiyorum," dedi kocasına bakarak ve bunu dediğinde onun ellerinin direksiyonu daha da sıktığını gördü. Bir süre hiçbir şey demeden öylece baktı ama ondan bir cevap alamayacağını hissettiğinde önüne döndü. Anlaşılan ailesi ile onu görüştürmeyecekti.

Savaş ise o adamı değil yanında, evinde bile görmek istemiyordu ama ne yaparsa yapsın o pislik, yanında oturan kızın abisiydi. Gerçi arkasından ne iş çevirdiğini bilse Tutku'da onu görmek istemezdi ama yine de buna kendi karar vermeliydi.

"Tamam, önümüzdeki günlerde davet ederiz," dedi. Kıza doğru dönerek.

Tutku kendisine dönmüş adama gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Aralarında bir daha konuşma olmadı. Bir şekilde yengesine çaktırmadan telefon istediğini söylemeliydi.

Şık bir apartmanın önüne geldiklerinde durdular. Tutku arabadan hemen indi. Resmen sokağın kokusunu özlemişti. Bütün kokuları içine çekmek ister gibi derin derin içini çekti ve kocasının şaşkın bakışlarına aldırmadan eliyle işaret ettiği kapıdan içeri girdi.

Asansöre bindiklerinde Tutku, Savaş'a dönerek,"Annenin adı ne?"diye sordu.

"Melike."

"Ona ne diyeceğim?"

"Ne istiyorsan de," dedi adam sabırsız bir şekilde.

Beşinci katta indiklerinde kapıyı kendi yaşlarında hoş bir kız açtı.

"Hoş geldin Savaş abi."

"Hoş bulduk Seher, sana eşimi tanıştırayım Tutku."

"Memnun oldum Tutku hanım, hoş geldiniz," dedi kız gülerek. Tutku kızı ilk gördüğü anda sevdi. Evdeki kızda fena değildi ama o kadar soğuk ve resmiydi ki onunla konuşurken kendini hep tedirgin hissediyordu.

İçeri girdiklerinde onları ayakta, içleri gülen sımsıcak gözlere sahip olan Savaş'ın annesi karşıladı. Tutku bir kere daha kadının hiç de hasta gibi görünmediğini anladı. Ölümcül hasta olup da bu kadar sağlıklı duran birini daha önce görmemişti.

"Hoş geldin kızım," diyerek önce gelinine sarıldı Melike hanım, sonra da oğluna.

"Nasılsın anne?"

"Şu sıralar kendimi iyi hissediyorum. Bırakın beni siz nasılsınız? Bu kadar ara vermeyin bir daha."

"Vermeyiz anne, benim işlerim vardı bu aralar, ama daha sık geleceğiz söz."

"Sen nasılsın kızım?"

"İyiyim efendim teşekkür ederim," dedi Tutku.

"Bana anne diyebilirsin kızım, tabi ki istersen ama hasta ve yaşlı bir kadının isteğini geri çevirmezsin umarım."

Tutku'nun bakışları önce kadına sonra da kocasına döndü ve adamın bakışlarından annesine anne demediği taktirde evde bunun hesabı sorulacak gibi duruyordu ama gönlü, korktuğu için bu kadına anne demek istemiyordu.

"Çok uzun zamandır kimselere anne demiyorum, bu kelimeyi neredeyse unuttum sayılır."

"Bundan sonra ben senin annenim," diye yerinden kalkarak tekrar kıza sarıldı Melike Hanım.

"Teşekkür ederim... Anne," diyebildi Tutku.

"Oğlumun evlendiğine ve senin gibi bir kız bulduğuna o kadar sevindim ki anlatamam," diyerek sustu kadın karşısında oturan oğluna ve gelinine bakarak. "Artık gözüm açık gitmeyecek, umarım çok kötü olmadan bir de torun sevebilirim," diyerek

konuşmasını bitirdi.

İçeride kahveleri yapan Seher, hanımının konuşmasını duyduğunda kıkırdadı. Melike hanım ikna yeteneği güçlü olan bir kadındı. Bu gece biraz daha torundan bahsederse eve gittiğinde bu ikilinin annelerini üzmemek için çocuk yapmaya çalışacaklarına adı gibi emindi. Onun tek korkusu Melike hanımın ölmeyeceğini anladığında Savaş'ın vereceği tepkiydi.

Tutku çocuk konusu açıldığında gerildiğini hissetti. Karşısındaki kadına gerçekten üzülmüştü, ama onun evliliği mutlu ve sevgi dolu bir evlilik değildi. En son istediği şey ise arkasında bir çocuk bırakmaktı. Üstelik kadın, oğlunun evlenmek için birini satın aldığını bilmiyor gibiydi. Her ne kadar kadın için üzülse de yıllarca üvey anne ile büyümüş biri olarak çocuğunu böyle bir ortamda doğurmak istemiyordu. Kendisi kalmaya karar verse bile Savaş'ın onu yanında tutmayacağını biliyordu. Üstelik hiç sevmediği bir adamla ömrünü geçirmek de istemiyordu. Çocuk, evlilikten kurtulmak için yaptığı plânlara ayak bağı olmaktan öteye gidemezdi. Böyle bir adamdan çocuğu olduğu taktirde bir daha onu ömrünün sonuna kadar göremeyeceğini biliyordu. Ne yapıp edip hamile kalmamalıydı. Tabii bunu da adama çaktırmadan yapması gerekiyordu.

Melike hanım ise yılların verdiği tecrübe ile oğluyla gelini arasında bir düzelme olmadığını anlamıştı. Bunlar hiç de birbirini seviyormuş gibi durmuyorlardı. Kızın oğluna bakarken tedirgin olduğunu görmüştü. Savaş'ın da kıza bakışları hiç hoş değildi. Sanki karısından çok her an azarlayabileceği birine bakar gibi bakıyordu. Bunların araları böyleyse uzun bir süre torun özlemi duyacağını tahmin ediyordu. Aralarını oğluna sorduğu takdirde bir cevap alamayacağı bildiğinden kızın üstüne oynamaya karar verdi.

Ne de olsa uzun yıllar anne hasretiyle büyümüş biri vardı karşısında ve Melike hanımında kızın yaşından çok daha fazla annelik tecrübesi vardı. Bu iş onun için çocuk oyuncağıydı. Bu

kızı evlendiği ilk gün siyah elbisesinin içinde gördüğünde sevmişti. Nasıl ve hangi şartla evlenirlerse evlensinler onların birbirlerini sevmelerini sağlayabilirdi.

Seher kahveleri getirdiğinde konu Melike hanımın hastalığına geldi. Ama Melike Hanım akıllı bir kadındı ve karşısındaki yeni nesil ne kadar uyanık olsa da onunda tecrübeleri vardı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, ölüme meydan okuyacağım, Azrail beni kolay kolay alt edemeyecek, onun için bu konuyu kapatalım" dedi

Tutku karşısındaki kadının öleceğini bildiği halde hayata bakış acısını ve bağlılığını sevmişti. Böyle nemrut bir adamın bu kadar şeker bir annesi nasıl olabilirdi? Üstelik Savaş'ın çocukluk anılarını dinlerken bir ara gülmekten gözlerinden yaş gelmesini engelleyemedi. Öyle şapşal bir çocuğun şimdi yanında oturan duygusuz bir adama dönüşmesi için hayatında çok önemli bir şey olmalıydı.

Gözlerindeki yaşları silerken başını bir ara kocasına doğru çevirdi ve Savaş'ın sinirle kararmış yüzünü gördüğünde gözlerini ondan çekti. Bu gülüşünün bedelini eve gidince ödeyeceğini anladı. Ama o kadar uzun zamandır birileri ile sohbet etmeye ve gülmeye hasret kalmıştı ki Savaş'ın o yüzü bile şu anki mutluluğunu engelleyemeyecekti.

Savaş ise karısından şimdiye kadar duymadığı kahkahaları duyuyor ve kızın neşesi onu her dakika daha da sinir ediyordu. Ona işkence edeceğim derken şimdi işkenceyi kendi çekiyordu. Rolleri ne zaman değişmişlerdi? Kocasından korkan bir kadının korkusunu kullanmak hoşuna gidiyordu, ama bu akşamdan sonra karısının ondan artık eskisi gibi korkmayacağını biliyordu.

Kim böyle komik anıları dinlerde karşısındaki adamdan korkardı ki? İçinden bildiği tüm küfürleri sıralarken karısının kahkahasında kaybolduğunu hissetti. Buraya gelmenin hiç de iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Annesine de kızmıştı. Çocukluk anılarına ne gerek vardı? O zamanlar ne kadar aptal bir çocuk

olduğunu annesinden dinlediğinde bir kere daha anladı. Üstelik şimdi karısını tehdit ettiğinde onun aklına annesinin de anlattıkları gelecekti. Bu saçmalıkları daha fazla dinlemek istemediği için hırsla yerinden kalktı ve balkona çıktı.

Tutku bir süre balkona çıkan adamın arkasından baktı ve sonra gözlerini kayınvalidesine çevirdi.

"Ne zaman değişti Savaş?" diye sordu.

"Babası bizi terk ettiği zaman," dedi Melike Hanım gözlerini kızdan çekip oğluna çevirirken.

"Kaç yaşındaydı?"

"Dokuz. Ondan sonra o tatlı çocuk bir daha görülmemek üzere kayboldu. Yerine sert ve duygularını kimselere göstermeyen acımasız bir adam geldi," dedi kadın gözlerini oğlunun üstünden çekmeden.

Sonra da konu kapandı. Tutku onunda geçmişinde acıların olduğunu anlamış oldu. Tıpkı kendi geçmişi gibiydi Savaş'ın da geçmişi. Herkes farklı yaşıyordu hayatı. Herkesin olaylara karşı duruşu da farklı oluyordu. Kendisi savunma mekanizmasını geliştirmişti. Savaş ise duygularını saklamayı. Onun için bir kez daha bu evlilikte çocuk yapmamaya karar verdi. İki yaralı insandan ruh sağlığı yerinde bir çocuk çıkmazdı ve bu evliliğin ömrünü ise bilmiyordu. Bunun sonu yoktu ve kararının ne kadar doğru olduğunu bir kere daha anladı. Arkasında kendileri gibi olacak bir çocuk bırakmayacaktı. Gecenin bir yarısı eve geldiklerinde kendini gerçekten mutlu hissediyordu. Birileri ile konuşmak ona iyi gelmişti. Biraz daha evin içinde hapis kalsaydı çıldırmak üzere olduğunu anlıyordu.

"Ben yatıyorum," diyerek merdivenlere yöneldiğinde, Savaş'ta peşinden merdivenleri çıkmaya başladı. Karısının arkasından odaya girdiğinde Tutku ona doğru dönmüştü.

"Burada mı kalacaksın?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet, bu oda benim."

"Ama..."

Savaş birkaç adımda odanın ortasına gelmiş ve kızı iki kolundan tutarak onun gözlerinin içine bakmıştı. Yine aynı korkuyla bakıyordu karısı ama bu gece hiçbir yere kaçmasına izin vermeyecekti. Bu gece ne olursa olsun bu cadıyla yatacaktı.

"Artık bedel ödemenin zamanı geldi."

Tutku hiçbir şey diyemedi, bir yerden başlayacağını biliyordu, ama bu gece aralarında ilk defa çekişmeden birkaç saat geçirmişlerdi ve şimdi adamın dediği cümle neden evlendiklerini hatırlatır gibiydi.

"Benim banyoya gitmem gerekiyor," diyerek adamın ellerinden kurtuldu ve kendini banyoya atarak bir süre kapıya dayanarak durdu. Sonra da özenle sakladığı ve valizlerinden çıkan yengesinin aldığı doğum kontrol hapını sakladığı yerden çıkardı ve bir tane içti. Evlendiğinden beri içiyordu ve bunları adamın bulması durumunda ölümlerden ölüm beğeneceğini biliyordu ama arkasında bir bebek bırakarak buradan gitmeyecekti. Bunu bu gece daha da net anlamıştı. Belki çocuğu olmadığını anlarsa ondan daha çabuk kurtulurdu.

Biraz daha oyalandıktan sonra banyodan çıktı. Bu gece kurtuluşu yoktu ve artık her gece diken üstünde yaşamakta onu yormuştu. Onunla daha önce de sevişmişti ve o zaman ne kadar zevk aldığını da hatırlıyordu.

Odaya girdiğinde Savaş üstünü çıkarmış ve yatakta onun yattığı tarafa yatmıştı. Hiç sesini çıkarmadan giyinme odasına gitti ve geceliğini giyerek odaya geri döndü. Adamın gözleri ile kendisini takip ettiğini biliyordu ve yatağa girdiği anda ışıkları söndürdü. Karanlıktan korkuyordu ama bu korkusunu da adama göstermeye niyeti yoktu. Zaten en büyük korkusunu öğrenmişti. Üstelikte onunla aydınlıkta sevişmeyecekti.

"Bir tanesini aç," dedi Savaş. Her zaman ki gibi sesi sert ve sinirli çıkmıştı.

"Karanlıkta olsun."

"Sevişirken yüzünü görmek istiyorum, onun için ışığı aç."

Tutku sesini çıkarmadan ışığı açtı. Şu anda onu sinirlendirmek en son isteyeceği şeydi. Sırt üstü yatıp gözlerini yumdu ve bekledi. Neyi beklediğini bilmez halde bekliyordu. Neden hiçbir şey olmuyordu? Şimdi de böyle mi işkence yapacaktı kendisine?

Bir süre sonra gözlerini açarak başını Savaş'tan yana çevirdi ve adamın kolunun birini başının altına alarak onu seyrettiğini gördü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Savaş ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Bekliyorum."

"Neyi?"

"Şeyi," diyerek sustu. Kocası bir kaşını kaldırmış yüzünde alaycı bir sırıtışla kendisine bakarken aklındaki kelimeleri bir türlü toplayamadı.

Savaş birden boğazına kadar örttüğü yorganı üzerinden çekerek kızın üstündeki geceliği tuttuğu gibi yırttı ve Tutku onun gözlerinin içine daha fazla bakamadığı için utançtan gözlerini yumdu.

"Gözlerini aç. İlk defa yapmayacaksın nasıl olsa," dedi adam üstüne doğru eğilmiş bir şekilde.

Tutku verilen emre uydu, onu sinirlendirmenin anlamı yoktu. Tek derdi bu geceyi atlatabilmekti ve adamın sert ellerini vücudunda hissettiği anda irkildi.

"Yeter artık," diye bağırdı Savaş. "Vebalıymışım gibi davranma," diyerek kızın bir şey söylemesine fırsat vermeden onu öpmeye başladı. Öpüşü o kadar sertti ki Tutku, canının yandığını hissediyordu. Vücudunun verdiği tepkiler onu sinirlendirmişti ve canının yanacağı endişesi ile ne yaptığını bilmiyordu.

Savaş'ın öpücüğü sert başlamıştı ama kızın dudaklarına değdiği anda bu tadı özlediğini anlamıştı. Bir süre sonra öpüşler daha baştan çıkarıcı olmaya başladı. Kızın dudaklarını bıraktığında dudakları Tutku'nun boynuna doğru kaydı. Bu arada yırtık geceliği onun üstünden çıkardı ve başını kaldırarak gözlerini sıkı sıkıya yummuş kıza baktı. Sinirlense de bu gece istediğini

elde edecekti ve dudakları boynundan göğüslerine kaydığında Tutku'nun da gevşediğini anladı.

Göğüslerini öpmeye ara vererek kızın burnunun uçuna bir öpücük kondurdu ve yumuşak bir şekilde, "Gözlerini aç Tutku," dedi.

Tutku kulağına gelen yumuşak sese itaat ederek gözlerini açtı ve kendisine gülümseyen adamla göz göze geldi. Bir süre gözlerini birbirlerinden kaçırmadan baktılar. Tutku bulunduğu durumu bir an unutarak adamın gözlerinin ne kadar güzel olduğunu geçirdi içinden. Tıpkı Bodrum'da dizine bakmak için beraber eğildikleri anda, kocasının gözlerinin güzel olduğunu ilk orada fark etmişti. Uzun kirpikler ve içinde sarı beneklerin oynaştığı yeşil gözler... Kendini rahat bırakmalıydı. Bu adam kocasıydı hiç tanımadığı halde kendisine nazik davranan adam şimdi de o kadar kötü olamazdı.

"Bunun ilk seferki kadar güzel olmasını istiyorum, sen de istiyor musun?" dedi yumuşak ses tonuyla.

Tutku bu kelimelerden bile etkilenmek üzere olduğunu hissediyordu. İlk seferin ne kadar güzel olduğunu kendide hatırlarken bunun Savaş tarafından hatırlanmasına memnun oldu.

Söyleyecek kelime bulamadığı için başını salladı. Adamın yüzünde oluşan genişçe gülümsemeye bakarak ne kadar yakışıklı diye geçirdi içinden.

"O zaman kendini kasma olur mu? Yanlış olan oydu şu anda doğrusunu yapıyoruz," diyerek kızı tekrar öptü. Kısa ve yumuşak bir öpüştü.

Tutku'nun yanda duran elleri adamın kollarını bulduğunda Savaş'ta karısının gözlerinin içine bakarak dudaklarını şakağından boynuna doğru kaydırdı. Tutku zevk almamak için ne kadar çabalasa da adamın usta dudakları ona neden ve kiminle evlendiğini çoktan unutturmuştu. Haftalar önce yaşadığı o zevk dolu dakikaları tekrar yaşamak istiyordu. Üstelik yanlış bir şey yoktu bu adam zorla evlense de kocasıydı ve bundan kaçamayacağına göre en azından bu süreyi zevk alarak geçirebilirdi.

Savaş aynı haftalar öncesinde seviştiği gibi Tutku'nun acemiliği karşısında büyülendiğini hissetti. Bu kadına dokunmak ve onu öpmek bile kendisini bu kadar büyülerken başka bir kadınla bunları yaşamak istemiyordu ve bu kadar zaman neden beklediğini de bilmiyordu.

Bakire olmadığını bilse de yine de hayatının en yumuşak seksini yapmaya özen göstermeye çalışıyordu. Tutku'nun hazır olduğunu hissettiği anda üzerindeki tek giysiyi de çıkardı ve loş ışığın altında karısının muhteşem vücuduna baktı. Bu kadın benim, diye geçirdi içinden ilkel bir erkek dürtüsüyle ve onun bacaklarının arasına girdiğinde ellerini kızın başının iki yanına koymuş ve bilmese de Tutku'nun hayran olduğu o güzel gözleriyle, karısının o sıcacık kahverengi gözlerine bakarak yavaşça içine girmişti.

Tutku, bir an irkilse de adamın temposuna ayak uydurmuştu. Bunun nefret ettiği bir adamla bu kadar güzel olabileceğine ve zevkin bu kadar yoğun olabileceğini söyleseler inanmazdı. Yalnızca cinsel olarak birbirlerine çekildiklerini kabul ediyordu. Hepsi buydu, ötesi yoktu.

Savaş ise aralarındaki büyünün ilk günkü kadar yerinde olduğunu görmüştü. Sinir olduğu ve öldürmemek için bahane aradığı birinden bu kadar etkilenmek ne kadar doğru diye düşünüyordu ama altında yatan ve zevkten gözleri buğulanmış karısının zevk iniltileri onu delirtiyordu ve bu geceden sonra onu bırakmayacağını biliyordu.

Aynı anda zevkin doruklarına ulaştıklarında Savaş son bir hamleyle karısının içine boşaldı ve nefes nefese, başını onun başının yanına koydu. Ağırlığını ona vermeden bir süre aynı pozisyonda kaldı ve sonra yana yatarak kızı kendine doğru çekti. Elinin biri karısının kalbinin üzerinde duruyordu ve deli gibi atan kalbini elinde tutuyormuş gibi hissetmişti. Kızın omzunu öptü ve vücudunu narin vücuda yapıştırarak kalp atışlarının düzene girmesini bekledi.

Tutku kendisine sarılmış adama daha da sokuldu. Bu kadar güzel bir şeyi yaşadığına inanamıyordu. Boşuna korkmuştu. Her ne kadar evlendiği adam çekilmez ve korkulacak biri olsa da yatakta tamamen farklı olabiliyordu ve canını yakmamak için gösterdiği özeni keşke başka zamanda gösterse diye düşündü.

Her gece benim tutkumsun
Ve her sabah savaşa uyanıyorum
Ne sen olabiliyorum ne ben
Yavaş yavaş bizi yok ediyorum

13

Tutku gözlerini açtığında gün ışığının aralık perdelerden içeri dolduğunu görmüştü. Vücudundaki tatlı yorgunluk onun yatakta kalması için iyi bir nedendi. Hafifçe yan tarafına döndüğünde yatakta yalnız olduğunu anlamıştı.

Kalkmak istemese de kendini zorlayarak yatakta biraz doğruldu ve başucundaki saate baktı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Üstündeki yorganı kenara atarak yataktan kalktı ve doğruca banyoya gitti. Aynada çıplak vücuduna bakarak gülümsedi. Yana doğru döndüğünde boynunda beliren hafif morluğa baktı. Bu dün gece ne yaşadıklarının işareti gibiydi. Dün gecenin güzel olması burada esir olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Tabii evlendiği adamdan nefret ettiği gerçeğini de... Sadece cinsel yönden çok acemi olduğunun farkındaydı, belki de bu yüzden adamın usta elleri onun zevk almasını sağlıyordu. Tek neden buydu.

Küveti doldurarak sıcak suyun içine girdi ve dün geceyi yaşadıkları için bundan sonra nasıl bir yol izlemesi gerektiğini düşünmeye başladı. Bir kere daha anlamıştı, sevişmek için sevmeye gerek yoktu. Vücudun doğal ihtiyacıydı sevişmek ve kalbini kesinlikle Savaş'a açmayacaktı. O zorla evlendiği ve hayatı kendisine zindan etmeye yemin etmiş adamdı. Bir yolunu bulacak ve bu evlilikten kurtulacaktı. Savaş'ın dediği gibi bir yolunu bulana kadar da bedelini ödeyecekti.

Aşağıya indiğinde parmağındaki yüzüğün olmadığını görüp panikle tekrar yukarıya çıktı. Savaş öldürmese de onu kaybetme endişesi bu gidişle onu öldürecekti. Küvetin kenarında duran yüzüğü gördüğü anda rahatladı. Eline aldığı yüzüğü ışığa tutarak bir süre parıldayan taşa baktı ve sonra da parmağına taktı.

Mayıs'ın ilk haftasının oldukça iyi geçeceğine işaret olan pırıl pırıl güneşi gördüğünde sevindi. Karnı acıkmıştı ve doğruca mutfağa gitti.

"Günaydın," dedi arkası kendisine dönük olan kadına.

"Günaydın Tutku Hanım, kahvaltınızı hazırlayayım mı?"

"Zahmet etme ben bir şeyler atıştırırım."

"Bu benim görevim. İsterseniz dışarıda hazırlayayım, bugün hava çok güzel."

Tutku dışarı çıkmak istese de köpekleri düşündüğü anda bundan vazgeçti.

"Yok burada yerim."

"Merak etmeyin Savaş Bey köpekleri bağlattı."

"Bağlattı mı?"

"Evet, sizin korktuğunuzu ve bundan sonra gündüzleri bağlı kalacaklarını söyledi."

Tutku şaşırsa da bir şey demedi. Bu bahçeye çıkabilirim demek, diye düşündü ve bu güzel havalarda evde hapis kalmaktan iyice bunaldığını anladı. En azından hapishane duvarları genişlemişti. Uyumlu davrandığı takdirde bazı şeyleri elde edebileceğini anlamıştı.

"O zaman dışarıda yapayım kahvaltıyı," diyerek mutfağın kapısını açtı ve terasa çıkarak mis gibi bahar havasını içine çekti. Bu bile kendini yeteri kadar özgür hissetmesine yetmişti.

Kahvaltıdan sonra uzun bir süre terasta oturdu. Aslında bahçeyi gezmek istiyordu ama buna cesaret edemedi. Köpeklerin nerede olduğunu bilmiyordu ve riske girmeyi göze alamazdı. Şimdi ki hedefi bir telefon bulması olacaktı. Adamın dediği gibi

uyumlu olursa karşılığında adamın da uyumlu olacağını anlamıştı.

Bunu kullanmalıydı.

Savaş büyük masanın arkasında oturmuş, karşısındaki Yılmaz'ı dinliyordu. Yılmaz elindeki dosyayı Savaşa göstererek, "Burada yazılanları mı okuyacaksın yoksa kısaca özetleyeyim mi?"dedi.

"Özetle, sonra okurum."

"Pekâlâ, Tutku Aktaş doğduktan kısa bir süre sonra annesi hastalanmış. Kadın kâh iyi kâh kötü hayatına devam etmiş ve öldüğünde Tutku beş yaşındaymış, ama kadının ölümü şaibeliymiş."

"Şaibeli mi?"

"Evet. Kadın uzun süre hasta yatmış, doktorlar ne olduğunu anlamamışlar ve sonra adam onu iyileşsin diye Türkiye'ye göndermiş. Ama adamın uzun bir ilişkisi varmış başka bir kadınla. Kadını gönderdiğinde onu eve getirmiş etrafa da çocuklara bakmak için geldi, demiş. Karısı bir süre sonra Almanya'ya tekrar dönmüş. Bir süre adamın sevgilisi ve karısı aynı evde yaşamışlar. Kadının bundan haberi var mı bilmiyorum. Görüntü olarak gittiğinden daha iyiymiş, ama sonra tekrar hastalanmış, bu sefer durumu daha da kötüymüş sonunda da ölmüş."

"Bunun neresi şaibeli, hastaymış işte kadın."

"Pekala, kadının abisi ölüm nedenini öğrenmek istemiş. Onun için kadına otopsi yapılmış ve kadının vücudunda zehir bulunmuş. Bunun üzerine adam damatlarından şikayetçi olmuş ama suçlu bulunmamış. Kadının çok uzun zamandır hasta olduğunu, acı çektiğini ve kendini öldürdüğünü iddia etmiş. Avukatı da oldukça iyiymiş ve dava düşmüş."

"Vay canına! Babası annesini mi öldürmüş?" dedi şaşırarak.

"Öyle görünüyor."

"Bunu çocuklar biliyor mu?"

"Turan o dönem büyükmüş ama yatılı okulda okuyormuş, bilip bilmediğini bilmiyorum. Ama Tutku çok küçükmüş bildiğini sanmam."

"Sırları olan bir aile desene."

"*Asıl bombayı sonra ya saklıyorum.*"

"Daha kötüsü de mi var?"

"Evet, annenin ölümünden hemen sonra baba güya çocuklara bakmak için gelen kadınla evlenmiş. O sırada Turan artık yatılı okula değil, yakınlardaki bir okula gitmeye başlamış. Tutku'da evde kalıyormuş. Adamın evlendiği kadından çocuğu olmamış. Çocuk olmayınca kadın evdeki çocuklara düşman olmuş. Her akşam adam eve geldiğinde evde kıyamet kopuyormuş. Adamın çocukları dövdüklerini söyledi o zaman orada oturan onları *tanıyan komşuları. Adam işe gittiğinde evde yalnız* kaldığında da küçük kıza işkence yaptığını söylediler."

"Sonra."

"Kadın her iki kardeşe de iyi davranmamış ama Turan o zaman on yedi yaşındaymış okulu bırakmış. Bir süre serseri arkadaşlarıyla takılmış, sonra da babasının yanında çalışmaya başlamış. Tutku ise altı yaşındaymış, bütün gün evde kadınla kalıyormuş. Komşular kızın hep bir yerlerinin mor olduğunu ve sürekli dayak yediğini, aynı zamanda da günlerce aç kaldığını söylediler. *Bir iki kere babayı uyarmaya çalışmışlar ama adam* her defasında kendi işlerine bakmalarını söylemiş. Sonunda aynı apartmanda yaşayan bir Yunanlı kadın kızın çektiği işkencelere daha fazla dayanamamış ve ihbar ederek sosyal güvenliğe bildirmiş. Ama yapılan incelemede kızın yaramaz olduğu ve kendine zarar verdiği ispatlanmış ve evde kalmaya devam etmiş. Bunun üzerine aile apartmandan ayrılıp müstakil bir eve taşınmış ve ondan sonra da ne olduğu bilinmemiş."

Savaş sessizce Yılmaz'ın anlattıklarını dinliyordu.

"*Tutku okula bir sene geç başlamış. Onun nedeni* de yedi

yaşındayken parkta bir köpeğin saldırısına uğramış olması. Ayak bileğinden yaralanmış ama ciddî bir yaralanmaymış, günlerce hastanede kalmış. Bunu takip eden günlerde babası eve köpek almış. Köpek görünürde bahçede bağlı duruyormuş ama baba işe gidince üvey anne köpeği serbest bırakıyormuş. Üstelik köpek, öyle korkan bir çocuğun korkularını yenmesi için küçük değil epeyce büyük ve saldırgan bir köpekmiş. Okula başlayana kadar kıza köpekle nasıl bir işkence yaptığını hiç kimse öğrenememiş. Sonra okula başlamış ama küçük kızdaki psikolojik sorunları gören öğretmeni olayın biraz üstüne gitmiş ve Tutku'yu psikologa göndermiş," diyerek sustu. Bir süre karşısında düşüncelere dalan adama baktı.

Savaş daldığı düşüncelerden Yılmaz'ın susmasına istinaden çıktı. Şu anda Tutku için o kadar üzgündü ki onun çektiği acıları dinlerken bile yaşıyor gibiydi.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

"Dalınca dinlediğine emin olmak istedim."

"Dinliyorum."

"Sonuç: Eve alınan köpekle üvey anne kıza işkence yapıyormuş. Tutku yaramazlık yaptığında ya da söz dinlemediğinde penceresiz ve ışıksız bir odada kızı ve köpeği saatlerce bekletiyormuş. Üstelik köpek bağlı bile değilmiş. Kız korktuğu için sürekli ağlayıp bağırıyormuş Köpek karanlıktan ve kızın sesinden tedirgin olduğunda da sürekli havlıyor ve Tutku'ya saldırıyormuş. Psikologun babayla konuşması neticesinde köpek evden gitmiş. Eve gelen memurlara kızın hayal gücünün fazla çalıştığı, sürekli yalanlar söylendiği söylenmiş ve Tutku'da yalan söylediğini kabul etmiş. Sonra da babası okulunu değiştirmiş. Bu sefer Türklerin çok olduğu başka bir okula gönderilmiş. Burada hiç dikkat çekmeden okumuş. Kimse ona dikkat etmediği içinde evde yine her türlü işkenceye maruz kalmış. Varlık içinde yokluk yaşamış anlayacağın. Okulda hiçbir sosyal aktiviteye katılmamış. Birkaç kere vücudundaki morluklar için revire gönderilmiş ve her defa-

sında düştüğünü söylemiş. Turan kardeşini korumaya çalışmış ama bütün gün işte olduğu için onun da elinden bir şey gelmiyormuş. Sonra da evlenip evden ayrılmış. Ondan sonra Tutku hepten yalnız kalmış ve on beş yaşma kadar her türlü eziyeti çekmiş. On beş yaşında babası ve üvey annesi trafik kazasında ölmüş. Dinle asıl bomba burada."

"Ne olmuş?"

"Ölümleri trafik kazası olarak kayıtlara geçmiş, ama aslında öldürülmüşler."

"Öldürülmüşler mi?"

"Evet."

"Nasıl ulaştın bu bilgiye?" diyerek arkasına yaslandı Savaş.

"Bağlantılarım kuvvetli."

"Kim yapmış?"

"Tutku'nun dayısı."

Bir süre hiçbir şey konuşmadan duyduklarını düşünmeye başladı. Tutku karanlık bir ailenin ferdiydi ve büyürken acılar çekmişti. Annesini babası, babasını da dayısı öldürmüştü.

"İyice ilginç olmaya başladı."

"Adam bunlar ceza almayınca kendi kesmiş cezalarını."

"Nasıl yakalanmamış o zaman?"

"Oranın sözü geçen adamlarından biriymiş, araba takla atarak yanmaya başlamış ve yanarak öldüklerini sanmışlar ama aslında başlarından vurulmuşlar."

"Bu kadar bilgi saklandığına göre herkesi susturmayı başarmış demek ki."

"Evet öyle olmuş."

"Peki, dayıya ne olmuş?"

"Dayı bu olaydan iki sene sonra kanserden ölmüş."

"Deştikçe altından pislik çıkıyor desene."

"Öyle, Tutku'da abisinin yanma gitmiş. Ondan sonra kızın hayatı düzelmiş. Turan'ın karısı ona tam bir abla olmuş. Uzun

süre psikolojik yardım almış. Görünürde çocukluk travmalarını atlatmış gibi. Berlin Sanat Üniversitesine girmiş ve orada görsel sanatlar bölümünden Heykeltraş olarak mezun olmuş. Evlenene kadar da serbest çalışıyormuş. Bayağı da iş alıyormuş. Ulrick Manyer adlı bir arkadaşıyla birlikte bir atölyeleri varmış. Bir dönem şehir merkezindeki bir galerinin peşinden çok koşmuşlar ama orayı bırak satın almayı kiralayamamışlar bile. Sonra da o atölyeyi açmışlar. Okulda da birlikte okumuşlar. Çocuk kıza aşık, ama Tutku'nun ona karşı ilgisi arkadaşlıktan öteye gitmemiş ve sonra da mezun olunca birlikte çalışmaya başlamışlar. Okurken bir iki tane görüştüğü birileri varmış ama önemli bir gelişme olmamış. Anlayacağın ciddi anlamda hiç sevgilisi yokmuş.

"Başka?"

"Bu kadar."

"Bu kadar mı?"

"Evet bu kadar, toplasan iki sayfa zaten."

"Üvey anne tarafından eziyet edilmiş bir çocukluk yaşamış öyle mi?"

"Evet."

"Tamam Yılmaz, teşekkürler."

Yılmaz çıktığında Savaş arkasına yaslanarak Yılmaz'ın bıraktığı sayfaları tekrar okudu. Yirmi üç yaşındaki birinin hayatı toplam iki sayfa da bitmişti. Güzel olan hiçbir şey yaşamamış diye düşündü. Şimdi köpeklerden neden korktuğunu da anlıyordu. Dün gösterdiği tepkiyi gördüğünde keşke onu zorlamasaydım diye düşündü ama bilmiyordu. O kıza bilerek zarar vereceğini artık bu saatten sonra sanmıyordu. O üvey anne ve baba ölmeseydi onları öldürmekten zevk alacağını bile düşündü. Dayı bu işi yapmakla adaleti sağlamıştı. Ama on yıl kadar geç kalmıştı. Bu on yılda kadın Tutku'ya yapmadığını bırakmamıştı. Şimdi Turan'ın da neden öyle olduğunu anlıyordu. Kendi yaşadıkları Tutku'nun yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi.

Elindeki kâğıtları masaya atarak bir süre daha karşısındaki

duvara baktı. Dün geceyi düşündü. Sabah yataktan kalktığında uyurken onu seyretmişti. Bu ilk değildi. Odada kalmadığı tüm o zamanlarda uyurken onu seyrediyordu. Uyanıkken ne kadar huzursuzsa uyurken de o kadar huzurlu bir yüzü vardı Tutku'nun.

Üstelikte dün gecenin muhteşemliği karşısında hala deli gibi karısı ile sevişmek isteyen bir adamdı ve her ne kadar ondan sonrasında kızdan nefret etse de bu onu istemesine engel olamıyordu.

Kızın ilk akşam söylediği o kelimeleri beyninden çıkarmak istiyor, ama ona her baktığında "Özel biri olmadığı" gerçeğiyle yüz yüze geliyordu. Her ne kadar ilk olarak onunla yatsa da kendi yerinde bir başkasının da olabileceğini düşündükçe kendini işin içinden çıkılmaz halde buluyor ve canı yanıyordu. Bunu da ona her baktığında düşündüğünden onun da canını yakmak istiyordu.

Şimdi ise öğrendikleriyle ne yapacağını bilmiyordu. İki sayfaya sığmış bir hayat hikâyesi... Hala Tutku'nun ona bakarken gözlerinde gördüğü nefret. İşkence edilerek geçmiş bir çocukluk ve nefret ettiği adamla yapılan bir evlilik... Üstelik kız ondan korkuyordu. Büyük olasılıkla şu anda yaşadıkları, çocukken yaşadığı kötü anıları tetikliyordu. Hep kendini savunma durumundaydı. Onun için ne yapacağını bilmiyordu. Yavru bir köpek, en azından bu korkusunu yenebilir miydi? Bunu düşünerek arkasına yaslandı. Nasıl bir köpek almalıydı acaba? Belki kendi büyütürse köpeklerden korkmaması gerektiğini anlayabilirdi.

Onu en rahat Bodrum'da birbirlerinin kim olduklarını bilmedikleri, ilk beraber oldukları akşam görmüştü. Karısının sarhoş, koltuğun kenarından tutarak dans edişi gözlerinin önüne geldiğinde gülümsedi. Sonrada Hans'ın evinde ona özel biri olmadığını söylediği sözleri geldi. Elleri her iki yanında yumruk oldu. Bir insan, bir kadını hem sevmek isteyip hem de onu öldürmek ister miydi? İstiyordu işte. O kadını sevmek istiyor ama hiç düşünmeden önüne gelen biriyle yatacak kadar ileri gittiği

içinde öldürmek istiyordu, üstelik yattığı kişi kendisi olsa da. Bunu kabullenemiyordu. Aklında ki tek düşünce "*ya o adam ben olmasaydım*" oluyordu ve bu da kızdan nefret etmesine neden oluyordu. Duvarlar üstüne gelmeye başladığında odadan çıktı ve sekreterine dönerek,"Turan Aktaş'ı ara ve bu akşam eve gelmelerini söyle," diyerek asansöre doğru gitti.

Yarım saat sonra eve gelmişti. Daha akşam olmadan burada ne işi olduğunu bilmiyordu. Kapıdan içeri girdiğinde onu karşılayan kıza karısını sordu ve aldığı yanıtla birlikte terasa doğru gitti.

Tutku havuz kenarındaki şezlonglardan birinin üstüne yüzü güneşe bakacak şekilde gözleri kapalı uzanmıştı. Başta uyuduğunu sanmıştı ama nefesinden uyumadığını anladı. Bir süre onu seyretti. Ne kadar güzeldi. Saçlarını başının üstünde toplamış ve üzerindeki hırkaya sarılmış vaziyette duruyordu ve kafasını hafifçe çevirdiğinde boynundaki morluğu gördü. Gülümsedi, işaretini bırakmış ilkel adamlar gibiydi. O morluk dün gece yaşadıkları olağanüstü seksi hatırlattı.

Burada durmuş sapık gibi karısını seyrettiğini fark ettiğinde birkaç adımda yanma gitti. Tutku ayak seslerini duyduğunda kafasını çevirip kapıya doğru baktı ve Savaş'ı gördüğü anda yüzündeki gülümseme silindi. Hemen ayaklarını şezlongdan kaydırarak otur pozisyona geçti. Onun bu saatte evde ne işi vardı?

"Selam," dedi Savaş karısına yaklaşarak. O da diğer şezlonga oturmuştu.

"Selâm."

"Bahçeye çıktın demek?"

"Hava güzeldi ve köpekler de bağlıydı," dedi onun gözlerine bakarak.

"Köpeklerden korktuğunu söyleseydin daha önce bağlardım."

"Çok önemli değildi hem bahçeye çıkmamı yasaklamıştın."

Savaş söylediği kelimeleri hatırlıyordu ve bunu söylediğinde de ona ne kadar sinirli olduğunu.

"Bundan sonra gündüzleri bağlanacaklar, istediğin zaman çıkabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Tutku ve başka bir şey demeden sustu.

Bir saat önce onun hakkındaki raporu okumuştu. Çocukken çektiği acılar gözlerinin önüne geldi. Onun karanlık bir odada ölümüne korktuğu bir havyanla saatlerce kalmasını düşününce yumruklarını sıktı.

Tutku adamın verdiği tepkiyi görmüş ve bahçede olmasına kızıp kızmadığını anlayamamıştı. Yine de sanki onda bir şeyler vardı. Bakışları farklıydı, sanki daha yumuşak ve ilgili gibiydi. O soğuk bakışlara alışınca birden Savaş gözüne farklı görünmüştü. Ama şimdiki hali kesinlikle öncekinden daha yakışıklıydı. Sonra da kendi düşündüğü şeye kendisi de şaşırdı. Onun yakışıklı olması ya da olmaması umurunda değildi.

"Bu akşam abin ve yengen gelecek."

Tutku gülümseyerek, "Onları çok özlemiştim," dedi.

Bu şekilde oturmak onu rahatsız etti ve dün gece yaşadıklarını da düşününce burada olmaktan tedirgin oldu. Yerinden kalktığında Savaş'ta kalktı ve aynı anda ayakta dikilmeye başladılar.

"Dışarıya çıkmak ister misin?" diye sordu Savaş.

Tutku duyduğu cümleyi önce yanlış anladığını sandı ama... Dışarıya çıkmak ister miydi? Hem de deli gibi istiyordu. Bu evden nefret etmişti.

"Evet."

"O zaman hazırlan çıkalım."

"Tamam," diyerek içeriye giden kızın arkasından Savaş bir süre baktı. Kendi kendine kızdı. Ona taviz vermemesi gerekiyordu. Onu canından bezdirmesi gerekiyordu, ama nedense bugün ona kötü şeyler söylemek içinden gelmiyordu. Belki de okuduğu o rapordan etkilenmişti, bilmiyordu.

Elleri ceplerinde bir süre daha havuzun yanında dikildi ve sonra arkasını dönerek içeriye girdi.

Tutku yukarıda hala Savaş'ın dediğini kabul ettiği için kendine kızsa da o kadar çok evin içinde kalmıştı ki şu anda buranın dışında her yer ona güzel gözükebilirdi. Hızla üzerini değiştirdi ve aynada kendine baktığında gülümsedi. Uyumlu olmak diye geçirdi içinden. Tüm mesele uyumlu olmaktı. Özgürlük sınırları genişledikçe her hareketi gözlenen bu evden daha çabuk kurtulacağını biliyordu.

Aşağıya indiğinde adamın terasta olmadığını gördü. Neredeydi? Onu bu kadar heveslendirip sonra da çekip gitmiş olamazdı değil mi?

"Savaş bey sizi arabada bekliyor efendim."

"Teşekkür ederim," diyerek kapıyı açtı ve arka arkaya durmuş iki arabaya baktı. Öndeki arabanın şoför yerinde Yılmaz oturuyordu ve arkadaki arabada da iki adam. Ne yani böyle mi dolaşacaklardı? Bir ordu gibi. Savaş öndeki arabanın arkasına oturmuştu. Arabaya doğru giderek arka kapıyı açtı ve bindi.

Öndeki adamla dikiz aynasında göz göze gelince gülümsedi.

Yılmaz da arabanın arkasına oturan kıza gülümsemişti. Onun için gerçekten üzülüyordu ve şimdi büyürken yaşadıklarını bildiğinden ona karşı içinde oluşan, onu koruma hissine engel olamıyordu.

"Merhaba," diyen Tutku ya bakarak, "Merhaba," dedi ve arabayı hareket ettirdi.

Tutku çaktırmadan arkasına baktığında arkalarındaki arabanın onları takip ettiğini gördü. Geçen gün Savaş'ın annesine gittiklerinde fark etmemiş olabilirdi, ama anladığı kadarıyla yanında oturan adam korumalarla gezecek kadar düşmanı olan biriydi.

Alster gölüne doğru gittiklerini anlamıştı ve hiç sesini çıkarmadı. Şu anda her yere gidebilirdi. Üstelik orasını çok severdi. Babasının öldüğü sene sık sık buraya gelir ve saatlerce göle bakarak otururdu. Bir süre sonra araba durduğunda Tutku arabadan indi. Savaş'ta inmiş onun yanına gelmişti.

"Biraz yürüyelim mi?"

"İyi olur."

Bir süre yan yana hiçbir şey konuşmadan göl kenarında yürüdüler. Tutku o kadar mutluydu ki ağzını açıp bir şeyler söylemek istemiyordu. Burada yalnız yürümeyi tercih ederdi ama yine de yanındaki adamın varlığı onu rahatsız etmedi. Savaş ise hiçbir şey konuşmayan karısının yanında konuşmadan yürüyordu. Bu yürüyüş ona da iyi gelmişti.

Tutku burayı her zaman sevmişti. Üstelik adamın koca Hamburg'da en sevdiği yere getirmesine önce şaşırmış olsa da sonra bunun tesadüf olduğuna karar vermişti. Bir süre sonra göl kenarındaki bir banka oturarak göle bakmaya başladılar.

"Burayı severim," dedi Savaş göle bakarak.

"Bende. Babam öldüğü zaman buraya gelir bir banka oturur saatlerce göle bakardım," diyerek sustu Tutku. Şimdi neden bunları söylemişti ki? Sanki adamın umurundaymış gibi. O günler tekrar aklına geldi. Buraya babasının cenazesini kaldırdıkları zaman abisiyle gelmiş ve saatlerce göle bakarak oturmuşlardı. O zamanlar Tutku hala vücudunda üvey annesinin izlerini taşıyordu. Her gece çığlık çığlığa uyanıyor ve kendini öldürmek istiyordu. Turan ve Ebru onun normal bir insan olmasına yardım etmişlerdi. Birkaç yıl aldığı psikolojik destek, onun bir sürü korkusunu yenmesine yardımcı olmuştu. Şimdi o korkuların bir çoğu tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Yanındaki adam ona yaşadığı ve hatırlamak istemediği yılları hatırlatıyordu. Onun için bu evlilikten kurtulmak için her şeyi yapmak zorundaydı. Savaş'la yaşaması ve onu sevmesi mümkün değildi.

Savaş ise yanındaki kızın tekrar konuşmasını beklemiş ama hiçbir şey konuşmayınca o da sessizce oturmaya devam etmişti. Kafasında hala Tutku hakkında öğrendikleri dururken bu bilgileri ne yapacağını bilmiyordu. Bu kadar yaralı bir insan nasıl iyileştirilirdi ya da iyileştirmek istiyor muydu? Dün gecenin güzel olması, yanında oturan karısının kendisinden nefret ettiği-

ni değiştirmiyordu. Hala kendisine bakarken gözlerinde oluşan nefreti görebiliyordu.

Yan yana bir banka oturmuşlar her ikisi de kafasında birbirlerini düşünerek göle bakıyorlardı. Hafta içi olmasından dolayı buraya bu zamanda bolca turist gelirdi ve şu anda gölün üstünde kayıklarla gezinen bir sürü insan vardı.

Tutku şimdi bu güzelliğe, yanında hiçbir şey hissetmediği adamla oturmuş bakarken, aklından ondan nasıl kurtulacağına dair bir sürü plân geçiriyordu ve yanındaki adam elini tuttuğunda birden boş bulunarak elini çekti.

"Bana dokunma!" diyerek anîden yerinden kalktı.

Savaş kızın verdiği tepkiye bakarak dişlerini sıktı ve hiçbir şey demeden o da ayağa kalktı. Kızın burnunun dibine kadar yaklaştı ve kızgın bir ses tonuyla,"Gidiyoruz," dedi. Arkasını dönmüş ve arabaya doğru yürümeye başlamıştı.

Tutku'da peşinden yürüdü. Kızdığını anlamıştı. Bilerek yapmamıştı, o anda boş bulunmuştu. Üstelik sanki birbirlerine âşıkmış gibi el ele tutuşmak da istemiyordu. Özgürlük kısa da olsa bitmişti ve şimdi lüks hapishanesine geri dönmenin zamanı gelmişti.

Arabanın yanına gittiğinde Savaş, Yılmaz'a dönerek, "Onu eve bırak," dedi ve arkadaki arabaya bindi.

Tutku hiç sesini çıkarmadan indiği arabaya binmişti. Yılmaz direksiyona oturduğunda arkadaki kızın üzüldüğünü görmüştü. Bir süre sonra bu sessizliğe daha fazla dayanamadı. "O sanıldığı kadar kötü değildir," dedi dikiz aynasından kıza bakarak.

Tutku hiç sesini çıkarmadı. Yılmaz'da kızın konuşmayacağını anladığında sessizce arabayı sürmeye devam etti.

Artık çok geç; sen bana hapsedildin
Ne yöne koşarsan koş varış noktan
yüreğim!

14

Akşam olduğunda Savaş hala ortalıkta yoktu ve Tutku yemeğini yalnız yedi. Bir saat sonra da yengesi ve abisi gelmişti. Önce dakikalarca küçük yeğenine sarıldı, sonrada yengesine. Abisini ne kadar özlese de ona mesafeli davranmaya özen gösterdi. Bu kadar kolay affetmeyecekti. Şu anda yaşadığı hayatın tek sorumlusu abisiydi ve onun bunu anlamasını sağlayacaktı.

"Yenge, evdeki telefonu mu getirmen lâzım?" diyerek yengesine döndü.

"Yanımda," dedi Ebru çantasını göstererek.

"Yanında mı?"

"Evet, sen gittiğinde odayı toplarken buldum. Yatağın kenarına düşmüş. Gerçi şimdiye kadar kocan sana telefon almıştır diye düşünmüştüm."

"Hayır almadı ve evde de bir telefon yok. Onu Savaş görmeden senden almalıyım."

Ebru Tutku'ya bakarak merak ettiği soruyu sordu.

"Sana nasıl davranıyor?"

Tutku önce abisine baktı. Sonra da yengesine dönerek, "Şimdilik sorun yok, kötü davranmıyor, ama evlendiğimden beri buradan çıkamadım. Çıldırmak üzereyim ve üstelikte telefon da olmayınca hiç kimseyi arayamıyorum,"dedi

"Mutlu musun Tutku?"

Tutku bir süre ne demesi gerektiğini bilmeden yengesine baktı ama doğruyu söylemek en iyisiydi. "Hayır, değilim. Kim öyle bir adamla yaşar da mutlu olur ki?" dedi.

Kapıdan içeri giren adamı gördüğünde sustu. Savaş'ın bu kelimeleri duyduğuna emindi. Savaş önce kızgın gözlerle karısına ve sonrada onun karşısında oturan adama baktı. Hiçbir şey demeden karısının yanına oturdu ve kolunu onun omzuna atarak karşısında oturan çifte bakarak, "Karım ne kadar mutlu olduğumuzu anlatıyordu galiba," diyerek kızın kolunu hafifçe sıktı.

Tutku bu hareket karşısında nefesini tuttu. Adamın biraz önce söylediklerini duyduğunu tahmin etmişti. Bu şekilde oturmaya katlanamazdı ve yerinden kalkarak yengesine doğru döndü.

"Sana evi gezdirmemi ister misin?"

Ebru ne diyeceğini bilemeden önce gözlerini Savaş'a çevirdi. Adamın yüzünün neyi anlattığını anlamadı, o kadar duygudan yoksun bir yüzü vardı ki yerinden kalkıp kalkmamaya karar veremedi. Gözleri Tutku'ya kaydığında yerinden kalktı ve koltuğun üstündeki çantasını alarak Tutku'nun peşinden çıktı.

Üst kata çıktıklarında Ebru hemen çantasını açarak, Tutku'nun telefonunu verdi.

"Ona bakarken bile tüylerim diken diken oldu. Hep böyle mi?"

"Bu onun iyi hali," dedi Tutku omuz silkerek.

"Dediğini duydu."

"Duysun. Mutsuz olduğumu kimseden saklamıyorum ki! Burada mutlu olmadığımı bahçedeki köpekler bile anladı."

"Sana şiddet uyguluyor mu?"

"Psikolojik şiddeti saymazsan hayır, ama beni korkuttuğunu söylemeliyim,"diyerek yengesine yaklaştı. "Yenge haplarım bitmek üzere, yenisini almalısın".

"Tutku bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ona istediğini vermeyeceğim. Bulsa beni öldürür herhalde, geçen annesine gittik, kadın resmen torun istediğini söyledi."

"Ne yapacaksın peki?"

"Çocuk doğurmamak için elimden geleni yapacağım. Yoksa onu bırakıp gidemem."

Ebru, Tutku'nun elini tutarak ona sevgiyle baktı. Tutku'nun bu davranışları başını belaya sokmadan başka bir işe yaramayacaktı. Aşağıdaki adamı düşününce bunu ondan daha fazla saklayabileceğini sanmıyordu. Sonunda yakalanacak ve işler daha da karışacaktı.

"Savaş'ın her ne kadar korkutucu olduğunu kabul etsem de yakışıklı bir adam. Belki onu sevmeye çalışsan daha iyi olmaz mı?"

"Bunu nasıl dersin! Ondan nefret ediyorum ve en önemlisi bu şekilde evlenmeyi hazmedemiyorum."

"Seni anlıyorum birtanem, bu şekilde olmasını bende istemezdim, ama ona bu kadar düşman olman da olanları değiştirmiyor. Belki sevmek için çalışsan..."

"Yenge onu sevebileceğimi gerçekten düşünüyor olamazsın?" diyerek onun yanından uzaklaşıp, pencerenin önüne dikilen kadına arkasını döndü. Sonra da ona dönerek "O bana yıllarca unutmaya çalıştığım günlerimi hatırlatıyor. Ben bir bedel ödüyorum ve bunu da öyle görüyorum. Biliyorum annesinin ölümüyle bu bedel de ödenmiş olacak," diyerek sustu ve ona biraz daha yaklaştı. "O zaman beni yanında tutacak mı sanıyorsun? Neler çektiğimi sen biliyorsun. Bebeğimi ona bırakıp nasıl gidebilirim? Benim başıma gelenleri ona nasıl yaşatabilirim? İlk gün eve gelen sevgilisini nasıl kovduğunu bir görsen böyle konuşmazsın. Zamanı geldiğinde bende öyle kovulacağım bu evden."

"Yapma bebeğim, seni çok sevdiğimi biliyorsun. Yine de zoru seçiyorsun."

"Son nefesime kadar onunla mücadele edeceğim ve sonunda ben kazanacağım. Neler atlattım bunu da atlatacağım. O zaman çocuktum üstelik. Ne olursa olsun ona olan nefretim hiç azalmayacak."

Sözlerini bitirdiğinde yengesinin şaşkın bakışlarını görünce yavaşça arkasını döndü ve kapıda dikilen Savaş'ı gördü. Allah kahretsin, diye düşündü. İkidir dediklerini adam duyuyordu. Büyük olasılıkla bunları da duymuştu. Başı gerçekten de dertteydi.

Ebru kısa sürede kendini toparladı, "Eviniz çok güzelmiş Savaş Bey," diyerek adama doğru yürüdü.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" dedi Savaş olabildiğince sakin bir sesle.

Tutku hala elinde tuttuğu telefonu hatırlayıp elini arkasına doğru götürdü. Yengesi odadan çıktığında Savaş kapıyı kapatıp kıza doğru yürüdü ve tam önüne geldiğinde elini uzatarak, "Arkanda sakladığın telefonu ver," dedi.

Tutku kurtuluş umuduyla kolunu arkaya doğru daha da uzattı. Hiçbir şey demeden adamın gözlerinin içine bakıyordu. Şimdi her ikisi de karşılıklı durmuş sinirle birbirlerine bakıyorlardı. Aşağıda abisi ve yengesi varken kendine bir şey yapacağını sanmıyordu ama yine de buna güvenemiyordu.

Savaş hiç hareket etmeyen kızın kolunu tutarak sıktı. Tutku'nun canı yandığında istemeden kolunu öne doğru getirdi ve elindekini adamın avucuna bıraktı.

Kolunu tutan eli gevşedi, kolundan yukarıya doğru çıkarak kızın omzundan boynuna doğru geldi ve boynunda durdu. Boynunu kavradığında Tutku gözlerini hiç kırpmadı. Adamın nefesini yüzünde hissediyordu.

Savaş kıza doğru eğilmiş ve gözlerini kendisine dikmiş karısına bakıyordu. Dudakları hafif aralıktı ve dudaklarını hırsla kızın dudakları üstüne bastırarak onu öpmeye başladı. Kısa ama can acıtan bir öpücüktü. Bıraktığında Tutku, "Dokunma bana," diye fısıldadı.

Savaş yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan, "Artık çok geç güzel karıcığım,"dedi. " Ne kadar çabalarsan çabala, hangi yoldan geçersen geç, tüm yolların sonunda yine bana varacaksın. Kaderin bana bağlı ve bu savaştan hep sen mağlûp çıkacaksın."

"Senden hep nefret edeceğim."

"Benim için ne nefretin ne sevginin hiçbir anlamı yok. Sadece sana duyduğum arzu var. O da bitince zaten yok olacaksın," dedi sesi buz gibiydi.

Sesindeki ölümcül tını ve soğukluk Tutku'nun iliklerine kadar donmasını sağladı ve elini boynundan çekerek kızı bıraktı. Diğer elindeki cep telefonunu ceketinin cebine attı.

"Misafirlerimizi bekletmeyelim, ne de olsa evimize ilk ve son gelişleri bu olacak," diyerek odadan çıktı.

Tutku sinirinden ve hırsından ne yapacağını bilmez halde bulunduğu yerde dikilmeye devam etti. Çenesini tutabilmiş olsaydı şimdi bunları yaşıyor olmayacaktı. Telefonunu kendi elleriyle adama verdiğine inanamıyordu.

"Allahın belâsı pislik! Bunun hesabını sana soracağım," diye mırıldandı ve odadan çıkarak aşağıya indi.

İçeri girdiğinde yengesi ile göz göze gelse de onu daha fazla üzmemek için sorun yokmuş gibi gülümsedi. Bundan sonra onlar gittiğinde başına ne geleceğini merak ederek konuşmalara pek dikkat etmedi. Tek düşünebildiği eğer bir daha onlarla görüşmeyecekse doğum kontrol haplarını nasıl temin edeceği yönündeydi. Ve ne yapacağını kendi de bilmiyordu.

Bir saat sonra abisi ve yengesi kalktığında adamın siniri ile karşı karşıya kalacağını biliyordu. Burada öylece başına gelecekleri beklemeyecekti. Misafirlerini yolcu ettiği anda koşarak merdivenleri çıktı ve odaya girdiği gibi doğruca banyoya giderek kapıyı kilitledi. Bir tane daha hap aldı ve kalan haplarını saydı. On beş gün sonra elinde hiç hapı olmayacaktı. Kalmış haplara bakarak hırsından ağlamak istiyordu. Ne yapıp edip hapları temin etmeliydi.

Adamın giyinme odasına girdiğini duyduğunda sesini çıkarmadan bir süre daha banyoda durdu. Artık onunla yüzleşmesi gerekiyordu. Burada sabaha kadar kalamazdı. Elindeki hapları özenle sakladı ve kilidi açarak dışarı çıktı. Savaş banyo kapısında oyalanan kıza bakmadan üstünü değiştiriyordu. Tutku odada oyalanmadan içeriye girdi. Doğruca pencere doğru gitti. Ne yapacağını bilmiyordu ve bu onu daha da tedirgin yapmıştı.

"Demek bana olan nefretin hiç azalmayacak," diyerek içeri giren adama doğru döndü.

"Evet, senden nefret ediyorum ve ömrümün sonuna kadar da edeceğim. Bunu asla değiştiremeyeceksin."

"Ben de sana bayılmıyorum."

"O zaman neden benimle evlisin?"

"Senden beklediklerimi aldığım anda evli kalmamız gerekmeyecek."

"Ben senin kölen değilim."

"Evet değilsin, karımsın ve görevini yerine getirene kadar da karım olarak kalacaksın. Ondan sonra ise bir hiç olacaksın."

"Neymiş görevim."

"Bir çocuk."

Tutku hiçbir şey demedi. Bunu bekliyordu ama Savaş'ın bilmediği korunduğuydu. Asla arkasında annesiz bir çocuk bırak-

mayacaktı. Onu üvey anne ellerine bırakıp gitmeyecekti. Kendi yaşadıklarını çocuğunun da yaşamasını istemiyordu. Yatağa giren adama gözünü kırpmadan bakıyordu. Hala arkası pencereye dönmüş üstünde sabahlık odanın ortasında dikiliyordu.

Savaş ona doğru baktı. "Orada dikilerek çocuk yapamayacağımıza göre yatağa gel karıcığım," diyerek gülümsedi.

Onun gülümsemesi bile Tutku'nun bütün hücrelerinin alarma geçmesini sağladı. Yerinden kımıldamadan dikilmeye devam etti.

"Beni yataktan çıkarırsan bunun hesabını ödersin. Onun için daha fazla sinirlendirmeden yatağa gel!"

"Beni buna zorlayamazsın."

"Denememi ister misin?" dedi Savaş, artık gülümsemiyordu.

Tutku bundan kaçamayacağını anladığında üzerindeki sabahlığı çıkardı ve usulca yatağa girdi. Arkasını dönerek yatağın ucuna yattı. Tetikte bekliyordu. Onun gücüne karşı koyması imkansızdı. Bu evlilik kötü başlamıştı ve o şekilde devam ediyordu. Bir de kocası olan adam tarafından tecavüze uğramak en son istediği şeydi.

Savaş karısının baş ucunda yanan ışığa bakarak bir süre ne yapması gerektiğini bilemedi. Bugün ona gerçekten iyi davranmak istemişti. Raporu okuduğundan beri onun çektiği acıları kendi çekmiş gibi içinde duymuştu. Her şeyi unutmayı ve yeniden başlamayı isteyerek eve gelmişti ve geldiği anda da Tutku'nun evliliğini ve kendisini nasıl gördüğünü duymuştu. Bu kadın sevişmeleri hariç kendisinden gerçekten de nefret ediyordu. Bir tek sevişirken onun gözlerinde gördüğü nefret değil arzu oluyordu.

Onun tenine dokunduğu anda kendini kaybediyordu. Hangi erkek kendisinden bu kadar nefret eden biriyle sevişmek isterdi ki? İstiyordu işte. Ona dokunmak, onu öpmek istiyordu.

Aralarında sevgiye dair hiçbir ilişki yokken cinselliğin nasıl bu kadar güzel olduğunu kendi de açıklayamıyordu. Bir dönem hoşlandığı ve bir şeyler hissettiği kadınlarla bile beraber olurken, şimdi yanında yatan ve ondan nefret eden kadından aldığı zevki onlardan nasıl olurda alamadığını merak ediyordu.

Uzandı ve hala yatağın kenarında arkası kendisine dönük kadına sarıldı. Elleri ona dokunduğu anda Tutku irkildi. Görmezlikten gelerek onu kendine doğru çekti. Diğer eliyle karısının saçlarını kulağının üstünden çekerek dudaklarını kulağına yaklaştırarak, "Seninle ne yapacağım ben, söyler misin?" diye fısıldadı.

Tutku sırtı adama dayanmış ve kulağında Savaş'ın dudaklarını hissederek fısıldadığı cümleye nasıl bir karşılık vereceğini bilmiyordu. Tek bildiği bir şey vardı: Savaş'a bu kadar yakın olunca aklından ona söylemek istediği her şey uçup gidiyordu.

Savaş karısının cevap vermeyeceğini anladığında yavaşça onu kendine doğru çevirdi. Loş ışıkta parlayan koyu kahverengi gözlerine baktı. Şu anda ona bakan gözlerde nefret yoktu. Usulca başını eğip karısının aralanmış dudaklarına dudaklarını bastırdı. Öpüşü o kadar yumuşak ve güzeldi ki Tutku gözlerini yumdu ve kollarını adamın boynuna doğru götürdü. Tutku'ya göre bu evliliğin en güzel yanı kesinlikle cinselliğiydi. Usta ve ne istediğini bilen bir adam, kendi gibi nefret dolu bir kadını bile baştan çıkarabilirdi. Savaş'ın dudakları boynuna kaydığında ise çoktan kendini adama teslim etmişti...

Senin yanında güvende değilim
Bana aksini söyleme sakın
Gülümsemen yüreğime tehdit
Tutkuya inat nefreti silemiyor yüreğim

15

Günler geçiyordu ve Tutku banyoda elinde kalan son hapa bakıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Evdeki kadından yardım isteyemiyordu. Kadının her hareketini Savaş'a söylediğine emindi. Üstelik göl kenarına gittikten sonra bir daha dışarı çıkamamıştı ve hala bir telefonu yoktu. Bu süre de Savaş'ın annesi iki kere gelmişti ama çocuk isteyen bir kadına doğum kontrol haplarından bahsedemezdi.

Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Hayatında çaresiz çok zamanları olmuştu ama şimdiki çaresizliği canını yakıyordu. Bir haftadır adamın her dediğini yapıyordu ama değişen bir şey yoktu. Yine bu evde hapisti ve gerçekten buradan da içinde yaşayanlardan da nefret ediyordu.

Son kalan hapını aldı. Yarın haplarını alamazsa hamile kalacağını hissediyor ve ömrünün sonuna kadar burada mahkûm olmaktan korkuyordu.

Banyodan çıkıp da aşağıya indiğinde kocasının sesini duydu. Telefonla konuşuyordu ve oldukça sinirliydi. Her kim ile konuşuyorsa telefonda bağırmaya başladı. Bu saatte neden eve geldiğini bilmiyordu kocası bir küfür ettiğinde olduğu yerde sıçradı. En iyisi ona görünmemekti. Şimdi ters bir laf söyleyip bütün sinirini üzerine çekmek istemiyordu. Tam parmaklarının ucunda dönüp çıkacaktı adamın "Tutku," diye seslenmesiyle olduğu yerde kaldı.

Savaş telefonu kapatmış ve biraz önceki sinirli halinden tamamen farklı olarak kendisine gülümsemişti.

"Merhaba," dedi Tutku duyduklarını belli etmemeye çalışarak.

"Merhaba, seni almaya geldim."

"Beni almaya mı?"

"Evet, hazırlan anneme gideceğiz. Benim bir toplantım var, o da seninle yemek yemek istiyor."

"Ben hazırım," dedi Tutku gülerek. Kafasında hemen bir plan yaptı. Bu şansı iyi kullanabilirse belki de haplarına kavuşabilirdi.

"Pekala bana bir iki dakika ver bir telefon konuşması daha yapmam gerek."

"Tamam," diyerek odadan çıktı. Merdivenleri koşarak çıkıp, yatak odasına girdi. Hemen üstünü değiştirdi ve Savaş'ı bekletmemek için aşağıya indi. Ayağına kadar gelen bu şansı iyi kullanacaktı. Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayacağı belli olmazdı.

Yarım saat sonra Yılmaz'ın kullandığı arabayla Savaş'ın annesinin evine geldiklerinde birlikte yukarı çıktılar. Tutku mutluluğunu gizlemeyi başaramamıştı. Bu da Savaş'ın gözünden kaçmadı.

"Anneme geldiğin için mi çok mutlusun yoksa dışarı çıktığın için mi?"

"Her ikisi de," dedi Tutku.

Savaş kıza bakarak güldü. "O zaman bunu daha sık yapmalıyız. Yalan söylemiyor olman hoşuma gidiyor."

"Sana yalan söylemeyeceğimi söylemiştim."

"Söylemiştin," diyerek sustu Savaş.

Kapıyı açan kıza gülümsedi ve yanlarına gelen Melike Hanıma baktı.

"Merhaba anne," diyerek kapıdaki kadına sarıldı.

"Hoş geldin kızım."

"Hoş buldum."

Savaş kapıda birbirine sarılan kadınlara bakarak gülümsedi. Hayatındaki iki kadının anlaşması onu mutlu ediyordu.

"Ben gidiyorum anne, akşama görüşürüz."

"Tamam geç kalma," diyen Melike hanım oğlunu öperek yolcu etti.

İki kadın içeri girdiklerinde bir süre sohbet ettiler. Tutku bir an önce dışarı çıkmak için acele ederken Seher'in "yemek hazır" sözüyle içindeki umutlarda söndü. Halbuki yemek deyince dışarıda yiyeceklerini sanmıştı ve bir bahane bularak eczaneye gideceğini düşünmüştü. Şimdi bütün umutları kendi gibi bir batağa saplanmıştı ve debelendikçe daha da çok batıyordu. Ne yapacağını bilmediği bir hayatın içine hapsolmuş gibi hissediyordu ve duvarlar daraldıkça yaşama isteği de o denli azalıyordu.

Masada sessizce yemeklerini yiyen kayınvalide ve geline bakan Seher bu sessizliğe daha fazla katlanamayacağını anladığında onları yalnız bırakmaya karar verdi.

"Ben dışarıya çıkıyorum hanımım, reçeteyi de aldım," diyerek onların yanına geldi.

"Tamam kızım."

Tutku reçete lafını duyduğunda başını kaldırıp Seher'e baktı. O anda düşündüğü sadece bu fırsatı değerlendirmekti.

"Şey benimde bir ilaç almam gerekiyor, adını yazsam bana da alır mısın?"

"Tabi Tutku Hanım."

"Teşekkür ederim," diyerek yerinden kalkan kız bir kağıda hapın adını yazdı ve Seher'e verdi. Tek tesellisi Seher'in az bildiği Almancasıydı. Gerçi bu saatten sonra artık Seher'in onu anlayacağı çok da umurunda değildi. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Zaten alamadığı taktirde her gece kocasıyla sevişen bir kadının hamile kalması kaçınılmazdı.

Seher gittikten sonra bir süre daha yemeklerini yemeğe devam ettiler ve Tutku her ikisine de kahve yapmak için mutfağa gitti.

Melike hanım kızın arkasından bakarak gülümsedi. Bu sefer onu daha farklı görmüştü. Daha neşeli ve konuşkandı. Kapıda

oğluna da bakmış ve aralarında düzelme olduğunu anlamıştı. Birbirlerine alışıyorlardı ve şimdilik bu iyi bir başlangıçtı.

Tutku ise kahveleri yaparken Savaş'ın annesini sevdiğini düşünüyor ve fazla görüşmeseler de onunla geçirdiği zamanlardan keyif alıyordu. İnsanın bir annesinin olması ne kadar güzel, diye düşündü. Kahveleri yapıp içeri girdiğinde kayınvalidesine kahveyi ikram etti ve kendininkini de alarak karşısına oturdu.

Melike hanım gülerek kendisine bakan kıza oda gülümsedi. "Yarın alışveriş yapacağım bana eşlik eder misin?"

"Tabi çok isterim."

"O zaman seni alırım, oradan gideriz."

"Tamam," dedi Tutku gülerek.

"Bir ay sonra Türkiye ye gideceğim," dedi Melike hanım kıza bakarak.

"Ne kadar güzel, keşke bende gelebilsem."

"Gelmek istersen konuşalım Savaş'la."

"İzin verir mi?"

"Benimle geleceksin, neden vermesin?"

"Gerçekten çok sevinirim benim için de değişiklik olur. Konuşur musunuz?" dedi hevesle.

"Tabi ki güzel kızım. Bodrum'da bir evi var Savaş'ın. Oraya gideriz."

Tutku bir süre bir şey demeden düşündü. Her şeyin başlangıcı orasıydı. Şu anda onları yapmasaydı acaba başka türlü bir evliliğim olabilir miydi diye düşündü. Sonrada aklına gelen düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Savaş'tan nefret ediyordu ve başka türlü olsa bile o adamı sevebileceğini sanmıyordu.

Bir saat sonra Seher geldiğinde Tutku kendisine uzatılan kutuyu alarak hemen çantasına attı. Başarmıştı, hala inanamıyordu ama başarmıştı ve bu kendisine otuz gün daha kazandırmıştı. Eğer Savaş izin verirse ve Türkiye'ye giderse oradan alabilirdi. Kendini önemli bir şey başaran biri gibi görüp gülümsedi.

İçinden o beklediğin çocuğa kavuşman gecikti Savaş bey, diye geçirdi ve mutlu bir yüzle kayınvalidesine baktı.

Akşam olduğunda Tutku, Melike hanımın Bodrum seyahatinden oğluna söz etmesini beklese de bir süre sonra eve gitmek için kalktıklarında hiçbir şey konuşulmamış olması moralini bozmuştu. Kadın fikir değiştirmişti herhâlde. Arabada kocasının yanında otururken konuyu açıp açmamayı düşünmüştü, ama sonra vazgeçti. Belki de kadın oğlunun hayır deme olasılığına karşı onun yanında söylemek istememiş olabilirdi. Nasılsa vakit vardı, şimdi gitmeye istekli olduğunu anlarsa izin vermeyebilirdi.

Eve geldiklerinde havanın güzel olmasını fırsat bilen Tutku, terasa doğru gidip tam kapıları açacağı sırada kocasına bakarak,"Köpekler bağlı mıdır?"diye sordu.

"Bu saatte sanmam."

Savaş, hayal kırıklığı içinde teras kapılarından uzaklaşan Tutku'yu gördüğünde, onun yanına giderek ellerini omuzlarına koydu.

"Gel benimle" diyerek onun elini tuttu.

"Köpekler bağlı değilse çıkamam,"

"Benim yanımda güvendesin. Hava içerde oturmayacak kadar güzel, hadi gel."

"Canım istemiyor."

"Hadi, biraz önce kapıları açmak üzereydin."

Tutku başka bahane bulamadığı için adamın kendisini terasa çıkarmasına bir şey diyemedi. Kapıları açtıkları anda köpeklerden biri hemen yanı başlarında bitmişti.

"Otur," diyen komuta hemen uyan köpek olduğu yerde oturmuştu. Tutku köpekten en uzak mesafedeki kanepeye doğru giderek oturdu. Savaş'ın elini bırakmasıyla diğer eliyle adamı tuttu.

"Şey yanımda oturur musun?" diyerek gülümsedi.

"Memnuniyetle," diyerek sırıttı Savaş.

Tutku her ne kadar sinir olsa da kabul etmeliydi ki kocası güldüğünde gerçekten de çok yakışıklı bir adam oluyordu ama

o kadar az gülüyordu ki. Gerçi çok gülse ona aşık mı olacaktı? Düşüncesinin saçmalığına kendi bile şaşırdı.

Bir süre kanepede yan yana ve el ele oturdular.

"Nasıl geçti bugün?"

"Güzeldi, anneni seviyorum."

"Evet, senin derdin oğluyla."

Tutku bir şey demedi. İçeri girmek istemiyordu ve ağzından çıkacak kelimenin nasıl olacağını bilmediği içinde sessiz kalmaya devam etti. Sonra da bu sessizlik ona fazla geldi.

"Yarın annenle alışverişe gideceğim."

Savaş bir kaşını kaldırıp kıza bakınca, Tutku yanlış bir şey mi dediğini düşündü.

"Vaktim olsaydı bende gelirdim ama yarın önemli işlerim var. Senin için değişiklik olur."

Tutku gülerek ona baktı. "Evet, değişiklik olacak."

"Kendine de bir şeyler al."

"Gerek yok, her şeyim var."

"Sen bilirsin."

Savaş kızın elini bırakmış ve kolunu onun omzuna doğru getirmişti. Diğer iki köpekte yanlarına geldiğinde Tutku adama biraz daha sokuldu.

"Bana yanaşman için arada köpekleri kullanmalıyım herhalde," diyerek güldü Savaş. Tutku'nun yanında gerildiğini hissettiğinde ne kadar kötü bir cümle kullandığını anlamış oldu. Kızın korkularını hatırlatmıştı ve dişlerini sıkarak böyle bir şey dediğine pişman oldu.

"Sakın böyle bir şey yapma, üvey annem beni..." diyerek sustu. Tutku neredeyse hayatına ilişkin en kötü kabusunu adama anlatacaktı.

Savaş ise karısının kendisine koz vermemek için sustuğunu anladı. Bir bilseydi hayatına dair her şeyi bildiğini. Onu üzmemek için gerçekten gayret sarf ediyordu ama bazen Tutku'nun

söylediği bir kelime ya da cümle, ya da nefret dolu bir bakışı sinirlerini geriyordu ve o zaman onun canını yakmak istiyordu. Eli karısının ipeksi saçlarını okşarken ve ona bu kadar yakın otururken bu kadınla ne yapacağını hala bilmiyordu. Zaman geçiyordu ve Tutku'da hamilelik belirtileri de yoktu. Annesi için zaman daralıyordu ve kadının en çok istediği şeyi ona verememek Savaş'ı deli ediyordu. Aslında Tutku'nun hamile kalmasını gerçekten çok istiyordu. Belki bir çocuk Tutku'yu bu eve daha çok bağlardı. Sevgisini verebileceği ya da gösterebileceği bir çocuk olursa kendisine bu kadar nefretle bakmazdı belki o zaman. Onu bırakmayacağını belki anlardı Tutku. Bu kıza karşı içinde adlandıramadığı hislerle ne yapacağını bilmezken, şimdi kendisine bu kadar sokulmuş bir kızı üzmemek için ne yapması gerektiğini de bilmiyordu.

"Annen Türkiye'ye gidecekmiş," dedi Tutku sessizliğe daha fazla dayanamayarak.

Bunun üzerine Savaş düşüncelerden sıyrıldı ve karısına baktı. "Evet, bir ay sonra."

"Doktoru ne diyor?"

"Gidebilir, dedi. Bu son kontrollerinde de onu daha iyi gördü."

"Şey..." diyerek sustu. Söyleyip söylememeye tereddüt ediyordu.

Ama evlendiklerinden beri ilk defa kocası bu kadar yumuşak ve ortamda oldukça romantikti. Elini saçlarında hissetmesi hoşuna gitmişti. Onun sert ve kaslı göğsüne dayanmış ve erkeksi kokusu burun deliklerine dolarken kızdırmak istemiyordu.

Savaş ise karısının saçlarını okşarken onun daha da kendine sokulmasına memnun olmuştu. Her an tetikte bekleyen kızın şimdi kendiliğinden bu kadar yakın oturması hoşuna gitmişti. Hoş bunda köpeklerin payı çok büyük olmasına rağmen yine de içeri girmemiş ve ona daha çok yaklaşmıştı. Ortamın romantikliği hoşuna gitmişti. Onu kızdırmak en son istediği şeydi ama ne diyeceğini de merak ettiği için daha fazla dayanamadı.

"Ne söyleyecektin?" dedi ona gülümseyerek.

Tutku kısa bir an bekledi ve sonra, "Önemli değil," diyerek o da gülümsedi.

"Hadi hevesle başladın bitir o zaman."

Tutku sonunda, "Bende annenle gidebilir miyim Türkiye'ye,"dedi.

"Gitmek mi istiyorsun?" diyerek Tutku'nun hevesli gözlerine baktı.

"Evet, annen davet etti."

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Tutku bunun hayır anlamına geldiğini biliyordu. Keşke söylemeseydim diye düşündü. Ondan bir şey istemek ağrına gidiyordu.

Savaş ise Tutku'nun böyle bir şey diyeceğini tahmin etmemişti. Aslında o da gitmek istiyordu. Havalar çok güzeldi ve şimdi Bodrum'un tam mevsimiydi. İşleri bir süre bekleyebilirdi. Şöminenin önünde müziksiz dans eden kızı özlemişti. Üstelik her şeyin başladığı yerde belki yeniden, bu sefer doğru başlayabilirlerdi.

"Tamam. O zaman istersen bizde gidebiliriz. İşlere bir bakayım."

"Gidebilir miyim gerçekten?" diyerek başını adamın göğsünden kaldırdı ve ondan biraz uzaklaştı. Sonra adamın biz dediğini anladı. Ne yani Savaş'ta mı orada olacaktı? Onun amacı yalnız gitmekti, Savaş'ta geldikten sonra orada olmasın ne anlamı vardı? Yine de değişik bir mekân her gün oturduğu bu evden iyi gelebilirdi.

Savaş kendisine gülerek bakan kıza bakarak o da gülümsedi. Onun bir gülüşü bile şu anda içinde ne kadar sıkıntı varsa yok etmişti. Büyülenmiş gibi karşısında gülen kıza bakıyor ve onu mutlu etmenin aslında ne kadar kolay olduğunu görüyordu. Sonunda kendisinden hala cevap bekleyen kızı daha fazla bekletmemek için.

"Evet," diye fısıldadı.

Tutku'nun yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Teşekkür ederim, bu evden gerçekten nefret etmeye başlamıştım," dedi ve ne dediğini anladığı anda da sustu.

Savaş'ın yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Elini saçlarından çekti ve onun yüzüne doğru getirdi. Tutku içinden kendisine küfür etmekle meşguldü, yine çenesini tutamamış ve adamı kızdırmıştı. Şimdi vazgeçtiğini söylerse ne yapacağını bilmiyordu.

"Sadece benden nefret ettiğini sanıyordum, buradan da nefret ettiğini bilmiyordum," dedi karısının yanağını okşarken.

Onun bu davranışı bir an Tutku'ya ne söylemesi gerektiğini unutturdu. "Şey... Sürekli evin içinde kaldığım için çok sıkıldım. Öyle demek istemedim."

"Pekala o zaman bu kadar evin içinde kalma."

"Yani," diyerek sustu Tutku. Gözlerini adamın gözlerine dikti. Bu bir oyun muydu yoksa gerçekten buna izin verecek miydi? Yüzünde alay ettiğine dair bir işaret aradı ama bulamadı. Çekinerek, "Yani, istediğim zaman dışarı çıkabilir miyim?" diye devam etti.

"Evet, şimdiye kadar da çıkabilirdin."

"Ama, izinsiz bahçeye bile çıkamayacağımı söyledin."

"Yine aynı şeyi söylüyorum, izinsiz bahçeye bile çıkamazsın."

"Biraz önce istediğin zaman çıkabilirsin dedin," diyerek sustu. Kafası karışmıştı. Bu adam ne dediğini bilmeyen, dengesizin biriydi. Ona inandığına inanamıyordu. Kendisiyle alay etmesine daha fazla dayanamayacaktı. Bu kadardı, bu adamla medeni konuşmak ancak bu kadar olabiliyordu. Ondan biraz daha uzaklaştı ve tam yerinden kalkacağı sırada Savaş onu tutarak yerinden kalkmasına engel oldu.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek karısına doğru biraz daha yaklaştı. O sıcacık kahverengilere bakıp "Tutku," dedi fısıldayarak. Bir süre bekledi.

"Tutku, izinsiz dışarı çıkmanı istemiyorum. Benim çok düş-

manım var. Başına bir şey gelsin istemem. Sadece nereye gitmek istersen gidebilirsin ama yanında Yılmaz olması koşuluyla."

"Yani korumayla dolaşacağım öyle mi?"

"Evet."

"Bunu kabul etmeyeceğim, o zaman istediğim zaman dışarı çıkmanın ne anlamı var."

"Bu senin güvenliğin için gerekli, basit bir tedbir sadece."

"İstemiyorum. Hem benim hiç düşmanım yok."

"Biraz önce buradan nefret ettiğini söyledin."

"Evet nefret ediyorum ama dibimde birisi ile dolaşmayı da seveceğimi sanmıyorum."

"Tamam, o zaman sen bilirsin, evde kalmaya devam edersin."

Ayağına kadar gelen bu fırsatı kaçırmak üzere olduğunu anladığı anda Tutku başını kaldırıp adamamın gülen gözlerinin içine baktı. Böyle bir fırsatı reddederse bir daha bunu ondan istemeyeceğini biliyordu.

"Tamam denemek istiyorum," dedi gülümseyerek.

Savaş karşısında gülen kızın ne kadar güzel olduğunu bir kez daha düşündü. Elinin biri hala Tutku'nun yanağını tutuyordu ve diğer elini de kaldırarak diğer yanağına koydu ve gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan ona doğru yaklaştı ve dudaklarını öpmeye başladı. Tutku önce tepkisiz kalsa da sonra onu ele geçiren duygulara tepkisiz kalamadı ve adamın öpücüğüne karşılık vermeye başladı. Karısının tepkisi Savaş'ı daha da ateşlemişti, yumuşak başlayan öpüşme şehvetli bir hal almaya başladığında daha fazla dayanamadı. Kızı bırakarak ayağa kalktı ve onu kucağına alarak içeriye girdi. Tutku çoktan kendisini adamın ateşli öpücüklerine kaptırmıştı. Evliliğinin en güzel tarafı buydu. O da kollarında olduğu adamı istiyordu. Önceleri ne kadar karşı çıkarsa çıksın adamın ona yaptıklarından zevk alıyordu ve artık kaçamayacağını anladığı andan beri, o da bu zevke ayak uydurmaya çalışıyordu. Sonunda o kocasıydı, her ne kadar nefret etse de yaşadıkları tutku çok güzeldi.

Kalbim ve ruhum sevmiyorsa bir adamı
Bedenim o adamla bir olamazdı
Belki görebilirdim içimdeki sevgiyi
İçimi yakıp kavuran nefret olmasaydı...

16

Sabah uyandığında yine yanında kimse yoktu. Üstelik bu sabah erkenden kalkmıştı ve günlerden Pazar'dı. Pazar günü bile kocasının nerede olduğunu bilmiyordu. Çok da umursamıyordu. Savaş'ın hayatında başka biri olmadığına emindi. Hem olsa ne olur, diye düşündü. Yine de bu düşünce onu rahatsız etti. Bir an sevgilisi ne oldu, diye merak etti. O günden sonra kadını bir daha görmemişti ama bunu kocasına sormak istemiyordu.

Gerinerek biraz daha yatakta oyalandı ve sonunda tekrar uyuyamayacağına karar vererek yataktan çıktı. Perdeleri açarak odaya dolan güneş ışıklarına baktı. Hava çok güzeldi. Belki bugün biraz havuza girebilirdi. Aşağıda köpekleri gördüğünde yine gerildi. Bu korkunun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Eğer bu evde bu hayvanlarla yaşayacaksa bir şekilde onlara alışması gerekiyordu. Arkasını dönerek banyoya doğru gitti. Kapıyı açtığı anda duşun altında kendisine arkası dönük kocasını gördü. Savaş geldiğini fark etmemişti ve bir süre adamın kaslı vücuduna baktı. Tam arkasını dönmüştü ki "Beni mi seyrediyorsun?" diyen Savaş'ın sesini duyduğu anda olduğu yerde kaldı.

"Tabi ki hayır, burada olduğunu bile bilmiyordum."

"Gelmek ister misin?"

"Hayır."

"Hadi utanmana gerek yok."

"Utanmıyorum, ama seninle birlikte banyo yapmayacağım," diyerek adama bakmadan dışarı çıktı.

Gece yaptıklarının bir açıklaması olabilirdi ama gündüz vakti onunla sevişmeyecekti. İlk defa bir Pazar gününü birlikte geçirecekler gibi duruyordu. Yatağı topladı, Savaş beline bir havlu sarmış içeri girmişti. Tutku ona bakmadan banyoya doğru hareketlendi ve tam yanından geçerken adam kolundan yakaladı.

"Bırak beni."

Savaş karısının beline sarılarak onu kendine doğru çekti. Dudakları kulağına doğru hareket etti ve kısık sesi ile "Sabahları sevişmenin ne kadar güzel olduğunu sana göstermemi ister misin?" dedi.

Tutku kızardığını hissetti. Gözlerini adama doğru kaydırdı. Islak saçları, hafif tıraşlı yüzü ve gülen gözleriyle o kadar yakışıklı duruyordu ki. Sanki başka birine bakıyor gibiydi. Bu her zaman sinirle bakan soğuk ve duygusuz adam değildi. Bu sanki karısını seven ve onunla birlikte olmaktan mutluluk duyan bir adama benziyordu. Ama Tutku biliyordu kendisini sevmediğini, Savaş'ın sevdiği tek şey onunla sevişmekti. Üstelik Tutku için de bu geçerliydi, o da sevmiyordu. Belki sürekli böyle olsa sever miyim, diye düşündü ama yine de sevmezdi. Zorla evlendirildiği birini sevmek istemiyordu. Ona sadece vücudunu açmıştı, asla kalbine sahip olamayacaktı. O da dudaklarını kocasının kulağına doğru götürdü ve kısık sesle, "Tabi ki hayır," dedi.

"Neden?"

"İstemiyorum."

"Emin misin?"

"Tabi ki eminim, bırakır mısın duş almalıyım," diyerek kendini çekmeye çalıştı.

"Bırakmak istemezsem ne olur?"

"Zorla mı yapacaksın?"

"Sanmıyorum, öpmeye başlayınca hemen kollarımda eriyorsun," dedi gülerek.

"Belki seksi seviyorum ve ne yazık ki senden başka kimse yok."

Savaş karısından bunları duyduğunda yüzündeki tebessümün donduğunu hissetti. Bir kere daha kollarındaki kızın kendisine denk gelmediği anda herhangi biriyle yatacağını hatırladı. Karısının gözünde hiçbir özel yeri yoktu ve kız bunu hatırlatmaktan adeta zevk alıyordu. Şu anda kendisine dik dik bakan bu kadını parçalara bölmek istiyordu. Karısına daha da yaklaştı ve buz gibi sesiyle, "Bende paramın karşılığını almak istiyorum. Bu da ben ne zaman istersem o zaman sevişeceğiz demek," diyerek karısının dudaklarını sert bir şekilde öpmeye başladı. Kızın canını yaktığının farkındaydı, ama o kadar sinirliydi ki eğer şu anda onu öpüyor olmasaydı o güzelim boynunu kırmıştı.

Tutku, cezalandırır gibi kocasının öpücüklerine alışkındı ama bu sefer gerçekten de canı yanmıştı. Olanca kuvvetiyle adamı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı. Savaş onu bıraktığında hırsla kendinden uzağa itti. Tutku'nun parmakları istemsizce dudaklarına doğru gitti.

"Ben ne zaman istersem, o zaman Tutku hanım. Bu evlilikte senin söz söyleme hakkın yok. Sen parayla satın aldığım bir eşyadan farklı değilsin. Şimdi başladığım işi bitirmeden defol gözümün önünden."

Tutku arkasını dönerek banyoya girdi ve kapıyı kilitleyip bir süre kapıya dayanarak durdu. Savaş ne olduğunu yüzüne haykırmıştı.

Parayla satın alman bir maldı o.

Bu evdeki değeri bu kadardı. Bundan daha fazlası değil! Gözlerinden akan yaşları engellemek istemiyordu. Şimdiye kadar tek bir şeye dikkat etmişti; adamın karşısında ağlamamaya. Bu güne kadar da bunu başarmıştı. Ona aciz Tutku'yu göstermeyecekti. O güçlüydü, genç yaşına rağmen nelere katlanmıştı şimdi ki duruma da katlanabilirdi. Hiç kimse Tutku Aktaş'a istemediği bir şeyi yaptıramayacaktı. Buna kocası olacak içerdeki zorbada dahildi.

Uzun bir süre kapıya dayalı gözyaşları bitene kadar ağladı ve sonra da duşu açarak içine girdi. Şu anda tek istediği dışarı çıkana kadar Savaş'ın çekip gitmesiydi.

Savaş ise karısından duyduğu cümleyle burnundan soluyordu. Bu kadına neden tahammül ettiğini kendi kendine sormasına rağmen vereceği bir cevabı hala yoktu. Sadece yatakta iyiydi o kadar. Onunla sevişmekten büyük bir zevk alıyordu. Ama biliyordu bitecekti, o da herhangi birisi olacaktı. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Şu anda ona karşı olan aşırı isteği gün gelecek olmayacaktı, bundan emindi. Sadece annesini mutlu etmek istiyordu ve şimdiye kadar hamile kalmadığına göre bir sorun olmalıydı. Hamile kalıp çocuğu doğurduğu an hayatından çıkıp gidebilirdi. Aklı başında hiçbir adam sivri dilli bir cadıyla evli olmak istemezdi.

Hızla üstünü giyindi ve aşağıya indiğinde Yılmaz'ı evdeki Emine ile konuşurken gördü. Bunların arasında kendinin bilmediği bir şey mi var, diye düşündü. Ama sonra Yılmaz'ın birini hayatına sokmayacak kadar acılı olduğunu hatırlayıp bunun olmayacağına karar verdi.

"Günaydın," dedi yanlarına geldiği ikilinin.

"Günaydın Savaş bey, kahvaltı hazır efendim."

"Canım istemiyor Emine, dışarı çıkacağım. Gel benimle Yılmaz," diyerek kapıya doğru gitti.

"Tamam, nereye gidiyoruz."

"Kahvaltı yapmaya."

Dışarı çıktıklarında Yılmaz, Savaş'ın sinirli olduğunu anlamıştı.

"Kahvaltı hazırlanmış, burada yapsaydık ya."

"Çok istiyorsan sen yap, ama ben burada biraz daha kalırsam karım elimde kalacak," diyerek arabanın şoför koltuğuna oturdu. Yılmaz'da onu bırakamayacağı için yanına oturdu. Araba hızla ha-

reket ederek bahçeden çıktı. Bir süre sabahın erken saatinde trafiğin olmadığı yolda gittiler. Sonra da Elbe nehrinin kıyısında bir restauranta durdular. Her ikisi de arabaya bindikleri andan beri konuşmamışlardı.

Masaya oturduklarında Savaş karşısındaki adama bakarak üzgün bir sesle, "Benden ölesiye nefret ediyor," dedi.

"Kim?"

"Karım."

"Senin de onu sevdiğin pek söylenemez."

"Evlendiğim güne lanet ediyorum. Nasıl böyle bir şey yaptım hala anlayabilmiş değilim," dedi elindeki peçeteyi masaya bırakarak.

"Bir amacın vardı. Anneni mutlu etmek istiyordun. Ama evlilik böyle bir şey, her zaman güllük gülistanlık olmuyor, kavgalar evliliğin tuzu biberi. Ona da biraz zaman ver. Sonunda anlaşacak bir nokta bulacaksınız."

"Ne saçmalıyorsun Yılmaz?" diyerek sinirle sordu.

"Evliliği anlatıyorum."

"Anlatma. Bu evlilik anlatılacak kadar normal bir evlilik değil, ama olması için çabaladıkça daha da anormal olmaya başladı."

"Ona sert davranıyorsun?"

"Zaman zaman öyle, ama hakkındaki gerçekleri bildiğimden beri elimden geleni yapıyorum. Her defasında geri itiyor."

"Hani her şeyi bilerek evlenmişti."

"Turan denen adamın yalanına inanacak kadar geri zekalıyım. Haklıydın, kızı evlenmeden görmem, kendim konuşmam lâzımdı. Evlendiğim gün anladım hiçbir şeyden haberinin olmadığını."

"Nasıl yani? Normal bir evlilik yaptığını mı sanıyor?"

"Hayır," dedi gözleri dalarak. Sonra da karşısındaki adama bakarak, "Satın alındığını sanıyor. Turan bana yalan söylediği gibi ona da söylemiş. Kapana kısılmış gibi davranıyor. Beni

sinirlendiği zamanlarda bende bunu hatırlatıyorum. Kısır bir döngünün içinde dönüp duruyoruz," dedi parmaklarını saçlarından geçirerek.

"Ben yine de biraz zamana bırak diyorum. Üzerine fazla gitme."

"Birde bundan sonra Tutku'nun yanında olmanı istiyorum."

"Nasıl yani?"

"Dün akşam evden nefret ettiğini söyledi. Benden ettiğini zaten biliyordum ama evi sevdiğini sanıyordum. Biraz dışarıya çıksın, onun yanında olmanı istiyorum."

"Onun korumalığını mı yapacağım?"

"Evet."

"Hani öldürmek istiyordun?"

"En azından ben öldüreyim, başkaları değil."

"Bu kızla ne alıp veremediğin var anlamış değilim. Peşimizden Bodrum'a geldiği için mi kızgınsın?"

"Yılmaz o kızı evlenene kadar görmemiştim bile. Onun evleneceğim kız olduğunu bile bilmiyordum."

"Eee."

"Uzun hikâye," diyerek sustu.

Bundan sonra konuşmayacağını biliyordu Yılmaz. O da bu konu üstünde durmayacaktı. Bunların arasında ne olmuşsa Bodrum'da olmuştu ve artık karı koca olduklarına göre bu onlara özel kalmalıydı.

Kahvaltıyı yaptıktan sonra uzun bir süre daha aynı yerde oturdular. Geldikleri gibi giderken de oldukça sessizdiler. Eve geldiklerinde Savaş hiçbir şey demeden içeriye girdi. Arkasından da Yılmaz.

Doğruca yatak odasına çıkan Savaş kapıyı açtığı anda yatakta yatan karısını gördü. Üstünde bornoz, kafasında bir havlu ile yatakta yatıyordu. Banyodan çıktığından beri aşağıya inmediğini anlamıştı. Saat neredeyse ikiye geliyordu. Yatağın kenarına oturarak bir süre uyuyan karısına baktı. O kadar masum ve güzeldi

ki tabii aynı zamanda sivri dilli... Masumluğu uyanana kadardı. Uyandığında tam bir cadı oluyor ve canını yakmayı beceriyordu. Üstelik kendisinden bu kadar korkarken, bir de korkmasa neler yapacağını düşünmek bile istemedi.

Tutku gözlerini açtığında kendisini seyreden kocasını gördüğü anda irkildi ve hemen toparlandı. Banyoda o kadar çok ağlamıştı ki çıktığında kendini bitkin hissetmiş ve yatağa uzanmıştı. Bu saatte kadar uyuduğuna inanamıyordu. Yataktan aniden kalkınca birden başı döndü. Olduğu yerde hafif sallanınca Savaş karısının yanına gelerek onu tuttu. Bir an birbirlerinin gözlerine takılı kaldılar. Gözlerini ilk kaçıran Tutku oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Savaş, sesi olabildiğince sakindi.

"Aniden kalkınca başım döndü."

"Kahvaltı yapmadın değil mi?"

"Hayır."

Gözleri tekrar birleştiğinde her ikisi de kabul etmekte zorlansa da sevgi tohumu yüreklerinde çatlamıştı ve yeşereceği bir yer arıyordu. O yeri bulduğu anda kök salmaya başlayacaktı.

Savaş karşısındaki kıza biraz daha baktı. Anlaşabilecekleri ortak bir yol arıyordu ama bulamıyordu. Her ikisi de neden evlendiklerinin farkındaydı ve bu evlilik ikisinden birinin sonu olacak gibi duruyordu. Ona bakarken içinden geçen onu serbest bırakmaktı. Her geçen gün burada mutsuz olduğunu bilerek bu evliliği sürdürmek istemiyordu. Üstelik annesinin beklediği bebekte ortalarda olmadığına göre herkes kendi yoluna gitmeli ve tüm bu yaşananları unutmalıydı. Doğrusu buydu ama asıl sorun, onu bu kadar isterken ve ona duyduğu arzu bu kadar yoğunken onu bırakmak istememesiydi.

"Hadi giyin ve aşağıya gel, bir şeyler yemen lazım," diyerek kızın önünden çekildi.

Tutku giyinmek için odaya girdiğinde o da usulca yatak odasından çıkmıştı.

Sen içindeki nefreti savurdun
Ben içimdeki katili susturdum
Sen titreye titreye uzaklaşırken
Ben her yağmur damlasına seni koydum

17

Birkaç hafta sonra Tutku, Yılmaz ile birlikte gitmeyi kabul ettiğinden beri her yere gider olmuştu. Keşke bunu aylar öncesinden deseydim, diye düşündü. Bu kadar evde kendini hapis hissetmeyecekti. Artık özlemle beklediği telefona da kavuşmuştu. Kavga ettiklerinin ertesi günü Savaş elinde bir telefonla gelmiş ve onu kendisine vermişti. Adam sözünü tutuyordu, uyumlu olduğunda o da uyumlu davranıyordu. Aralarındaki tek anlaşma bu gibiydi.

Kısıtlı olsa da özgürlük ona çok şey getirmişti. Arkadaşları ile buluşuyor ve onlarla güzel zamanlar geçiriyordu. Bu süre-de Bodrum seyahati ne yazık ki gerçekleşmedi. Savaş'ın annesi bir gün önce gitmişti ve bu konu bir daha açılmadığı için de Tutku hiçbir şey dememişti. Bir şeyler diyerek adamı sinir etmekten çekiniyordu. Sonunda istediği özgürlüğü elde etmişti ve Yılmaz'da o kadar kötü biri değildi. Yılmaz'ı tanıdıkça ondan hoşlanmaya bile başlamıştı. Hatta onunla sohbet etmek bile hoşuna gidiyordu. Onun her hareketini Savaş'a söylemesini bile dert etmiyordu. Bazen onunla hiçbir yere gitmeden saatlerce konuşuyordu. İlk başlarda ondan çekindiğini hatırlıyor ama onu tanıdıkça Savaş'a ne kadar bağlı olduğunu görüyordu. Artık abisi ve yengesini de ziyaret etmeye başlamıştı. Bunu Savaş'a dememişti ama Yılmaz'ın oraya gittiğini söylediğini biliyordu. Şimdiye kadar ona gitme demediğine göre onun da söylemesine gerek yoktu.

Hala bu evlilikten kurtulma planları yapıyordu. Bir şekilde adamı boşanmaya razı etmesi gerekiyordu. Yoksa böyle adamlardan kaçmak çözüm değildi. Her gece kocasının kollarında zevkin doruklarına çıkıyor ve sabah uyandığında adamdan nefret etmeye kaldığı yerden yeniden başlıyordu. Biliyordu, yıllar geçse bile bu adamı sevmesi mümkün değildi.

Şimdiye kadar hamile kalmamayı başarmıştı. Son zamanlarda Savaş'la aralarında konuşulan sadece bu konu oluyordu. Onun annesi için ne kadar çok çocuk istediğini biliyordu ama Tutku'nun giderken arkasında bir çocuk bırakmaya niyeti yoktu ve hamile kalmamak için ne gerekiyorsa yapmaya razıydı.

Melike hanımı her gördüğünde doğum kontrol haplarını düşünüyor ve vicdanen rahatsızlık duyuyordu. Kadının sayılı günleri vardı ve en çok istediği şeyi ona vermek istemiyordu. Ama Tutku'nun da yaşadığı gerçekleri, çekilen acıları ve kaybolan yılları vardı. Arkasında kendi gibi olacak bir bebek bırakmak istemeyişinin sayısız sebebi vardı. Bencillik yaptığının farkındaydı ama hayat ona yeteri kadar bencilce davranmıştı. Onun için Savaş'ın bunu bir an önce anlamasını ve annesini mutlu edecek bir başkasını bulmasını diliyor ve bir an önce kendini boşamasını bekliyordu.

Aylar geçtikçe aralarında değişen hiçbir şey olmadı. Her defasında birbirlerine lâf sokmaya devam ediyorlar ve bazen birbirleriyle yüksek sesle kavga ediyorlardı. Tutku ne kadar uyumlu olmaya çalışsa da ona her baktığında kendini satın alan bir adam görüyordu ve bu da ona olan duygularını değiştirmediği gibi ona olan öfkesini ve kinini daha çok büyüyordu. İlk başlardaki Savaş'ın katı tutumu gittikçe yumuşamış ama yine de damarına basıldığı anda korkulacak bir adam olmaya devam etmişti.

Kendisinin yerinde bir başka kız olsaydı bu ihtişama ve zenginliğe adamı sevmeye çalışır ve bu evliliğin getirisini kullanırdı. Ama onun böyle bir niyeti yoktu o ne bu zenginliği ne de Savaş'ı istiyordu. Tek istediği basit ama mutlu yaşantısıydı ve çok sevmesine rağmen mesleğini yapamadığı için de üzülüyordu.

Birkaç gün sonra yağmur yağmasına rağmen evde durmak istemediği için Yılmaz ile birlikte abisine gitti. Ama her zaman neşeli olan ve onu neşelendirmeye çalışan Ebru, bu sefer üzüntülüydü. Evde oturmuş daha birkaç ay önce doğum yapmış yengesinin üzüntüsünü öğrenmeye çalışıyordu.

"Ne-oldu yenge?"

"Bir şey yok deli kız?" dedi Ebru gülerek, ama gülüşündeki burukluk Tutku'nun gözünden kaçmamıştı.

"Hadi, var bir şey benden saklayamazsın. Yine abim mi?"

"Tutku..." diyerek sustu Ebru. Dün gece son zamanlarda iyice içine kapanmış olan kocasını sıkıştırmış ve Savaş'ın Tutku'ya karşı sileceği borcu istediğini öğrenmişti. Üstelik kocası sekiz aydır adama parasını ödüyordu. Bunu Tutku'ya nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Evliliğinin nasıl olduğunu bilmediği gibi... En son evlerine gittikleri günden sonra bir daha oraya gitmemişlerdi. Aradan ancak aylar geçtikten sonra Tutku onları ziyarete gelmiş ve ondan sonra da haftada bir gün uğramaya özen göstermişti.

İki kardeşin arası hala kötüydü ve Tutku hala abisini affetmemişti. Kıza hak veriyordu, hiç kimse bu şekilde evlenmek istemezdi. Şimdi ise kocasından duyduklarını ona söyleyip söylememeye karar veremiyordu.

"Hadi yenge ne oldu?" diye ısrar edince Ebru ağlamaya başladı.

"Bunu sana dediğimi lütfen Turan duymasın," dedi gözyaşlarını silerken.

Tutku yerinden kalkarak yengesinin yanına oturdu. On beş yaşından sonra kendisine ablalık yapan bu kadını çok seviyordu. O olmasaydı o günleri atlatamayacağını biliyordu. Kendi çocuğu gibi onunla ilgilenmiş sevgi ve şefkat göstermişti. On beş yaşındaki yaralı bir kızın vazgeçilmezi olmuştu. Onunla çığlık çığlığa uyandığı o gecelerde birlikte yatar ve özlediği anne şefkatini kendine göstermesini severdi. Şu anda güçlü bir Tutku varsa

bu kadının sayesindeydi. Onun üzülmesine dayanamazdı. Ona sarıldı, bir süre o şekilde kaldılar.

"Bana anlatmanı istiyorum, sorun yine para mı?"

"Öyle sayılır," dedi Ebru burnunu çekerek.

Tutku bunun olacağını tahmin ediyordu. Bir süre sonra abisinin yine bir çıkmaza gireceğini biliyordu. Bu sefer onları kurtaracak Tutku yoktu. Bunun için kocasından asla para istemezdi. Ödemesi gereken bir sürü borcu varken, o borcun üstüne tekrar borç yapmak istemiyordu. Yine de yengesinin üzülmesine dayanamazdı. Onun ellerini tutarak gözlerinin içine baktı.

"Bu konuda nasıl yardım ederim bilmiyorum. Benim bankada evlenmeden önce yaptığım işlerden gelen biraz param var. Ulrick'te iş yaptıkça bana düşeni bankaya yatırıyor, istersen onu çekebilirim yenge, üzülmene dayanamam."

"Senden para istemiyorum."

"Ne o zaman?"

Ebru, ellerini tutan kızın önce ellerine sonra da başını kaldırıp kendisini teselli etmeye çalışan Tutku'nun gözlerinin içine baktı. "Savaş, abinden borcunu ödemesini istemiş."

"Ama," diyerek kadının ellerini bıraktı ve biraz uzaklaştı Tutku "Ama ondan borcunu nasıl ister. Ben bunun için evlenmedim mi?"

"Bilmiyorum, istemiş işte."

"Ama... Hani silecekti? Ne zaman söylemiş bunu?"

"Siz daha bir haftalık evliyken."

"Sekiz ay önce mi istemiş?" diyerek hayretle sordu Tutku.

"Evet."

Tutku hiçbir şey demedi. Diyemedi. O kadar şaşırmıştı ki. Böyle bir şeyin olabilirliği onu sarsmıştı. O zamanlar Savaş'la arası o kadar kötüydü ki yine de böyle bir şey dediğine inanamıyordu. Bu borca karşılık o adamla evliydi. Gözü parmağındaki yüzüğe ilişti. Şu anda bu yüzük parmağında duruyorsa o borcu

ödediği için duruyordu. Şimdiye kadar ona olan borcunu ödediğini sanırken o parayı abiinden istiyordu. Üstelik evlendikleri andan beri.

"Şimdiye kadar ödeme yapmış mı?" diye sordu. Sesi bir fısıltıdan farklı değildi.

"Evet her ay ödeme yapıyormuş. Biraz ödemiş, ama bunu ödemesi yıllar sürer Tutku," diyerek kıza baktı. Sonra da başını önüne eğerek, "Dün ödemesi gereken kısmı ödeyememiş ve onu tehdit etmiş," dedi.

Tutku duyduklarına hala inanamıyordu. Kendini bir kâbusun içinde ne yapacağını bilemez bir durumda hissediyordu.

"Savaş mı?"

Ebru başını sallamakla yetinmişti. Konuşacak kelimeleri bulamıyordu.

Tutku tekrar yengesinin yanına gelerek oturdu. Onun ellerini tutarak,"Merak etme, onunla konuşacağım," dedi.

"Hayır Tutku, konuşma. Adam tehlikeli ve bizim yüzümüzden sana zarar gelmesini istemem."

"Ben zaten yeteri kadar zarar gördüm. Ama bir anlaşma vardı ve şimdi o ona uymuyorsa bende uymak zorunda değilim."

"Tutku."

"Bunu bana dediğini abime söyleme, bir yolunu bulacağım yenge, merak etme."

"Şu anda abinin işleri fena değil Tutku, gelen parayı ona veriyor. Sadece son yaptığı işten hemen parasını alamadı ve geciktirdi. Ben sadece... Sadece..." diyerek ağlamaya başladı Ebru. "Ben sadece ona zarar vermesinden korkuyorum," diyebildi gözyaşları içinde.

Tutku duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Aylardır abisi adama olan borcunu ödüyor ve kendisi de yatarak onunla borcunu ödemeye çalışıyordu. Tüm bunlar birden midesinin bulanmasına neden oldu. Nefret ettiği adamdan şimdi ölümüne

nefret ediyordu ve bunun hesabını ona soracaktı. Onunla bir gün bile fazladan kalmak istemiyordu. Bir an önce onunla yüzleşmeli ve bunun hesabını sormalıydı. Koltukta duran çantasını ve kabanını alarak kapıya doğru gitti. Yengesine baktı ve hiçbir şey demeden kapıyı açarak çıktı.

Kapıya dayanmış bir şekilde öylece apartman boşluğunda dikildi. Artık tek bir şeyden emindi, o evde bir gün bile kalmaya tahammül etmeyecekti.

Kararlı adımlarla merdivenleri indi ve kendisini bekleyen arabaya binerek Yılmaz'a eve gideceğini söyledi. Dışarıda yağan yağmurun bile farkında değildi. Eve gelir gelmez doğruca odasına çıktı. Dolapta duran valizlere baktı ve hırsla hepsini yerinden çıkararak askılardaki elbiselerini doldurmaya başladı. Madem parası ödeniyordu, ona hiçbir borcu yoktu. Artık onun malı değildi! Her şeyini valizlere doldurduğunda sakinleşeceğine daha da sinirlenmişti. O gelmeden gitmeyecekti. Yüzüne karşı ne hissettiğini söylemeden gitmeyecek ve bunca zamandır içinde biriktirdiği her şeyi söyleyip öyle gidecekti.

Saatler sonra hava iyice kararmış ve yağmurda olanca şiddetiyle yağmaya devam etmişti. Bu mevsimde görülmeyecek şekilde yağıyordu. Pencerenin önünde dikilirken titrediğini hissetti. Kollarıyla kendisini sardı dışarısı onu ürkütüyordu. Onca güzel havadan sonra adamı terk etmeye böyle bir havada karar verdiğine inanamıyordu.

Buradan çıktıktan sonra nereye gideceğini bilmiyordu ama artık bu evde bir dakika bile kalamazdı. Duvarlar üstüne geliyordu. Hala parasını istediğine inanamıyordu. Kendini kullanılmış gibi hissetmesinin önüne geçemiyordu.

Savaş hala gelmemişti. Gelseydi doğruca odasına çıkıp üstünü değiştirirdi. Burada daha fazla kalamayacağını anlayıp usulca odadan çıktı. Merdivenleri indiğinde çalışma odasından gelen Savaş'ın sesini duyduğunda eve geldiğini anladı. Aralık olan kapıya doğru gitti ve abisinin adını duyduğunda kapıyı iterek

açtı. Savaş kapıya arkasını dönmüş, çalışma masasının kenarına dayanmış telefonla konuşuyordu. İçeriye girmek için hamle yaptığında duyduğu kelimeler olduğu yerde kalmasını sağladı.

"Biraz dayak yemesinde fayda var anlaşılan dövün," diyen sesi duyduğunda ne yaptığının farkına varmadan geldiğinden haberi olmayan adama doğru gitti.

"Sen aşağılık pisliğin tekisin," diye bağırdı.

Savaş hızla arkasını döndü ve aynı anda Tutku'nun eli adamın yanağında patladı. Tutku ne yaptığının bile farkına varmadan, "O verdiğin emri geri al, inan bana seni öldürürüm," diye bağırdı.

Savaş sakince telefonu kapattı ve öldürücü bakışlarla karısına bakmaya başladı. Tutku o sırada adamın yanağındaki parmak izlerini gördü ve gözleri onun gözleri ile buluştuğunda başının dertte olduğunu anladı. Ama ölse bile umurunda değildi. Bundan sonra dönmek yoktu.

"Borcuna karşılık beni aldın, onu rahat bırak!" diyerek elini tekrar kaldırdı.

Savaş bu sefer hazırlıklıydı Tutku'nun kolunu tutarak sıktı."Bunu sana sakın deneme demiştim," diye tısladı.

"Senden korkmuyorum!"

"Öyle mi?"

"Evet," diye bağırdı Tutku.

Bu saatten sonra artık ondan korkma aşamasını çoktan geçmişti. Şu anda öldürse de umurunda değildi. Adamın sıktığı kolunun acısını bile duymuyordu. Gözleri alev alevdi ve şimdi elinde bir silah olsa hiç düşünmeden bütün kurşunları bu adamın üstüne boşaltmaktan bir an bile tereddüt etmezdi.

"Kendine gel!" diye bütün hiddetiyle bağırdı Savaş.

"Ne yapacaksın, öldürecek misin? Söyle öldürecek misin?" diye çığırından çıkan Tutku, kocasının gözlerinin içine bakıyordu. Bunu söylemenin onda bir etki etmeyeceğini biliyordu. Bu süre içinde adamı tanımıştı. Onu en can alıcı yerinden vurmaya karar verdi.

"Bana her dokunduğunda zaten ölüyorum, fiziksel olarak öldürmen bana koyar mı sanıyorsun? Üzerimde bıraktığın kokunu saatlerce yıkıyorum. Senden nefret ediyorum ve o kadar çok nefret ediyorum ki senin çocuğunu doğurmamak için evlendiğim günden beri doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyerek adama olanca nefretiyle bağırdı.

Savaş duydukları karşısında öylece kendisine nefretle bakan kıza gözünü bile kırpmadan bakıyordu. Söyledikleri beyninde dönüyordu. Şu anda onu öldürmemek için artık hiçbir bahanesi yoktu. Kıza daha da yaklaşarak dişlerinin arasından, "Bunun hesabını ödeyeceksin," dedi.

"Yeteri kadar hesap ödedim," diye bağırdı Tutku adamın gözlerinin içine bakarak. "Hem benden hem de abimden borcunu tahsil edemeyeceksin. Onun kılına zarar verirsen seni yaşatmam. Yemin ediyorum seni yaşatmam!"

"Beni yaşatmayacak kadar kendin yaşamayacaksın," diyerek kızın boğazına yapıştı.

"Bırak beni," dedi Tutku derin bir nefes alarak. "Kanlı ellerinin bana dokunmasını istemiyorum artık. Sen bir katilsin ve asla senin çocuğunu doğurmayacağım. Gerekirse gidip rahmimi aldırırım ama yine de senin çocuğunu doğurmam anladın mı beni?" diyerek adamın gözlerinin içine baktı. Boğazının adamın elinin altında olması bile onu durdurmamıştı. Tekrar ağzını açtı ve nefret dolu bakışlarıyla, "Asla bir katilin çocuğunu doğurmam!" diyerek sustu.

Savaş karşısındaki kıza ifadesizce bakıyordu. Şu anda o narin boğazı elinin altındaydı. Sadece elinin kuvvetini biraz artırması nefessiz kalmasına yeterdi. Sesini sonsuza kadar keserdi. Evlendiği günden beri kendisinden nefret eden ve şimdi nefreti gözlerinden oluk oluk akan kadının söyledikleri, içinde oluşmaya başlayan bütün tohumları sertçe ezmişti. Hamile kalmasını beklediği kadının hamile kalmamak için doğum kontrol hapları kullanması bardağı taşıran son damlaydı. Hiç kimse Savaş Saruhan'ın karşısına geçip bu şekilde konuşmaya cüret edemezdi

ki buna, karısı da dâhildi. Bu kız için elinden geleni yapmaya çalışmıştı.

"O çok sevdiğin abin bir kumarbaz. Anladın mı kumarbaz! O parayı ondan istemeseydim ilk fırsatta gelen parayla kumar oynamaya devam edecekti. Bu sefer satacak bir şeyi de yoktu," diyerek ifadesiz bir suratla hala boğazını tuttuğu kıza baktı.

"Şimdi ona git ve seni yine ilk borçlandığı adama satsın. Çünkü sende bir fahişesin. Önüne gelen adamla yatan bir fahişe hem de! Benimle evlenmen ne yazık ki bunu değiştirmiyor," diyen sesi, içindeki öfkeye rağmen sakin bir buz tabakasıydı ve bu ses Tutku'nun bütün bedenini esir almıştı.

Savaş, eli boğazında kalan kıza hissizce bakıyordu. Bundan sonra asla eskisi gibi olmalarına imkan yoktu. Tüm içlerinde biriktirdiklerini birbirlerinin yüzüne haykırmışlar ve kinlerini kusmuşlardı. Kulaklarında hala kızın söyledikleri yankılanıyordu. Geceleri tutkuyla seviştiği kadın şimdi ondan nefret ettiğini haykırıyordu. Üstelik söylediği kelimeler bir erkeğin kaldırabileceğinin çok üstündeydi. Karısının gözlerindeki nefret görülmeyecek gibi değildi. O gözler ona hiçbir zaman sevgiyle bakmamıştı ve bundan sonra bakmasını beklemek hayal kırıklığından başka bir işe yaramayacaktı.

Tutku ise kafasını toparlayıp Savaş'ın ne dediğini bir türlü algılayamıyordu. Üstelik adamın eli boğazında dururken şu anda tek düşündüğü kendini öldürtmeden bu evden gitmesiydi. Bakmaktan zevk aldığı gözlerine artık bakmak istemiyordu, çünkü o gözlerde artık nefret vardı ve o kadar da güzel durmuyordu.

Savaş yavaşça karısının boğazından elini çekti ve daha sert şekilde kolundan tutarak çıkış kapısına doğru götürdü. Kapının önünde karşılaştıkları Emine'nin şaşkın bakışları arasında kapıyı açarak onu dışarı çıkardı. Şiddetli yağmura aldırmadan üstündeki kısa kollu elbise ile onu merdivenlere doğru itti. Tutku o itmeyle birkaç adım geriledi ve merdivenin başında durdu.

Savaş, gözlerinden şaşkınlık okunan kıza nefretle baktı. "Şimdi defol buradan! Bir daha burada seni görürsem cesedini

bile bulamazlar," diyerek bağırdı ve içeri girerek kapıyı olanca şiddetiyle çarptı.

Tutku kapının çıkardığı sesle olduğu yerde sıçradı. Birkaç dakika sonra iki korumanın gelip kolundan tutarak onu bahçe kapısına kadar yönlendirdiğini bile fark edemeyecek kadar öfkeliydi.

Dökme demir kapılar kapandığında yağmurun altında dikilmeye devam ederek orada bir süre kaldı ve sonra nereye gittiğini bilmeden yürümeye başladı. Gözyaşları yağmura eşlik edercesine yanaklarından süzülürken ne üşüdüğünü hissediyordu ne de iliklerine kadar ıslandığını... Zihninde olan tek şey artık kurtulmuş olduğuydu. Bitmişti. Esaret bitmişti ve artık özgürdü. Artık Savaş denen adam hayatında yoktu.

Peki neden ağlıyordu?

Bunlar mutluluk gözyaşları mıydı? Sevinç çığlıkları mıydı? Bugün onun yeniden doğuş günüydü. Evlendiğinden beri bu evlilikten kurtulmak için elinden geleni yapmıştı ve şimdi her şey bitmişti. O eve geldiği ilk gün gördüğü manzara gerçekleşmişti. Sevgilisini kovduğu gibi kendisini de kapı dışarı etmişti.

"Mutluluktan ağlıyorum," diye bağırdı geceye ve yağmura inat. "Kesinlikle mutluluktan ağlıyorum. Sonunda senden kurtuldum," diye sesinin el verdiği ölçüde bağırdı ve gözlerinden yağmurla yarışırcasına inen yaşlara aldırmadan yürümeye devam etti. Nereye gittiğinin önemi yoktu. Bundan sonra istediği yere gitmekte özgürdü.

Savaş içeri girdiğinde kendisine bakan kadına, "Bu andan itibaren o kadın bu evden içeri adım atmayacak, beni dinlemeyen bu evden defolup gider," diye bağırdı. Mutfağın kapısında dikilen Yılmaz'a bakarak çalışma odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Yılmaz bir süre kendisi gibi şaşkın vaziyette dikilen Emine'ye baktı. Ne olmuştu? Birbirlerine bağırmalarını duymuştu ama kızı evden kovana kadar aralarında geçen neydi? Emine'ye başıyla git işareti yaptı. O da çalışma odasının kapısını açarak içeri girdi.

Masasında oturan Savaş, Yılmaz'ı gördüğü anda hiç kimseyle konuşmak istemediğine karar verdi. Hala bütün sinirleri ayaktaydı ve Yılmaz'a patlamak istemiyordu.

"Konuşmak istemiyorum Yılmaz, beni yalnız bırak," diyerek arkasına yaslandı.

Yılmaz onun söylediğini duymazlıktan gelip masasının karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bu yağmurda ve soğukta onu o şekilde sokağa atamazsın?"

"O bir yılan hem de en zehirlisinden ve şimdi ait olduğu yerde."

Yılmaz, Savaş'ın ses tonunun ne kadar kırılgan ve üzüntülü olduğunu anladı. Savaş karısını kovmuş olabilirdi ama üzüldüğünü görmemek için kör olmak gerekiyordu.

"Yapma Savaş, öyle olmadığını biliyorsun?" dedi ona bakarak.

"İnan bana öyle. Görüntüsüne aldırma."

"O senin karın."

"Aslında hiçbir zaman olmadı."

"Ne oldu?"

"Ne yaparsam yapayım gözlerinden o nefreti silemedim. Bir insan bu kadar nefret dolu nasıl olabilir?"

"Yine de bu yaptığın doğru değildi."

"Çok merak ediyorsan gideceği yere bırak," diyerek masanın üstünde duran telefonu eline aldı.

Yılmaz hiçbir şey demeden yerinden kalktı ve odadan çıkarak üstünü giyindi. Tutku'nun da montunu alarak yağmurdan korunmak için arabaya doğru koştu. Birkaç dakika sonra yağmurun altında yürüyen kızı gördüğünde yanına yaklaşıp durdu ve arabadan çıkarak onun peşinden gitti.

"Tutku!" diye bağırdığında Tutku arkasını dönmeden yürümeye devam etti. Yılmaz adımlarını hızlandırıp kızın önüne geçti ve durdu.

Elindeki montu titremekten dişleri birbirine vuran kıza giydirdi. Tutku'nun elinden tuttu ve onu arabaya doğru yönlendirdi.

Tutku hiç itiraz etmeden arabaya bindi. O kadar çok üşüyordu ki ne konuşacağım bilmiyordu. Dişleri birbirine vuruyordu. Yılmaz arabanın ısıtıcısını açarak içeriyi ısıtmıştı. Yağmurun altında arabada öylece oturuyorlardı. Titremesi geçene kadar bekledi. Gözlerinden akan sessiz yaşlara aldırmadan yanında oturan adam döndü.

"Senin buraya geldiğini biliyor mu?" diye sordu Yılmaz'a bakarak.

"Evet."

"Benim yüzünden başının derde girmesini istemem."

"Merak etme girmez. Nereye gideceksin seni bırakayım."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Tutku. "Ondan mümkün olduğu kadar uzağa ve bir daha yüzünü görmeyecek kadar gidebileceğim neresi varsa oraya," diyerek sustu ve önüne döndü.

Yılmaz hala gözlerinden yaş akan kıza bakıyordu. Her ikisi de bu kadar üzgünken bu ayrılığın nasıl olacağını bilmiyordu.

"Seni abine bırakayım mı?" diyerek kıza bakmaya devam etti.

"Hayır."

"Nereye bırakayım."

"Saat kaç?"

"Dokuz."

"Şey, zahmet olmazsa arkadaşıma bırakır mısın?"

"Tabi ki yolu tarif et yeter."

"Teşekkür ederim. Telefonunu kullanabilir miyim?"

Yılmaz bir şey demeden cebinden çıkardığı telefonu yanında oturan kıza uzattı. Tutku titreyen parmakları ile bir numara çevirdi. Ve birkaç saniye sonra açılan telefona, "Beni misafir eder misin?" diye sordu.

"Tabi ki," dedi karşısındaki.

"Teşekkür ederim, birazdan oradayım," diyerek telefonu kapattı ve adama doğru uzattı. O sırada parmağında parlayan yüzüğe baktı. Onun hiçbir şeyini istemiyordu. Yavaşça parma-

ğından yüzüğü çıkardı. Ondan sonra hiç konuşmadan yola devam ettiler. Hamburg'un merkezinde bir apartmanın önünde durduklarında, kapıda bekleyen adama baktı Yılmaz.

Tutku Yılmaz'ın bakışlarını gördüğü anda, "O arkadaşım Ulrick," dedi.

"Pekala, bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."

"Teşekkür ederim," diyerek adama gülümsedi. Avucunda duran yüzüğü Yılmaz'a doğru uzattı.

"Bunu ona ver."

Yılmaz uzatılan yüzüğe bakarak bir süre durdu ve sonra, "Bunu kendin vermelisin," dedi.

"Bir daha onu görmek istemiyorum. Lütfen Yılmaz al."

"Tutku evlilikte olur böyle şeyler. İkinizin de siniri geçsin oturup konuşursunuz."

"Bizimki normal bir evlilik değildi ve hiç olmaması gerekiyordu. Lütfen," diyerek elinde tuttuğu yüzüğü uzatmaya devam etti.

Yılmaz kızın yüzündeki üzüntüyü görmüştü onu o şekilde daha fazla bekletmemek için yüzüğü alarak cebine koydu. Tutku ona son kez gülümseyip "Söyle ona borcumdan düşsün, değerini öğrendim şimdiye kadar ödediğimle borcumu kapatıyor artık ona hiçbir borcum yok. Seni tanımak güzeldi," dedi ve arabadan indi.

Kapının önündeki adam şemsiyesini açarak kıza doğru yürüdü ve kızın elini tutarak onu apartmandan içeri soktu. Yılmaz bir süre daha aynı yerde bekledikten sonra yavaşça arabayı döndürdü ve geldiği yolu geri gitmeye başladı.

Belki de her şeyin ardında
bir bakış vardır.
Ya da bir söz...
Aşkın başlangıç noktası bilinmez ama
Bitişinin sebepleri
bir bir dökülür ortaya.

18

Savaş bardaktaki son yudumu içtiğinde kafayı iyice bulmuştu. Sonunda kurtulmuştu kendisine düşmanca ve nefretle bakan gözlerden. En başından beri hatanın en büyüğünün kendinde olduğunu biliyordu. Daha onu üzerinde siyah bir elbiseyle gördüğü ilk anda evden çıkıp gitmesi ve bir daha arkasına bakmaması gerektiğini biliyordu. Önüne gelen ilk adamla yatmış bir kadından ona hayır gelmeyeceğini biliyordu. Nefretini bu kadar gösteren birinin ona kadın olmayacağını anlaması gerekiyordu. Bütün suç kendisindeydi. Ama yine de kalmıştı. Yine de o kızın kim olduğunu bile bile onunla evlenmişti. Yaşadığı o büyülü gecenin peşinden gitmiş onu bırakmamıştı. İşte sonuç ortadaydı. Tam bir hayal kırıklığı ve üzüntüden başka eline hiçbir şey geçmemişti. Şimdi masasında pişmanlıkları ile oturuyor ve tüm onunla geçen günleri unutmak istiyordu.

Bardağı dudaklarına getirdiğinde boş olduğunu gördü. Şişeyi eline alarak tekrar doldurdu ve kapı açıldığında içeri giren adama baktı. Yılmaz hiçbir şey demeden Savaş'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bıraktın mı?" dedi Savaş, Yılmaz'ın gözlerine bakarak.

"Evet."

"Nereye gitti, abisine mi?"

"Hayır bir arkadaşına."

"Kimmiş arkadaşı?" diye duygusuzca sordu.

"Ulrick denen çocuk, beraber çalıştığı."

"Hemen sevgilisine mi gitti yani?"

Duydukları onu daha da kızdırmıştı. Elinde tuttuğu bardağı dudaklarına götürüp, bir yudumda içti.

"O sadece arkadaşı Savaş, sevgilisi olmadığını sende biliyorsun."

Savaş hiçbir şey demeden boş bardağı sertçe masaya vurdu. Yılmaz'a bakarak. "Evet, başladığımız noktaya geri geldik,"dedi.

"Ne oldu Savaş? Aranız hiçbir zaman iyi değildi ama bu kadar kötü ne olmuş olabilir ki? Şu havada neden kızı evden kovdun?"

"Çok güzel söyledin, aramız hiçbir zaman iyi değildi. Bundan sonra da iyi olması mümkün değil. Hamile kalmamak için doğum kontrol hapları kullandığını biliyor muydun?"

"Tabi ki hayır"

"Kullanıyormuş. Nasıl fark etmediğimi anlayamıyorum ve o hapları evden dışarı çıkmadığı halde nasıl aldığını. Onu öldürmediğime dua etsin."

Tekrar bardağını doldurmak için elini şişeye attığında Yılmaz elindeki şişeyi çekerek aldı.

"Yeteri kadar içmişsin, hadi yat artık. Yarın ne yapacağına karar verirsin. Biraz ayrılık ikinize de iyi gelebilir."

"Onu hayatımdan sonsuza kadar çıkaracağım ve bir daha asla hatırlamayacağım. İşte buna karar vereceğim".

Yılmaz cebinden çıkardığı yüzüğü masanın üstüne koydu.

"Bunu sana gönderdi," diyerek koltuğundan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Borcundan düşecekmişsin, değerini öğrendiğini borcu kapatacağını söyledi," dedi ve kapıyı açarak dışarı çıktı.

Savaş masada duran yüzüğe baktı. Bunu ona alırken onunla bir ömür boyu mutlu olmak için almıştı. Kuyumcuda yüzüğü gördüğü anda aklına Tutku gelmişti ve onun parmağında ne güzel duracağı... Kız değerini bile öğrenmişti. Bu kadının aklı nasıl çalışıyordu? Sivri dilli cadı, diye düşündü. "O dilini kökünden

sökmediğime şimdi nasıl pişmanım bir bilsen," diyerek yüzüğü masadan aldı.

"Bu dediklerini burnundan fitil fitil getirmez miyim?" diye yüksek sesle konuşup yerinden kalktı. Elinde tuttuğu yüzüğe son kez bakarak onu fırlatıp attı. Sinirle odadan çıktı. "Sonunda senden kurtuldum. Artık özgürlüğümün tadını çıkarmaya başlamalıyım," diye düşünerek son basamağı da çıktı ve odasına girerek kapıyı sertçe kapattı.

Işığı açtığı anda hala karısının kokusunun olduğu boş odaya baktı ve doğruca giyinme odasına gitti. İlk gözüne çarpan şey ortada duran valizler oldu. Sonra da başını çevirip Tutku'nun giysilerinin olduğu yere baktı boştu. Cadı gitmeyi kafasına koymuştu. Ne yaparsa yapsın burada kalmayacaktı demek. "Cehenneme kadar yolun var," diye söylendi. Nihayet odası eskisi gibi olmuştu. Tüm o renkli şeyler ortadan kalktığında eski odası yerine gelmişti burayı böyle seviyordu. Artık onun eşyalarını görmek zorunda değildi.

Üstünü çıkarıp elbiselerini yerine kaldırdı ve banyoya girdiğinde dolabın kapağını açtı ve karısının eşyalarını görmediğinde yüzünde gülümsemeyle aynaya baktı.

"Senden sonsuza kadar kurtuldum, bütün ıvır zıvırını artık görmem gerekmiyor," diyerek kapağı sertçe kapattı. Dolap öyle bir sarsıldı ki dolabın üstündeki ince kese yere düştü. Tezgahın üstündeki keseyi alarak fermuarını çekti ve içinde duran hapları gördü.

"Demek zulan gözümün önündeydi ve ben bunu görmeyecek kadar kördüm. Sana bunu temin edenleri tek tek bulup işkence ederek öldüreceğim," diyerek elindeki keseyi banyonun içine doğru fırlattı.

Duşu açarak bir süre ılık suyun altında bekledi ve sonra da hızlıca bir duş alarak kendini yatağa attı. "Yakında bu odadan kokunda silinecek ve ben eski günlerimin tadını çıkarmaya devam edeceğim" diye söylendi. Bir süre sonra da uykuya daldı.

Tutku üzerine giydiği Ulrick'in eşofmanları ile hala titremeye devam ediyordu. Bedeni ısınmış olabilirdi ama içi üşüyordu. Geldiğinde bütün her şeyi arkadaşına anlatmıştı. Elindeki dumanı tüten kahveden bir yudum aldı.

"Ne yapacağına karar verene kadar burada kalabilirsin?"

"Kalamam Ulrick, benim yüzümden başının derde girmesini istemem."

"Bana ne yapabilir ki?"

"Ne yapacağını tahmin bile edemezsin, o tehlikeli biri."

"Ne yapacaksın?"

"İzimi kaybettireceğim. Bir daha oraya dönemem ve eğer dönersem bir daha oradan sağ çıkamam."

"İşin hala seni bekliyor."

"Biliyorum ama şimdi iş düşünemeyecek kadar kendimi düşünmem gerekiyor. Ona giderken çok kötü şeyler söyledim, bunları kolay kolay unutacağını sanmıyorum. Peşime düşmeden önce ortadan kaybolmalıyım."

"Tamam, sana baskı yapmayacağım. Gittiğin yeri bileyim yeter."

"Bilmesen daha iyi olur Ulrick. Beni düşünme, başımın çaresine bakarım. Hep baktım. Bana biraz borç ver yeter."

"Tabi ki hadi yat artık perişan görünüyorsun."

"Teşekkür ederim bana evini açtığın için."

"Lafı bile olmaz sen benim en yakın arkadaşımsın ve arkadaşlar bugünler içindir."

Tutku kendisine gülümseyen çocuğun yanağına bir öpücük kondurdu ve ona gülümsemeye çalıştı.

"İyi geceler Ulrick," diyerek kendisi için ayrılmış odaya gitti. Yatağa yattığında uzun bir süre ne yapacağını düşündü. Aylardır Savaş'ın ona sarılıp yatmasına alışmıştı. Kendini yalnız ve çare-

siz hissetti. Sonra, "Yalnız olabilirim ama çaresiz değilim," dedi kendi kendine. Başının çaresine bakacaktı. Tek korkusu Savaş'ın siniri geçtiğinde kendini araması olurdu. Bu yüzden izini kaybettirmeliydi. Oradan kurtulmuştu ve bir daha oraya dönmesi söz konusu bile değildi. Hala aklına geldikçe o kadar şeyi adama nasıl söylediğini bilmiyordu. Bazen insan da deli cesareti olabiliyordu. O anda eli boğazındayken bile ondan hiç korkmamıştı ama şimdi düşününce onun bakışlarındaki düşmanlığı anlayabiliyordu. Bütün eşyası orada kalmıştı ve asla gidip almak gibi bir niyeti yoktu. Bunları düşünerek yorgunluğa daha fazla dayanamayıp uykuya daldı.

Ertesi gün gözlerini açtığında dün akşama inat pırıl pırıl bir güneş vardı. Bir an önce buradan gitmesi gerekiyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu ama izini kaybettirmeli ve olaylar soğudu zamanda boşanma davası açmalıydı. Ulrick'in telefonunu alarak yengesini aradı. Durumu anlattı. Ebru'nun ısrarla gel demesine rağmen uzaklara gitmek istediğini söyleyerek telefonu kapattı.

Bir saat sonra kahvaltısını yapmış ve hazırlanmıştı. Ulrick'le vedalaştı ve ondan aldığı parayı elinde sıkı sıkı tutarak sokağa çıktı.

Üzerinde montu, kısa kollu elbisesi ve elinde de bir miktar parası vardı. İlk işi kimlik çıkarmak olacaktı. Bir kimliğe ihtiyacı vardı ve o olmadan hiçbir şey yapamazdı. Kimlik için müracaatını yaptıktan iki saat sonra elinde yeni kimliğini tutuyordu. Bankaya giderek bankadaki parasını çekti. Bir süre sokaklarda amaçsızca dolaştı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Sonra karnı acıktığında bir yere girip kendine yemek söyledi ve masada bırakılan gazeteye göz gezdirmeye başladı. Tam gazeteyi elinden bırakacaktı ki ilânı gördü: Yaşlı bir kadına işlerinde yardımcı olacak birini arıyorlardı. Verilen adrese baktığında olmayacağına karar verdi. Burası Savaş'ın evinin olduğu bölgedeydi ve aralarında sadece birkaç yüz metre vardı. Ona bu kadar yakın yerde çalışması mümkün değildi. Gazeteyi katlayıp tekrar masaya bıraktı ve yemeğini yemeye başla-

dı. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Arkadaşlarında kalamazdı, zaten de yanlarında kalacak kadar hiç samimi arkadaşı yoktu ve Ulrick'in başını da belaya sokamazdı. Gözü tekrar masada duran gazeteye ilişti̇ğinde ne yapacağına da karar vermişti. Geçici de olsa burası onun için iyi bir yer olabilirdi. En azından ne yapacağına karar verene kadar... Yemeğini bitirip hesabı ödedi ve gazeteyi de alarak dışarı çıktı.

Uzun bir süre gazetedeki telefonu arayıp aramamaya karar veremediği için sokaklarda dolaştı ve sonunda daha fazla düşünmeyerek ilandaki telefon numarasını ankesörlü telefondan aradı.

Üstüne bakarak bu kıyafetle oraya gidemeyeceğini anladığında, bir mağazaya girerek kendine bir pantolon ve şık bir buluz aldı. Aldığı makyaj malzemeleri ile hafif bir makyaj yaptı ve elindeki büyük çantaya tüm eşyalarını doldurarak aynada kendine baktı. Şimdi bütün hayatı omzunda duran çantanın içindeydi. Oldukça iyi duruyordu. Onun için bambaşka bir hayat başlıyordu. Savaş'tan uzak durup, biraz düşünmeye ve bundan sonra hayatı için karar vermesi gerekiyordu. Bir süre sonra elinde adres bir taksinin arka koltuğunda geleceğine doğru gidiyordu.

Yaptığı işin riskini bilmesine rağmen Savaş onu bu kadar yakınında aramazdı. Hiç kimse kaçtığı adamın burnunun dibinde işe girip çalışmazdı. Taksi görkemli bir evin önünde durduğunda parasını ödeyip arabadan indi ve devasa kapının zilini çaldı. Diafondan duyulan mekanik sese kendini tanıttı ve yavaşça açılan kapıdan içeri girdi. Umarım köpek yoktur diye düşünerek çakıl taşlı yoldan yürümeye başladı. Bir on metre sonra ev karşısında duruyordu. Oldukça bakımlı ve lüks gözüküyordu. Zile bastığında kapıyı oldukça güzel sarışın bir hizmetli açtı. Kendisini tanıttıktan sonra büyükçe, aydınlık ve oldukça da lüks döşenmiş bir odada kendisi ile konuşacak kişiyi beklemeye başladı.

Kapı açıldığında başını çevirip kendisine gülümseyen adama o da gülümsedi. O anda onu hemen tanıdı. İnanamayan gözlerle

kendisine gülerek gelen adama bakıyordu. Adam karşısına geldiğinde elini uzattı.

"Hoş geldiniz," diyen adam kızın şaşkın suratına bakarak gülümsemesini korudu.

Tutku hala adama şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Bu adamı nerede olsa tanırdı. Şimdi heykeltıraş olmasının nedeni bu adamdı. Ona duyduğu hayranlık... Okul yıllarında ona bakarak az iç çekmemişti. Sonra adamın uzattığı eli gördüğünde utanarak o da elini uzattı.

"Adım Bertram Wagner," dedi adam gülümseyerek.

"Tutku Aktaş," diyebildi. O kadar heyecanlanmıştı ki "Sizinle tanışığıma inanamıyorum bay Wagner."dedi.

Sesinin titremesine engel olamadı. Hala ağzı açık, karşısında gülen uzun boylu, kumral ve mavi gözlü ve yakışıklı adama bakıyordu.

"Beni tanıyorsunuz sanırım."

"Sizi bütün Almanya tanıyor," dedi gülümseyerek. Bir bilseydi adamın onun için ne ifade ettiğini onu tanıdığına bu kadar şaşırmazdı.

İlk defa şansının yanında olduğunu düşündü. Hala inanamıyordu idolünün karşısında durduğuna ve onun elini sıktığına. O kadar çok heyecanlanmıştı ki buraya neden geldiğini bile unutmuştu. Birden kendinin de heykeltıraş olduğunu söylemek istedi ama sonra hatırladı. Bunu dediği anda burada çalışması söz konusu değildi. En iyisi bunu saklamaktı.

"Evet Bayan Aktaş, tanıştığımıza göre size kısaca işi anlatayım," diyen adam kıza oturması için koltuğu işaret ederken kendisi de karşısındaki koltuğa oturdu. Tutku aylarca hayran olduğu adamla aynı bölgede yaşamış olduğunu düşününce biraz daha gülümsedi.

"Lütfen," diyebildi kendisini kontrol ederek. Bu adam mesleğinde bir numaradaydı ve genç yaşında gelen bu şöhretle onu tanımayan yoktu.

"Büyükannemin yanına arkadaş arıyoruz. Kendisi çok yaşlı. Ona kitap okuyacak ve onunla sohbet edecek biri. Özel ihtiyaçlarını karşılayan bir bakıcısı var. Sizden beklediğimiz onu sosyal anlamda doyurmak," diyerek karşısındaki kıza baktı Bertram. İsminden onun Türk olduğunu anlamıştı ve kendisini ilk görüşte tanıdığına nedense hayret etmişti. Genelde heykel ile ilgilenmeyen Almanlar bile kendisini tanımazken bu Türk kızının gördüğü anda kendisini tanımasına sevinmişti. Genel kültürü iyi olmalıydı ve heykelden anladığını sanıyordu. Kendisini ilgiyle dinleyen kıza tekrar baktı, zorlu bir gece geçirmiş gibi görünmesine rağmen çok güzeldi. Ve de çok genç. "Korkarım sürekli bu evde kalacaksınız, çünkü büyükannem dışarı çıkmayı sevmiyor."

"Benim için sorun değil Bay Wagner," dedi Tutku. Onunda şu sıralar dışarıya çıkmasına ihtiyacı yoktu. Hele kocasına bu kadar yakın bir mesafede yaşayacaksa hiç çıkmasa da olurdu.

"Yine de yaşınız bu iş için genç sayılır, biz daha çok orta yaşlı birini arıyorduk. Sanırım bu sizin için zor olabilir."

Tutku adamın kendisini reddedeceğini anladığı anda hemen konuşmaya başladı. Bu adam mesleği için bulunmaz fırsattı ve asla ayağına gelen bu fırsatı kaçırmak gibi bir niyeti yoktu. Gerekirse para almadan bile çalışabilirdi.

"Ben yapabilirim Bay Wagner. Genç olduğuma bakmayın. Benim için burada kalmak sorun olmayacak."

"Anlıyorum ama yine de beni yaşınız endişelendiriyor Bayan Aktaş. Bir süre sonra burada yaşamak ve sürekli büyükannemle olmak sizi sıkabilir. Gerçi bende burada kalıyorum ama zamanımın çoğunu atölyemde geçiriyorum. Korkarım kendisi biraz huysuz biri ve sık sık yardımcı değiştirmek de istediğim bir şey değil."

Tutku adamın atölyesinin burada olduğunu öğrendiğinde kesinlikle bu iş için her şeyi yapacağına kararını vermişti bile. Onun gibi bir ustanın atölyesinin yanında olmak bile yeterdi. Adamın kararsızlığı canını sıksa da buradan bu işi almadan git-

meyecekti. Onun için kararlı bir şekilde, "Bay Wagner,"dedi. "Genç olabilirim ama tecrübeliyim. Aylarca huysuz biriyle birlikte yaşadım ve inanın bana hiç kimse onun kadar huysuz olamaz."

Bertram karşısındaki kararlı kıza baktı. İşi ne kadar istediğini görebiliyordu. Onun tereddüt etmesinin nedeni yaşının genç olmasıydı.

"Ne oldu o huysuza?" diyerek güldü adam.

"Öldü," dedi Tutku da gülümseyerek.

"Evli misiniz?"

Bu Tutkunun beklemediği bir soruydu bir an bocaladı ve bu adamın gözünden kaçmadı.

"Hayır," diyebildi sonunda.

Bertram hayır diyen kıza bir şey demeden baktı. "Kusura bakmayın sormak zorundayım, erkek arkadaşınız ya da sorumlu oldunuz birileri var mı?"

"Yok."

"Açıkçası bilemiyorum Bayan Aktaş, belki tecrübeli olabilirsiniz ama bu iş için gerçekten çok gençsiniz. Ama ne kadar istekli olduğunuzu görüyorum. O zaman deneyelim isterseniz. Yalnız son kararı büyükannem verecek ne de olsa zamanınızın hepsini onunla geçireceksiniz."

"Teşekkür ederim inanın pişman olmayacaksınız."

"O zaman sizi onunla tanıştırayım. Olur derse detayları konuşuruz Bayan Aktaş."

"Teşekkür ederim," diyerek ayağa kalkan adamla birlikte kendisi de ayağa kalktı.

Şimdi tek sorun yaşlı büyükanneye kendini kabul ettirmekti. Tüm sevimliliğini takınarak adamın yanında odadan çıktı ve onun peşinden evin başka bir bölümüne doğru yürüdü. Geldikleri yer her tarafı camla kaplanmış kış bahçesiydi ve etrafta o kadar çok çiçek vardı ki bir an tekerlekli sandalyesinde

oturan kadını göremedi. Kadın tekerlekli sandalyede arkası onlara dönerek oturmuş, önünde durduğu çiçekle konuşuyordu. Saçları bembeyazdı ve başının üstünde toplanmıştı.

"Büyükanne," diye seslenen Wagner'e kadın dönüp sert sesiyle,"Sana kaç kere bağırma, ben sağır değilim dedim,"dedi.

"Özür dilerim büyükanne, seni Bayan Aktaş ile tanıştırayım; yeni yardımcın olmak için başvurdu."

Kadın sert yüzüyle Tutku'yu tepeden tırnağa inceledi yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Buruş buruştu. Tutku kadının kaç yaşında olduğunu merak etti ama neredeyse bir asırdır yaşıyor gibiydi. Yüzünde en dikkat çekici yanı tıpkı torununa benzeyen masmavi gözleriydi ve o gözler genç bir kadının çekiciliğine sahipti. Tutku kadının hiçbir şey demeden onu incelemesinden tedirgin oldu. Sonra kadın gözlerini Tutku'dan çekmeden torununa, "Bu yardımcıdan çok senin sevgililerine benziyor," dedi.

Tutku duydukları karşısında kıpkırmızı oldu ve kadına dönerek, "Değilim efendim,"dedi.

"Bu olmayacağın anlamına mı geliyor? En son gelen kız benden çok torunumla vakit geçiriyordu ve korkarım onun yatağında yatıyordu."

"Büyükanne abartıyorsun. Sadece çalışmalarım için poz veriyordu."

"Evet ve hepsinde de çıplaktı," dedi kadın torununa bakarak. Tutku duyduğu şeyler karşısında gülmek istedi ama bunu yapmadı. Şimdi kadına şirin görünmek zorundaydı. Kadın mavi gözleriyle kıza doğru döndü.

"Eğer sende torunumun yatağını tercih edeceksen şimdiden söyle."

"Hayır efendim tercih etmeyeceğim," dedi Tutku kızararak.

Kadın kızı süzmeye devam ediyordu. Ona bakınca aklına kocası geldi. Soğuk ve yaşlı kadın Savaş'ın annesi olmalıydı aynı sert ve huysuz ifade bu kadınında yüzünde vardı.

"Tamam deneyelim bakalım ama beğenmezsem gidersin."

"Teşekkür ederim."

"Bizi yalnız bırak Bertram, biraz sohbet edeceğim küçük hanımla."

"Tamam büyükanne," diyerek kadının yanağını öptü ve kızın yanından da geçerken "iyi şanslar," diyerek ona göz kırptı. .

Yaşlı kadın yanındaki küçük bankı göstererek Tutku'ya oturmasını işaret etti. Tutku kadının yanına giderek oturdu.

"Sen Türksün galiba?"

"Evet efendim."

"Almancan çok güzel."

"Burada doğdum."

"Neden böyle bir işi tercih ettin o zaman? Çok güzelsin ve bu kadar güzel kızlar yaşlı bir kadının kaprisini çekmekten daha güzel işler yapmalı."

"Bu işi seviyorum efendim."

"Adın ne?"

"Tutku."

"Tutku," diyen kadın kıza bakarak, "Doğru telâffuz ettim mi?"dedi.

"Evet efendim."

"Pekâlâ, biraz deneyelim bakalım. Seni sevdim aklı başında bir kıza benziyorsun, ama ben huysuz bir ihtiyarım ve kaprislerimde hiç bitmez haberin olsun."

"Teşekkür ederim Bayan Wagner."

"Ah, ben Bayan Wagner değilim. O kızımın soyadıydı. Tanrı günahlarını affetsin, işe yaramaz Thomas Wagner ile evlenerek aile şerefimizi iki paralık etti. Ardında bıraktığı tek iyi şey torunum Bertram. Benim adım Claudia Falke," diyerek geldiğinden beri ilk defa Tutku'ya gülümsedi.

"Memnun oldum Bayan Falke."

"Yolu bulabilirsen detayları torunumla konuş ve şimdi beni yalnız bırak."

"Teşekkür ederim efendim."

Kadın arkasını dönünce Tutku orada oyalanmadan geldikleri yoldan tekrar evin içine girdi ve odaya girdiğinde adamın masanın başında oturduğunu gördü.

"Nasıl anlaştınız mı bari?"

"Evet bay Wagner."

"O zaman detayları konuşalım ve hemen başlayın."

"Teşekkür ederim," diyerek adama gülümsedi ve masanın önündeki koltuğa oturdu.

Nefretin bana en acı ölüm
Sevmediğini biliyor kahroluyorum
Tutkum tutsak, sevdam kelepçeli
Kahrolası "ben" kıramıyor zincirleri

19

Aynı zamanlarda birkaç kilometre ötede başka bir yerde Savaş, sinirle önündeki dosyayı okumaya çalışıyordu. Aynı paragrafı iki kere okuduktan sonra dosyayı kapattı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek yerinden kalktı. Sabah kalktığında resmen yataktaki boşluk onu rahatsız etmişti. Bu kadar kısa sürede birisiyle yatmaya ne kadar alışmıştı. Alışkanlık, dedi kendi kendine. Aylardır sarılıp yattığı bir kadın vardı ve şimdi doğal olarak onu arıyordu. Birkaç gün sonra hiç de umurunda olmayacağını biliyordu. Onu unutacak ve her şeye yeniden başlayacaktı.

Dün akşam onu evden kovduktan sonra abisine gider diye düşünmüştü ve Yılmaz'ın onu arkadaşına bıraktığını öğrendiğinde daha sinir olmuştu. Evden kovulan biri neden ailesi dururken arkadaşına giderdi ki? Ona o kadar kızmıştı ki eğer onu yanından uzaklaştırmasaydı kesin zarar vereceğini biliyordu. Hayatının hiçbir döneminde kadına el kaldırmamıştı ve Allah biliyordu bazen Tutku'nun söylediği şeylerden ötürü onu dövmek geliyordu içinden. Yine de bugün biraz sakinleştiğinde yaptığı şeyin ne kadar kötü olduğunun farkına vardı. Gerçi sivri dilli cadı içindeki bütün nefreti kusup öyle gitmişti. Onun dayanamadığı; ona dokunduğunda her gün öldüğünü söylemesi olmuştu. Hiçbir erkek böyle bir şeyi kaldıramazdı ve o da kaldırmamıştı.

Gözlerinde gördüğü nefret onu bile ürkütmüştü. Evlendiği günden beri kızın gözlerinde oluşan duyguyu bir türlü sileme-

mişti. Gerçi ona kötü davrandığını biliyordu, ama hangi erkek evleneceği kızın düğünden on gün önce başkasıyla yatmak için binlerce kilometre yol gittiğine kızmazdı ki? Taksi şoförü onu o yolda bırakmasaydı; kız ayarladığı otele gidecek ve hoşuna giden bir adamla yatacaktı. Aradan bunca zaman geçmesine karşın bu her aklına geldiğinde kızın boğazını sıkmak istiyordu. Her ne kadar ilk onunla birlikte olsa da bunu içine sindirememişti. Sindiremedikçe ona işkence etmeye başlamıştı. Halbuki büyürken yeteri kadar işkence görmüştü Tutku.

Yaptıkları, karısına eski günleri hatırlatıyor olmalıydı. Onun büyürken ki yaralarını tekrar açmış ve o yaraları deşmekten geri kalmamıştı. Aklı başında her kadın kendisinden nefret ederdi ve nitekim de karısı da etmişti. Şimdi neden onun duygularını bu kadar önemsediğini bilmiyordu. Yanındayken bile umursamamıştı.

Düşününce ondan kurtulduğu için sevinmesi gerekiyordu. O sivri dilli bir cadıydı. Dağınıktı, evine ilk geldiği günler evi yaşanmaz hale getirmişti. Ama sabahtan beri göğsünün ortasında ağır bir yük vardı ve her nefes alışında yük daha da ağırlaşıyor gibiydi. Neden ondan kurtulduğu için mutlu değildi? Hiçbir zorluk çıkarmadan çekip gitmişti işte. Neden şimdi geri gelmesi için Yılmaz'ı arkadaşına göndermişti?

Kendisi gitmemişti Tutku'yu almak için. Hala ona olan siniri geçmemişti ama onunda evinde kalsın istemiyordu. Lânet olsun, diye geçirdi içinden.

Neden o adam?

Gidecek bir yeri varken neden o adamın evine gitmişti? Hala onun nikâhlı karısıydı ve evden kovulur kovulmaz kendisini seven bir erkeğin kollarına sığınmasını hazmedememişti. Akşama kadar sinirlerinin yatışmasını bekliyordu yoksa Tutku'nun gözü önünde o serserinin bir yerlerini kırmaktan korkuyordu.

Kapısı çaldığında sinirle, "Gel," diye bağırdı.

"Çok sinirliysen gelmeyeyim," dedi Yılmaz başını kapıdan uzatarak.

"Değilim," diyerek eliyle adamı çağırdı.

"Bu duyduklarından sonra sinirlenebilirsin ama sakin ol."

"Ne oldu?" diyerek kaşlarını çattı.

"Tutku, Ulrick'in evinden sabah ayrılmış ve adam nerede olduğunu bilmiyor."

"Hep öyle olur. Biraz hırpalanınca her şeyi söyler."

"Onu korkuttum, gerçekten bilmiyor Savaş. Tutku giderken özellikle geleceğini ve yerini bilmemesinde fayda olduğunu söylemiş."

"Beni ne kadar iyi tanımış," diyerek gülümsedi.

"Evet."

"Eeee nereye gitmiş ailesine mi?"

"Hayır. Evden ayrıldığını dün akşam telefonla arayıp söylemiş ve bir süre kafasını dinlemek istediğini belirtmiş. Oraya hiç gitmemiş."

"Lânet olsun! Nereye gider bu kadın?" diye bağırdı elini masanın üstüne vurarak.

"Bilmiyorum ama araştırıyorum, belli ki bizim bilmediğimiz arkadaşları var."

"Onu bul Yılmaz, ortalıkta savunmasız gezmesini istemiyorum. Hala benim karım ve bunun duyulmasını da istemiyorum."

"O zaman onu neden kovdun, hem de öyle bir havada?"

Parmaklarını saçlarından geçirerek karşısındaki adama baktı. Neden kovmuştu? Öfkesine hâkim olamamıştı. Kesinlikle bu öfke bir gün çok yakınında olan birilerine zarar verecekti.

"Ona zarar vermemek için. İnan bana öldürmeme çok az kalmıştı."

"Savaş, eğer ona kötü davranacaksan bulmak istemiyorum."

"Ne demek bu?"

"Şu demek; o kızla vakit geçirdim. Belki senin geçirmediğin kadar. Aslında oldukça eğlenceli biri. Neşeli, keyifli... Çocukken

başına gelenleri bilmesem öyle şeyler yaşadığını bile anlamam. Aslında çok duygusal. Evet, korkuları var ama aşılmayacak şeyler değil. İlgiye ve sevgiye aç. Onunla hiç konuştun mu ya da konuşmayı denedin mi? Evlendiğinden beri sürekli ona emir verdin. Yaşantısını kısıtladın, arkadaşlarıyla ve ailesiyle görüşmesini engelledin. Benimle dolaşmaya başladığı zamana kadar eve kapattın. Şimdiye kadar çekip gitmemesi bile hayret verici ve bence bulunmayı istemiyor."

"Ne demek istemiyor? O hala benim karım."

"Konuşurken bile ondan karın değil de malınmış gibi, bahsettiğinin farkında mısın?"

"Yılmaz beni daha fazla sinirlendirme. Kalbini kırmak istemiyorum."

"Bu özeni keşke karına da göstermiş olsaydın, şimdi onu arıyor olmazdık."

"Onu bul! Hangi cehennemde olduğunu bilmek istiyorum," diyerek ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti.

Yılmaz da kalkarak pencerenin önündeki adama baktı. İkinci defadır Savaş'ı bu kadar üzgün görüyordu. Öfkesinin arkasına gizlerdi üzüntülerini onu bu halde annesinin bile gördüğünü sanmıyordu. Ama şimdi o öfke kalkanı kalkmış ve üzüntülü bir adam karşısına çıkmıştı. Onu bir kez daha bu kadar üzüntülü, yıllar önce babasının öldüğünü öğrendiği gün görmüştü ve şimdi aynı o gün gibi, belki daha da fazla üzgün görünüyordu. Çok sevdiği birinin arkasından üzülen bir adam gibi... Her ne kadar inkâr etse de bugün Savaş'ın karısını sevdiğini anlamıştı. Belki kendi bile farkında değildi bu sevginin. Hiçbir şey demeden arkasını dönerek odadan çıktı.

Ne yapıp edip Tutku'yu bulacaktı. Zaten sinirli olan bir adamın bu kaybından dolayı olan sinirini çekmek kızı bulmaktan daha zordu.

Savaş, Yılmaz gittikten sonra bile pencerenin önünde aşağıdaki manzaraya bakarak durdu. Şu anda aklında tek bir şey vardı. Dünden beri Tutku'nun gözlerinde gördüğü nefret aklından hiç çıkmıyordu. Yılmaz'a ne derse desin Tutku'yu bulamayacağını biliyordu. Bir insan bulunmak istemezse onu bulmak imkansızdı ve Tutku'da bulunmak istemiyordu. Böylesi daha iyi diye düşündü. Kızın burada kalması demek ona zarar vermesi demekti. Ona olan saplantısı ve Tutku'nun nefreti bu evliliği doğru yola çevirmeyecekti. Bazı şeyler için artık çok geçti ve herkesin kendi yoluna gitmesi en iyisi gibi duruyordu. Bittiğini kabullenmeliydi. Tek pişmanlığı dün gece öyle bir havada Tutku'yu kapı dışarı etmiş olmasıydı ve bunun için de kendini yiyip bitirmenin anlamı yoktu.

Olan olmuştu...

Gözlerinde aklımı kaybettim.
Gözlerinde ruhumu buldum.
Çoğu zaman üşüdüm bakışlarında
Ama sımsıcaktı içim her sarılışında.

20

Bir ay sonra Tutku üzerindeki baskıdan kurtulmaya başlamıştı. Bir aydır buradaydı ve Bayan Falke gerçekten zor bir kadındı. O yaşta enerjisi oldukça yüksekti ve bazen saatlerce kitap okumak bile Tutku'yu yormaya başlamıştı. Kadının hiçbir şeyi beğenmeme huyu ve sürekli olarak kendisini iğnelemesi zaten hiç iyi olmayan sinirlerini bozmasına rağmen katlanmaya çalışıyordu. Ortaya çıkamazdı, Savaş'ın onu aradığını yengesinden öğrenmişti. Tek umudu bir gün bundan vazgeçmesi ve onu rahat bırakmasıydı. Bunun için de zamana ihtiyacı vardı. Burada kaldığı sürede kendini güvende hissediyordu.

"Bugün dalgınsın," dedi karşısında mavi gözlerini kendine dikip bakan yaşlı kadın.

"Değilim efendim."

"Saatlerdir o pencerenin önünde dikilip bahçeye bakıyorsun."

"Özür dilerim, istediğiz bir şey varsa yapmaya hazırım."

"Hayır yok, ama senin dışarı çıkmaya ihtiyacın var gibi."

"Yok bayan Falke, burada olmaktan memnunum."

"Bugün canım bir şey yapmak istemiyor. İstersen biraz bahçeye çık. Hava da güzel," diyerek sandalyesinin düğmesine basarak odadan çıktı.

Tutku kadın gittiğinde derin bir nefes aldı. Bazen bu eve ve yaşlı kadına dayanamadığı zamanlar olduğunu biliyordu ama yine de burası kendini sürekli azarlayan ve onu korkutan ko-

casının evinden daha güvenliydi. Burada adamın nasıl bir ruh haliyle eve geleceğinden habersiz beklemek ve söylediği ters bir kelimede adamın öldürücü bakışlarına maruz kalmadan yaşayabiliyordu.

Bayan Falke gittiğinde o da giyinerek bahçeye çıktı. Dışarıdaki kış güneşi insanın sadece içini ısıtıyordu. Hava buz gibiydi. Bu bahçeye ikinci çıkışıydı ve ayakları onu Bertram'ın atölyesine doğru yönlendirdi. Oraya ilk gidişiydi ve deli gibi orayı merak ediyordu. Bu işi kabul etmesinin en büyük nedeni; hayran olduğu bu adama ve atölyesine yakın olmaktı, ama içerdeki cadı nedense onu bir dakika boş bırakmıyordu.

Akşam yemekleri dışında adamı gördüğü yoktu. Ona soracağı binlerce sorusu olmasına rağmen nedense görüştükleri kısıtlı zamanlarda bu soruları da soramıyordu. Üstelik daha asıl mesleğini söylemediği bir adama bu soruları sorması da zaten normal değildi.

Bahçenin ortasındaki atölyeye baktığında gelecekte kendini böyle bir yerde, dışarıdan bu kadar güzel görünen bir atölyede çalışırken hayal etti. O kadar çok özlemişti ki işini yapmayı. Çamurun, taşın, bronzun kokusunu... Bir kere daha abisine ve ona bu hayatı yaşamak zorunda bırakan kocası olan adama içinden küfür etti. Hayatta en zevk aldığı işi yapmasını elinden almışlardı. Yaşama sevinciydi işi ve şimdi işini yapamayacak durumdaydı. Önündeki fırsatı bile değerlendiremiyordu.

Hala bulunduğu yerden pencerelerine güneş ışığı yansıyan atölyeye bakıyor ve orada olmak için neler yapacağını düşünüyordu. Yine de oraya girmeye cesaret edemedi. Girdiği anda bir daha oradan çıkamayabilirdi. Gözlerinden akan birkaç damla yaşı aceleyle sildi ve arkasını döndüğü anda karşısında Bertram'ı gördü.

"Merhaba," dedi adam gülen bir yüzle.

Tutku adama bakarak gülümsedi. Bu adamın gözlerinin yumuşaklığı ve sürekli gülmesi içini ısıtıyordu. Yanaklarındaki gözyaşlarını tekrar sildi ve adama gülümsemeye çalışarak, "Merhaba," dedi.

Bertram geldiğinden beri izlediği kıza dikkatle bakıyordu. Ağlamıştı ve bunun sebebinin büyükannesi olduğunu tahmin ediyordu. Zor bir kadındı büyükannesi ve etrafındaki insanları kırmaktan ayrı bir zevk aldığını biliyordu.

"Ne oldu, Büyükannem mi?"

"Hayır, gözüme toz kaçtı ondan."

Kızın söylediğine inanmasa da başka bir şey demeyeceğini anladığı için bu konuyu uzatmak istemedi. "Bugün seni rahat mı bıraktı?"

"Evet."

"O zaman gel sana bir kahve ikram edeyim. Hava dışarıda duramayacak kadar soğuk."

"Teşekkür ederim, ama eve girsem daha iyi."

"Hadi, madem rahat bıraktı bunu sonuna kadar kullan. Bazen ne kadar çekilmez olduğuna ben bile şahidim."

"O yaşlı bir kadın ve gençken yaptıklarını şimdi yapamamak ve bunun için birine ihtiyaç duymak onu sıkıyordur eminim."

"Onun için bahane arama, gençken de öyleydi, çekilmez biriydi. Kendi kızına bile yapmadığını bırakmamıştı," diyerek Tutku ya baktı ."Hadi gel, kahve içecek kadar zamanın vardır. Hem atölyeyi de görmüş olursun."

"Tamam," diyerek Tutku'da adamla birlikte atölyeye doğru yürüdü.

O kadar heyecanlanmıştı ki yanında yürüyen adamın dikkatini çektiğini biliyordu ama yine de bir şey demedi. Bertram ise yanındaki kızın heyecanını görebiliyordu, ama neden bu kadar heyecanlandığına bir anlam veremedi. Çoğu kadın onun yaptığı işle değil taşıdığı şöhretle ilgilenirdi ama bu kızın heyecanı tamamen farklıydı. Atölyeye girdiği anda kendisinin orada olduğunu bile unutmuştu.

Tutku içerdeki havayı içine çekmek için derin bir nefes aldı ve tüm o heykel yapmak için gerekli malzemelerinin kokusunu içine çekti. Bu havayı solumak bile ona şu anda yeterdi. O

kadar özlemişti ki elleriyle bir şeylere hayat vermeyi... Şu anda bu mesleği yapmak isteyen kaç kişiye nasip olurdu böyle ünlü bir heykeltıraşın atölyesinde bulunmak. Öyle ferah ve güzel bir yerdi ki hiçbir yere gitmeden bile burada yıllarca yaşayabilirdi. İlgiyle etrafına bakıyor ve hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyordu. Elini şekillenmek için orada bulunan mermere doğru götürdü ve parmaklarının ucunda mermerin soğuk ve sert yüzeyini hissederek üzerinde dolaştırdı.

Bertram ise aynı ilgiyle Tutku'yu seyrediyordu. İlk defa atölyesine giren bir kız kendiyle değil de yaptığı işle ilgilenmişti. Bu kızın ilk geldiği gün kendisini gördüğü anda tanıdığını biliyordu. Sanatla ve özellikle heykelle çok ilgilendiği ve işi bildiğini tahmin etti. Elini mermerin üzerinde gezdiren kıza hayranlıkla bakıyordu. Bu bakışları nerede olsa tanırdı. Bu bakışlar işe yeni başlayanlarda ya da okulunda okuyan öğrencilerde olurdu. Bir süre etrafa ilgiyle bakan kızı inceledi ve ona dönmüş olan Tutku'ya,"Ne zaman mezun oldun ya da hala öğrenci misin?"diye sordu.

Tutku kendisine sorulan soruya ne diyeceğini bilmez halde öylece bekledi. Daha adama hiçbir şey demeden anlamıştı. Bu kadar kendini kaybederek etrafa bakmaması gerektiğini biliyordu. İnkar etmek istedi, ama bulunduğu yer aklını başından almıştı.

"İki sene önce mezun oldum."

"Nereden?"

"Berlin sanat okulundan."

"Tahmin etmeliydim. Beni görür görmez tanıdın, o sıralarda orada birkaç ders vermiştim."

"Biliyorum," dedi Tutku gülerek. "Birkaç ders almıştım sizden."

"Sendeki hevesi görüyorum, nasıl olurda bakıcılık gibi bir işe buradan geçiş yaptın?"

"Uzun hikâye," dedi Tutku gülerek.

"Vaktim var."

"Bir süre ortalıkta görünmemem gerekti," diyerek sustu.

Bertram kızın konuşmayacağını anlayınca, "Fazla uzun değilmiş," diyerek güldü.

"Bay Wagner işimi hiç aksatmadığımı biliyorsunuz."

"Bertram."

"Anlamadım."

"Bana Bertram de, Bay Wagner dedikçe büyükannem çileden çıkıyor."

Tutku gülerek, "Farkındayım," dedi.

"Babamı hiç sevmediğini anlamışsındır. Sadece bana kızdığı zamanlar Wagner dediğini de," dedi Bertram da gülerek.

Kahve makinesinden fincanı doldururken Tutku'da adamı seyrediyordu. Birden rahatladığını hissetti. Mesleğinin bu kadar çabuk ortaya çıkmasına sevindi. Artık ona aklındaki her şeyi sorabilirdi. Adam dönerek fincanı kıza uzattı.

"Söyle bakalım Tutku, okul bitince hiç çalıştın mı yoksa saklanmaya devam mı?"

"Bir süre çalıştım, aynı okuldan mezun olduğum bir arkadaşımla bir atölyemiz vardı, şehir merkezinde. Sizinkiyle boy ölçüşemezdi ama güzeldi," dedi. Gülen yüzü yavaşça soldu. Aklına o günler geldiğinde içinde oluşan acıyı görmezlikten gelemedi.

"Ne kadar iyiydin?"

"Oldukça iyi, dereceyle mezun oldum."

"O zaman bana da arada yardım edersin."

"Seve seve," diyerek sustu. "Ama Bayan Falke'nin bundan hoşlanacağını sanmıyorum. İlk geldiğim gün beni buraya gelmemem konusunda sizin yanınızda uyarmıştı."

"Boş ver onu, sevdiğin bir işi yapmak kadar güzel bir şey yok hayatta. Büyükannem hem kendine hem de çevresine hayatı zorlaştırmak için her şeyi yapar. O kadar mutsuz ki çevresinde mutlu insanlara tahammülü yok."

Tutku adama gülümseyerek baktı, Bertram da kıza. Bertram arkasından vuran ışıkla olağanüstü görünen Tutku'ya hayranlıkla bakıyordu. Kesinlikle bu güzelliği ölümsüzleştirmeliydi. Onun büstünü yapmak istiyordu. Karşısında duran güzelliği

mermerin üzerinde hayal etti. Kahvesinden bir yudum alarak kıza gülümsedi.

"Şöyle yapalım; boş zamanlarında buraya gel, bana yardım et ve nasılsın bakalım, ne dersin?"

"Çok sevinirim."

"Tamam büyükanneme şimdilik söylememize gerek yok."

"Teşekkür ederim," diyerek kahvesinden bir yudum aldı Tutku. O kadar mutluydu ki son zamanlarda hiç olmadığı kadar çok mutluydu hem de.

Keşke yanlış başlangıçlarla
yorulmasaydık
Tek kurban sen değildin bu hikâyede
Keşke nefretle gözümüzü bu kadar
karartmasaydık
Belki ışık büyütürdü sevgiyi içimizde
Nefretten sevgi çıkmaz demek yerine
Sevgimiz nefreti silsin diye
çabalasaydık keşke

21

Tutku gideli bir ayı geçmesine rağmen ne ona dair bir iz ne de onunla ilgili bir haber almıştı Savaş. Şimdi karşısında oturmuş annesine bakarak biraz önce söylediği kelimeleri anlamasını bekliyordu. Bir buçuk aydır Bodrum'da olan annesi dün dönmüştü ve bugünde gelinimi özledim, diye eve gelmişti.

O gelmeden Tutku'yu bulacağını ummuştu ama ne yaparsa yapsın kızı bulamamıştı. Sonunda annesine doğruları söylemekten başka çaresi kalmamıştı. Ve ona kızın gittiğini söyledi.

"Tutku gitti mi?" dedi Melike hanım oğlunun üzgün suratına bakarak.

"Evet."

"Nereye?"

"Bilmiyorum anne," diyerek yerinden kalktı Savaş. Abisini ve Ulrick denen o çocuğu gece gündüz izletmesine rağmen kız ortada gözükmemişti. Yer yarılmış ve içine girmişti sanki. Bir aydan fazladır ortada yoktu ve artık onu gerçekten arayıp aramama konusunu düşünmeye başlamıştı.

"Ne demek bilmiyorum?"

"Bilmiyorum demek, bilmiyorum demek. Başka bir anlamı yok."

"Neden gitti peki?" diye sordu Melike hanım oğluna bakarak.

Tamam kabul ediyordu bunların mutlu bir evliliği yoktu. Oğluna dayanmanın zor olduğunu da biliyordu. Savaş aşırı si-

nirli ve çabuk patlayan biriydi. Kıza çok iyi davranmadığını tahmin ediyordu ama onunla son görüştüğünde kız gayet mutlu duruyordu. Hatta tanıdığı ilk günden daha mutluydu. O akşam yemeğini hep birlikte yemişlerdi ve oğluyla gelini arasında sanki buzlar çözülmüş gibi gelmişti ona. Onun içinde Tutku'nun kendisiyle gelme teklifini oğluna söylememişti. O anda aralarına ayrılık girsin istememişti. Keşke kızı yanma alarak Bodruma gitseydi aralarında ne yaşanmışsa yaşanmamış olurdu.

"Onu evden kovdum?" dedi Savaş parmaklarını saçlarının içinden geçirerek.

"Ne yaptın?"

"Anne, her şeyi iki kere söyletme. Telefonla konuştuğumu duydu ve her şeyi yanlış anladı. Kavga ettik ve içinde ne kadar nefret varsa kustu. Ona o kadar öfkeliydim ki zarar vermemek için evden kovdum."

"Onu kovana kadar kendin çıkıp sakinleşene kadar gitseydin ya."

"Sakinleşsem de artık bir arada kalmamız söz konusu bile değildi."

"Bir arada kalmayacak kadar yaptığınız kavgayı anlamıyorum. Her evlilikte olur böyle şeyler."

"Anne, anla artık bu senin için yapılmış bir evlilikti. O kızın beni sevdiği falan yoktu. Üstelik çocuk yapmamak için doğum kontrol hapı kullanıyordu."

"Biliyorum. Ne var bunda, bunun için mi kovdun karını?"

Savaş duydukları ile annesine dönerek sinirle onun yanına gitti. Şu anda Melike hanım oğlunun gözlerinden çıkan ateşe bakıyordu.

"Biliyor muydun o hapları kullandığını?" diye bağırdı.

"Evet."

"Sana söyledi mi?"

"Hayır, ama bana geldiği son gün Seher'e eczaneden aldırdı."

Savaş duyduklarını hazmetmeye çalışarak karşısında oturan kadına baktı. Parmaklarını sinirle saçlarından geçirdi.

"O hapları ona Seher mi alıyordu?" diye bağırdı.

"Savaş kendine gel. Ben senin yanında çalışan değilim, annenim. Bana bağırıp durma, bu şekilde karma da bağırmışsan kız evden gitmekle haklı."

"Anne," dedi Savaş sesinin tonunu ayarlayarak. "O kızla senin yüzünden evlendim. Ölüyorum dediğin için ve ölmeden çocuğumu görmek istediğini söylediğin için. Bu yaşıma kadar benden istediğin tek şeyi yaptım ve ölmeden önce istediğin şeyleri sana vermek istedim. Torun istediğini defalarca söyledin ve sonra ne değişti de gelininin doğum kontrol hapı kullandığını bile bile bir şey demedin?"

"Tepemde böyle dikilip bana hesap sorar gibi bakma, otur karşıma konuşalım. Sesini de yükseltme."

Savaş sinirle annesine bakarak biraz önce kalktığı koltuğa oturdu.

"Dinliyorum, benim bilmediğim ama senin bildiğin çok şey var anlaşılan."

"Nerden başlasam bilmiyorum," dedi Melike hanım oğlunun kızgın gözlerine bakarak.

"En başından başlamaya ne dersin?"

"Pekala sözümü kesme. Bunları anlatmak benim için oldukça zor. Biliyorsun senin evlendiğini görmeyi çok istiyordum. Her gün başka bir kadınla birlikteydin ve içlerinden birini sonunda bana gelin diye getirecektin. Artık ona bile razıydım ama senin hiç evlenmek gibi bir niyetin yoktu. Ben de İsmail'e senin için bir kız bakmasını söyledim. Helal süt emiş, bizden biri. Bir süre sonra İsmail, Tutku'nun fotoğrafı ile geldi. Güzel kızdı. Biraz araştırdım tek kusuru yaşının çok genç olmasıydı, ama bu o kadar da önemli değildi. Kızın ağzını arattık ama evlenmek istemediğini öğrendik. Bende abisini devreye sokalım, dedim. Adam kumar oynuyordu ve sağa sola çok borcu vardı. Böylelikle İsmail abisini sana getirdi. Bir süre sonra senin paranı geri isteyeceğini biliyorduk, tabii onun da ödeyecek durumu olmadığını..."

Savaş yerinden kalkarak annesine hayretle bakıyordu. Annesi olacak kadın ne zamandır oğlunu evlendirmek için plân yapıyordu ki? Üstelik kimsenin aklına gelmeyecek bir plân. Pencereye doğru gitti. O kadar sinirliydi ki annesinin yanında nasıl sakinleşeceğini bilmiyordu. Melike hanım oğlunun haline bakıyor ve bundan sonra duyacaklarından daha da sinir olacağını biliyordu, ama artık her şeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti.

"Otur Savaş, tepemde akbaba gibi dolaşırken ne anlatacağımı toparlayamıyorum."

"Anne sana inanamıyorum. Nasıl böyle bir şeyi yaparsın?"

"İster inan ister inanma, dinlemek istiyor musun?"

"Evet," diyerek tekrar kalktığı koltuğa oturdu.

"Bundan sonra ki iş İsmail'in Turan'ı seninle tanıştırması olacaktı. O da öyle yaptı. Tek yapmamız gereken şey beklemekti. Senin zaten evlenmeye niyetin yoktu ve kızın da yoktu. Araya başka insanların girmesi söz konusu değildi. Şartların oluşması için beklemek yeterliydi. Bunun içinde fazla beklemeye gerek yoktu. Adam kötü bir kumarbazdı ve senden alacağı paraları da kumarda yiyeceğini biliyorduk. Nitekim de öyle oldu, bir sene sonra adam sıfırı tüketmiş ve sana da bir sürü borcu olmuştu."

"Allahım inanamıyorum. Bir plan yaptın ve bunun için bir sene bekledin öyle mi?"

"Evet."

"Ya o arada başkasıyla evlenseydim."

"Benim için evlenmen önemliydi, gelinin kim olduğu değil."

Savaş duyduklarına inanamaz şekilde annesine bakıyordu.

"Dinlemek istiyor musun?" diye sordu Melike hanım.

"Evet."

"İsmail'in onu sana getirdiği gün ben de onlar oradayken seni arayacak, hastalığımdan bahsedecek ve bir an önce evlenmen gerektiğini söyleyecektim. Tek korkumuz telefonu kapattığında onlara benim ne istediğimi söylememen olacaktı ama burada da işe İsmail girecek ve benim neden aradığımı öğrenmek isteye-

cekti. Sende söylediğinde abisinin de olduğu ortamda Tutku'dan bahsedecekti. Beni kırmayacağını biliyordum. Öğrendiklerinden sonra en azından istemesen bile beni memnun etmek için evlenecek kız arayacağını da... İşte o zaman Tutku önünde hazır olacaktı. Kız güzeldi, kültürlüydü ve seninle baş edecek kadar da inatçı ve dik başlıydı."

"Anne," dedi Savaş sinirle. Hala inanamayan gözlerle annesine bakıyordu. Bu kadar ayrıntılı bir plânı sadece annesinin yapamayacağını biliyordu, o İsmail'i eline geçirdiği anda paralayacaktı.

"Sözümü kesme," dedi Melike Hanım oğluna kaşlarını çatarak.

"Hiçbir şey atlamadan anlat."

"Böylelikle planlarımız işlemeye başladı. Sen evlenmeye karar verdin. İsmail Tutku'nun abisinin sana borcunu ödeyemeyecek durumda olduğunu söyledi ve kızdan bahsetti. Bense çok kısa bir sürede öleceğimi ve ölmeden önce seni evli ve çocuklu görmek istediğimi."

"İnanamıyorum. Bu yaptığına inanamıyorum anne. Yani ölmeyecek misin? Hasta değil misin?"

"Çok şükür sağlığım gayet yerinde. Bakıyorum da ölmeyeceğimi öğrendiğinde pek sevinmedin."

"O kadar kızgınım ki sevinemiyorum bile." Duyguları karmakarışıktı. Bir yanı öfkeli, bir yanı ise şaşkınlık içindeydi.

"Savaş bak, baban bizi terk ettiğinde ve boşandığımızda ailem bana arkasını döndü. Türkiye'ye gitmek istedim ama boşanmış bir kadının yanımızda yeri yok diyerek beni kabul etmediler. Babanın terk edip gitmesi sanki benim suçummuş gibi. Beni istemediğim halde onunla zorla evlendirdiler. Ne yazık ki aileme karşı gelemedim. Her şey o kadar çabuk oldu ki kendimi onunla evlenmiş ve Almanya'ya gelmiş buldum. Ama baban bir başkasını sevdiğini evlendiğim ilk gün söyledi. Uzun bir süre bana dokunmadı. Evlendiğimin ikinci günü ona gitti ve bunu da bana

söyledi. Onunla olduğu her akşam bana gelip onu anlatıyordu Benim çekip gitmemi bekliyordu. Ama ailem bana bu evden gelinlikle çıktın ancak kefenle girersin, demişti. Gideceğim hiçbir yer yoktu. Dilini bilmediğim bir ülkede kocamın eline bakıyordum. Evlendikten çok sonra bir gece sarhoş olduğunda birlikte olduk ve sen doğdun. Benden ne kadar nefret etse de seni çok sevdi. Bana göstermediği tüm sevgisini sana verdi. Beni sevmek için çalışmadı bile. Ben onun için çok sevdiği oğlunun annesi ve canı istediği zaman elinin altında bir kadındım sadece. Sevdiği kadın ne zaman kocasından boşandı, işte o zaman anladım onun çekip gideceğini. Ne yaparsam yapayım onu tutamayacağımı anladım. Sana rağmen gidecekti. Seni çok sevmesine rağmen. Öyle de oldu. Eğer o kadın seni isteseydi seni de alıp gidecekti. Ama kadının zaten iki oğlu vardı ve seni istemedi. Öz oğlu dururken başka çocukların babaları oldu. Büyürken her şeye şahit oldun. Seni yetiştirmek için çok mücadele ettim. Yabancı olduğum bir ülkede dokuz yaşında bir çocukla yapayalnız kaldım. Tek kuruş yardım etmedi. Evlendiği kadını ikna edip seni alma plânları yapıyordu ve benim de seni parasızlığa dayanamayıp ona bırakacağımı düşünüyordu. Ama hiç kimseye boyun eğmedim. Gençtim, güzeldim ben de kendi hayatımı tekrar kurabilirdim, ama seni bırakamadım bebeğim," diyerek gözlerinden akan birkaç damla yaşı eliyle sildi.

Oğluna bunları anlatmak o kadar zor geliyordu ki tekrar o günleri yaşar gibiydi. Hâlbuki yıllar geçmiş ve delicesine sevdiği adam çoktan ölmüştü. O günler çok gerilerde kalmıştı. Şimdi karşısında şaşkınlıkla dinleyen oğluna baktı. O günleri atlatabildiyse oğlu sayesindeydi. Bir süre bekledi ve sonra anlatmaya devam etti.

"Sen benim her şeyimdin. Senin için gerekirse ölmeye razıydım. Senin için aç kaldım, en kötü işlerde çalıştım yine de seni kimselere vermedim. Babanın yokluğunu aratmamaya çalıştım ama dokuz yaşındaki bir çocuğa çok sevdiği babasının onu terk et-

tiğini ne yazık ki unutturamadım. Sana bildiğim doğruları öğretmeye çalıştım ama senin öfkeli bir adam olmanı engelleyemedim. Terk edilmişliğinin verdiği hüznü silemedim. O tatlı çocuğun gözümün önünde günden güne acımasız bir adama dönüştüğünü seyrettim ve elimden hiçbir şey gelmedi. Düzenli bir hayatın olsun istedim. Belki şimdi ölmeyebilirim ama ölümsüz değilim. Bir gün öleceğim. Hayatta senden başka hiç kimsem yok. Yaşın geçiyor bir ailen olsun, çocukların olsun istedim. Sevdiğin biri olsun istedim. Bunlar için beni suçlayabilir misin?"

"Anne," diyebildi Savaş ama Melike Hanım anlatmaya devam ediyordu.

"O kızı çok sevdim. Onu araştırdım üvey anne ellerinde büyümüş ve çok acı çekmişti. Senin gibi yaralı bir ruhtu. Birbirinizi anlarsınız, ruhlarınızı iyileştirirsiniz diye düşündüm. Şimdiye kadar birlikte olduğun kızlar gibi değildi. İsmail bana onunda evliliğe razı olduğunu söyledi. Ama nikah günü bir tuhaflık olduğunu anladım. İçim içimi yedi, yıllar sonra ailemin bana yaptığını bende sana yapmış gibi hissettim. Onu siyah elbiseyle gördüğüm anda kızın bu evliliği istemediğini hissettim. Nikahtan sonra sizi ilk görmeye geldiğimde her ikinizin de çok mutlu olmadığı belliydi. Kız senden korkuyordu ve sende onu her an cezalandıracak gibi duruyordun. Birbirinize alışmanız gerek diye düşündüm. Son gelişinde Tutku'nun Seher'den istediği ilacı, Seher'e sorduğumda bilmediğini söyledi. Biliyorsun Almancası pek iyi değil. Bende siz gittikten sonra Tutku'nun ona yazarak verdiği ilacın adına baktım ve doğum kontrol hapı olduğunu gördüm. Bir şey demedim. Daha yeni evliydiniz ve birbirinizi tanımanız gerekiyordu. Üstelik geldiğiniz o gün aranızda bir şeyler vardı sanki. Birbirinize olan bakışlarınız değişmişti. Tutku'nun daha çok yüzü gülüyordu ve sende ona bakarken eskisi gibi kızgın değildin. O gün benim Bodrum'a gideceğimi öğrendiğinde gelmek istedi. Neşeliydi, o eski Tutku'dan eser yoktu. Sana söylememi istedi, ama ben aranızda bir şeylerin değiştiğini

gördüğüm için sana hiçbir şey demedim, aranız iyiyken aranıza ayrılık girsin istemedim."

"Anne," diyerek kadının gözlerinin içine baktı Savaş ve uzandı onun ellerini tuttu.

"O kız benden nefret ediyor. Kabul ediyorum bende bir dönem ondan nefret ettim ama aramızda senin bilmediğin başka şeyler oldu. İyi niyetini anlıyorum ama keşke yapmasaydın. Keşke tüm bunlara başvurmadan bizi tanıştırmış olsaydın. Keşke bize birbirimizi tanımamız için bir ortam oluşturaydın. Tutku'yla yanlış başladık ve birbirimize duyduğumuz nefret o kadar gözümüzü kör etti ki doğrusunu bulamadık. O kız beni hiç sevmedi ve bende onu sevmedim. Sevmek için çaba da harcamadım. Öfkem gözümü o kadar kör etmişti ki neredeyse evlendiğim gün onu öldürecektim."

"Şimdi seviyor musun?"

"Bilmiyorum. Gittiği günden beri onu özlediğimi kabul ediyorum. Bana nefretle bakan o kahverengi gözlerini arıyorum ama seviyor muyum bilmiyorum."

"Seviyorsun."

"Ona hala çok kızgınım."

"Kızma, o da yaralı. Onun sevgiye ihtiyacı vardı. Senin de dokuz yaşından itibaren kaybettiğin bir başkasının seni sevmesine ihtiyacın vardı. Birbirinizi sevebilirdiniz."

"Bunun için çabalasaydık belki dediğin doğru olabilirdi ama ne o ne de ben bunun için çabalamadık anne."

"Bulunca ne yapacaksın?"

"Bu saatten sonra bulmak istediğime emin değilim."

"O senin karın."

"Bak anne ölmeyeceğine gerçekten sevindim ama bir daha hayatıma müdahale etme. Bırak kendi hayatıma ben karar vereyim."

"Özür dilerim Savaş, böyle olsun istemedim ama Tutku'yu bul. Belki sizin için hala bir umut vardır."

"Belki vardır anne ya da yoktur. Bunu artık bu kadar düşünme ama bizim için çok geç bence. O nefretten bir sevgi çıkmaz anne. Onu bulmak istiyorum ama bir araya gelmek için değil her ikimizin de özgür kalması için."

"Bulduğunda ona kötü davranma."

"Davranmam anne merak etme. Bu süre zarfında ona olan kızgınlığım geçti."

"Belki de bu ayrılık sana iyi geldiği gibi ona da gelmiştir."

"Belki," dedi Savaş gözleri dalarak, ama içinden bir ses bunun öyle olmadığını söylüyordu. Hiç kimse bu kadar nefret ettiği birinden uzaklaştığında ne onu özler ne de düşünürdü. Tutku›nun daha uzun bir süre ortaya çıkmayacağının farkındaydı.

Sadece tutku dediğim hisler mi bunlar?
Başka dudaklar silemiyor yakıcı
öpüşlerini
Tenimde bıraktığın hisler gitmiyor
Başka ten tenime yakışmıyor, sanki

22

Tutku kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissederek atölyeye doğru yürüyordu. Bertram sayesinde bilmediği ne kadar çok şey olduğunu öğrenmişti. Orada yaptığı birkaç küçük eseri bazı akşamlar herkes odasına çekilince gidip seyrediyordu. Tüm bu süre boyunca 24 yıllık yaşamında hiç olmadığı kadar huzurlu ve güvende hissediyordu kendini. Yengesini çok sık aramasa da belli aralıklarla bir arayıp Savaş'ın onları rahatsız edip etmediğini öğrenmeye çalışıyordu. İlk günün dışında bir daha onu görmediklerini söylemişlerdi. Bu da korktuğu kadar adamın peşine düşmediğini kanıtlıyordu.

Savaş cephesinde hiç hareket yoktu. Onu hala arayıp aramadığını bilmiyordu. İlk günlerde gündüzleri bir kere bile aklına gelmeyen adam, geceler olunca sık sık aklına geliyor ama onu düşünmemeye çalışıyordu. Ne olursa olsun ona dönmeyecekti. Orada yaşadığı sekiz ayı kafasından atmaya çalışıyordu ve gün geldiğinde hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Şimdi aklına bunların nereden geldiğini düşünüp yürümeye devam etti. Bertram'ın yaptığı kendi büstünü bugün görmenin vereceği heyecanda eklenince yüzündeki gülümsemeyle adımlarını iyice hızlandırdı. Yazın tüm güzelliğini içine çekerek yeniden yeşeren ağaçlara baktı. Doğa yine her zaman ki gibi canlanmıştı ve içi de doğaya ayak uydurmuştu. Atölyeye geldiğinde kapıyı açıp içeri girdiği anda Bertram'ın kendine kahve koyduğunu gördü.

"Günaydın, bugün erkencisin," dedi Bertram kızı gördüğünde.

"Evet, daha fazla dayanamadım. Çok heyecanlıyım."

"Kahve ister misin?"

"Evet."

Bertram karşısında gülen kıza baktı. Aylardır ona her baktığında kalbinin hızlıca atmasını engelleyemiyordu. Birkaç kere ona olan aşkını söylemek istese de her defasında bir şeyler olmuş ve söyleyememişti. Kendini genç bir delikanlı gibi hissediyordu. Sevdiğine, onu sevdiğini söyleyemeyen yeni yetme biri gibiydi tıpkı.

Kahveyi kıza uzattığında oda Tutku'ya gülümsedi.

"Hazır mısın?"

"Evet, şimdiye kadar göstermediğine hayret ediyorum."

"Son halini gör istedim. Dün gece bitirdim. Artık bakabilirsin. Benim gözümde Tutku nasılmış gör bakalım," diyerek siyah bir bezle örtülmüş kaidenin üzerinde duran büste doğru gitti.

Tutku elindeki fincanı yanındaki tezgahın üstüne koydu. Derin bir nefes alarak o da adamı takip etti.

"İlk gördüğün andaki düşüncelerini istiyorum, aklına ilk gelen şeyi söylemeni. Şimdi gözlerin yum."

"Tamam," diyerek gözlerini yumdu Tutku.

Adam kızın suratına bakarak büstün üstündeki bezi kenardan tutarak çekti. Şu anda karşısındaki kız o kadar güzel duruyordu ki. Yavaşça kızın yanma gitti.

"Gözlerini aç," dedi.

Tutku gözlerini usulca açtı ve karşısında duran kendi büstüne baktı.

"İlk aklına gelen," diyen adama bakmadan, "İlginç," dedi.

Sonra da kendi büstünden gözlerini çekip adama baktı.

"Çok güzel."

"Senin kadar değil," diyerek kıza biraz daha yaklaştı Bertram. Gözlerini kızın kahverengi gözlerine dikti ve kendi boyunda olan kızın şaşkın bakışları altında onu öptü.

Tutku adamın dudakları dudaklarını bulduğu anda ne yapacağını bilemedi. Bertram kollarını tuttuğu için onu itemiyordu,

ama öpüşü hiç de onun beklediği gibi değildi. İstediği gibi hiç değildi. Gözlerini bile yummamıştı. Adam bir süre sonra geri çekildiğinde öylece ona bakıyordu.

"Özür dilerim ama o kadar güzelsin ki."

"Ben... Ben üzgünüm," diyebildi. Neden böyle bir şey dediğini kendi de bilmeden.

Bertram hiçbir şey demeden onun elini tuttu ve kızı büstün yanına doğru getirdi. Tutku biraz önce ki adamın davranışından o kadar rahatsız olmuştu ki elini tutması bu rahatsızlığı daha da artırdı.

"Nasıl buldun?"

Kafası karışık Tutku, biraz önce adamın onu öptüğünü düşünerek şimdi ne diyeceğini bilmiyordu, bir şeyler demesini bekleyen adama bakarak.

"Çok güzel... Ben bu kadar güzel bile değilim, sen görmek istediğini görmüşsün."

"Evet ve ben seni böyle görüyorum Tutku."

"Ama bu ben değilim, evet bana çok benziyor ama bu kusursuz."

"Sensin, benim gördüğüm Tutku bu, sana duyduğum hisleri buraya yansıtmaya çalıştım."

Tutku duyduklarına şaşırmış bir şekilde Bertram'a bakıyordu ve bu konuşmanın hiç de iyi bir yere doğru gitmediğini anlıyordu. Bu konuşmanın sonunda hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bertram ona tekrar yanaştı ve onu kollarına aldı. Tutku şaşkınlıktan adamı itemedi bile.

"Biliyorum çok şaşırdın, ama sana aşığım. Nasıl ve ne zaman oldu bilmiyorum ama sanki yıllardır seni bekliyorum."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama..."

"Bir şey demek zorunda değilsin," diyerek onun sözünü kesti Bertram.

"Ben..." diye tekrar söze başlayan Tutku, sözünü tamamlamadan adamın dudaklarını dudakları üzerinde hissetti. Bertram'dan hoşlanıyordu ama biraz önceki öpüşüne karşılık

vermemişti. Ona karşı hislerini tartmak için bu sefer o da karşılık vermeye başladı. Bertram'ın öpüşünün ayaklarını yerden kesmesini, kendisini iyi hissettirmesini istedi. Bir önceki şaşkınlığı gitmişti. Ama aklına kocasının öpücüğü geldiğinde gözlerini açtı ve adamı iterek kendinden uzaklaştırdı.

"Canını mı yaktım?"

"Hayır ama kafam karışık, izninle," diyerek atölyeden çıktı. Kapının önünde nereye gideceğine karar verememiş gibi biraz oyalandı, evin ve atölyenin tam tersine doğru yürüdü.

Bahçenin bitiminde durduğunda parmakları dudaklarına gitti. Bertram onu iki kere öpmüştü ve birisinde karşılık vermesine rağmen yine de hiçbir şey hissetmemişti. O anda aklına Savaş geldi. Aylardır aklına gelmeyen adam... Kocası, yüzünü görmek istemediği ve ölesiye nefret ettiği adam.

Onun öpüşünden aldığı tadı alamadığı şimdi ki öpücükleri düşündü. Savaş'ın tenine, teninin değmesi bile ayaklarını yerden keserken şimdi istediği, hoşlandığı adam onu öpmüşken hiçbir şey hissedememeyi neyle açıklayacağını bilmiyordu. Üstelik onunla yaşadığı sevgi olmasa da tutku dolu geceleri düşündü. Bir başka erkeğin ona bunları yaşatacağını sanmıyordu. Onunla yaşadığı o geceleri bir başkasıyla yaşamak da istemiyordu. Nitekim çok hoşlandığı adamın bile öpücüğünden hiç zevk almamıştı. Ayakları yerden kesilmemişti. Nefret ettiği adam kadar bile heyecanlandırmamıştı.

Dudaklarını elinin tersiyle sildi. Bundan hiç hoşlanmamıştı ve Bertram'ın hislerini bilerek burada kalamazdı. Son zamanlarda bayan Falke'ye rağmen burayı sevmeye başlamıştı. Kadın ilk zamanlardaki gibi artık o kadar da ters davranmıyordu. Üstelik aynı zamanda mesleğini de yapıyordu ve bunu da çok tanınmış bir heykeltıraşın yanında yapmaktan keyif alıyordu.

Şimdi her şey değişmişti. Bertram ona aşık olduğunu söylemişti. Ama onun kalbi hiç kimseyi sevemeyecek kadar kırgındı. Üstelik hala evliydi. Bildiği kadarıyla Savaş ondan boşanmamıştı. Hala adamın soyadını taşırken bir başkasını sevebileceğini

sanmıyordu. Ama hayatında huzura ihtiyacı vardı. Son birkaç ay şimdiye kadar olmadığı kadar huzurlu ve mutlu olmuştu. Üstelik hiçbir şey hissetmediği adamın yanında bulmuştu bu huzuru ve mutluluğu.

Neden her şey bu kadar zor olmalıydı? Neden hoşlandığı insana hiçbir şey hissetmiyordu? Kendisini insan yerine koyan bir adam varken neden kendisine kötü davranan ve ondan nefret eden adamı düşünüyordu? Onu hayatından çıkarmak istiyordu. Bunu da neredeyse beş aydır başarmışken neden şimdi aklına geliyordu?

"Ondan kurtulmalıyım," dedi kendi kendine. Savaş'la evli olarak başka bir erkekle birlikte olmak istemiyordu. Hayatından resmi olarak da onu çıkarmalıydı. O evde onunla acı çekmişti. Oraya bir daha asla geri dönmeyecekti. O nefret dolu gözleri bir daha görmek istemiyordu. Her an başına bir şey gelecek diye tetikte yaşamak istemiyordu. Bu şekilde on beş yıl yaşamıştı, bundan sonra hayatında huzur ve güven istiyordu. Kendisine her kızdığında onu öldürecek gibi bakan bir adama ihtiyacı yoktu.

Bertram'a bir şans verebilirdi. Onunla mutlu olabilirdi. Aradığı huzuru ve güveni bu adam verebilirdi. Tek yapması gereken Savaş'ı hayatından her şekilde çıkarmaktı. Bu saatten sonra adam ona eve geri gel, demeyecekti.

Kararını verdiğinde üstündeki yüklerden kurtulduğunu hissetti. Gelecek ay bayan Falke'nin doğum gününden sonra bir avukata gidip boşanma işlemlerini başlatması gerekiyordu. Artık saklanmanın gereği yoktu. Ortaya çıkmalı ve adamdan boşanmak istediğini söylemeliydi. Saklanarak yaşamak istemiyordu. Önündeki yılları bu şekilde harcayamazdı.

Kıskanç bir adam olmadım
hiç bir zaman
Kimsenin uğruna yüreğimi yakmadım
Sonra sen girdin hayatıma
Seni başka bir adamla düşündüğüm an
Öfke ve acı ekildi bir bir ruhuma

23

Savaş biraz önce Emine'nin getirdi zarfın içinde ne olduğunu bakmadan biliyordu. Yine Claudia Falke'nın doğum günü gelmişti demek. Hamburg'un sayılı ailelerinden biriydi Falke'ler. İş bağlantıları vardı. Claudia Falke'nin doğum günleri de şehrin şaşalı olağan günlerinden biri olmuştu. Bütün Hamburg sosyetesi bu doğum gününe gitmek için yarışırdı.

Zarfı açmadan masanın üstüne tekrar attı. Son zamanlarda hiç keyfi yoktu ve şimdi o yaşlı cadının doğum günüyle uğraşamayacaktı. Arkasına yaslanarak başını koltuğun arkasına koydu ve gözlerini yumdu. Tutku gideli beş ayı geçmişti ve hala ona dair en ufak bir ize bile rastlamamıştı. Ona duyduğu özlem büyüdükçe büyümüş ve artık içine sığmıyordu. Bu kadar zaman sonra ortadan yok olmuş bir kadınla evli kalmak da istemiyordu. Onunla ilgili o kadar çok keşkeleri vardı ki. Tutku başına gelen en iyi şey olabilirdi ama kızı kendinden uzak tutmak için her şeyi yapmıştı.

O kızın sevgiye ihtiyacı olduğunu kendinden başka herkes görmüştü ve tek görmeyen kendisiydi. Ne yazık ki Tutku'nun şanssızlığı kendisine bu sevgiyi verecek adamı bulamamış olmasıydı. Tutku'nun sevgiye ihtiyacı vardı ama kendisinin verecek bir sevgisi yoktu.

Şu anda, onu kovduğu gece biraz daha soğukkanlı olabilseydi her şeyin daha farklı olabileceğini biliyordu. Ama olamamış ve kızı o hava da üstüyle kapı dışarı etmişti. Hiç kimse o

şekilde kovulduğu bir yere geri dönmezdi. Tutku'da o inatçılık varken onunda dönmeyeceğini hesaba katması gerekiyordu. Değişik bir kızdı Tutku. Her gece gözlerinde ihtiras alevleri oynaşırken, gündüz o alevler nefretle oynaşıyordu. Geceler başka gündüzler bambaşkaydı onun için.

Şimdi keşke demek için çok geçti, her şey daha farklı olabilseydi. Nerede olduğunu o kadar çok merak ediyordu ki. Onu delirten en büyük şey ise kimlerle olduğuydu. Tutku intikam için gidip herhangi biriyle yatacak kadar gözü kara biriydi ve kendisinden bu kadar nefret eden bir kadının intikamını nasıl alacağını bilmiyordu.

Kıskanç bir adam hiçbir zaman olmamıştı. Hele birlikte olduğu kadınları kıskanmak gibi bir huyu hiç olmamıştı. Çünkü hayatına giren kadınlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdi ise Tutku'yu her düşündüğünde kıskançlıktan deliye dönüyordu. Eğer onun biriyle birlikte olduğunu görürse ne yapacağını bilmiyordu. Önce birlikte olduğu adamı sonra da Tutku'yu öldürürdü herhalde. Onun için bu evlilikten kurtulması gerekiyordu. Her ne kadar ona katil diye bağırmış olsa da şimdiye kadar hiç kimseyi öldürmemişti ve katil olmak için bu işe karısıyla başlamak istemiyordu.

Kapısı açıldığında başını kapıya doğru çevirdi ve gelen adama bakarak eliyle gel işareti yaptı.

"Nasılsın diye bakmaya geldim," dedi Yılmaz kapıyı kapatıp ona doğru yürürken.

Masanın arkasındaki üzüntülü adama bir süre bakarak koltuklardan birine oturdu. Uzun zamandır uyumamış gibi duran Savaş'a ne diyeceğini bilemedi. Savaş hiçbir şey söylemese de onun kendi kendini yediğini biliyordu. Aylardır Tutku'yu aramış kendisi bile bulamamıştı. Kızın nereye gittiğinden hiç kimsenin haberi yoktu ve artık kendisi bile Tutku için endişeleniyordu.

"Emine saatlerdir burada olduğunu söyledi. Üstelik hala kahvaltı bile etmemişsin."

"Canım istemiyor."

"Nasılsın?"

"İyiyim."

Yılmaz, iyiyim, diyen adamın hiç de iyi görünmediğini söylemek istemedi. O sırada masada duran zarfı gördüğünde gülümsedi.

"Bu kadın kaç yaşında oldu hala doğum günü mü yapıyor?"

"Evet, ama bu sefer gitmeyeceğim."

"Neden? Gitmelisin, son zamanlarda davet edildiğin hiçbir yere gitmedin."

"Orası öyle ama kimseyi çekecek durumda değilim ve bir de sürekli evliliğimi soran insanları hiç çekmeye niyetim yok."

"Bence git, kafan dağılır. Hem bu halin hiç hoşuma gitmiyor, bu kadar sakin bir Savaş'la ne yapacağımı bilmiyorum. Her an patlayacak gibi hissettiğim içinde açıkçası huzursuzum."

"Yılmaz yarın avukata gideceğim benden duy diye sana söylüyorum."

"Ne yapacaksın? Biliyorsun adam seni karşısında gördüğünde korkudan ölüyor."

"Boşanma davası açacağım."

"Karını aramaktan vaz mı geçtin?"

"Çoktan vazgeçtim ve bu işi daha fazla uzatmanın anlamı yok. Benden korktuğu için saklanıyor, biliyorum. Belki boşanmak istediğimi öğrenirse ortaya çıkar."

"Yem olarak mı kullanacaksın boşanmayı?"

"Hayır, gerçekten boşanacağım. Nerede, nasıl yaşadığını bilmiyorum ve bu beni daha da rahatsız ediyor. Zaten eziyet çekmiş birine daha fazla eziyet etmek istemiyorum. Üstelik eğer biriyle birlikteyse ona zarar vermekten korkuyorum. Her ikimiz için de böylesi daha iyi olacak."

"Kararın kesin mi?"

"Evet, bu zaten yürümeyecek bir evlilikti ve annem de iyi olduğuna göre..."

Yılmaz bir kaşını kaldırarak karşısındaki üzgün adama baktı.

Savaş da ona bakıyordu. Onun bakışlarından kararlı olduğunu gördü. Aylarca kızı aramış bulamamıştı. Her ikisi içinde en iyisi belki de buydu. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Daha doğrusu Savaş kızı seviyordu ama bunu hiçbir zaman itiraf etmemişti. Tutku'nun ne düşündüğüne emin değildi ama o da bu zamana kadar ortalığa çıkmadıysa gerçekten de Savaş'tan korktuğu için olabilirdi. Yine de bir ilişki tek taraflı yürümezdi. Bundan sonra her ikisinin de kendi yolunu bulmaya ihtiyacı vardı.

"Doğru karar," dedi. Başka bir şey demesine gerek yoktu.

"Evet, doğru bir karar. Abisine söyle yerini bilmeseler de Tutku ile konuştuklarını ve bir şekilde birbirlerinden haberleri olduğunu biliyorum. Benim boşanma davası açacağımı ona söylesinler. Bu komediye son vermenin zamanı geldi."

"Parayı ne yapacaksın?"

"Şimdiye kadar ne ödedi?"

"Hesapta 350 bin Euro var."

"Hepsini çek Tutku'nun adına yatır ve Turan'a da söyle bir daha para göndermesin."

"Gerisini almayacak mısın?"

"Hayır. Bu parayı neden istediğimi biliyorsun. Kumardan elini eteğini çekti. O parayı ondan istemeseydim işlerden gelen bütün parayı tekrar kumarda yiyecekti. Ona iş vermeye devam et. Sadece onu uyar; bir kere kumar masasında görmek bir yana seyrederken bile görürsem canına okuyacağımı, söyle."

"Tamam."

"Bir de geçen aylarda aldığım o galerinin tapusunu da Tutku'nun üstüne geçir."

"Ona mı veriyorsun?"

"Evet, onun için satın almıştım. Ne yapacağım ki galeriyi? Hiç değilse şimdi ait olduğu yere gitsin. Bu belki ondan aldıklarımı karşılamaz ama hiç olmazsa istediği bir şeye kavuşmuş olur."

"Tamam, hepsini ayarlarım."

"İyi olur, bunlarla uğraşmak istemiyorum."

"Eee cadının doğum gününe ne yapacaksın?"

Savaş uzanarak masada duran zarfı eline aldı süslü zarfa bakarak, "Bu senede gideyim, belki seneye ölmüş olur,"dedi.

"O kadının ölmeye niyeti yok."

"Öyle görünüyor," diyerek güldü Savaş."

Dört hafta sonra Savaş, bahçesi lüks araba dolu eve yanaştığında kendisine koşarak gelen valeye anahtarları verdi ve merdivenleri süslenmiş eve doğru yürümeye başladı. Bu yaşta, bu ihtişam ona komik gelse de yine de bu kadından hoşlanıyordu.

Yavaş adımlarla, kendisine selâm verenlerle bir iki kelime konuştuktan sonra doğum günü olan kadına doğru gitti. Her sene yapılan bu etkinlik geleneksel hale gelmiş gibiydi. Bayan Falke doksan küsur yaşında olmalıydı ve hala dimdik ayakta durmayı başarıyordu.

Claudia kendisine doğru gelen adama baktığında yüzünde oluşan gülümsemeyi saklayamadı. Bu adam erkeğin nasıl biri olduğunu kadınlara hatırlatmak için dünyaya gelmiş gibiydi. Sert yüz hatları ve her an avının üstüne atılmayı bekleyen soğuk bakışları ile bazı kadınların yakışıklı tanımına uymasa da yürürken bile testosteron hormonu yayıyordu. Eskiden adı çapkınlar listesinin en üst sırasındayken evlendiğinden beri o listeye girmemişti. Her çapkını uslandıran bir kadın bulunurdu. Bu yakışıklı Türk'te kendini uslandıran kadını bulmuş gibiydi. Herkesin merak ettiği ise karısının nasıl biri olduğuydu. Evlendiği gün organize edilen düğün iptal edilmiş ve sadece yakınlarının olduğu basit bir nikah kıyılmıştı. O günden sonra adamın karısını hiç kimse görmemişti.

Claudia'nın tam önüne geldiğinde duran Savaş, hafifçe eğildi. Claudia bir genç kız gibi kızardığını hissetti ve buruşmuş elini adama doğru uzattı.

Savaş kadının uzattığı elini tutarak dudaklarına götürdü ve ona biraz daha yaklaşıp, "Her sene daha da güzel olduğunuzu biliyor musunuz?" dedi.

Yaşlı kadın şuh bir kahkaha attı. "Şu anda elli yıl daha genç olmak için neler vermezdim."

"Siz her zaman gençsiniz, ama elli yıl daha genç olsaydınız sizi asla kaçırmazdım," dedi Savaş'ta gülerek.

"Karın çok şanslı," diyerek adama baktı "Sahi o nerede onunla tanışmayı çok isterim."

"O da sizinle tanışmayı çok isterdi ama biraz rahatsız onun için yalnız gelmek zorunda kaldım."

"Geçmiş olsun dileklerimi ilet, ama bir gün mutlaka onunla da tanışmak isterim. Böyle çapkın bir adamı elinde tutmayı başaran kadını doğrusu çok merak ettim."

"En kısa sürede sizinle tanıştırırım," diyerek gülümsedi Savaş.

Kadın adamın koluna girerek, "Korkarım fazla ayakta kaldım. Oturmama yardım eder misin?"dedi.

"Tabi ki."

Kol kola kadının pencerenin önünde duran tekerlekli sandalyeye doğru yürüdüler ve Savaş kadını özenle sandalyeye oturttu.

"Bertram'ı göremedim."

"Buralardadır. Tabi ki bir güzelin peşinde bir yerlere gitmediyse."

O sırada yanlarına gelen garsonun tuttuğu şampanyadan alan Savaş, bir süre daha kadının yanında dikilerek salonda olan insanlara baktı. Bunlar Hamburg'un sosyal yaşamı içinde sürekli karşılaştıkları insanlardı. Ve bayan Falke gibi daha bir çok kişiden karısının neden bu davete katılmadığı sorulacaktı. Tutku gideli altı ay olmuştu ve hala ona dair hiçbir bilgiye ulaşamamıştı. Karısı yer yarılmış ve içine girmişti sanki. Abiine boşanma haberi söylense bile Tutku yine de ortaya çıkmamıştı. Ona rağmen Savaş boşanma davasını başlatmıştı. Her şey hazırdı Tutku ortaya çıktığında bu komedide bitmiş olacaktı.

Kız evlendiği andan beri kendinden korkmuştu ve şimdi ortaya çıkmıyorsa bunda en büyük suç kendinindi. Artık onu unutmalı ve hayatına devam etmeliydi.

"Seni yanımda tutmayayım. Yoksa bu kadınların kıskanç bakışları altında bu gece ölebilirim" diyen Claudia'ya doğru bakan

Savaş düşüncelerinden kadının ne demek istediğini bir süre anlamadı ve sonra kadına gülümseyerek.

"Sizin güzelliğinizin yanında onların ki sönük kaldı."

"Ahh, kadınlarla nasıl konuşulacağını bilen erkek kalmadı artık."

Savaş, "İzninizle," diyerek kadının yanından ayrıldı ve kendisine merhaba diyen bir grubun yanına doğru yürüdü.

Bir süre sonra buraya neden geldiğini sorgulamaya başlamıştı. Neredeyse tanıdığı herkes bir şekilde lafı döndürüp dolaştırıp karısına getirmeyi başarmışlardı ve herkese aynı şeyleri söylemekten bıkmıştı. Karısını her geçen gün bulamamanın verdiği öfkeyle sivri dilli cadıya daha çok öfke duyar olmuştu. Şu anda karşısına çıksa onu tereddüt etmeden öldürürdü. Sonra da kendi kendine kızdı, bu sinirli hali sayesinde şimdi o kızı bulamıyordu.

Yanına gelen garsona elindeki şampanya bardağını uzatarak kendisine viski söyledi. Etrafındaki kalabalığa baktı, canı hiç kimseyle konuşmak istemiyordu. Keşke gelmeseydim diye düşündü. Bir süre sonra garsonun getirdiği içinde buz olan kehribar renkli içkiyi alarak, bu eve geldiği zamanlar gitmekten hoşlandığı kış bahçesine doğru yürüdü.

Ölümü düşlemek gibi
seni başkasıyla düşünmek,
Düşün nasıl bir şeydi
düşü ölüm olanı görmek
İçimde diken diken açan zehirli sarmaşık
Çok acı veriyor her şeye rağmen sevmek

24

Tutku heyecanla son hazırlıklarını yapıyordu. Konukların geldiğini biliyordu. Müzik başlamıştı. Aynada son kez kendine baktı. Tek omzu açıkta kalan gece mavisi tonundaki elbise tenine çok yakışmıştı. Göğsünün hemen altında başlayan dökümlü şifon kumaş aşağılara doğru su gibi akıyordu. Saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Şu anda aynaya bakan kız o kadar farklıydı ki. Bundan aylar önce buraya gelen ve hayata küsmüş kız değildi. Şu anda aynada gördüğü kız kesinlikle çok güzeldi. Bertram'ın bu elbiseyi üstünde görünce yüzünün ifadesini düşündü ve gülümsedi. O ilk öpüşten sonra Bertram ondan başka bir şey talep etmemişti ve Tutku'da onunla olmak istemediğini kendisine söylemişti. Savaş gibi bir adamdan sonra Bertram gibi biriyle yapması mümkün değildi. Ona hayrandı ama onu sevmiyordu. Sadece mesleki açıdan ona hayranlık duyuyordu ve üstelik onu bir kere öpmüştü ve kesinlikle beklediği prens o değildi.

Bu elbiseyi aldığında bunu sadece bugün için kabul ettiğini söylemişti. Yanlış yorumlamasını istemiyordu. Bu süre zarfında o en yakın arkadaşı gibi olmuştu. Bertram'da bunu kabul etmiş gibi görünüyordu. O günden sonra bir daha onu öpmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Yine de bazen kendisine hayranlıkla bakarken onu yakalıyordu.

Bir an bu elbiseyi kabul ettiği için kendini suçlu hissetti. Onun kendisine karşı bir ilgisi olduğunu bunun geçmediğini

anlıyordu. Bir şekilde ona evli olduğunu söylemesi gerekiyordu. Aynı zamanda evli olduğu adamdan da boşanması. Bayan Falke'nin doğum gününden sonra abisini arayıp bu işi bitirecekti.

Aradan altı ay geçmişti ve Savaş'ın ona olan sinirlerinin ve öfkesinin yatıştığını tahmin ediyordu. Üstelik evden kovan da oydu. Boşanmak için zorluk çıkaracağını sanmıyordu. Annesi de hala hayatta ve oldukça sağlıklı duruyordu. Belki o da boşanmak için kendini arıyor olabilirdi. Uzun zamandır abisini ve yengesini aramamıştı. Yarın ararım, diye düşündü. Bayan Falke'nin doğum günü telaşı o kadar uzun sürmüştü ki yorgunluktan ölmek üzereyken nihayet bitmişti. Bu geceden sonra biraz dinlenmeyi hak ediyordu. O yaşta ki bir kadının bu kadar tantanaya neden katlandığını ve buna neden bu kadar önem verdiğini de anlamış değildi.

Aynaya bakarken aklına yine kocası geldi, son zamanlarda onu fazla düşünmeye başlamıştı. İlk zamanlarda bile onu bu kadar düşünmezken bunca aydan sonra düşünmesi tuhaftı. Ama elinde değildi. Belki boşanmaya karar verdiği için bu kadar sık düşünüyor olabilirdi. Şimdi ona, sorunsuz bir şekilde boşanmayı kabul etmesi için dua etmek kalıyordu. Evliliğinde tek özlediği; onunla geçirdiği gecelerdi. Onun dışında o evde yaşadığı tüm o aylar boyunca hem yaşadığı yerden hem de Savaş'tan kesinlikle nefret etmişti. Evet etmişti, bunun başka açıklaması yoktu. Bu kesinlikle nefretti.

Bu güzel günde onu düşünüp bu geceyi mahvetmeyecekti. Kapısı vurulduğunda kapıya giderek açtı ve karşısında Bertram'ı gördüğünde gülümsedi. Adam çok yakışıklı görünüyordu.

"Hazır mısın peri kızı?"

"Evet," dedi gülümseyerek.

Bertram'da aşık olduğu kıza bakarak gülümsedi. Bu akşam sürprizini ona söylediğinde ne diyeceğini merak ediyordu.

"O zaman aşağıya inme vakti geldi," dedi elini uzatarak.

Tutku uzatılan ele bakarak bir süre ne yapacağını bilmiyor gibi bekledi ve sonra o da elini uzattı.

"Hala bunun doğru olup olmadığını düşünüyorum. Ben burada çalışıyorum bu davette olmam doğru değil," dedi kararsız bir şekilde.

"Bugün bu davete benim konuğum olarak katılıyorsun, büyükannemin yardımcısı olarak değil. Hadi herkes geldi, büyükannem ortalığa düşüp beni aramadan inelim."

Tutku kapıyı kapayarak dışarı çıktı. Yan yana merdivenleri indiklerinde Tutku'da heyecanını saklayamıyordu. Kış bahçesinin önünden geçerken Bertram uzanıp kızın elini tekrar tuttu ve onu kış bahçesine doğru yönlendirdi.

"Geç kaldığımızı sanıyordum," dedi Tutku.

"Sana göstermem gereken bir şey var. Fazla uzun sürmez," diyerek elini bırakmayan adamla birlikte içeri girdi.

Savaş sesin geldiği yöne doğru baktığında Bertram'ı gördü. Loş ışıkta yanında ki kadının yüzünü göremedi ama el ele tutuşan çifte bakarak gülümsedi. Kendisini görmelerine imkan yoktu. Oldukça karanlık ve büyük yapraklı bitkilerin yanında dikiliyordu. Bertram'ın ne kadar çapkın olduğunu bildiğinden burada duyacağı aşk itiraflarını çekecek durumda değildi. Elindeki bardağı saksıların olduğu masaya koyarak, çıkmak için etrafına bakınan çiftin kapıdan biraz uzaklaşmasını bekledi.

Ama kapının yanındaki yerde dikilmeye devam ediyorlardı. Kızın yüzünü göremiyordu. Dışarıdan gelen parlak ışık olduğu gibi onları aydınlatıyordu her hareketlerini görebiliyordu. O sırada Bertram'ın cebinden çıkardığı kutuyu gördüğünde gülümsemesi daha da genişledi. Uslanmaz çapkın kıza evlilik teklif edecekti. Sonunda onunda ayaklarını yerden kesen biri olmuştu. Onlara bakarken nedense aklına Tutku'ya hiç evlilik teklif etmediği geldi. Acaba karısına evlendikten bir hafta sonra yüzüğünü parmağına geçirdiğinde ona gecikmiş de olsa bir evlilik teklifi yapsaydı ne düşünürdü, diye merak etti. Sonra da gülümsedi.

Herhâlde masada duran vazoyu kafasına geçirirdi, karısı. Bunları düşünerek kapının önünde çifte bakmaya devam etti. Onlara görünmeden buradan çekip gitmesi mümkün olmadığı içinde bu ana tanıklık etmesi gerekiyordu.

Bertram ise kendilerini gözleyenden habersiz karşısında ışıl ışıl bakan kıza biraz daha yaklaştı ve ona doğru eğildi. O anda Tutku'nun hiç beklemediği bir şeyi yaptı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Kız elinin biri ile onu ittiğinde,"Yapma" diye fısıldadı ve adamdan bir adım geri gitti.

"Bunu sana sonra verecektim, ama şu anda o kadar güzel görünüyorsun ki daha fazla beklemek istemedim. Peri kızı, Seni seviyorum."

Tutku adamın seni seviyorum, kelimesine takılı kalmıştı. Onunla bir şey yaşamak istemediğini ona açık açık söylemişti, o da kabul etmiş görünüyordu. Şimdi neden böyle söylediğini anlayamadı. Sevmek ona o kadar uzak bir duyguydu ki. Hele de hala nikah bağıyla bağlı olduğu adamı düşününce hiç kimseyi sevemeyeceğini anlıyordu. Evliliği bir kere denemişti ve evlilikten nefret etmişti. Hiç kimsenin emri altında yaşamak istemiyordu. Bir şeyler demek için ağzını açmıştı ki Bertram kızın elini tuttu.

"Tutku"

Savaş ise bulunduğu yerden Bertram'ın kızın adını söylediğinde yumruklarını sıkmıştı. Kız karısının adını taşıyordu. Tesadüfün bu kadarına pes demişti içinden. Bu mahrem anları onlarla paylaşacak değildi ve buradan çıkması gerektiğinin farkındaydı ama ayakları beyninden gelen komuta itaat etmiyordu. Nedense adı karısıyla ayna ada sahip olan kızı merak etmişti.

"Hiçbir şey söyleme," diyen Bertram kıza elindeki kutuyu uzattı."Benimle evlenir misin?"

Tutku adamın uzattığı kutuya şaşkınlıkla bakıyordu. Bunu kabul edemezdi. Zaten o evliydi. Bir kere daha evlenmesi mümkün değildi. Gerçi bu şekilde öğrenmesini istemezdi, ama artık sakladığı sırrını ona söylemesi gerekiyordu.

"Ben, çok şaşırdım ne diyeceğimi bilmiyorum, ama sana daha önce de söylemiştim Bertram," diyebildi sadece.

"Lütfen, sadece düşüneceğini söyle"

Savaş'm kızın söylediklerini duyması yetmişti. Ondan sonra konuşulan hiçbir şeyi duymadı. Bu ses tonunu nerede olsa tanırdı. Yüzlerce kadın arasından gözü kapalı bile bulabilirdi. Aylarca aradığı karısının burnunun dibinde olduğunu öğrenmek öfkesini daha da büyütmüştü. Üstelik Bertram denen bu adamla karısının bir ilişkisi vardı ve adam zaten evli olan kadına evlilik teklif ediyordu. O anda tek düşündüğü her ikisini de elleriyle öldürmek isteğiydi. Bu kaldırabileceği bir sahne değildi. Gözünün önünde beliren tek görüntü karısının gittiği günden beri rüyalarına giren çıplak vücudunu bu adamın görmüş olması ve ona dokunmuş olmasıydı. Elleri her iki tarafında yumruk olmuş vaziyette birkaç adım attı ve çıkış kapısının önüne geldi. Hala birbirlerine bakan çift onu fark etmemişti. İçinden sakin olması gerektiğini söylese de asla sakin olamazdı. Hele bu sahneden sonra olması da mümkün değildi.

"Boşuna evlilik teklifi etme Bertram," dedi. Sesi buz gibi ve sert çıkmıştı.

Birbirlerine bakan çift bu sözler karşısında birden irkilmiş ve her ikisi de aynı anda sesin geldiği kapıya doğru bakmışlardı.

Savaş kendisine bakan çifte yakıcı bir öfkeyle bakmıştı. Tanıştığından beri öldürmek için defalarca kendini frenlediği bu kadın sonunda onun katil olmasını sağlayacaktı. Hala karısıydı ve başka bir adamı öptüğü yetmezmiş gibi bir de evlilik teklifi alıyordu. Son kez soğukkanlı olmaya karar verdi ve karısının şaşkınlıktan açılan gözlerinin içine bakarak, "O zaten evli,"dedi.

Bertram hala olanları anlamamış gibi karşısında kendisini öldürmek istermiş gibi dikilen Savaş'a dönmüştü.

"Evli mi? Kiminle?" diye sordu ve sonra da gözlerini yanında dikilen kıza çevirdi. Tutku bembeyaz olmuş suratıyla

gözünü bile kırpmadan kapıda dikilen adama şaşkınlıkla bakıyordu. Hayalet görmüş gibiydi. Kızın şok olduğunu görebiliyordu.

"Benimle," dedi Savaş. Yerinden kımıldamış ve birkaç adım atarak kendisine şaşkınlıkla bakan çiftin yanına gelmişti.

Savaş bir süre gözlerini hiç ayırmadan Tutku'nun şaşkınlıktan büyümüş her gece rüyalarına giren kahverengi gözlerine dikti. Aynı evlendikleri ilk gün kendisini kapıda gördüğü gibi bakıyordu karısı. Bembeyaz olan güzel yüzü, kocaman açılmış iri taneli kahve gözleri, rüyalarında her daim yer ettiği gibi canlı ve parlaktı.

Tutku'da aylardır görmediği ama son zamanlarda çok sık düşündüğü adama şaşkınlıkla bakıyor ve bunun bir kabus olmasını umuyordu. Böyle bir günde onun bu davette olacağı hiç aklına gelmezdi. Ona yakalanma korkusuyla aylarca bu evde dışarı çıkmadan yaşamışken şimdi en uygunsuz şekilde ona yakalanmıştı. Üstelik bu adam buradaysa biraz önce Bertram'ın onu öptüğünü de görmüş olmalıydı. Savaş'ın duruşundan hem kendi hem de Bertram için üzüldü. Birazdan her ikisini de öldürecek gibi bakan adamdan korkmasına rağmen gözlerini çekemiyordu.

Bu sessizliğe Bertram'ın sözleri son verdi.

"Seninle mi?" dedi şaşkınlığını üzerinden atamayan adam.

"Evet, öyle değil mi karıcığım," diyerek hala kocaman gözlerle kendisine şaşkınlıkla bakan kadından gözlerini ayırmadan konuşmaya devam etti Savaş.

"Hala evli olduğumuzu sevgiline söylemedin mi yoksa?" Sesindeki soğukluk ve sakinlik karşısında dikilen ikilinin daha da gerilmesine neden oldu.

Bertram Tutku'ya dönerek kızın kolunu tuttu. Bunun üstüne Tutku sonunda gözlerini Savaş'tan kaçırıp kendisine soru sorar gibi bakan adama doğru çevirdi. O anda Savaş karısına dokunan adamı öldürmemek için kendisini güç tutuyordu.

"Doğru mu Tutku, sen Savaş'ın karısı mısın?"

Tutku bir şey demeden baktı Bertram'a. Sesini bulamıyordu. Bir şeyler demesi gerekiyordu ama Savaş'ın gözleri üzerindeyken ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Yavaşça dudakları aralandı ve ağzından sadece, "Evet," kelimesi çıktı. Daha fazla söyleyecek ne bir kelimesi vardı ne de cesareti.

Bunun üzerine Bertram kızın kolunu bıraktı ve hala inanılmaz gözlerle usulca Savaş'a doğru döndü. Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Şu anda onun bakışlarından ürkmüştü. Biraz önce onun karısını öperek sonunu hazırladığının farkındaydı ve buradan bir an önce çıkıp gitmesi gerekiyordu. Burada kalması demek her an ölmesi demekti.

Elindeki kutuyu cebine sokarak yavaşça çıkış kapısına doğru yürüdü. Hala aynı düşmanlıkla karısına bakan adamın yanından geçti. Olanlara hala inanamıyordu. Tutku için bir an üzülse de aralarına girmeye niyeti yoktu. Hiç kimse için ölmeye değmezdi ve bu Türkler konu kadınları olduğunda gözlerini kırpmadan adam öldürebilirlerdi. Tek yapabildiği kız için dua etmekti.

Tutku ise göz ucuyla Bertram'ın yanlarından ayrılmasına şaşkınlıkla baktı. Onun Savaş'tan korktuğunu anlamasına yetmişti bu görüntü. Biraz önce evlilik teklif eden ve seni seviyorum diyen adam ilk zor anında onu yalnız bırakmıştı. Şimdi kendisini öldürecek gibi bakan Savaş'la loş bir yerde yalnız kalmıştı ve kapının önünde dikildiği için de kaçıp gideceği hiçbir yer yoktu. Üstelik Savaş'ın hiç bir şey demeden bakması onu daha da gerdi.

Savaş yalnız kaldığın da ne duruşunu ne de bakışını değiştirdi. Tutku'ya bakarken aklına gelen ilk düşünce ne kadar güzel olduğuydu. Hele bu elbise içinde inanılmaz ve ulaşılmaz görünüyordu. Zaten güzel olduğunu biliyordu ama şu anda ki görüntüsü onunla yaşadığı zamanlardan daha güzeldi. Gözlerinde kendisine bakarken gördüğü nefret artık yoktu ama şaşkınlığını daha üzerinden atamamıştı. Attığı anda o güzel gözlerinde kendisine duyduğu nefreti göreceğine emindi.

"Sevgilin seni yalnız bıraktığına göre o kadar da sevmiyormuş," dedi olabildiğince sakin bir şekilde, hala aynı yerde dikilmeye devam ederek.

Tutku kendisini suçlayan adama, "O benim sevgilim değil," dedi ve bunu dediği anda onun inanmayacağını biliyordu.

"Neden buna inanmıyorum acaba gördüklerimi yanlış mı anladım yoksa?" diyerek bir kaşını kaldırıp karısına bakmaya devam ediyordu Savaş.

"Ne anlayıp anlamadığın beni ilgilendirmiyor."

Tutku'nun cümlesi bittiğinde Savaş sinirle kıza doğru bir adım attı ve Tutku da bir adım geriye doğru gitti. Artık o şaşkınlık gitmiş, Tutku'nun gözlerinde gördüğü her zamanki korku geri gelmişti. Onu öyle gördüğü anda kendine sakin olması gerektiğini söyledi.

"Bana yaklaşma," diye fısıldadı Tutku.

"Ne yaparsın yaklaşırsam?" diyerek bir adım daha attı.

"Bağırırım ve herkese rezil olursun," dedi Tutku ve bunun saçmalığı karşısında da dehşete kapıldı. Bağırması bu adamı durduramazdı. Şu anda Savaş'ı hiçbir şey durduramazdı.

"Sence bu umurumda olur mu?"

Savaş bir adım daha atınca tam karısının karşısına geldi ve uzanarak kızı kolundan tuttu. Ona iyice yaklaştı. Şimdi aralarında hiç mesafe kalmamıştı. Kızın göğüsleri adamın sert göğsüne değiyordu. Nefesi yüzünü yakacak kadar yakındı. Karısının özlemle rüyalarına giren kahverengi gözleri dehşetle açıldı. Hiç olmazsa bu sefer sadece korku vardı, bir de buna nefret eklenseydi kesinlikle o gözleri oyması işten bile değildi. Ondan gelen taze bahar kokusunu içine çekti. O kadar özlemişti ki onun kokusunu, burun deliklerine dolan koku yaşadıkları o geceleri gözlerinin önüne getirdi.

"Buradan gidiyoruz sevgili karıcığım," diye fısıldadı kızın kulağına doğru.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

"Yanılıyorsun. Birazdan buradan çıkıp gideceğiz ve ait olduğun yere döneceksin."

"Ait olduğum yer orası değil, o hapishaneye dönmeyeceğim."

"Orayı hapishane olarak görmen ne kötü ama yaşayacağın yer orası ne yazık ki peri kızı," diyerek gülümsedi. Peri kızı lafının üstüne yaptığı vurgu Tutku'yu gerdi. "Ben ait olduğun yer derken yatağımdan bahsetmiştim."

"Ben sana ait değilim"

Savaş, o kadar sinirliydi ki hala Bertram'ın kızı öptüğünü gözünün önünden silememişti. Bu görüntü o kadar çok canını yakmıştı ki şimdi o da Tutku'nun canını yakmak istiyordu.

"Yanılıyorsun bana aitsin," diyerek sustu. Diyeceklerini onun kafasına kazımak ister gibi sesini biraz daha alçalttı. "Unutma seni satın aldım ve hala bana borçlusun. Üstelik gittiğin günden beri de faiz işliyor haberin olsun," diyerek sırıttı.

"Sen... Sen nasıl bir adamsın? Görmüyor musun seni sevmiyorum, seni istemiyorum, bana dokunmana dayanamıyorum. Senden nef..."

Sözlerini bitirmeden dudakları sert bir öpücükle kapandı. Savaş o kadar sıkı tutmuştu ki kımıldayamıyordu. Dudaklarına kapanan dudaklar canını acıtıyordu. Onu itmek istedi ama başarılı olamayacağının farkındaydı. Savaş'ın dudakları dudaklarını bulduğunda elinde olmadan ürperdi. Unutmak için çaba gösterdiği tüm o geceler aklına geldi.

Savaş ise karısının dudaklarını öpmeye başladığında Tutku tam da ondan nefret ettiğini söyleyecekti. Nedense bunu gözlerini ayıramadığı dudaklarından duymak istemedi. Aralarında olan o büyünün hala devam edip etmediğini anlamak istiyordu. Ve bu sivri dilli cadıyı susturmak... Ama hesaba katmadığı karısının dudaklarına dokunduğu anda onu öpmeyi özlediğini anlamış olmasıydı. O büyünün devam ettiğini gördü. Bu kadına olan tutkusu hala bitmemişti. Sert başlayan öpücük bir süre son-

ra yumuşak ve şehvetli bir hal aldı. Tutku'nun sıkı sıkıya kapattığı dudakları dudaklarının altında hareketlendiğinde öpüşünü derinleştirdi. Kollarındaki kadını bırakmaya henüz hazır değildi ve biraz önce o dudakları başka bir adam tarafından öpülmüş olması bile onu istemesine engel olmuyordu.

Artık onun canını yakmak değil, onu sarıp sarmalamak ve onunla bir olmak istiyordu. Tüm söylediği şeyler için ondan özür dilemek istiyordu, ama Bertram ile bir ilişkisi olduğunu bilmek canını inanılmaz yakmıştı. Ona rağmen Tutku'yu kabul edebileceğini anlaması ise dehşete düşürmüştü.

Onu bıraktığında karısının gözlerinin dolduğunu gördü ve yanaklarına doğru engelleyemediği gözyaşlarının aktığını. İlk defa onun karşısında ağlıyordu Tutku. Ona yaptığı onca eziyette bile bir kere bile ağlamamıştı. Gözyaşlarını evlilikleri boyunca bir kere bile göstermemişti. Şimdi o yaşlar kendiliğinden düşüyordu karısının yanaklarından.

Tutku'nun biraz önce zorla öpülmüş dudakları aralandı ve "Lütfen," diye fısıldadı.

Savaş karısının neye lütfen dediğini anlamamıştı. Bu ona aylar önce ilk birlikte oldukları Bodrum'daki geceyi hatırlattı. O zaman da onun bakire olduğunu anladı anda karısı "lütfen," demişti.

Sonra Tutku konuşmaya devam etti.

"Lütfen bırak beni. Artık dayanamıyorum. Aynı şeyleri tekrar yaşayamam. Aynı işkenceleri tekrar çekemem. Lütfen beni bırak," diyerek çaresizce ağlamaya devam etti.

Savaş küçükken acılar çekmiş kızın bu görüntüsüne daha fazla dayanamadı. Bir tarafı onu şu anda en kötü şekilde cezalandırmak isterken diğer tarafı çektiği acıları silmek istiyordu. Üstelik o acıların bir kısmını kendisi çektirdiği halde. Uzandı onun elini tuttu.

"Benimle gel."

"Gelemem."

"Benimle gel, sadece konuşacağız canını yakmayacağım."

Ağlamaya devam eden karısının elini bırakmadan kış bahçesinden çıkardı ve doğruca çıkışa gidip birlikte kapının önünde arabasının getirilmesini bekledi. Yanında ki kızın titrediğini gördüğü anda ceketini çıkarıp ona giydirdi. Arabası geldiğinde karısının binmesine yardım etti ve kendi de direksiyona geçerek arabayı hareket ettirdi. Eve gelene kadar Tutku ağlamaya devam etti. Gözlerinden düşen her damla Savaş'ın yüreğini de yakıyordu. İşte o zaman kararını verdi. Kendisini sevmeyen bu kıza daha fazla işkence etmeyecekti. Ne yaparsa yapsın bu evliliğin bir geleceği yoktu. Her şey yanlış başlamış ve yanlış devam etmişti. Tutku'nun inatçılığı, kendisinin acımasızlığı ile birleşmiş ve belki de güzel olabilecek bir ilişki birbirlerine acı verecek bir yöne gitmişti.

Bu saatten sonra ne Tutku onu sevebilirdi ne de o, Tutku'yu o adamla yaşadığı ilişki yüzünden affedebilirdi. Artık bu evlilik komedisine son vermesinin zamanı gelmişti.

Tutku, gözyaşlarını tutamadığı için kendine kızsa da ağlamamak elinde değildi. Aylarca içine akıttığı gözyaşları, sonunda içindeki bütün bentleri yıkarak, yüzünü yağmur taneleriyle yıkamasına sebep olmuştu. Üstelik Savaş'ın öpüşmelerinden sonra kendinden beklenmeyecek kadar şefkati onu daha çok ağlatıyordu. Kapının önünde üşüdüğünü gördüğü anda ki ceketini çıkarıp ona giydirmesi bile Savaş hakkında ne düşüneceğini bilmediğini hatırlatıyordu. Öyle bir sahneyi evlendiği ilk gün yaşamış ve onun karşısında titrediğini gördüğü halde kılı kıpırdamamıştı. Değişmiş miydi yoksa onu eve götürene kadar rol mü yapmıştı bilmiyordu, ama artık onun tarafından aşağılanmaya ve işkence görmeye dayanamazdı. Üstelik onu en çok korkutan ise kendisini öptüğünde kocasını istediğini dehşetle fark etmişti. Sanki o öpücüğü aylardır bekliyor gibiydi. Savaş'a karşılık vermemek için çok uğraşmış ama öpüşlerine kayıtsız kalamamıştı. Bunu onun da anladığına emindi. Şu anda ondan ölesiye korkuyordu. Bertram ile gördüğü anda gözlerinde oluşan düşmanlıktan korkuyordu ve o evden bir daha

sağ çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu.

Artık yorulmuştu. Yıllarca çektiklerinin son olmasını istiyordu. Eğer ölecekse ona karşı gelmeyecekti. Bu şekilde yaşamak istemiyordu. Tekrar o günlere geri dönemezdi. O geceleri hafızasından silmek için çok mücadele etmişti. Tek bir öpücükle o günleri özlediğini görmek onu dehşete düşürmüştü. Bu adamı sevmemeye yemin etmişti, bu yemininden dönmeyecekti. Onun istediği şekilde kendisini kullanmasına izin vermeyecekti.

Araba yavaşladığında gözyaşları arasında kapıların açılmasına bakıyordu. Aylar önce bu kapılardan korumaların eşliğinde çıkarılıp kapıların kapanmasını seyretmiş, uzun bir süre nereye gideceğini bilememişti. Kovulduğu eve şimdi tekrar geri gelmişti.

Kapıyı açan Emine'nin şaşkın bakışları ile karşılaştı. Kadın kendine bakmış şaşkınlıkla sadece "Hoş geldiniz" diyebilmişti. Eğer bu kadar ağlamasaydı Tutku'da kadına, "Hoş bulduk," diyebilirdi ama hiçbir şey diyemedi.

Savaş kızı salona doğru yönlendirdi ve içeri girdiklerinde de hala şaşkınlıkla onlara bakan kadına,"Kimse rahatsız etmesin," diyerek kapıyı kapattı.

Tutku hiçbir şey değişmemiş eve baktı. Parmakları yanaklarında duran gözyaşlarını sildi. Gözlerini Elbe nehrinden çekerek usulca kocasına doğru döndü. Bu sahneler aylar önce bu eve ilk geldiğinde de yaşanmıştı. Onun kokusunu duyduğu ceketi yavaşça üstünden çıkararak koltuğun kenarına koydu. Bu tip şeylerden Savaş'm son derece rahatsız olduğunu anlayarak ona doğru baktı ama Savaş'ın dikkatini çekmediğini anladı. Adam gözlerini kaçırmadan ona bakıyordu. Her ikisi de hiç yerinden kımıldamamış birbirlerinin gözlerinin içinde kaybolmuşlardı. Şimdi ne olacaktı? Altı ayın hesabını mı soracaktı? Ona ne yapacaktı? Buradan kaçıp kurtulması mümkün değildi ve onu öldürdüğü taktirde hiç kimse ondan şüphelenmezdi.

Savaş karşısında dikilen kıza nasıl bakması gerektiğini bilmiyordu. Kendini aldatılmış gibi hissediyordu. Aylarca karısı-

nın nerede olduğunu merak ederken, kız burnunun dibinde Bertram denen adamla birlikte oluyordu. Şu anda ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Bunu onun suçluluk duygusu ile yaptığına verdi. Şu anda karşısında dikilen kadına her ne kadar bağırmak istese de büyürken çektiği acılara, kendisi ile de yaşarken çekilen acılar eklenince, kızın yeteri kadar acı çektiğini anlayabiliyordu.

Birkaç adımda kızın yanına giderek onun elini tuttu ve kendisi ile gelmesi için onu hafifçe çekti ve koltuğa oturttu. Kendisi de yanına oturdu. Rüyalarına girip onu suçlayan o kahverengi gözlere bir süre ne diyeceğini bilmeden baktı.

"Orada ne yapıyordun?" Sesini kontrol etmeyi başarmıştı. Zaten korkan kızı korkudan öldürmesine gerek yoktu.

"Çalışıyordum."

"Çalışıyor muydun?"

"Evet, bayan Falke'nin yardımcısıydım."

"O cadının mı?"

"Evet," dedi Tutku gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Ne zamandır?"

"Buradan kovulduğum günden beri."

Sivri dilli cadı bazı şeyleri unutmasına asla izin vermeyecekti. Hem bu kadar korkup hem de bu kadar nasıl cesur olabiliyordu? Bu kız ya göründüğünün aksine aptaldı ya da başına ne geleceğini bilmiyordu.

"Peki ya Bertram?"

"O... O benim okuldayken idolümdü. Bir gün onun kadar başarılı bir heykeltıraş olmak istiyordum. Sadece tesadüftü. Onu gördüğüm anda orada kalmaya karar verdim."

"Seni seviyor?" dedi Savaş kıza bakarak.

Tutku hiçbir şey demedi. Bu konuda ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aralarında bir şey olmadığını söyleyip söylememeye karar veremedi. Sevgilim değil demesine rağmen Savaş'ın ona inanma-

yacağını biliyordu. Üstelik Bertram'ı onu öperken ve kendisine evlilik teklif ederken görmüştü. İnkar etmek işe yaramayacaktı. Söylediklerine değil, gördüklerine inanacaktı ve artık hiçbir şeyi kanıtlamak için gücü yoktu.

Onun suskunluğu Savaş'ı daha da rahatsız etti. Karısının yüzüne bakarak biraz daha bekledi. O anda Tutku bunu inkâr edecek herhangi bir söz söylese bir daha bu konuyu açmamak üzere kapatacaktı, ama bu sessizlik her şeyi kabullenmek gibiydi. Bu kalbini daha da acıttı ve neden acıttığını bile sorgulayacak kadar kendine güvenmiyordu. İhanete uğramak zaten yeteri kadar acıydı. Kızın gözlerinin içine bakarak,"Ne istiyorsun Tutku?"diye sordu.

"Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İstiyorum ki soruyorum."

"Boşanmak... Boşanmak istiyorum," dedi Tutku ve bakışlarını adamdan kaçırdı. Bir an tepki göstermesini bekledi ama Savaş hiçbir şey demedi. Gözlerini tekrar ona döndürdüğünde adamın sakince oturduğunu gördü. Araya giren zaman bir çok şeyi yerine oturtmuştu. Bu saatten sonra onun tepki vermeyeceğini biliyordu.

Savaş öylece karşısındaki kızın tedirginliğine bakıyordu. Artık onu üzmesine gerek yoktu. İstediği şey boşanmaktı ve annesinin de sağlığı yerinde olduğuna göre artık bu evliliğin devam etmesi içinde bir nedeni kalmamıştı. Yaptığı onca şeyden sonra kızın onu sevmesini bekleyemezdi. Gözlerinin içine bakarak, "Kabul ediyorum," dedi.

"Ediyor musun?" diyerek şaşkınlığını gösterdi Tutku.

"Evet."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Tutku.

Savaş ayağa kalkarak karısına elini uzattı. Tutku kendisine uzatılan ele bir süre baktı ama sonunda ona uzatılan eli tutarak ayağa kalktı. Şimdi karşılıklı dikilmiş hiçbir şey söylemeden birbirlerine bakıyorlardı. Gerçekten de zaman bir çok şeyi yerli ye-

rine oturtmuştu. Savaş kıza daha da yaklaştı ve onun gözlerinin içine bakarak, "Ama son bir şey istiyorum,"dedi.

Tutku bir bedeli olduğunu biliyordu. Kocası bedelsiz hiçbir şey yapmazdı.

"Ne?" dedi fısıltı halinde.

"Seninle sevişmek istiyorum," diyerek hala kendisine şaşkınlıkla bakan kızın gözlerinin içine baktı ve "Son kez," dedi.

Tutku duyduklarını doğru mu anladığına emin olamadı. Bunu yapamazdı. O geceleri unutmak için çok çaba harcamıştı ve her şeye tekrar başlayamazdı. Bu adamın kendisine bu kadar yakın olması bile ona o geceleri hatırlatırken bir kez daha onunla sevişemezdi. Üstelik boşanmayı kabul etmişti şimdi bunu neden istiyordu ki.

Gözlerini kaçırarak, "Yapamam," diye fısıldadı.

"Yapamaz mısın?"

"Yapamam," dedi Tutku tekrar.

Savaş kızı hafifçe iterek onu duvara yapıştırdı. Tutku sırtında duvarı hissettiği anda kaçacak yeri olmadığını anladı. Kendisine çok kötü davrandığı zamanlarda bile kocası onunla zorla birlikte olmamıştı. Ama şimdi korkuyordu. Belli etmediğini sanıyordu ama bunca zaman sonra ondan gerçekten de korkuyordu.

"Bırak beni."

Savaş karısının söylediği kelimeyi duymadı bile bedenini kullanarak kızı duvara iyice yapıştırdı ve dudaklarını karısının boynuna doğru götürdü. Tutku adamın dudaklarını boynunda hissettiği anda gözlerini yumdu. Bunu istemiyordu. Ama adamın dudakları boynundan yanağına oradan şakağına doğru çıkarken ne düşüneceğini bilemiyordu. Ona gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Yine de içindeki kıpırdanmaya engel olamıyordu. Dudakları kulağına doğru geldiğinde Savaş dişlerini kullanarak kızın kulak memesini ağzına aldı ve sonra kulağına doğru,"Gözlerini aç Tutku,"dedi.

"Lütfen yapma," diyebildi Tutku elleri adamın göğsünde onu itmeye çalışarak.

"Gözlerini aç," dedi sesi bir öncekinden daha sert ve emreder gibi çıkmıştı.

Tutku duyduğu cümle karşısında gözlerini açarak adama baktı.

"Sen... Sen..." diyebildi.

O sırada adamın dudakları sert şekilde kendi dudaklarına kapandığında Tutku kelimeleri ağzından çıkaramadı. Öpüşü uzadıkça Tutku'da o anın büyüsüne kapılmaktan kendini alamadı.

Ne kaybederdi, bu adam hala kocasıydı. Sevişmekten zevk aldığı tek adamdı. Altı ay boyunca onunla yaşadığı geceleri düşlediği çok zamanı olmuştu. Artık birbirlerini rahat bırakacaklarsa onunla son kez sevişmeyi kendisi de istiyordu. Onun korkusu, daha yeni unutmaya başladığı o gecelerin bir daha hiç unutmamak üzere hafızasına kazınmış olacağıydı.

Yine de Savaş'ın bu kadar kendine yakın olması aklını karıştırıyordu. Bu adamdan kurtulmak için aylarca plan yapmıştı ve şimdi yaptığı planların hiçbir önemi kalmamıştı. Usulca kendini geri çekti ve başını kaldırarak kocasının gözlerinin içine baktı. Orada gördüğü ne kızgınlık ne de nefretti. Orada arzulu bir adamın gözlerini görüyordu ve hayatının bir dönemine damga vuran bu adamı böyle hatırlamak istiyordu. Kendisine arzu ile bakan bir adam hatırlamak istiyordu bu yüzden ona bakarak gülümsedi.

Ben sana geldim kadın
Tüm o dik duruşlarımı silip sana eğildim
Ben dilendim!
Kapına geldiğimde aciz bir dilenciydim
Senden nefes dilendim
Benim tüm katmanlarım
tek tek yıkılırken
Sen nasıl direndin

25

Savaş kıza yaklaşarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. Elinin biri Tutku'nun sırtında geziniyordu. Tutku dudaklarına kapanan dudaklardan kurtulmak istediğinde adamın öpüşü derinleşerek şehvetli bir hal aldı. Buna kayıtsız kalması mümkün değildi. Savaş'ın ona elini dokunması bile yetiyordu. İçindeki küllerden bir tek Savaş ateş yakabiliyordu ve şu anda cayır cayır yanıyordu. Aylarca kocasını görmediği halde tek bir öpücükle adam ona istediği her şeyi yaptıracak güce sahipti. Ayakta daha fazla duramayacaktı. Kolları kalkarak kocasının boynuna doğru gitti. Artık o da kollarında olduğu adamı istiyordu.

Savaş'ın beklediği onay gelmişti. Tutku'nun direncinin kırıldığını anlamıştı. Öpüşüne ara vererek kollarındaki kızı kaldırarak kucağına aldı. Yüzünü onun şehvetten kızarmış yüzüne yaklaştırdı ve bir süre hayran olduğu kahverengi gözlere baktı. Tutku ne kadar hayır dese de gözleri evet diye bağırıyordu. Bundan sonra konuşmanın hiçbir anlamı yoktu. Artık dillere gerek yoktu, artık konuşan gözleriydi. Hasret gidermek isteyen ise kalpleri...

Savaş kollarındaki kızla merdivenleri çıkmaya başladığında Tutku, hayır demek için kendi ile mücadele ediyordu. O odaya girdiği anda bir daha buradan gidememekten korkuyordu. Daha biraz önce adama boşanalım diyen ve ondan sonra onunla sevişmek için itiraz etmeyen biri olarak yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Ama kollarında olduğu adamla zaten en baştan bir yanlışı paylaşmıştı. Onunla hiçbir şey doğru olmamıştı. Biterken de yanlış olabilirdi. Üstelik hayatında yaşadığı en güzel gecelerde

Savaş'ın imzası vardı. Aylarca aklına her geldiğinde mutlu olduğu o gecelerden birini bir kez daha yaşamak istiyordu. Bu, birbirlerine vedaları olacaktı.

Savaş, Tutku'nun itiraz etmeyeceğini anladığı anda kızı yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Uzun zamandır beklediği andı bu. Altı aydır rüyalarında seviştiği kadın tene, cana bürünmüş ve yatağında yatıyordu. Yatağın üzerinde gece elbisesi ile yatan kızı çok özlediğini biliyordu. Evlilikleri boyunca belki de aralarında tek güzel yan olan, o büyüyü tekrar yaşamak istiyordu. Bu onunla karısı olarak yaşayacağı son geceleri olacaktı. Şu anda Bertram'la bir ilişkisi olan bu kadını o kadar çok arzuluyordu ki hayatında başka birisinin olması bile önemini yitiriyordu.

Karısının gözlerinin içine bakarak üstündeki gömleği çıkardı ve yatakta hala sırt üstü yatan kızın yanına doğru uzandığında, Tutku başını çevirerek ona baktı. İlk defa karısının gözlerinde kendisine bakarken oluşan o nefreti ve korkuyu göremedi. Şu anda gözlerinde gördüğü tek şey koyu bir arzuydu ve gözünün kenarından bir damla yaşın yatağa akışına baktı. Kızın dudaklarına doğru hareket ettiğinde içinde bulundukları oda hariç zaman durmuştu. Aralarında kim olursa olsun, ne olursa olsun artık hiç birinin önemi yoktu. Şu anda sadece kollarındaki kadından başka aklında hiç kimse yoktu. Tek istediği bütün hücreleri bu kadını isterken ona son kez sahip olmaktı.

Her ikisi de bu gecenin son geceleri olacağını biliyor gibi, evlilikleri boyunca birbirlerine göstermedikleri özeni gösteriyorlardı. Tutku gözyaşlarını saklama gereği duymadan kollarında olduğu adama kendini açmıştı. Neden ağladığını kendi de bilmiyordu. İçindeki hüzün ve acı, Savaş'ın bakışları ve dokunuşları ile içinden akıp gidiyordu sanki. Birazdan bu adamın olduğunda kendini tüm acılardan ve pişmanlıklardan arınmış hissedecekti. Yeni bir başlangıç yapması için buna ihtiyacı vardı. Bu gece onun kollarında eşsiz gökyüzüne tekrar çıkacak ve o gökyüzünden bu kez son olacak şekilde süzülerek yeryüzünde kalacaktı. Kalbinin heyecan içinde atmasına mani olamıyordu.

Savaş aylardır özlediği bedene sarılırken aklında tek bir düşünce vardı. Kollarındaki kadının bir daha üzülmemesi için onun istediği her şeyi kabul edecekti. Her şey daha farklı olabilirdi ama olmamıştı. Bu kız onu deli ettiği kadar mutlu da etmişti. Son kez onunla sevişecekti ve bunu hafızasının en derin yerlerinde saklayacaktı. Bir daha kendisini bu kadar tamamlayan birini bulamayacağının farkındaydı; ama onun için özel olan bu kadını da bir daha üzmeye ve kırmaya gönlü el vermiyordu. Yanında onu zorla tutmak istemiyordu. Artık bedenine sahip olmak o kadar da önemli değildi. Önemli olan kalbine sahip olmaktı ve kollarında ki kızın kalbine ne yazık ki sahip değildi.

İki bedenin aylardır birbirine olan özlemleri, hiç beklemedikleri bir tutkuya dönüştü. Savaş karısının gözlerinin içine bakarak onunla tamamlandığında, Tutku'da gözlerini kocasının gözlerine dikmişti. Birbirinden bu kadar nefret eden iki insanın gece ve gündüz gibi birbirine muhtaç olması inanılır gibi değildi ve her ikisi de aralarında oluşan bu bağı zorunlu olarak görmezden gelmeye çalışıyordu. Aralarında sevgi köprüleri çoktan inşa edilmeye başlamıştı ama bedensel zevk olarak yorumladıkları o büyü aslında onların yüreklerinden henüz damlamaya başlayan sevgi taneleriydi. Ki bu sevgi tanelerinin çağlayan olmasına odadaki her eşya şahitlik ederken o anlarda birbirine kenetlenen gözler kör, diller lal olmuştu.

Bir süre sonra Savaş karısının çıplak bedenine sarıldığında onu sürekli yanında tutma ya da bırakma düşüncesiyle savaşıyordu. Ama gözünün önündeki tek sahne kızın onunla sevişirken bile ağlamasıydı. Karşı koymamıştı ama ona sahip olurken sessiz gözyaşları yanağından hiç durmadan yastığa çağlamıştı. Kollarında uyuyan karısını artık ağlatmayacaktı. Bir daha kendisi tarafından onun üzülmesine dayanamazdı. Ona bu eşsiz büyüyü yaşatan kadın mutluluğu hak ediyordu. O mutluluğu ona kim verecekse onun yanında olmalıydı. Hayatından sessizce ve onu üzmeden çıkacaktı.

Biliyordu yaşadığı sürece bu anı hep hatırlayacaktı. Bu anın büyüsünü başka bedenlerde arayarak yaşamaya devam edecekti. Ama o büyü bu kızdaydı ve onu bulamayacağını biliyordu. Kız kollarında kıpırdayınca düşüncelerinden sıyrıldı. Kollarını gevşeterek karısının kendisine doğru dönmesine izin verdi. Yüzüne düşmüş bir tutam saçı parmaklarıyla onun kulağının arkasına yerleştirdi. İçinde korku ve nefret olmayan o kahverengi gözlerin güzelliğinde bir kez daha kayboldu. Şu anda bu gecenin sabahı olmamasını diledi. Sabah demek; ayrılık demekti. Sabah demek; Tutku'nun hayatından çıkıp gitmesi demekti. Ne onu bırakmak istiyordu ne de sabah olmasını.

"Benim gitmem gerekiyor," dedi Tutku. O kadar kısık söylemişti ki zor duymuştu.

"Sabaha kadar kal, sonra seni bırakırım," dedi elini uzatıp karısının yanağını okşarken.

"Kalamam."

"Kalabilirsin," diyerek ona yaklaştı ve karısının öpmeye doyamadığı dudaklarını öpmeye başladı. Tutku geri çekilmedi ama karşılıkta vermedi. Savaş kızı kendine doğru çektiğinde dudaklarını karısının dudaklarından çekti ve onun kulağına doğru getirdi.

"Seni burada kalmaya zorlamayacağım, sözümü tutacağım," diyerek dudakları kulağından boynuna doğru kaydığında Tutku'da kollarını kocasının boynuna dolamış ve onu kendine doğru çekmişti.

Sabah ilk uyanan Tutku oldu. Kapalı perdelerin arasında odaya girmeye çalışan güneş ışığına gözlerini açtı ve yanında uyuyan adamın hafif tıraşlı yüzüne bakarak gülümsedi. Ne kadar yakışıklı, diye düşündü. Dün geceyi düşündüğünde hafifçe güldü. Bu evi ve yatakta yatan adamı özlediğini hissetti. Altı aydan sonra büyülü bir gece daha geçirmişti ve şimdi kalkıp gitmesi çok zor geliyordu. Savaş kıpırdayınca ondan biraz uzaklaş-

tı. Uyurken o kadar da korkulacak biri gibi durmuyordu ama Savaş'ın dün gece verdiği sözlere güvenmek istiyordu. Seni burada kalmaya zorlamayacağım, demişti ama ya uyandığında söylediklerini hatırlamazsa diye düşündü. Dün geceki Savaş'la burada yaşamak güzel olmalıydı ama uyandığında o kadar düşünceli ve yumuşak bakmayacağını biliyordu. Onunla daha önce de yaşamıştı ve bir saatinin diğer saatine uymadığını çok görmüştü.

Usulca yataktan kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Giyinme odasına girdiği anda kapıda dondu kaldı. Buradan kovulduğu zaman bütün eşyalarını toplamıştı ve hiç birini almadan gittiği için Savaş'ın onları attığını sanıyordu ama yanıldığını odayı gördüğü anda anladı. Bütün giysileri valizlerden çıkarılmış ve burada yaşarken nasılsa tekrar aynı şekilde askılara asılmıştı. Çıplak bedenine aldırmadan onlara doğru gitti ve ellerini giysilerinin üstünde dolaştırdı. Bu bir rüya değildi. Ellerine değen kumaş parçalarına şaşırarak bakmaya devam ediyordu.

Savaş'ın takıntısı onu daha da korkuttu. Nefret ettiği ve kovduğu bir kadının giysilerini atmak varken neden valizden çıkarıp da bunca aydır beklettiğine bir anlam veremedi. Üstelik kendisi burada yaşarken bile bu giysilere tahammülü yoktu. Ne değişmişti? Bu sağlıklı bir adamın yapacağı şey değildi. Kapının önüne gelerek yatakta yatan adama tekrar baktı. Buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Hızla banyoya girdi ve dolabı açtı ve gördüğü şeyler karşısında gözlerini yumdu. Bütün makyaj malzemeleri olduğu gibi tekrar dolaba dizilmişti.

Savaş boşanmayı kabul ettiğinde ve onu bu sabah bırakacağını söylediğinde yalan mı söylemişti? Savaş'ın takıntılı biri olduğunu biliyordu, bunu daha ilk bu eve geldiği gün anlamıştı. Ama bu çok fazlaydı, kesinlikle çok fazlaydı. Bir kere daha kalbinin korku ile dolmasına neden olmuştu. İşte o zaman hatırladığı şey ise panik olmasına neden oldu. Olduğu yerde sallandı ve tezgaha tutunarak derin bir nefes aldı.

Buradan gittiğinden beri doğum kontrol haplarını kullanmıyordu. Buna gerek yoktu. Hayatında biri yokken neden kulla-

nacaktı ki? Onun tek amacı içerideki adamın çocuğunu doğurmamak içindi. Ama dün akşam onunla korunmadan sevişmişti ve üstelik birkaç kere sevişmişti. Bu daha da panik olmasına yetmişti. Hızlıca günlerini hesaplayıp hamile kalabilecek günlerde olduğunu anladığında başı döndü. Midesi şiddetle bulanıyordu. Midesinden yukarı çıkan her şeyi klozete boşalttı. Sırtından aşağıya doğru inen soğuk tere ve çıplaklığına aldırmadan mermer zemine oturdu.

Kafasında olan tek cümle, "Şimdi ne olacaktı?" Ya hamile kaldıysa? Ya şu anda karnında asla doğurmak istemediği ve boşanmak için ikna ettiği bir adamın çocuğunu taşıyorsa ne yapardı? Buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Panik yapmamalıydı. Belki de hamile kalmazdı. Boşanmaya ikna ettiği bir adama bunu söylemek buradan hiç kurtulamamak demekti. Hiçbir şey belli etmeyecekti. Bir an önce buradan çekip gitmesi yeterliydi. Bir kere sevişmekle insan hamile kalmazdı, ama dün gece birden çok sevişmişlerdi. Bunu zamanı geldiğinde düşünecekti. Şimdi en önemli şey, Savaş uyanmadan buradan gitmekti. Duş almaktan vazgeçti. Üşüdüğünü hissettiğinde de yavaşça yerinden kalktı. İçeri girerek hala yatakta uyuyan adama baktı ve iç çamaşırlarını alarak giydi. Burada daha fazla oyalanmayacaktı. Tam elbisesini üstüne giymişti ki Savaş uyandı.

Savaş, elbisesini giymiş kıza bakarak gülümsedi. Dün gece ona verdiği sözü hatırladı ama Tutku'yu bırakmaya hazır değildi. Buradan gitmesine izin verdiği taktirde artık her şey bitmiş olacaktı. Onu bulmuşken tekrar kaybetmek istemediğini biliyordu. Onu burada birkaç gün tutması demek belki de Tutku'nun fikrini değiştirebilirdi. Tek yapması gereken onu ürkütmeden bunu ona söylemekti. Kendisine öylece bakan kıza gülümsemesi daha da genişledi.

"Günaydın."

"Günaydın," dedi Tutku sesinin düzgün çıkmasına gayret ederek.

"Yatağa gel."

"Gelemem, gitmem gerek," diyerek ona bakmadan elbisesini düzeltti. Gözünün ucuyla baktığı yatakta hiç hareket olmayınca konuşmasına devam etti. "Bana bir söz verdin," dedi çekinerek.

Savaş kızın dediklerini duyduğu anda yatakta doğruldu. Gerçekten de ona bir söz vermişti. Şimdi sözünü tutma zamanıydı. Her ne kadar bu kızı deliler gibi istese de şimdi karısının gözlerinde gördüğü, dün akşam aklını başından alan arzu yoktu. Kendisinden korkan bir kadının bakışları vardı gözlerinde. Sabah olmuş, dün geceki büyü bozulmuştu. Artık gerçekler vardı ve şimdi vedalaşma zamanıydı.

"Tamam, bana biraz izin ver duş alıyım seni bırakırım."

"Gerek yok, ben giderim."

"Tutku," diyerek yataktan kalktı Savaş ve karısına doğru yürüdü.

Tutku onun çıplak bedenini görmezlikten gelmeye çalışarak birkaç adım geri gitti. Savaş kızın gözlerindeki korkuyu gördüğü anda durdu. Dün gece ona arzuyla bakan gözler şimdi dehşet içinde bakıyordu. Ne yaparsa yapsın bu kadının kendisine bakarken ki korkusunu gideremeyecekti. Elleri yanlarında yumruk oldu. Dün gece yaşanan her şey sanki silinmiş gitmişti. Sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Bu görüntüye daha fazla tahammül edemeyecekti. Onun Bertram'a bakışları gözünün önüne geldiğinde karşısındaki kadını öldürmek istediğini anladı. Daha fazla dayanamadı.

"Öyle bakma kahrolası," diye bağırdı.

Bunun üzerine Tutku olduğu yerde sıçradı. Birkaç adımda kapıya doğru gitti. Tam kapının koluna tutunmuştu ki Savaş eliyle kapıyı itti ve diğer elini de uzatarak onu elleri arasına hapis aldı. Tutku burnunun dibindeki çıplak adama dehşet içinde bakıyordu. Bu adam kesinlikle manyaktı.

Savaş korkudan gözleri büyümüş kıza daha da sinirle baktı. O kadar sinirliydi ki Tutku'nun korkmuş görüntüsü onu daha da sinirlendiriyordu. Kendi kendine sakin olması gerektiğini hatırlatmasına rağmen sinirlerine hakim olamadı. Haklıydı şu anda kim olsa korkardı. Ama bu bakışlara dayanamıyordu. Bu

gözlerin kendinden başka herkese düzgün bakarken kendisinden bu kadar korkmasına dayanamıyordu. Bu kadar korkan bir kadınla nasıl bir gelecek düşünebilirdi ki. Karısına daha da yaklaştı ve ellerini kapıdan çekerek onun yüzünün iki tarafına koydu. Derin bir nefes aldı.

"Lütfen bu şekilde bakma," dedi. Sesi son derece sakin ve yumuşak çıkmıştı.

"Nasıl?" diyebildi Tutku fısıltıyla.

"Korkuyormuş gibi."

"Korkuyorum," diye fısıldadı Tutku.

"Korkma, sana zarar vermeyeceğim ama bana öyle bakma," diyerek kızın gözlerinin içine baktı. Sonra da fısıltı halinde, "Benden korkma Tutku," dedi.

Tutku'nun korkusu o kadar büyüktü ki Savaş'ın yumuşak kelimeleri bile korkuyu yenmesine yardımcı olmadı. Zaten içerde gördükleri onu iyice germişti ve şimdi Savaş'ın hali onu daha da korkutmuştu. Gözlerinden yaşlar süzülürken, "Lütfen beni bırak artık," diyebildi.

Savaş ellerini kızın yüzünden çekti. Birkaç adım geri gitti. Hiçbir şey demeden kıza baktı. Tutku ne yapacağını bilmezmiş gibi bir süre sırtı kapıya dayalı öylece bekledi ve sonra arkasını dönerek yavaşça kapıyı açtı ve arkasına bir daha dönmeden kapıdan çıktı.

Merdivenlerin başına geldiğinde her an Savaş'ın arkasından yaklaşıp kolunu tutacağını sanarak hızlıca merdivenleri indi ve kapının önünde Yılmaz ile karşılaştı.

Yılmaz onu gördüğünde hiç de şaşırmış gibi durmadı. Dün gece Savaş'la geldiğini öğrenmişti. Savaş'ın onu orada bulacağını biliyordu. Onu şaşırtan kızın telâş içinde gece elbisesiyle merdivenlerden indiğiydi. Ama Tutku'nun yüzünde gördüğü korku ona bir çok şeyi anlatıyordu. Savaş sinirlerine hakim olamamıştı anlaşılan. Bir yerde patlayacağını biliyordu ve bunun Tutku'nun üstünde patlaması şansızlıktı. Halbuki dün gece onları beraber gördüğünde her ikisi içinde sevinmişti. Belki aradan geçen za-

man her ikisini de daha iyi olmaya ve evliliklerini kurtarmak için çabalamaya değer olduğunu göstermeye yararmış, diye düşünmüştü. Ama şimdi yanıldığını görebiliyordu. Bunların bir arada kalması artık bu saatten sonra mümkün değilmiş gibiydi. Hele Tutku'nun yüzünde gördüğü korku her şeyi anlatıyordu.

Tutku, Yılmaz'ın karşısına geldiğinde hala titriyordu. Parmaklarıyla gözyaşlarını sildi ve "Merhaba Yılmaz," diyerek ona baktı.

"Merhaba Tutku, seni bırakayım mı?" diyerek kapıyı açtı.

"Zahmet olmazsa."

"Olmayacağını biliyorsun," diyerek kapıdan kızın geçmesi için yana çekildi.

Tutku hiçbir şey demeden kapıdan çıktı. Evin önündeki arabaya bindiğinde rahatladığını hissetti. Bir süre sonra evden çıkmış ve hiç konuşmadan yola devam ediyorlardı. Tutku o kadar dalmıştı ki nereye gittiğini bile anlamadı. Araba durduğunda başını çevirip baktı. Geldiği yer dün gece kocasıyla gittiği yerdi. Yavaşça yanındaki adama döndü. Yılmaz'ın burada olduğunu nereden bildiğine şaşırdı.

"Kendine iyi bak," diyerek gülümsedi Yılmaz.

"Sende," dedi Tutku arabanın kapısını açtı tam inecekken Yılmaz'a doğru döndü.

"Burada kaldığımı nereden biliyorsun?"

"Tahmin ettim diyelim."

Hiçbir şey demeden arabadan indi. Kapısını kapatırken eğildi ve Yılmaz'a bakarak,"Ona iyi bak Yılmaz," dedi ve arabanın kapısını kapattı.

Bir süre giden arabanın arkasından baktı ve bahçe kapısından eve girerken bu işin bittiğine kesinlikle emin oldu. Savaş verdiği sözü tutacaktı.

Savaş ise Tutku'nun korkuyla odadan çıkması sonucu olduğu yerde öylece durdu. Yine öfkesine hakim olamamış ve Tutku'ya

bağırmıştı. Bir süre sonra duşun altında korkuyla kapıdan çıkıp giden kızın görüntüsüyle baş başaydı. O korku ve nefret dolu bakışlar gözünün önüne geldiğinde hırsla yumruk yaptığı elini ıslak mermere vurmaya başladı. Durduğunda mermerdeki kan izlerine baktı ve acısını bile hissetmediği eline gözlerini çevirdi. Eli kan içindeydi ve ilk defa Tutku'ya hak verdi. Şu anda yanında kim olsa ondan korkardı.

Yılmaz eve döndüğünde eli buz torbası ile sarılı adamı gördüğü an her şeyin sonuna gelindiğini anladı. Sonra da ona doğru yürüdü ve buz torbasını elinden çekti. Savaş acıyla yüzünü buruşturdu. Gördüğü manzaradan başını kaldırıp karşısındaki adamın gözlerine baktı. Parmaklarının eklem yerleri yaralanmış, yer yer morarmış ve şişmiş eline bakarak.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hırsımı duvardan aldım."

"Gözünün önünde ne vardı Savaş, Tutku'mu?"

"Ona o kadar kızgınım ki, onun canını gerçekten yakmak istedim."

"O kızın da ne kadar korktuğunu gördüm. Her şeyin sonu olduğunun farkındasın değil mi?"

"Evet farkındayım, boşanma işlemlerini başlatacağım ve onu hayatımdan tamamen çıkaracağım."

"Bu seni rahatlatacak mı?" dedi adama bakarak.

"Evet, o kız benim bütün duygularımı altüst ediyor, beni vahşi bir adama çeviriyor. Artık bitti."

"Hastaneye gidiyoruz."

"Gerek yok."

"Nasıl yok, sanki eklemlerde kırık var gibi duruyor."

Bir saat sonra hastaneden çıkan iki adam sessizce arabada oturmuş önlerine bakıyorlardı. Savaş'ın sağ eli sarılmıştı. Üstelik el tarak kemiklerinde kırıklar vardı. Yılmaz yanında oturan adama bakarak, "Öfke kontrolü için tedavi alman lâzım,"dedi.

"Saçmalama."

"Savaş, bunu abi nasihati olarak al. Tutku'nun merdivenler-

den inerken ki halini gördüm. Kız dehşet içindeydi. Seni tanımasam bende aynı şeyleri hissederdim. Bu böyle gitmez, bir gün gerçekten sevdiğin birine zarar vereceksin ve benim gibi ömrünün sonuna kadar, her gün ölmek isteyerek yaşayacaksın."

Hiçbir şey demeden Yılmaz'a baktı Savaş. Yılmaz ise ara verdiği konuşmasına devam etti.

"Artık zamanı geldi. Gittikçe bunu kontrol edemediğinin sende farkındasın. İş işten geçmeden benim gibi aynı pişmanlıkları yaşamadan buna karar ver. Haklı olduğumu biliyorsun. İçindeki düşmanı yenmezsen bir gün o seni yenecek. Ondan sonra hiçbir şeyin geri dönüşü olmayacak. Bunu kendine yapma. İlerdeki yaşantını riske atma. Tedavi olmak seni küçük düşürmez."

Hiçbir şey konuşmayan Savaş'a tekrar bakarak arabayı yavaşça hareket ettirdi.

"Tutku'yu Bayan Falke'nin evine bıraktım."

Savaş dönerek Yılmaz'a baktı. "Onun orada olduğunu biliyor muydun?"

"Birkaç gün önce öğrenmiştim."

"Neden söylemedin?"

"Kendin görüp onun hakkında düşüncelerini tartmanı istedim."

"Bertram ile ilişkisi var."

"Kendimi söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu, ona evlilik teklif ederken gördüm."

"O zaman onu neden eve getirdin?"

"Bilmiyorum," dedi Savaş.

"Ben ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Tutku öyle bir kız değil. Seninle evliyken bir başkası ile birlikte olmayacağını biliyorum. Bence Bertram ona ilgi duyuyordur. Onunla ilişkisi olsa o zaman dün geceyi seninle geçirmezdi. Arabadan inerken bana, "Sana iyi bakmamı söyledi. Her şeye hemen karar verme, biraz zaman geçsin bence."

"Artık kiminle olduğu önemli değil ve ben de istemiyorum. Benden hala korkuyor ve o kadar korkan bir kızla ne yapacağımı bilmiyorum. Bizim için artık çok geç. Ben kararımı verdim."

"Geri dönüş yok mu?"

"Yok Yılmaz, artık önüme bakmalıyım. O da bakmalı. Birbirimizle olmamız mümkün değil. Bunu anlamam için belki de böyle bir gece yaşamam gerekiyordu," diyerek önüne döndü ve eve gelene kadar da konuşmadı. Yılmaz yanında oturan eli sarılı adama baktı. Gözlerini uzak bir noktaya dikmiş ve konuşmadan oturuyordu. Bunların her ikisi de inatçıydı ve birbirlerini sevmelerine rağmen neden bu şekilde davrandıklarına akıl erdiremiyordu. Elinden keşke başka şeyler gelebilseydi belki de ayrılık onları tekrar birleştirebilirdi.

İçimde geç kalmışlığın sancısı var
Gel ve geri al zamanı
Sil bedenimden tüm sancıları
Nefesimi ver bana
Ellerini ver...

26

Tutku, eve girmeden önce bahçeye doğru yürüyüp atölyenin önüne geldiğinde durdu. İçeri girip girmemeye karar verememişti. Bir süre Bertram'a ne diyeceğini düşündü ama onunla konuşması gerektiğinin farkındaydı ve sonra usulca içeri girdi.

Bertram kendi büstünün önünde, elinde bir şarap şişesi ile oturmuş öylece bakıyordu. Üzerinde hala dün geceki smokin vardı. Kendi üzerinde ise dün gece giydiği gece elbisesi. Bozulan sinirleri gülmesini sağladı. Sanki gece onlar için bitmemiş gibiydi. Tutku onun burada sabahladığını anlamıştı. Birkaç adımda yanına giderek adamın karşısında durdu.

"Günaydın."

"Günaydın," dedi Bertram şişeyi yandaki masaya koyarak ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama bunu ancak ikinci denemesinde başardı. Kızın karşısına dikildiğinde onun ne kadar sarhoş olduğunu anlamıştı Tutku.

"Bir daha geleceğini sanmıyordum," dedi kelimeler ağzının içinden yuvarlanarak çıkmıştı.

"Üzgünüm böyle öğrenmeni istemezdim."

"Kaçıp saklanmak zorunda olduğun kocan mıydı?"

"Evet."

"Sana hak veriyorum, o kaçıp saklanman gereken bir adam."

"Üzgünüm Bertram."

"Hala inanamıyorum Savaş'ın kocan olduğuna. Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet," dedi Tutku gülümsemeye çalışarak.

"O tehlikeli bir adam. Dün akşam ki bakışlarını unutmam mümkün değil. Başım belada mı?"

Tutku karşısında dikilen adama baktı. Gözünde ne kadar büyütmüştü onu? Savaş'ın tırnağı bile olamazdı. Dün gece ona evlilik teklif etmişti ve şimdi bir korkak gibi kaçıp saklanacak yer arar gibi duruyordu. Gerçi Savaş'tan o an kim olsa korkardı ama yine de Bertram'ın ona karşı gelmesini ve kendisini korumasını isterdi. Adamı daha da endişelendirmek istemedi.

"Hayır, rahat olabilirsin."

"İyi bari, onun düşmanlığını üzerime çekmek istemem. Hala öyle bir adamın karısı olduğuna inanamıyorum. Senin için endişelendim."

"Neden?"

"Çünkü, o anda sanki öldürecek gibi bakıyordu."

"Onu yapsaydı demek ki kimsenin yardımı dokunmayacaktı," dedi Tutku, Bertram'a bakarak.

"Üzgünüm, çekip gitmek istemedim ama o kadar şaşırmıştım ki."

"Önemli değil Bertram, gerçekten."

Bertram hiçbir şey demeyince, "Büyükannene söyledin mi?" diye devam etti Tutku.

"Hayır, söylemeye fırsat olmadı bu sabah söyleyecektim."

"Söylemezsen olur mu biraz daha burada kalmaya ihtiyacım var."

Savaş'ın verdiği sözü tutup tutmayacağını bilmiyordu. Abisine gitmemesinin tek nedeni bu Alman ailenin yanında kendini daha güvende hissettiğiydi. Şu anda kocası nerede olduğunu biliyordu ve buraya abisine geldiği gibi rahat gelip gidemezdi.

"Başımıza bela olmayacağına emin misin?"

"Olursa giderim, ama boşanmak üzereyiz."

"Neden o zaman dün gece onunla gittin?"

Tutku gözlerini adama çevirdi. O da aynı şeyi ona sormak istiyordu. Kendisini sevdiğini söylemiş ama Savaş ortaya çıktığında onu hemen yalnız bırakmıştı. Onunda duyduğu sevgi değildi bunu dün akşam anlamıştı. Eğer kendisini sevseydi ne yapar eder Savaş'la mücadele ederdi.

"Gitmem gerekiyordu."

"Anlıyorum, bak dün gece ben..."

"Bertram bir şey söyleme, seninle evlenemem. Üzgünüm, teklifin beni gerçekten gururlandırdı ama sana karşı bir şey hissetmiyorum. Bunu sana daha önce de söylemiştim ve sende beni sevmiyorsun. Bunu dün gece iyice anladım. Sen de anladın, sevseydin ne yapar eder beni onunla yalnız bırakmazdın. Bir kere daha kocamın beni sevmediği bir evliliğe dayanamam."

"O seni seviyor," dedi Bertram.

Tutku bunun üzerine bir kahkaha attı. "Bunu da nereden çıkardın. Sevmiyor," dedi yüzündeki gülüş solarken.

"Hiç kimse sevmediği bir kadına öyle bakmaz."

"Yanlış anlamışsın Bertram, onunla aramızda sevgiye dair hiçbir şey yok. Sadece evlenmek zorunda kaldık hepsi o kadar."

"Tamam, sen öyle diyorsan. İstersen onunla da konuşabilirim."

"Gerek yok Bertram."

"İşini istiyorsan senin," dedi gülümseyerek.

"Teşekkür ederim. Gerçekten üzgünüm," diyerek atölyeden çıktı. Derin bir nefes aldı ve omuzlarından bir yük kalktığını hissetti. Boşanana kadar burada kalması yeterliydi ondan sonra eve dönebilirdi.

Yavaş adımlarla eve doğru yürüdü. Kalbindeki acıyı duymazlıktan gelmek istiyor ama bunu başaramıyordu. Eve girdiğinde Bayan Falke'nin hala uyuduğunu öğrendi ve doğruca odasına giderek kapıyı kilitledi. Üzerindeki elbiseyi çıkardı ve duşun altına girdi. Bir süre akan sıcak suyun altında öylece durdu. Ne yapa-

cağını bilmiyordu. Her şey istediği gibi olmuşken neden bu kadar üzüldüğüne anlam veremedi. Ama şu anda gözünün önünde olan sahne... Savaş'ın ellerini yüzünün iki yanına koyarak, "Benden korkma," demesiydi. Keşke ondan korkmasaydı ama Savaş'tan korkuyordu. Bakışları yıllardır unutmak istediği şeyleri ona hatırlatıyordu. Onunla birlikte olması mümkün değildi.

Giyinme odasında ve banyoda gördüğü kendi eşyaları için ne düşüneceğini de bilmiyordu ama kendini çok kötü hissediyordu. Şu anda tek korkusu bu kadar takıntılı bir adamın kendini takıntı haline getirmesiydi. O zaman ölene kadar ondan saklanması gerekiyordu.

Üstelik onunla sevişmişti gözlerinden akan yaşlar duşun suyuna karışıyordu. Onunla seviştiği için kendine kızmak istiyordu ama bunu bir türlü başaramadı. İsteyerek onunla birlikte olmuştu ve gece canını yakmamak için o kadar özen gösteren birinin kapının önünde onu öldürecek gibi bakması içini acıtmıştı. Sessiz gözyaşları sonunda sesli ağlamalara dönüştü. Ellerini duşun duvarına koymuş hüngür hüngür ağlıyordu. Canı hiç bu kadar yanmamıştı. O bakışları unutması mümkün değildi. Savaş dengesizdi, bir an dünyanın en iyi insanı olabiliyorken bir an kendisini öldürmesinden korkuyordu. O odayı ve banyoyu görmemiş olmasaydı orada kalmaya karar vermişti. Savaş'la seviştiği anda onu unutamadığını anlamıştı. Aradan altı ay geçmişti ve adamı ilk gördüğü anda ondan saklanmak için çektiği tüm eziyetleri unutup onunla birlikte olmuştu. Bunca zaman kendini kandırmıştı. O adamı yıllar geçse bile unutamayacaktı. Ama onunla da birlikte yaşaması mümkün değildi. Ondan korkuyordu ve bu korkusunu nasıl yeneceğini bilmiyordu.

Gözlerinde yaş kalmayana kadar ağladı. Sonunda her şeyin bittiğini kabul etmenin zamanı gelmişti. Bir süre sonra duşunu alarak çıktı. Bugün bayan Falke'yi çekecek durumda değildi ama biraz sonra kadın uyanır onu çağırtırdı. Üzerine siyah bir pantolon ve yeşil kaşmir kazağını giyerek saçlarını arkadan topladı.

O gün akşama kadar kadının kaprislerini hiçbir şey düşünmeden çekti. Bir yandan da bunun böyle olmasını istiyordu. Bayan Falke onu o kadar meşgul etmişti ki bir gece önceyi düşünecek zamanı olmamıştı.

Ertesi gün Tutku'yu şaşırtan avukatın onu aramasıydı. Savaş sözünü tutmuş ve boşanma işlemlerini başlatmıştı. Bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti. Bir şekilde vazgeçeceğini sanmıştı. Gerekli belgeleri söylemiş ve en kısa sürede tamamlayıp getirmesini istemişti.

Şimdiye kadar boşuna saklanmıştı. Bunu keşke daha önce söyleyebilseydi. Duvara dayanarak gözlerini yumdu. Onunla evleneli on dört ay olmuştu. Bodrum'da tanıştıklarından bu yana geçen on dört ay... Bunun altı ayını birbirlerini görmeden geçirmişlerdi. Evli kaldığı her gün ondan nefret ederek geçmiş sekiz ayı vardı. Geceleri tutkuyla, gündüzleri nefretle geçen sekiz ay... Artık bitmişti. Artık herkes kendi yoluna gidebilirdi. Yine de içi acıyordu. Ondan ayrılmak için her şeyi denemişti. Ona en ağır sözleri söylemiş, ondan nefret ettiğini yüzüne haykırmıştı. Bitmişti işte. Savaş verdiği sözü tutmuştu ve böyle hayatının bir dönemi daha kapanmıştı. Hayatının bu dönemini de tıpkı çocukluk dönemi gibi zihninin derinliklerine gömüp bir daha hatırlamak istemiyordu. Geriye kalan tek şey kalp ağrısı olacaktı ve kalp ağrısı da zamanla geçecekti.

Önüne bakacaktı. Yapmaktan zevk aldığı bir mesleği ve hayatının kontrolünü eline alacağı bir geleceği vardı. Savaş ile boşandığı gün onunla ilgili her şeyi unutacak ve kendisini bekleyen geleceğe doğru gidecekti. Bundan sonra hayatı hakkında kendisinden başka hiç kimse söz sahibi değildi. Herkese borcunu ödemişti. Abisine, Savaş'a ve her şeye rağmen kadere...

Hiç kimseye borcu yoktu.

Çok çaresizim
Sızım sızım sızlıyor yüreğim
Sana nasıl «git» dedim?
Bedenim canlı cenaze
Yüreğimi sana yoldaş gönderdim
Ruhum öyle bir azapta ki i
nliyor inim inim
Paramparçayım, gel ki tek parça olayım

27

Savaş koltukta oturmuş ve elinin altındaki köpeğin başını okşuyordu. Parmaklarını kırdığı günden beri dört haftadır haftada üç gün psikologa gidiyordu. Her ne kadar şu anda kendinde bir değişiklik olmasa da bir gün gelecek bu sebepsiz öfkesinden kurtulacaktı.

Bu öfkesi sayesinde şimdi Tutku'dan ayrıydı. O kadın; onu o kadar deli ediyordu ki Yılmaz'ın dediği doğruydu. Bir gün hiç istemeden ona zarar verecek ve geri dönülmez bir yola girecekti.

Aklında hala bir ay önce karısıyla yaşadığı o gece varken onun artık Bertram denen adamla birlikte olmasını hazmedemiyordu. Kaç gece yataktan onları öldürmek için kalkmış ve kendini giyinmiş arabasında oturur bulmuştu. Kaç gece daha o kızı düşünerek boş yatakta onun kokusunu arayarak uyuyacaktı. Hayatına istemeden girmiş ve kalbinin ortasına kamp kurmuş kızı oradan söküp atması için ne yapacağını bilmiyordu. Bir insanı sevdiğini anlamak için neden onu kaybetmesi gerekiyordu. Onunla birlikteyken ve kendini ona sevdirmek için o kadar çok zamanı varken neden onu kendinden itmiş ve kızın nefretini sevgiye çevirememişti? Neden o nefretin orada kalması için elinden geleni yapmıştı?

Artık her şey bitmişti. Yarın boşanıyordu. Bugün avukatı aramış ve işlemlerin bittiğini ve yarın boşanmanın gerçekleşeceğini söylemişti. Onları birbirlerine bağlayan uyduruk evlilikleri de bitmiş olacaktı. Keşke her şey bu kadar kolay olabilseydi.

Keşke bitti dediğinde insanın kalbi de bittiğini anlayabilseydi. Küçük, inatçı bir kızın inadını kıramamıştı.

Hayatta babası gibi olmamak için yemin bir etmiş bir adamın yıllar içinde nefret ettiği adama benzemesini neyle açıklayacağını bilmiyordu. Bütün çocukluğu baba özlemi ile geçmiş biriydi o. Yüreğini annesinin sevgisinden başka hiçbir sevgiye yer bırakmayacak kadar nefretle doldurmuş bir adamdı. Öfkeliydi ve o öfkesinden çok kişi nasibini almıştı. Buna evlendiği kız da dâhildi. Ondan korkmakla haklıydı Tutku. Çoğu kez o kızı öldürmemek için kendini zor frenlemişti ve bunların hepsini karısının anlaması içinde gözüne sokmuştu. Ona sürekli satın alınan bir mal muamelesi yapmıştı.

Şimdi burada onu düşünerek gecenin bir yarısı oturuyorsa tüm suçlu kendisiydi. Bodrum'da tanıştığı o kız hayatını değiştirmişti. Bir daha geri dönülmeyecek şekilde değiştirmişti, üstelik. Evlendiğinde değil, onunla ilk yattığı anda değişmişti hayatı. Hatta onun koltuğun kenarında yaralı bacağı ile gözlerini yummuş duyulmayan bir müziğin eşliğinde dans edişini seyrederken değişmişti. Oradan döndüğünde onu unutamamıştı. Evleneceği kızın apartmanının önünde arabadan indiğinde, o merdivenleri çıkıp da kapının açılmasını beklerken bunu yapamayacağını anlamıştı. Aklında ve rüyalarında başka bir kız varken kendini bekleyen o kızla evlenmeyecekti. Babası gibi olmayacaktı. Kalbinde biri varken başka bir kalbi kırmayacaktı. Çünkü Tutku Aktaş denilen kızla evlendiğinde onu hep Esra'nın yerine koyacağını biliyordu. Onda Esra'yı arayacağını ve onu bulduğu anda da karısını ve çocuklarını terk edebileceğini biliyordu. Sonunda nefret ettiği adama benzeyecekti.

Yukarıda kendisini bekleyen kıza bunu söylemek için o merdivenleri çıkmıştı. Aklında başkası varken ve onu aramak için Türkiye'ye gitmeye karar vermişken onu bekleyen kızla evlenemezdi. Gerekirse ömrünün sonuna kadar Esra'yı arayabilirdi. Ondan sonra hiçbir kadın onun için cazip değildi. Sonra onu gör-

düğünde neden o gün evlilikten vazgeçmediğini o gün tam olarak anlamasa da şimdi anlıyordu. Aramak istediği kız karşısında dikiliyordu. Önünde kalan yıllarını birlikte geçirmek istediği kız....

O zamandan beri neden ona kötü davrandığını da biliyordu. Onu sevdiğini neden bu kadar geç anladığını. Sevmemek için çalıştıkça o kızın kalbinin tam orta yerine kamp kurduğunu. Onu kırdıkça neden o kadar üzüldüğünü artık biliyordu. Çünkü Tutku'dan korkmuştu Savaş. Bir gün onunda babası gibi bırakıp gitmesinden korkmuştu. Onu sevmek istememesinin nedeni buydu. Her ne kadar nefret etse de babasının onları bırakıp gitmesi ve kendine yeni bir aile kurması, yeni çocuklarını kendinden daha çok sevmesi onun içindeki sevgiyi öldürmüştü.

Yıllarca babasını ve yeni çocuklarını uzaktan izlemişti. Kendisine verecek birazcık bile sevgisi yokken başka çocuklara verecek bunca sevgiyi nereden bulduğunu bilmeden yıllarca gözlemişti babasını. Kendinde olmayan, ama babasının sevgisini hak eden diğer çocuklarda olan şeyi yıllarca düşünmüştü. Neyi eksik yaptığını yıllarca aramıştı. Babasının gözüne girebilmek ve onun dikkatini çekebilmek için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Ama ne onun gözüne girebilmişti ne de onun dikkatini çekebilmişti. Dokuz yaşından sonra baba özlemi ile geçen yıllar çoğaldıkça onun da öfkesi çoğalmış, içini kaplayan nefret gözlerini kör etmişti. Ölseydi belki anlardı, ama oğlunu terk etmiş ve varlığını yaşarken unutmuş bir babayı o zaman ki aklıyla anlaması mümkün değildi. Ona af dilemeye geldiği o gün, yıllarca gözetlediği adamdan öcünü almak istemişti. Bir babaya ihtiyacı olduğu tüm o senelerde yanında olmayan adamı affetmek istemiyordu. Terk edip gideceği bir çocuğu bu kadar sevgiye boğup sonra onu o sevgiyi arar hale getiren bir adamı affetmeyecekti. Onu asla affetmediğini ve asla da affetmeyeceğini yüzüne haykırmış ve adamlarına onu dışarı atmalarını söylemişti. Bir hafta sonra da öldüğünü duymuştu. Belki de öleceğini öğrendiğinde yıllarca arayıp sormadığı bir oğlu olduğu aklına gelmişti adamın.

Öldüğünü duyduğu anda o gün ayağına kadar gelen ve ondan af dileyen adamı kovduğu için pişmanlığı içinde büyütmüş ve daha da acımasız bir adama dönüşmüştü.

Neden her şeyi bu kadar geç fark ediyordu? Aynı hatayı karısı olacak kıza da yapmıştı. Onu istemiş ama aynı zamanda ona eziyet etmekten geri duramamıştı. Yarın hayatından tamamen çıkıp gidecek kızı düşünüyordu. Artık dönüşü olmayan bir noktadaydı. Tutku kendisini seven ve ona iyi davranan bir adamı seviyordu. Büyürken çok acılar çekmiş kızın artık acı çekmesini istemiyordu. En azından kendi yüzünden acı çekmemeliydi artık. Onu rahat bırakmalı ve yaşayacağı günleri mutlu yaşamasını sağlamalıydı.

Ertesi gün Tutku kuryenin getirdiği elindeki kağıda bakıyordu. Her şey dört hafta gibi bir sürede bitmiş, tek celsede boşanmışlardı. Mahkemeye her ikisi de gitmemişti. Savaş'ın avukatları bu işi her iki tarafa da sıkıntı vermeden çözmüşlerdi. Artık tüm evliliği boyunca özlediği özgürlüğe kavuşmuştu. Hayalinde bunu hep farklı düşünse de şimdi içinde oluşan ezikliği, midesine oturan acıyı neyle açıklayacağını bilmiyordu. Bitmişti. Artık hayatında Savaş diye biri yoktu. Artık saklanmasına, tedirgin olmasına gerek yoktu.

Tutku arkasına yaslanarak boş gözlerle karşısındaki duvara baktı. Şimdi daha önemli bir sorunu vardı. Kader yine ona oyunlarından en büyüğünü oynamıştı. Aynı gün hem elinde boşanma kâğıdım hem de gebelik testinin kâğıdını tutuyordu. Hamileydi ve babasından kurtulduğu gibi bu bebekten de kurtulması gerekiyordu. Karnındaki bebeği düşününce gözlerindeki yaşlara engel olamadı. Elinde tuttuğu kağıt düştü ve hayatında ikinci defa duşun altında ağladığı gibi yine hüngür hüngür ağladı.

Kendine geldiğinde akşam olmak üzereydi. Bayan Falke bir haftadır hastanedeydi. Onu odasında yerde yatarken Tutku bul-

muştu ve bu sefer kadının durumu gerçekten de iyi gözükmüyordu. Dün kendisini ziyarete gittiğinde doktoru hiç de umutlu konuşmamıştı. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki Tutku geçip giden günlerin içinde kendini bir çıkmaza doğru sürükleniyor gibi hissediyordu. Onun evde olmaması demek yapacak bir işinin olmaması demekti. Kadının hastaneden çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu. Çok yaşlıydı, eğer ona bir şey olursa burada kalmasının bir nedeni de kalmıyordu. Birkaç gün abisine gitmeye karar verdi. Onları neredeyse iki aydır aramıyordu ve ilk defa süreyi bu kadar uzatmıştı. Kendisini merak etmiş olmalıydılar ve en önemlisi boşandığını onlara söylemesi gerekiyordu.

Yerinden kalktığı anda kapısı vuruldu ve kapıyı açtığında Bertram karşısındaydı. Onun suratını gördüğünde kötü bir şey olduğunu anladı. Adamın mavi gözleri ağlamaklıydı.

"Ne oldu?" diye heyecanla sordu.

"Büyükannem öldü."

"Öldü mü?"

"Evet."

"Çok üzgünüm," diyerek kapıda dikilen adama sarıldı. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Biraz daha burada kalabilir misin? Bu kadar şeyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum."

"Tabi ki kalırım."

"En azından cenazeye kadar."

"Sorun değil Bertram, en kötü günümde bana evinizi açtınız ve ne kadar kalmamı istersen kalırım."

"Teşekkür ederim."

Üç gün sonra cenaze işleri ve onun getirdiği telaş birazdan bitecekti. Tutku mezarlıkta Bertram'ın yanında dikiliyordu. Birazdan Bayan Falke sonsuzluğa uğurlanacaktı. Kilisede yapılan

törenden sonra sadece aile yakınlarının katıldığı bir cenaze töreni düzenlenmişti ve Tutku mezarın başında kendilerine hazırlanan yerde dikilirken ne kadar az kişinin orada olduğunu gördü. Bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdılar. Kilisedeki tören kalabalık olmasına rağmen burada neredeyse kimse yoktu. Bayan Falke'nin akrabam dediği tek kişi yanında dikilen Bertram'dı. Bir de kendisi ve gömme işlemini yapacak adamlar ve bir rahip. Şaşalı yaşamına rağmen kimsesiz gibi gömülecekti.

Bertram'a baktı, onun üzgün olduğunu görüyordu. Uzandı adamın elini tuttu ve ona gülümsedi. Adamın eli gerildiğinde onun baktığı yere başını çevirdi. Savaş ve Yılmaz ağır adımlarla kendilerine doğru geliyordu. Savaş'ın mezarlığa geldiğine o kadar şaşırmıştı ki. Hala yanında dikilen Bertram'ın elini tuttuğunu bile fark etmedi. Kilisedeki törene Savaş'ın geleceğini düşünerek oldukça gerilmişti ve gelmediğini gördüğünde ise rahatlamıştı. Şimdi adamın o soğuk ve düşman bakışlarıyla kendisine baktığını görebiliyordu. O geceden sonra ilk defa karşılaşmışlardı. Nereye baktığını anladığında hemen Bertram'ın elini bıraktı ama bu telaşını kocasının gördüğünü onun yüzüne baktığı anda anladı. Neden telâş yapmıştı ki? Bu adam kocası değildi artık. Üç gün önce ondan boşanmıştı. Üzerinde hiçbir söz hakkı yoktu. Ne onun malıydı artık ne de karısı. Ama karnında onun bebeğini taşıyordu ve şimdi onu gördüğünde kalbindeki ağrıyı daha da şiddetli duyuyordu.

Savaş her ne kadar cenazeye gelmek istemese de Yılmaz'ın ısrarı ile gelmişti. Kilisedeki töreni kaçırdıkları için direk mezarlığa gelmişlerdi. Tutku'nun burada olacağını biliyordu. Bir ay önce onunla geçirdiği o geceden sonra Bertram'a döndüğünü ve orada kalmaya devam ettiğini bildiği gibi. Bu onu daha da çileden çıkarmıştı. Kendisi ile o kadar istekle sevişen bir kadının hemen ertesi gün sevgilisinin kollarına gitmesine delirmişti.

Yine de onu adamın elini tutarken gördüğü anda dişlerini sıktığını anladı. Gözünün önünde olan bu samimi sahneyi kaldıra-

bileceğini sanmıyordu. Boşanmasına rağmen, Tutku'nun bir başkasının elini tutmasına dayanamayacağını anladı. Onun yanında bir başka erkeği görmek yüreğini tarif edilmez bir acıyla doldurdu. Ama geçecekti. Sadece zamana ihtiyacı vardı. Zaman bütün acıların üstünü örtüyordu. Gün geldiğinde kalbindeki acının hafifleyeceğini biliyordu. Bunu yanındaki Yılmaz da anlamış olmalıydı ki "Sakin ol, Tutku artık senin karın değil," dedi Savaşa bakarak.

"Sakinim," dedi Savaş. Şaşırsa da sesi de oldukça sakin çıkmıştı.

Yine de her şeye rağmen bu kadını istiyordu. Ona olan tutkusu saplantıya dönüşürken şimdi karşısında duran kadını kolundan tutup sürükleyerek eve getirmek ve hiçbir yerlere bırakmamak istiyordu.

Onlara doğru yürürken üç gün önce boşandığı kadının Bertram'ın yanında siyahlar içinde dikilmesi ve elinde bir tane beyaz zambak olması onu evlendiği güne götürdü. O zaman da Tutku'yu ilk gördüğünde üzerinde siyah bir elbise ve elinde beyaz zambaklar vardı.

Öfkesi tavan yapsa da artık onun üzerinde hiçbir söz hakkı yoktu. Tutku artık özgür bir kadındı ve şu anda sevgilisi ile el ele karşısında duruyorsa zamanında bu kadına kendisini sevdiremediği içindi. Kendine bakan kadınla göz göze geldiğinde onu ne kadar özlediğini fark etti.

Bertram'ın yanına geldiğinde kısacık bir an Tutku'ya baktı ve sonra Bertram'a dönerek taziyelerini bildirdi. Yılmaz Bertram ile konuşurken o da Tutku'ya doğru döndü.

"Merhaba."

"Merhaba," dedi Tutku. Başka ne diyeceğini bilmiyordu. Merhaba demek bile o kadar zor gelmişti ki iyice gerildi. Savaş'ın bakışları her an bir olay çıkaracak gibi dururken ne yapacağını bilmez halde öylece dikiliyordu.

Korktuğu olmadı ve Savaş başka bir şey demeyince rahibin konuşmasını dinlemek için başını o yöne doğru çevirdi. Savaş'ta önlerinden çekildi ve Tutku'nun yanına geçti.

Tutku, yanında dikilen Savaş'a aldırmamaya çalışsa da ondan yayılan tılsımın, ruhunu esir aldığını hissediyordu. Bir ay önce bu adamla bütün bir gece sevişmişti.

Şu anda onun bir parçasını karnında taşıyordu. İstemsizce eli karnına doğru gitti. Bu bebekten en kısa sürede kurtulması gerekiyordu. Onu gördüğü anda tüm korkularının üzerine geldiğini anladı. Kapının önünde onu öldürecek gibi bakan adamın gözleri aklına geldi ve daha da gerildi. Her şey çok yeniydi bir gün tüm bunlar geçecekti ve yanında dikilen bu adam bir yabancıdan başka bir şey olmayacaktı.

Rahibin konuşması bittiğinde tabut mezara indirilirken Tutku o kadar dalmıştı ki Bertram'ın koluna dokunmasıyla olduğu yerde sıçradı. Sonra da ne yapması gerektiğini hatırlayarak adama gülümsedi ve birkaç adım öne gelerek elindeki beyaz zambağı tabutun üzerine koydu. Tekrar Savaş'ın yanına dönmemek için yürümeye devam etti. Yanı başında Savaş dikilirken bir daha aynı yere dönemezdi. Arabaların olduğu yere doğru gitti ve onları bekleyen arabaya bindiğinde derin bir nefes aldı.

Savaş'ın siyah camlardan onu görmeyeceğini bildiği halde o tarafa dönüp bir daha bakmadı. Bütün vücudu titriyordu ve bir an önce buradan gitmek için Bertram'ın gelmesini bekliyordu.

Savaş ise elindeki çiçeği tabutun üstüne koyup arabaya doğru giden kızın her hareketini dikkatle izliyordu. Kendini bulunduğu yerde tutmak için oldukça yoğun bir güç sarf etmişti. Tutku'nun arabaya binmesini seyretmiş ve her iki yanında duran ellerini yumruk yapmış ve gözlerini kısmıştı. İçinde delicesine fırtınalar koparken yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Bittiğini artık kabullenmesi gerekiyordu. Tutku artık hayatından tamamen çıkmıştı. O bir başkasının kadınıydı ve kendisine düşen de bunu kabul etmekti.

Tüm "Tutku"lardan vazgeçtim
İçimdeki "Savaş"a hak verdim
Senin olsun tüm zaferler,
Ve sende benim...

28

Cenazeden sonra Bertram ne konuşacağını bilmez halde Tutku'ya bakıyordu. Onun gitmesini istemese de onu burada tutamayacağını biliyordu. Bugün bir kez daha cenazede emin olmuştu. Savaş karısını seviyordu ve onu severken neden boşandığını anlamıyordu. Ama bugün yine onları el ele gördüğünde adamın gözlerindeki düşmanlıktan gerçekten de korkmuştu. Bu gidişle adam boşanmış olsa da onu öldürecekti. En iyisi Tutku'dan uzak durmaktı. Yine de bu kıza o kadar çok alışmıştı ki gitsin istemiyordu. Koca evde büyükannesi de olmadan ne yapacağını bilmiyordu.

Elinde iki kahve kupası ile gelen kıza baktı. O gece o kadar korkmasaydı ve Tutku'yu yalnız bırakmasaydı belki bir şansı olabilirdi, ama şimdi kızın gözünde bir korkaktan başkası değildi. Tutku'yu gerçekten sevmişti ve şimdi onu kaybediyordu. Kendisine kahve ikram eden kadına bakarak,"İstersen burada kalabilirsin," dedi.

Tutku oturan adama gülümsedi ve karşısındaki koltuğa oturdu. Elindeki kahveyi sehpanın üstüne koydu.

"Kalamam."

"Savaş yüzündense."

"Bugün gördün, bizi sevgili sanıyor. Sana zarar vermesini istemem."

"Evet, bakışlarından korkmadım desem yalan olur."

"Onun için gitmeliyim, artık saklanmam gerekmiyor. Kendime yeni bir hayat kurmalıyım. Ayaklarımın üstünde durma vakti geldi."

"Sen güçlü bir kadınsın Tutku. Seni gördüğüm ilk anda bunu anlamıştım."

"Aslında değilim, sadece öyle görünmek için çalışıyorum."

"Bu bile ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Atölyem sana her zaman açık."

"Teşekkür ederim. Okulda öğrenmediğim çok şeyi sayesinde öğrendim."

"Sen çok yeteneklisin bunu boşa harcama, çok başarılı olacağına inanıyorum. Biraz kendine güven gerisi gelecektir."

"Bunun için çok çalışacağıma emin olabilirsin."

"Yine de sana veda etmek istemiyorum."

"Farkındayım ama veda etmemize gerek yok, biz arkadaşız."

"Evet, bu kadar korkak olmasaydım belki sevgili de olabilirdik."

"Yine de olamazdık Bertram. Savaş'tan sonra kolay kolay başkası ile birlikte olamam."

"Yoksa düşündüğüm şey mi?" dedi gülerek.

Tutku soru sorar gibi baktı karşısında gülen adama. "Ne?"

"Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Neden boşandınız? Eğer sebep bensem gider konuşurum onunla, aramızda hiçbir şey olmadığını söylerim."

"Sebep sen değilsin, hem ben onu sevmiyorum ve inan o da beni sevmiyor."

"Hep böyle diyorsun ama bence biraz düşünmen gerekiyor," diyerek kahvesinden bir yudum aldı.

"Belki de bilmiyorum," dedi Tutku sehpanın üzerindeki kupayı eline alarak. Düşünceleri Savaş'a odaklandı. Eğer Savaş kendisini sevseydi kalır mıyım, diye bir an düşündü ve geldiği gibi bu düşünceleri zihninden hemen uzaklaştırdı. Düşünmesine gerek yoktu. Savaş onu sevmiyordu ve kendisi de Savaş'ı sevmiyordu. Artık bunları düşünmeyecekti. Karnındaki bebekten de kurtulduğu an Savaş hayatına hiç girmemiş gibi olacaktı.

"İstersen burada kalabilirsin, ben birkaç hafta burada değilim biliyorsun."

"Teşekkür ederim ama kalamam. Ailemi çok özledim biraz onların yanında kalıp dinlenmeliyim."

"Tamam," diyerek yerinden kalktı ve Tutku'ya sarıldı Bertram.

"Kendine iyi bak peri kızı, hiç kimsenin seni üzmesine izin verme."

"Artık vermem," diyerek kapının önünde duran valizini aldı ve onu bekleyen taksiye doğru yürüdü. Taksi kapıdan çıktığında son kez arkasını dönüp kapının önünde dikilen adama baktı. Hiç kimse göründüğü gibi değildi. Bertram'a mesleki olarak yine hayrandı ama asla iyi bir koca olmayacaktı.

Asla sevmeyeceğim derken çoktan sendeydim
Bundandı her dokunuşunun içimi titretmesi
Ben ısrarla özel biri olmadığına inanırken
Sen kalbimde en özel yerdeydin

29

Tutku iki gündür evlenerek çıkıp gittiği evinde, on beş yaşından beri kaldığı odasında kalıyordu, ama artık ne bu ev onun evi ne de bu oda onun odası gibi geliyordu. Burada olmadığı on beş aylık sürede her şey değişmişti. Burada artık eskisi gibi kalamayacağının farkındaydı. Bertram ile de kalmak istememişti. Onun hislerinin her ne kadar değiştiğini anlasa da yine de orada kalmak doğru gelmemişti. Artık kendi ayakları üstünde durmalı ve yeni bir yol çizmeliydi. Kimseye ihtiyacı yoktu.

Üstelik karnındaki bebeği aldırması gerektiğinin farkındaydı. Hamile olduğunu öğrendiği günden beri aklında bir tek bu vardı Şimdi her şey durulmuşken bundan kurtulması gerekiyordu. Bunu hiç kimselere söylemeden yapması gerekiyordu. Buraya geldiğine de pişman olmuştu. Sabahları kötü bir mide bulantısı ile yataktan kalkıyordu ve iki tane çocuk doğurmuş Ebru'nun bunu anlamasından çekiniyordu.

Beş gün önce boşandığını yengesine ve abisine söylemesi gerekiyordu. Odada volta atmayı bırakıp içeri girdi. Ebru kucağındaki bebeği emziriyordu. Yeğeni neredeyse bir yaşına girmek üzereydi ve hala iştahla annesini emmeye devam ediyordu.

Kadın eliyle yanına oturmasını istediğinde Tutku gülümseyerek yengesinin yanına oturdu.

"Ne zaman uyandı küçük obur," diyerek bebeğin başına bir öpücük kondurdu.

"Biraz önce. Artık eskisi gibi sütüm yok ama yine de emmeyi seviyor. Yakında bıraktırmalıyım. Neredeyse birbirimize yapışık yaşayacağız," diyerek bebeğin ağzından göğsünü çekti. Tutku kucağına aldığı minik kızın kokusunu içine çekerek onu öptü. Onları o kadar çok özlemişti ki şu anda tek istediği ailem dediği insanların yanında kalmak ve özlemini dindirmekti.

"Rahat uyuyabildin mi bari?"

"Evet rahattı."

"Bugün bir ara Cenk'in eşyalarını oradan çıkarırım. Kusura bakma odanı elinden almak gibi bir niyetimiz yok. Elimize geçenleri oraya tıktık sadece."

"Gerek yok yenge, ben rahatsız değilim."

Ebru kıza gülerek, "Sen hep böyleydin biliyor musun?" dedi.

"Nasıl?" dedi Tutku'da gülerek.

"Böyle mütevazi, hiçbir şey talep etmeyen, elinde olduklarıyla yetinen. Buraya geldiğin ilk günü hatırlıyor musun?"

"Evet, babamın öldüğünü öğrendiğimde abim gelip beni almıştı."

"Ne kadar ürkek bir genç kızdın. Sonra neler yaşadığını öğrendim. Sen benim olmayan kız kardeşim gibiydin."

"Biliyorum. Seni çok seviyorum yenge," diyerek tebessüm eden Tutku, "Hatta abim duymasın ondan daha çok seviyorum," diye devam etti.

"Biliyorum," dedi Ebru gülerek. "Ama o da seni çok seviyor Tutku. Seni çok merak ettik. Evlendiğinde her gece Turan'ı senin odanda yatağına yatmış ağlarken buluyordum."

Tutku hiçbir şey demedi. Ondan o günlerde nefret etmeye çalışmış yine de edememişti. Ondan nefret edemedikçe tüm nefretini Savaş'a çevirmişti. İki kişilik nefret etmişti adamdan. Ne olursa olsun o abisiydi ve o olmasa şimdiye kadar üvey anne elinde çoktan öleceğini bilirdi. Ondan başka hiç kimsesi yoktu. Ailem dediği tek insan oydu.

"İstediğimiz zaman bile seni görmeye gelemedik," dedi Ebru, Tutku'nun düşünceli halini gördüğünde. Tutku yengesine bakarak gülümsedi. Bunun üzerine Ebru konuşmaya devam etti. "Seni arayamadık. Ve aylarca birbirimizden ayrı yaşadık. Senin için çok endişelendik."

"Biliyorum ama artık hepsi bitti."

"Evet bitti, sonunda kabul etti. Savaş'tan korkmana gerek yok. Turan seninle konuştu mu?"

"Neyi konuştu mu?" diyerek şaşırarak sordu.

"Savaş'ın ona dediklerini."

Tutku şaşkınlıkla yengesine baktı. "Haberim yok, ne demiş?" Kalbi duyacağı şeylerden bir an rahatsız oldu. Bu adam hala kendilerinden ne isteyebilirdi ki?

"Yaklaşık iki ay önce abinle şu yanındaki adam konuşmuş. Neydi adı hatırlayamadım."

"Yılmaz."

"Hah evet o. Abinin yanına gelmiş ve Savaş'ın senden boşanmak istediğini onun için sana haber göndermemizi istemiş. Boşanmak için ortaya çıkman gerektiğini anlatmış."

Tutku duyduklarına bir anlam veremeyerek yengesine bakmaya devam ediyordu.

"İki ay önce mi?" dedi hayretle.

"Evet."

Bunu duyduğuna inanamıyordu. Kendisi bir ay önce Savaş'a boşanmak istediğin söylemişti. Nasıl olurdu, Savaş ondan önce mi söylemişti boşanmak istediğini? Neden o gece bunu hemen kabul ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Zaten ondan boşanmaya karar vermişti.

Boşanmayı düşündüğü kadınla neden sevişmek istemişti o zaman? Üstelik ona Bertram'ın evlilik teklif ettiğini bile bile kendisiyle birlikte neden olmak istemişti? Onun dediğini yapmış onunla son kez sevişmişti. O zaman onu ikna ettiğini

sanarak karşı gelmek istememiş ve kendisiyle sevişmesine izin vermişti. Bir de hamile kalmayı başarmıştı.

Bayan Falke'nin doğum günü hazırlıklarına kendisini o kadar kaptırmıştı ki iki ay önce evi aramış olsaydı tüm bunları öğrenip onunla birlikte olmasına bile gerek kalmadan ondan kurtulabilirdi. Bu kadar şansız olmasına içinden bir kere daha küfür etti. Bir ay önce adamla yaşadığı o gece aklına geldiğinde avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Allahım, diye düşündü. Bir insan bu kadar kadersiz olabilir miydi? Bu kadar şansız? Duyduklarına hala inanamıyordu. O gece onunla sabaha kadar sevişen adama içinden bir küfür daha etti. Onun istediği her şeyi adama verdiğine inanamıyordu.

Sonra düşününce ona haksızlık yaptığını anladı. Hala onu suçluyordu. Aslında onun bir suçu yoktu. Kendi de istemişti. Onu gördüğü anda onunla birlikte olmak istemişti. Unutamadığı gecelerden bir gece daha yaşamak istemişti. Karşı çıkmamıştı. Eğer karşı çıksaydı Savaş'ın onunla zorla sevişmeyeceğini biliyordu. Ona çok kızgın olduğu zamanlar bile onunla zorla birlikte olmamıştı. Onun kendisine dokunduğu anda Savaş'ı çok istediğini anlamıştı. Onsuz geçen altı ayı bir geceye sığdırmak istemişti. Onun kokusunu, kendini güzel ve iyi hissettirmesini özlemişti. Şimdi de özlediği gibi. Unutmak için çabaladıkça onu daha çok özlediğini biliyordu. O gece ki sevişmeyi her düşündüğünde kalbinin ağrısı dayanamayacak duruma geliyordu.

Onu korkutan Savaş'ın yaptıkları değildi. Onu korkutan adama gittikçe bağlanması ve ondan başka hiç kimseyi düşünemeyecek duruma gelmesiydi. Şimdi tüm o korkuları başına gelmişti. Savaş'ı düşünmediği bir günü bile yoktu ve karnında onun bebeğini taşırken onu unutması mümkün değildi. Bir an önce bu bebekten kurtulmalıydı. Bunu düşündüğü anda rengi bembeyaz oldu.

"Tutku neyin var?" dedi Ebru, telâş içinde bembeyaz olmuş kıza bakarak.

"Bir şeyim yok."

"Bembeyaz oldun canım. Keşke seni alıştıra alıştıra söyleseydim ama bu evlilikten o kadar çok kurtulmak istiyordun ki ben dayanamadım."

"Ah yenge," diyerek kucağındaki bebeği yere indirdi. Bir süre emekleyerek oyuncaklarına doğru giden bebeğe baktı ve sonra bakışlarını yengesine çevirdi. Ebru hala bunu söylediği için sanki pişman olmuş gibi kendisine bakmaya devam ediyordu.

Tutku da biraz sonra yengesinin duyacağı şeylere nasıl tepki vereceğini bilmeden huzursuz oldu.

"Biz Savaş'la beş gün önce boşandık."

"Boşandınız mı?" Ebru hayret ederek kıza bakıyordu.

"Evet. Buraya bu kadar kolay nasıl geldim sanıyorsun?"

"Ama... Ama anlamıyorum, sen ondan saklanıyordun. Nasıl oldu? Biz bile nerede olduğunu bir hafta öncesine kadar bilmiyorduk."

"Bayan Falke'nin doğum günü partisinde karşılaştık."

"Ahh tatlım," diyerek yerinden kalkarak kıza daha da yaklaştı Ebru. "Senin için şok olmalı."

"Evet öyle oldu ve onu gördüğümde o kadar çok ağladım ki. Sanki onun yanında ağlamamak için içimde biriktirdiğim onca gözyaşı onun gördüğüm anda dışarı çıkıyordu," diyerek sustu. Son geceden bahsedip bahsetmemeye karar veremedi. "Beni eve geri götürdü. Konuşalım, dedi. Ama ben ağlamaya devam ettim. Kendimi frenleyemiyordum," diyerek sustu.

Bir süre öylece boşluğa baktı sonra bakışlarını kendisine merakla bakan kadına çevirdi ve devam etti konuşmaya, "Ağladığımı gördüğünde ne istediğimi sordu, bende boşanmak istediğimi söyledim." Yanaklarına doğru akan gözyaşlarını sildi. Bunu içinde saklayamazdı. Zorlukla konuşmaya devam etti. "Kabul etti ama benden son kez bir şey istedi," diyerek sustu. Kadından gözlerini kaçırdı ve ellerine baktı.

Ebru kızın üzüntüsünü görmüştü ve ona sormak istemiyordu. Kendisi anlatana kadar beklemeye karar verdi. Tutku birkaç dakika sonra başını kaldırıp baktı ve o güzel gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu. Gözyaşları yanaklarından akarken yüzündeki kederle öylece kendisine bakıyordu. Daha dazla dayanamadı.

"Ne istedi Tutku?" diyebildi sonunda.

"Son kez... Son kez beraber olmak istedi. Ben de kabul ettim. Sonunda o hala kocamdı."

"Ağlama birtanem bilmiyordun boşanmak istediğini."

"Ertesi gün neredeyse orada kalacaktım. Orada kalmayı çok istedim. Ondan saklanarak geçirdiğim tüm o aylar boyunca onu özlediğimi anlamıştım. Ama ertesi gün çok korktum. Tekrar aynı şeyleri yaşamaktan korktum. Orada kaldığım taktirde bir daha hiçbir yere gidememekten korktum. Sonra eve döndüm ve avukatı aradı. Evrakları tamamlayıp gönderdim ve beş gün önce boşandım."

Ebru şaşkınlıkla Tutku'nun anlattıklarını dinlemişti. Tutku neredeyse Savaş'ı sevdiğini itiraf edecekti. Akılsız kız adama duyduğu hisleri, korku ile açıklamaya çalışıyordu.

"Tutku sen onu seviyor musun?" diye onun gözlerinin içine bakarak sordu.

Tutku şaşkınlıkla yengesine gözlerini çevirdi.

Seviyor muydu?

Savaş'ı?

Tabi ki hayır, sadece... Sadece... Sadece onu seviyordu. Bunu anladığı anda dehşetle yengesine baktı. Neden ondan kurtulduğu için sevinmesi gerekirken bu kadar üzgün olduğunu şimdi anlıyordu. Ne zaman olmuştu? O kadar ayrı kalmışlardı, ne zaman onu sevmişti. Bu sevgi değil dedi içinden sevgi değil. Sevgi böyle olmazdı. Nasıl olurdu o zaman? Nasıl olacağını bilmiyordu ki sevginin. Tutku hiç kimseye sevgisini göstermeyecek kadar kalbini denetim altına almıştı. Ne başkası onu sevebilirdi

ne de o bir başkasına sevgi duyabilirdi. Tutku değersiz biriydi ve hiç kimse değersiz birini sevmezdi.

"Tutku," diyen yengesine şaşkınlıkla baktı. Ebru uzandı kızın ellerini tuttu.

"Tutku sen Savaş'ı seviyor musun?"

"Hayır," dedi Tutku hiç düşünmeden. Bu sevgi değildi, bu ayların verdiği alışkanlıktı. Savaş'ın ona yaptıklarından hoşlanmasıydı. Sevgi değildi ve aralarında hiç sevgi olmamıştı.

"Peki neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum, kendimi kandırılmış gibi hissediyorum," diyerek yalan söyledi.

"İstediğini elde etmişsin işte, boşanmışsın. Ağlama canım."

"Karşılaşmamızdan bir ay önce benden boşanmaya karar vermiş. Onunla birlikte olduğumda zaten benden boşanacakmış. Sanıyordum ki..." dedi, yeni bir ağlama dalgası ile sarsılarak.

"Sanıyordum ki ona istediğini vererek onu ikna ettiğimi sanıyordum. Şimdi kendimi kullanılmış gibi hissettim."

"Tamam, unut onu artık. Boşandın bitti," diyerek kıza sarıldı Ebru.

"Ahh yenge bir bilsen."

"Neyi bebeğim?"

Tutku bebeği söyleyecekken birden kendini tuttu. Bunu hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu. Hiçbir şey saklı kalmazdı sonunda ortaya çıkardı. Kadına doğru baktı, Ebru onun söyleyeceği şeyi bekliyor gibiydi.

"Bilmiyorum birden duyunca kendimi kötü hissettim," diyerek geçiştirdi.

"Üzülme, yaptığı doğru bir şey değildi ama artık hayatında yok. Öyle düşün mutlu ol."

"Evet," diyerek gözyaşlarını sildi. Sonra da aklına abisinin ona olan borcu geldi.

"Peki abim borcunu ne yaptı, hala ona ödeme yapıyor mu?"

"O güne kadar Turan ona borcunu taksit taksit ödüyordu ve ona bunları söylemek için gelen adam bir daha ödemesi gerekmediğini söylemiş."

"Neden?"

"Bilmiyorum üstelik Turan'a bunu vermiş," diyerek yerinden kalktı ve çekmeceyi açarak oradan bir zarf çıkarttı ve Tutku'ya doğru uzattı.

Tutku kendisine uzatılan zarfa bakarak bakışlarını yengesine kaydırdı.

"Bu ne?"

"Kendin bak."

Kadının uzattığı zarfı aldı. Tutku elindeki zarfa öylece bakıyordu. Sonra kafasını kaldırıp yengesine baktı. İçinde ne varsa kötü bir şey değildi anlaşılan. Ebru gülümseyerek ona bakmaya devam ediyordu.

"Hadi aç."

Usulca elindeki zarfı açtı içinden çıkan kağıda şaşkınlıkla baktı. Bu bir banka dekontuydu ve üzerinde kendi adı yazıyordu. Gözleri aşağıya kaydığında rakamı da gördü. Tam 350 bin Euro. Kendi adına açılmış bir hesapta 350 bin Eurosu vardı. Ne olduğunu anlamadan hala kendisine gülümseyen yengesine baktı.

"Başka bir şey daha var."

Tutku zarfın içine elini uzattı ve eline gelen kağıda daha da şaşırmış bir şekilde baktı. Bu bir tapuydu ve nerenin tapusu olduğunu anlayamadı. Öylece kendi adı yazılı olan tapuya baktı.

"Bu ne?"

"Bu da hani Ulrick ile açmak için peşinde çok koştuğunuz galeri vardı ya."

"Evet."

"İşte onun tapusu artık senin."

"Benim mi?"

"Evet."

"Ama bunları kim yaptı?"

"Savaş."

"Savaş mı?" diyerek elinde tuttuğu kağıtları bıraktı. Birden elinde bir kor tuttuğunu sanmıştı. Parmaklarının alev alev yandığını hissetti. Adam yaşadıkları o gecenin borcunu ödemişti. Ona başından beri fahişe demişti ve o gecenin parasını böyle ödemişti.

"Artık zenginsin," dedi Ebru gülerek.

"Bunu alamam," dedi. Bu bir bedeldi ve bunu kabul ettiği takdirde fahişeden başka hiçbir değeri olmayacaktı adamın gözünde.

"Alabilirsin birtanem. Bu senin hakkın. O para abinin Savaş'a ödediği para."

"Ama."

"Tüm parayı senin adına yatırmış ve bunu göndermiş. Bundan sonra da parayı ödemesine gerek olmadığını söylemiş. Borç kapandı, demiş."

Tutku tekrar koltuğun üzerinde duran makbuza ve tapuya baktı. O zaman tarihi fark etti. Bayan Falke'nin doğum gününden bir ay öncesine ait tarihi gördüğünde içinden bir kere daha ağlamak geldi. Savaş'ın onunla karşılaşmadan çok önce ondan boşanmak istediğini anlamıştı. Adam doğru söylemişti. Bunlar onunla son kez yattığı için değildi. Adam ondan boşanmaya karar verdiğinde yapılmıştı.

"İnanamıyorum, neden böyle bir şey yapsın ki? Evlendiğimden beri hatırlatmaktan zevk aldığı bir şeydi bu."

"Bilmiyorum, ama korktuğumuz gibi biri değilmiş." dedi gülerek. "Üstelik abinin işleri açıldığında daha önce ona verilmeyen işlerin neden kendisine verildiğine dair bir araştırma yaptı," dedi gülen gözlerle kıza bakarak.

"Neden verilmiş?"

"Savaş'ın sayesinde. Ona işveren adamlarla konuşmuş ve işlerini vermeye devam etmelerini istemiş. Gerçi adamları korkutmuştur büyük ihtimalle," dedi gülerek.

"Peki, o zaman neden ona iş vermeyi kesmişler? Belki o zaman bunu yapmamış olsalardı abimin Savaş'a bu kadar borcu olmazdı. Sonra... Anlamıyorum neden böyle bir şey yapsın, ne elde edecekti? Neredeyse evliliğimizin ilk haftası parasını istemek için acele eden bir adamın ki benimle evlenmesi karşılığında borcu sileceğini söylemesine rağmen, bunu yapacağına inanmıyorum."

"Tutku, sana bir şey söylemek istiyorum. Bende iki ay öncesine kadar bilmiyordum. Bu kadar kör olduğuma hala şaşıyorum ama bazen çok sevdiğinde karşındaki adama o kadar çok güvenirsin ki onun sana asla yalan söylemediğini sanırsın."

"Ne demek istiyorsun yenge?"

"Turan'ın bana yalan söylediğini, sadece bana değil hepimize."

"Yoksa abimin hayatında başka biri mi varmış?"

"Evet, ama sandığın gibi bu bir kadın değil. Bende senin sorduğun soruların hepsini Turan'a sordum. Bana anlatmak istemedi, ama biraz sıkıştırdım ya da onu çocukları alıp gitmekle tehdit etmiş olabilirim," diyerek sustu.

Tutku yengesinin ciddi yüzüne bakmaya devam ediyordu.

Ebru kızın ellerini tutarak, "Turan sürekli kumar oynuyormuş Tutku,"dedi.

"Kumar mı?"

"Evet."

"Ama?"

"Hiç birimiz anlamadık. İşlerin kötü olduğunu söyleyip duruyordu ama işler kötü falan değilmiş. Para geliyormuş ama kumar tutkusunu yenemiyormuş bir türlü. Sonra ona işverenler bu durumu fark etmiş. Bütün gün işe uğramadan doğruca kumarın başına oturuyormuş ve fabrikada işler kötü çıkmaya başlamış.

Bu yüzden birer birer ona iş vermeyi kesmişler. Savaş'tan aldığı paranın büyük kısmını da kumarda yemiş."

"Allahım," diyerek Ebru'ya baktı Tutku.

"Bunu bilmeni istemiyordu ama ben daha fazla bunu senden saklamak istemiyorum. Biz bir aileyiz ve aramızda sırlar olmamalı yoksa birbirimizi nasıl kollarız."

"Yenge sen olmasan belki de şimdiye kadar çoktan dağılmıştık."

Ebru kıza sarıldı. "Aileler her ne olursa olsun bir arada olmalıdır Tutku. Biliyorum abini affetmedin, sana affet diyemem ama bir arada olmalıyız canım."

"Peki hala oynuyor mu?"

"Hayır. Savaş sayesinde bıraktı."

"Savaş sayesinde mi?"

"Evet, inanması güç değil mi?"

"Yenge emin misin?"

"Eminim. Sen evlendiğinde hala oynamaya devam ediyormuş. Sen bir haftalık evliyken Savaş onu yanma çağırmış ve parasını istemiş. Bunu sana söylemiştim zaten. Vermediği taktirde onu öldürmekle tehdit etmiş. Bir süre sonra da ona iş vermeyi bırakan adamlar abinle konuşup tekrar iş vermeye başlamışlar. Savaş adamların ona ne kadar para ödeyeceğini biliyormuş. Her ay Yılmaz abinin iş yerine gelerek adamların ödediği parayı alıyormuş. Yanında çalışanların maaşları ve genel giderleri ayırdıktan sonra bize yaşabileceğimiz kadar para bırakıp, kalanı elinden borcuna karşılık olarak alıyormuş. Kumar oynamak için elinde fazladan bir euro bile bırakmıyormuş."

"Yani?"

"Yani elinde tuttuğun kağıtta ki parayı Turan ona ödemiş. O da senin adına hesap açarak oraya yatırmış."

"Anlamıyorum."

"Bak, aslında sandığımız kadar kötü biri değil o. Belki öyle görünmek istiyor ama değil. Abini kumardan kurtardı. Belki

de yuvamız dağılacaktı. Ona iş verdi. Elindeki fazla parayı aldı. Kumar oynamaması için onu tehdit etti. İşe yaradı Tutku. Artık neredeyse on beş aydır kumar oynamıyor, Savaş'tan korkuyor. O olmasaydı belki de şimdiye kadar ne olurduk bilmiyorum. Onun sana yaptıklarını tasvip etmesem de o kadar kötü biri değil. Şimdi Turan, Savaş'a verdiği miktar kadar parayı her ay gelip elime sayıyor, ben de çocuklar adına bankaya yatırıyorum."

Tutku yerinden kalkarak bir süre ne yapacağını bilmeden öylece dikildi. Savaş hakkında duydukları onu tümden sarsmıştı. Aylarca o adam hakkında hiç iyi şeyler düşünmemişti. Şimdi abisi için yaptıklarını duyduğunda ne düşüneceğini bilmiyordu. Olduğu yerde daha fazla kalmak istemedi.

"Benim biraz uzanmam gerek yenge."

"Tamam canım git uzan, bir şey ister misin?"

"Hayır, biraz düşünmeliyim," diyerek odasına doğru gitti.

Hala duyduklarına inanamıyordu. Onun kötü olduğuna kendini o kadar çok inandırmıştı ki şimdi aynı adamdan bahsedip bahsetmediklerini anlayamıyordu. Sonra aklına onu evden kovduğu gün söyledikleri geldi. "O çok sevdiğin abin bir kumarbaz, anladın mı kumarbaz! O parayı ondan istemeseydim ilk fırsatta gelen parayla kumar oynamaya devam edecekti. Bu sefer satacak bir şeyi de yoktu!" diye bağırmıştı Savaş ve o zaman onun ne demek istediğini anlayamamıştı. O sözler kafasını karıştırmıştı ama sonra aklından çıkıp gitmişti. Şimdi anlıyordu ne demek istediğini. Onu kumardan kurtarmak adına o parayı istediğini biliyordu. Düşündüğünde onun ne kötülüğünü gördüğünü düşünmeye çalıştı, aklına bir şey gelmedi.

Başlarda kendisine oldukça sert davranmıştı ama şimdi düşündüğünde ona da hak vermişti. Başkası olsaydı ona şiddet uygulardı, ama asla fiziksel şiddet uygulamamıştı hem de o kadar öfkeli bir adam olmasına rağmen. Köpek korkusunu gördüğünde köpekleri bağlatmıştı ve korkusunu yenmesine yardımcı olmaya çalışmıştı.

Gözünün önüne son gece birlikte olduğu o an geldi. O an da onu ne kadar özlediğini düşündü. Ebru'ya itiraf edememişti ama Savaş'ı sevmişti. Ona tutkuyla sarılan ve sevişen adamı sevmişti. Hafızasında onlarca unutamadığı gece vardı onunla yaşadığı. Zevkten onun kollarında mutlu olduğu geceler. Hırsla yerinden kaktı. O geceleri düşünmeyecekti. Şimdi karnında bir bebek olmasının tek kabahatlisi o gecelerdi.

Bunu düşündüğü anda elleri karnına doğru gitti. "Baban o kadar da kötü bir adam değilmiş," diyerek gülümsedi. "Ama yine de seni istemiyorum. Çok üzgünüm, hayatımı elimden aldığı için, beni o evde mahkum gibi yaşattığı için, kalbimi parçalara böldüğü tüm o sözleri için ve..." diyerek elleri karnında bir süre daha bekledi ama aklına başka bir şey gelmedi. Bu kadardı. Aklına geldiğinde onun ne kadar kötü olduğunu anlatmak için söyleyebileceği sadece üç cümlesi vardı. Şimdi Ebru'ya sorsa abii hakkında ne düşündüğünü belki de on cümle kurabilirdi ama onun sadece üç cümlesi vardı.

"Tamam, ona haksızlık yapmış olabilirim ama yine de seni doğurmayacağım," diyerek ellerini karnından çekti. Deliriyor olmalıydı doğurmak istemediği bir bebekle konuştuğuna inanamıyordu. Yarın bir doktordan randevu almalı ve onunla daha fazla konuşmamalıydı. Bu sağlıklı değildi. Hiç kimse aldırmayı düşündüğü bir bebekle konuşmazdı.

Geçmiş insanın canını yakıyor bazen
Düğüm düğüm acılar diziyor boğazına
Geçsin diye içilen su daha çok boğuyor
Hiç bir ilaç çare olamıyor kalp ağrısına

30

O gece Tutku bir türlü uyuyamadı. Kafasında binlerce düşünce, öylece yatağında yatarak tavana bakıyordu. Savaş hakkında yanıldığını kabul etmek zor geliyordu ama yanılmıştı. Her şey için adamı suçlamıştı. Onu anlamaya hiç çalışmamıştı. Zaman içinde kendisine gösterdiği yakınlığı bile anlayamamıştı. O kadar kördü ki gözünün önünde olan şeyleri bile sorgulama gereği duymamıştı.

Bir kadın nefret ettiği bir adamla o kadar tutku dolu sevişir miydi? O geceleri özler miydi? Gündüzleri gece olsun diye bekler miydi? Tüm bunları yaparken adamdan nefret edebilir miydi? O zaman düşünmediği her şey şimdi loş ışıkla aydınlanmış odada aklına geliyordu. Savaş onu evden kovduğunda ve onunla hala evliyken bile bunları düşünmemişti. Ama bugün yengesinin anlattıklarını tekrar tekrar kafasında çevirdiğinde her şey daha farklı olabilirdi, diye düşünmeden edemiyordu.

Neden o boşanma kağıdını elinde tuttuğunda kalbindeki acıyı şimdi anlıyordu? Neden Savaş'tan ayrı kaldığı tüm o dönemlerde kendisine ilgi gösteren Bertram'ı istememişti? Neden o son gece kocasının kollarında erimiş ve o gecenin hiç sabahı olmamasını istemişti? Üstelik odada ve banyoda gördükleri olmasa neredeyse orada kalmaya karar vermişti. Ama tüm o şeyler onu korkutmuştu.

Korkmuştu, Savaş'ın kendisini takıntı haline getirdiğini sanmıştı. Halbuki şimdi düşündüğünde aslında onun kendini sev-

diğini anlamıştı. Ondan nefret ettiği tüm o zamanlarda Savaş onu seviyordu. Onu kırmak için tüm sarf ettiği sözlere rağmen, gözlerinden öfke taşarken kendisine gösterdiği yakınlıktan bunu şimdi anlayabiliyordu.

O zaman anlayamamıştı, çünkü sevmesini bilmiyordu. Sevmesini bilmeyen biri sevgiyi anlayabilir miydi? Küçükken sevgi görmemişti. Onun yaşamı hep dayakla, hırpalanmakla ve işkence ile geçmişti. O kadın, onun ruhunu o kadar öldürmüştü ki kendisini o kadar değersiz göstermişti ki bir başkasının onu sevebileceğini hiç düşünmemişti. Çünkü kendisine nefretle bakılan bir evde büyümüştü. Verecek bir sevgisinin olmadığını kafasına vura vura öğretmişlerdi ona. Onun gibi birini hiç kimsenin sevmeyeceğini öğretmişlerdi.

Üvey annesi her yaramazlık yaptığında onu cezalandırır ve seni hiç kimse sevmiyor baban bile, diye bağırdı. Bir insanı babası bile sevmezken başkası sevebilir miydi? Onun için okulda kendisine biraz iyi davranan arkadaşları olduğunda onlardan uzaklaşırdı. Hep bir art niyet arardı. Koşulsuz kendilerini seveceklerini düşünmezdi. Hep bir karşılığı varmış gibi hissederdi arkadaşlarının ilgisini.

İşte Savaş'a da öyle yaklaşmıştı. Adamın gözlerinde gördüğü öfkeyi gün gelecek kendisine yönelteceğini bilerek, kendisini sevebileceğini hiç düşünmemişti. Savaş'ın ona gösterdiği her yakınlığı geri itmesinin sebebi buydu. Kendini ondan nefret ederek koruyacağını sanıyordu. Ondan nefret etmiyordu, nefret ettiği kendisiydi. Kendinden o kadar çok nefret ediyordu ki Savaş'ın onu sevebileceğini bile düşünemiyordu.

Üvey annesi onu o kadar aşağılardı ki içinde güzel olan ne varsa hepsini öldürmüştü. Yıllarca terapistlere gitmişti ama korunaklı ortamından çıktığı anda çuvallamıştı. İyileştiğini sanmıştı ama iyileşmediğini şimdi anlıyordu.

Yerinden kalkarak oturdu. Gözyaşları sessizce akıyordu. Hayatında bir kere hüngür hüngür ağlamıştı o da Savaş'la se-

viştiği o akşamın sabahında duşun altında. Hep sessiz gözyaşları vardı onun. Kimselerin duymadığı ve görmediği ağlamaları vardı. İçine akıttığı binlerce gözyaşı damlası vardı ve içinin, kurak toprağını ıslatıyordu. Bir gün belki de sevda çiçekleri açar diye.

Sonunda açmıştı o çiçekler. İçinde şimdi binlerce sevda çiçeği vardı ve içine akıttığı her damla onların daha da büyümesine neden olmuştu. Neden görememişti o çiçekleri, neden hissetmemişti onunla birlikte olduğunda, ondan korkmasına rağmen ona doğru çekilmeyi? Şimdi kalbindeki acının nedenini anlıyordu. Savaş'ı seviyordu ve her şeyi yanlış anlayacak kadar gözleri kördü.

Elini karnına doğru götürdü. Bu bebeği aldıracaktı. Bebeklerin sevgiye ihtiyaçları vardı. Onları seven annelere ve babalara ihtiyaçları vardı. Bu bebeğin annesi sevmeyi bilmiyordu ve anne olmayı hak etmiyordu. Ya bebeğimi sevemezsem korkusu kalbini ağrıtıyordu. Aslında aylarca Savaş'ın çocuğunu doğurmamak için uğraştığını sanıyordu, onun doğurmak istemediği aslında kendi çocuğuydu. Sevgiyi bilmeyen biri nasıl bir bebek büyütürdü. Anne sevgisini yaşamamış biri nasıl bir bebeğe anne olabilirdi. Bu bebek onu dehşete düşürmeye yetiyordu. Bu bebeği sevememekten ölesiye korkuyordu. Ona kendi yaşadıklarını yaşatmaktan korkuyordu. Bir gün bebeğinin de bir odada kendi gibi sessiz gözyaşları ile ağlamasını istemiyordu.

Yerinden kalkarak mutfağa doğru gitti. İçeri girdiği anda abisini gördü. Masada oturmuş boş gözlerle dolaplara doğru bakıyordu. Kapıda durarak ona baktı. İki gündür burada olmasına rağmen onunla konuşmamıştı. Geldiğini duymuş olmalı ki başını çevirip ona gülümsedi ve göz göze geldiler.

"Uyuyamadım," dedi Tutku ona doğru yürüyüp karşısına otururken.

"Ben de."

"Ne içiyorsun?"

"Çay, ister misin?"

"Evet," dedi Tutku. Abisi ile konuşmayı özlediğini anladı.

Turan kalkarak kardeşine bir bardak çay koydu ve dolaptan çıkardığı kekle birlikte masaya bıraktı. Bir süre önlerindeki çayı yudumladılar ve sonunda sessizliği Turan bozdu.

"Ebru bana Savaş'tan boşandığını söyledi."

"Evet."

"Keşke aramış olsaydın."

"Keşke," dedi Tutku karnındaki bebeği düşünerek.

"Bu süreci yalnız başına geçirmezdin."

"Fazla bir şey yapmadım, her şeyi avukatları halletti."

Turan uzanıp kızın masada duran ellerini tuttu. Tutku gözlerini kaldırdığında bir süre aynı renk gözler birbirine baktı.

"Kumar oynadığımı da söylemiş sana."

"Söyledi, ama artık oynamıyormuşsun."

"Evet oynamıyorum. Bir ara kendimi kaybettim. Yaşadığım şeyler ağır gelmeye başladığında kaçacak yer olarak gördüm kumarı. Kaybettikçe daha çok oynadım. Daha çok oynadıkça daha fazla kaybettim. Savaş olmasaydı şimdi ne halde olurdum bilmiyorum."

"Kötü gözüken insanlarda bir işe yarıyormuş demek ki."

"Öyle, ama artık onun hakkında o kadar da kötü düşünmüyorum."

"Bunu duyduğunda sevinecektir."

"Beni affedebildin mi Tutku?" dedi Turan kız kardeşinin gözlerinin içine bakarak.

Tutku hafifçe gülümsedi. "Affetmemek için çok uğraştım ama senden başka hiç kimsem yok."

"Affetmesen de haklısın, sana çok haksızlık yaptım. Sana yalan söyledim, karıma yalan söyledim ve Savaş'a da yalan söyledim. Kendimi düşünerek herkesi mahvettim. Borcuma karşılık seni Savaş'a önerdim ve ona seni önerirken yalan söyledim. Senin

bu evliliğe istekli olduğunu söyledim. Bana defalarca yapacağı evliliğin sadece annesini mutlu edecek bir evlilik olduğunu söylemesine karşın senin her şeyi kabul ettiğini söyledim."

Tutku bunları duyduğunda ellerini abisinin elinden çekti. Neden hep güvendiği insanlardan darbe yiyordu? Neden güvendiği insanlar onu arkadan vuruyordu?

"Sen ne dedin?" dedi şaşkınlığını üzerinden atmadan.

"Senin bu evliliği istediğini."

"Nasıl yaparsın?" diyerek abisine baktı. "Bana bunu nasıl yaparsın söyler misin? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun? Bu kadar mı sevilmeye layık değilim ben? Ben sana ne yaptım söyler misin ne yaptım?" diye bağırarak ayağa kalktı.

"Tutku," diyerek ona elini uzatan adama, sanki yabancı birine bakar gibi bakıyordu.

"Dokunma bana!" diyerek bir adım geri gitti Tutku. Gözyaşları yanaklarından akarken, "Bana dokunma," diyebildi tekrardan.

Turan, ağlayan kardeşine baktı ve daha fazla onun bu haline dayanamayacağı için kızın yanına giderek ona sarıldı. Tutku onu itmeye çalışsa da bırakmadı. Kızın başını göğsüne bastırmış hıçkırıklarla ağlamasını dindirmeye çalışıyordu.

"Senden nefret etmiyorum Tutku, hiçbir zaman etmedim ve seni çok sevdim. Minicik bir bebekken bile seni çok sevdim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Çok çaresizdim, o kadar çaresizdim ki gözüm hiçbir şey görmedi. Küçükken çektiğin acıları bile bile seni bu işe bulaştırdım. Lütfen affet."

Tutku hiçbir şey demedi. Çocukken canı çok yandığında ya da ağladığında abisinin koynuna girer, sessizce onun kollarında ağlarken, onun büyüdüklerinde kendilerini bekleyen güzel günleri anlatmasını dinlerdi. Şimdi kendini o günlerden birinde hissetti. Yine abisinin koynunda sessiz hıçkırıklarını dindirmeye çalışıyordu. Ama yıllar önce ona güven veren abisinin kolları artık yoktu. O günler çok uzakta kalmış birer sararmış anıydı sa-

dece. O güveni artık hissetmiyordu. O tek bir kişinin kollarında kendini güvende hissetmişti o da Savaş'tı. Ölümüne nefret ettiği ve ondan kurtulmak için her şeyi denediği adam... Hıçkırıkları sürerken Savaş'a yaptığı haksızlığı iliklerine kadar duydu.

"Ağlama kardeşim, lütfen artık ağlama."

Tutku başını kaldırıp abisine baktığında onun da ağladığını gördü.

Turan kardeşini biraz kendinden uzaklaştırdı.

"Çok üzgünüm. İnan bana çok üzgünüm ama bundan sonra her şey çok güzel olacak söz veriyorum. Bir daha seni üzmemek için ne gerekiyorsa yapacağım. Çok daha mutlu olacağız, bu günleri sana unutturacağım söz veriyorum Tutku."

Tutku hiçbir şey demedi. Savaş'la yaşadığı o günleri unutması o kadar zordu ki. İçinden keşke her şey daha farklı olabilseydi, diye düşündü. Bunun geri dönüşü yoktu. Her şey yaşanmış ve bitmişti. Tüm bu gerçekleri daha önce öğrenmiş olsaydı farklı davranabilirdi ama bu saatten sonra ne onda geri dönüş gücü vardı ne de Savaş'ın onu kabul etmesi. O günler geride kalmıştı ve Tutku'ya düşen o günleri unutup önüne bakmaktı.

İlk yapması gereken karnındaki bebeği aldırmak olacaktı. Ondan sonra ne yapacağına karar verecekti ama bir şeyden emindi. Artık bu evde kalamazdı. Kendine yeni bir yer bulmalıydı.

"Seni seviyorum Tutku, sen benim için çok değerlisin."

"Buna inanmıyorum, değerli olsaydım şimdi burada bunları konuşuyor olmazdık."

"Senden başka kimsem yok biliyorsun."

"Hayır," dedi Tutku abisine bakarak. "Senin bir karın ve çocukların var. Ve seni çok seviyorlar ama benim hiç kimsem yok." Ondan bir adım daha geri gitti ve gözlerine bakarak konuşmaya devam etti. "Asıl kimsesiz benim. Şu halime bak. Yirmi beş yaşındayım! Hayatımın kontrolü bile benim elimde değil. Seni affeder miyim bilmiyorum? Ama şimdi değil, bunları duyduktan sonra değil."

"Tutku üzgünüm."

"Biliyorum ama yine de benim kadar üzgün olamazsın," diyerek ona tekrar baktı ve mutfaktan çıkarak onu arkasında bıraktı.

Odasına girdiğinde kalbindeki ağrı ve karnındaki bebekle yapayalnız kalmıştı.

Turan, Tutku gittikten sonra biraz daha mutfakta dikilmeye devam etti. Kardeşinin son söylediği sözler kalbine bıçak gibi saplanmıştı. "Benim hiç kimsem yok, asıl kimsesiz benim," demişti. Yaptığı hataların bedelini küçükken korumak için her şeyi yaptığı acı dolu kızın üstüne yıkmıştı. Şu anda Tutku bu eve geldiği on beş yaşındaki kadar yaralıydı ve bu sefer kimseden yardım istemeyeceğini biliyordu. Bütün suçlu kendisiydi ve şimdi düşündüğünde kardeşini kaybettiğini biliyordu.

Ağır adımlarla odasına doğru yürüdü. Kapıyı açtığında karısı yatakta doğruldu.

"Nerdeydin?"

"Mutfakta. Tutku ile konuştum."

"Yorgun olduğunu söyledi, rahatsız mı?"

"Hayır, uyuyamamış."

"Ne konuştunuz?"

"Ona gerçekleri söyledim. Beni affeder mi bilmiyorum ama o kadar yaralı ki."

"Biliyorum, tıpkı buraya geldiği ilk zamanlar gibi, onun için endişeleniyorum. Ne yapabiliriz Turan, tekrar yardım almasını sağlasak mı?"

"Bu sefer kabul edeceğini sanmam. Bana çok kırgın ve haklı da. Tüm bunları ona nasıl yaptım? Neler yaşadığını bile bile onu nasıl böyle bir işe bulaştırdım?"

"Geçecek Turan, şu anda çok kırılgan ama seni affedecek.

Belki baban hakkındaki gerçekleri ona anlatsan."

"Bunu asla anlatmam. Hiçbir şey bilmemesinde yarar var. O pisliğin yüzünden tüm bunlar. Annemi öldürdüğüne artık o kadar eminim ki."

"Bunu Tutku'nun bilmeye hakkı yok mu?"

"Bu haliyle bir de bunu kaldıramaz Ebru. Ona söylemeyeceğim, sakın sende bir şey deme. Bu sır benimle kalacak. Evden ayrıldığımda onu yanıma almak için babama bile karşı geldim ama o cadı onu doldurmayı başardı. Bize asla baba olamadı. Daha annem sağken sevgilisini eve getirdi. Gerçi bunu çok sonra öğrendim, ama sadece bu bile onu affetmemeye yeter. Sonra anneme yaptıkları... Bunu o zaman bilmiyordum, yatılı okula gidiyordum. Evde neler olduğundan haberim yoktu. Bir sürü şeyi gelince öğrendim, hayatımın içine etti o adam. Öğrendiklerimden sonra kendimi toplayamadım. Okula gidemedim, tek düşündüğüm kardeşimi korumaktı. O daha çok küçüktü, elimden geldiğince onu korumaya çalıştım ama yine de gücüm yetmedi. Babamın zoru ile onun yanında işe başladığımda Tutku'yu o kadınla savunmasız bıraktım. Bir baba çocuklarına bunu yapan kadını, çocuklarından daha üstün tuttu. Her ikimizi de mahvetti. Benim gençliğimi, Tutku'nun çocukluğunu çaldı o adam."

"Anladım canım, hep beraber ona destek olacağız, bu günleri de atlatacak o güçlü bir kız, bak göreceksin."

"Buna gerçekten inanmak istiyorum."

"İnan canım, tıpkı eskiden olduğu gibi bizim sevgimiz onu iyileştirecek. Yeter ki sen vazgeçme."

"Asla geçmem, o beni affetmese de bir daha benimle konuşmasa da asla onu sevmekten vazgeçmem," diyerek karısına sarıldı Turan.

İçimden can kopara kopara sana veririm
Affet kabullenemediğim
her saniye için beni
Biliyorum ben dünyada ki
en berbat anneyim
Ama tüm dünyamdan
daha çok severim seni

31

İki gün sonra genç kızken kaldığı odada bu gece son gecesiydi. Abisi ile mutfakta yaptığı konuşmanın ertesi günü kendine bir daire tutmuştu. Bir oda ve salondan oluşan kutu gibi bir yerdi. Ne yapacağına karar verene kadar biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Kendini iyileştirmeli, yine o neşeli Tutku olmalıydı. Artık Savaş'ı düşünmeyecekti. O geçmişinde kalmıştı. Şimdi onun önünde bir gelecek vardı ve geçmişin acıları ile geleceğini mahvetmeyecekti.

Bunları düşünürken loş odada etrafına baktı. Yarın benim diyebileceği bir dairesi olacaktı ve orada hayatını yeniden kuracaktı.

Tutku ertesi gün şiddetli bir mide bulantısıyla yataktan kalktı ve kendini banyoya zor attı. İçinde ne varsa çıkarıyordu ve ter içinde kalmıştı. Duvara dayanarak oturdu, biraz kendine gelmesi gerekiyordu. Bu dayanılacak gibi değildi. Bundan bir an önce kurtulması gerekiyordu. Beklemesine gerek yoktu, artık adamdan boşanmıştı. Hayatı üzerinde söz hakkı kalmamıştı. Kimseler duymadan bu işi bitirmesinin zamanı gelmişti.

Yavaşça yerinde doğruldu ve ayağa kalktığında ikinci bir mide bulantısıyla klozete eğildi. Musluğu açtığında aynada sararmış yüzüne baktı. Elini yüzünü yıkadı ve banyo kapısını açtığı anda kapının önünde kendisine bakan yengesini ve abisini gördü.

"Ne oldu Tutku?" diye sordu Ebru şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum, yediğim bir şey dokundu herhalde."

"Nasıl dokunur?" dedi Turan beti benzi atmış kıza bakarak. "Dün gece hepimiz aynı yemeği yedik hatta çocuklar da."

"Bilmiyorum, belki de hasta oluyorum," diyerek odasına doğru gitti, ama odaya girmeden bir mide bulantısı nöbetiyle daha karşılaştı. Hala şaşkınlıkla kendisine bakan Turan ve Ebru'ya aldırmadan kendini banyoya attı.

Dışarı çıktığında kapının önünde duran ikiliye bakıp, "Sizin işiniz gücünüz yok mu? Kusan birinden nasıl bir zevk aldığınızı sorabilir miyim?"diye çıkıştı.

"Üstünü değiştir Tutku, bir doktora gidiyoruz," dedi Turan kardeşine bakarak. "Seni hiç böyle görmemiştim."

"Ne doktoru? Basit bir mide bulantısı, birazdan geçer."

O sıra da Ebru elinde tuttuğu bir parça kuru ekmeği Tutku'ya uzattı. "Bunu ağzına at canım birazdan bir şeyin kalmaz."

"Ebru ne saçmalıyorsun, kız hasta işte görmüyor musun?"

"O hasta değil," dedi Ebru Tutku'ya gülümseyerek.

Ebru, Tutku'ya baktığı anda anlamıştı. İki tane çocuk doğurmuştu ve her iki hamileliğinin ilk aylarını neredeyse banyo kapısının önünde geçirmişti. Doğal olarak Tutku'nun nesi olduğunu biliyordu ve üstelik birkaç gün önce Tutku ona Savaş'la boşanmadan önce birlikte olduğunu itiraf etmişti. Tutku hamileydi ve ona baktığında bunu onun da bildiğini anladı.

"Nesi var o zaman?"

Ebru, bakışlarını kocasından çekerek Tutku'ya çevirdi. Bunu söylemek ona değil Tutku'ya düşerdi. Tutku'nun bakışlarını gördüğünde hiç sesini çıkarmadı.

Tutku ise başını hiçbir şey demeyen yengesinden, abisinin endişeli suratına doğru çevirdi. Ebru neyi olduğunu anlamıştı. İnkar etmenin anlamı olmadığını biliyordu. Şu anda her ikisi de onun bir şeyler söylemesini bekler gibilerdi. Ağzındaki lokmayı

yuttu. Derin bir nefes aldı ve "Hamileyim," dedi.

Bunun üzerine Ebru gülümsedi. Abisi ise şaşkın bir yüz ifadesiyle kardeşine bakmaya devam ediyordu. "Hamile misin?" diye sordu.

"Evet."

"Kimden?"

"Kimden olacak Savaş'tan," dedi Ebru, kocasına bakarak.

"Savaş'tan mı? Ebru delirdin mi? Neredeyse yedi aydır ayrılar."

"Uzun hikâye sana sonra anlatırım," diyerek Tutku'ya döndü.

"Ne yapacaksın?"

"Aldıracağım, bu bebeği doğurmayacağım," dedi ve içeriye doğru yürüdü.

"Doğurmayacaksan neden hamile kaldın?" dedi Turan.

"Turan," diyerek kocasına baktı Ebru. "Sinem ağlıyor onunla ilgilenir misin? Bizi biraz yalnız bırak."

Turan ağlayan bebeği susturmak için odasına doğru yürürken Ebru da kızın odasına gitti ve yatakta oturan Tutku'nun yanına oturdu.

"Düşündün mü Tutku?"

"Evet yenge, onu doğuramam. Ona verebilecek hiçbir şeyim yok. Nasıl severim onu bile bilmiyorum ve o kadar çok korkuyorum ki. Eğer doğurursam ve onu sevemezsem ne yaparım? Sevgisiz bir bebek bu hayata nasıl dayanır sence?"

"Tamam canım, ama böyle düşünme Tutku. Bütün annelerin böyle endişeleri olur. Bebeği kucağına aldığında tüm o endişelerinin yersiz olduğunu anlarsın."

"Yine de onu istemiyorum yenge."

"Tamam, nasıl istiyorsan öyle olsun. Buna sen karar vereceksin."

"Bugün benim için kendi doktorundan bir randevu alabilir misin?"

"Tabi ki alırım ve seninle de gelirim. Merak etme birtanem."

"Teşekkür ederim," diyerek yanında oturan kadına sarıldı Tutku.

Öğlene doğru Turan evde kalıp bebeğe bakmaya gönüllü olunca Ebru ve Tutku hastaneye gitmek için evden çıktılar. Gidene kadar Tutku tek kelime konuşmadı. Ebru da ona olan saygısından hiçbir şey demedi. Bekleme salonunda oturmuş Tutku'yu içeri çağırmalarını bekliyorlardı. Hemşirenin, "Tutku Aktaş," diye seslenmesiyle Tutku yengesinin elini bıraktı ve hiçbir şey demeden yerinden kalkarak hemşirenin arkasından odaya girdi. Düşünmek istemiyordu. Çünkü biliyordu, düşünmeye başladığında vazgeçmekten korkuyordu. Artık vazgeçemezdi. Babasız bir çocuk büyütmek istemiyordu. Savaş'ın bir çocuğu olacağını duyduğunda tepkisinin ne olacağını bilmiyordu. Çocuğu elinden alır endişesi yüreğini bir mengene gibi sıkarken sağlıklı karar veremeyeceğini biliyordu. Üstelik iyi bir anne olması mümkün değildi. Bu bebek ona çocukken yaşadığı tüm korkuları yeniden yaşatmaya başlamıştı. Onun için doğru kararı verdiğini düşünüyor ve bir an önce her şeyin olup bitmesini istiyordu. Şu anda sadece kendine yetecek kadar enerjisi vardı ve kendi sorumluluğunu almadan bir başka canın sorumluluğunu taşımayacaktı.

Kadının dediklerini yapıp soyunmaya başladı. Birazdan bebekten kurtulacaktı ve Savaş'a ait üzerindeki son şeyi de burada bırakıp gidecekti. Soyunup, hemşirenin verdiği önlüğü giydiğinde bulunduğu yerden çıktı. Sedyenin kenarında otururak ellerini karnının üstüne koydu. Ona veda etmesi gerekiyor muydu acaba? Bebek kendisini istemediğini hissetmiş olabilir miydi? Sonra bu düşüncesinin saçma olduğuna karar verdi. O daha çok küçüktü, hatta küçük bile sayılmazdı minicikti. En iyisi buydu. Karnındaki bebeği her düşündüğünde dehşete kapılıyordu. Bir bebekle hayatını düzene sokamazdı. Bu kadar yaraları varken bir bebeğe nasıl bir gelecek verebilirdi ki? Kendini bile anlamazken onu nasıl anlayabilirdi? Ya sevemezse, onun yüzüne bakamayacak kadar onu istemezse o zaman ne olacaktı? En iyisi ondan kurtulmaktı. Hayatında unutmak istediği o dönemi hatırlatacak

hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Kararını netleştirdiğinde kendini daha da rahatlamış hissetti ve hemşireyi beklemeye başladı.

Bir süre sonra hemşire gelmiş, damar yolu açmak için kolunu tutmuştu. Hemşirenin iğneyi batıracağı sırada Tutku diğer eliyle kadının elini tuttu. Kadın kafasını çevirip kolunu tuttuğu kıza bakarak gülümsedi.

"Canınız yanmayacak."

"Biliyorum, o kadar çok canım yandı ki bir iğne canımı yakmaz."

Kadın kızın ne demek istediğini anlamasa da elinde iğne bir süre daha kıza baktı ve sonra önüne dönerek tekrar damar yolu için parmağını bastırdı.

Tutku panik halinde, "Yapmayın," diyebildi.

"Ama..."

"İstemiyorum, vazgeçtim," diyerek kolunu hemşireden kurtardı. Yattığı yerden doğruldu. Kadının şaşkın bakışlarına aldırmadan biraz önce giysilerini çıkardığı yere girip üzerindeki önlüğü çıkardı ve hızlıca üstünü giyindi. Dışarı çıktığında kadın hala ona bakıyordu.

"Üzgünüm ama yapamam," diyerek odadan çıktı. Koridorda sırtını duvara verip bir süre bekledi. O kadar heyecanlanmıştı ki kalp atışlarının düzene girmesini bekliyordu. Ondan kurtulmak için kararını vermişken neden böyle bir şey yaptığını kendi bile bilmiyordu. Usulca eli karnına doğru gitti. "Affet beni. Seni istemediğimi hissedebildiysen beni affet bebeğim," diye mırıldandı. Kendisi o kadar da kötü biri değildi. Korkuyor olabilirdi, sevgiyi bilmiyor olabilirdi ama bunu karnındaki bebekle yeniden öğrenebilirdi. Onu severek her şeye yeniden başlayabilirdi. Korkularını onunla yenebilirdi. Hayatında kendisini koşulsuz sevebilecek biri olmalıydı ve bu bebek onu koşulsuz sevebilirdi. Bekleme salonuna girdiğinde Ebru'nun telefonla konuştuğunu gördü. Ebru arkasını dönüp de Tutku'yu gördüğü anda gülümsedi.

"Seni sonra ararım," diyerek telefonu kapattı ve Tutku'ya baktı. Tutku hem ağlıyordu hem de gülümsemeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" diyen Ebru'ya sarılarak."Yapamadım, Allahım yapamadım, ona kıyamadım," diyerek ağlamaya başladı.

Ebru kızı en yakın sandalyeye oturttu ve omzunda ağlayan kızın saçlarını okşamaya başladı.

"Tamam canım, doğru bir karar verdin. Merak etme hep beraber onu büyütürüz."

Bir müddet sonra hastaneden çıkmışlar arabayla eve dönüyorlardı. Geldikleri gibi dönerken de hiç konuşmadılar. Her ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Tutku'nun düşündüğü tek şey bunu asla Savaş'ın bilmemesiydi. Hiçbir şekilde bir daha hayatına dahil olsun istemiyordu. Haberi olduğu takdirde onun yapacaklarından korkuyordu. Eli karnına doğru gitti. Şimdiye kadar bebek diye düşündüğü o cana ilk defa bebeğim, demişti. Ne zaman bebeği olmuştu? Daha bu sabah ondan kurtulmak isterken ne zaman onu sahiplenmek istemişti? Başını kaldırıp kendine gülümseyen Ebru'ya o da gülümsedi. Artık uğruna her şeyi yapabilecek bir can taşıyordu ve onun için güçlü olmalıydı.

Eve geldiklerinde, Turan önce kendisine gülümseyen karısına sonra da kız kardeşine bakarak,"Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti," dedi Ebru kocasının yanağını öperek. "Artık daha çok çalışmalısın, bakacak bir bebeğimiz daha olacak."

"Yani?"

"Yapamadım," dedi Tutku ve başka bir şey demeden hala kendisine şaşkın bakan abisine, "Bundan asla Savaş'ın haberi olmayacak, asla! Bana bunu borçlusun," diyerek odasına doğru yürüdü.

Gözlerinde gitmek var
gözlerinde gitmek...
Kulaklarım duymasa da görüyor ruhum
Yüreğim aklımda cehennemi yaşıyor
Çığlık çığlığa ağlıyor çocukluğum
Gidişinde ölmek var gidişinde ölmek...
Beden nefes alsa da ölüyor ruhum
Benim olan tenin başka teni yaşıyor
Benim parçam değil karnındaki çocuğun

32

Savaş evden çıktığında yavaş adımlarla kendisini bekleyen arabaya doğru yürürken çalan telefonunu ceketinin cebinden çıkarttı. Yılmaz'a bekle işareti yaparak merdivenlerin başında konuşmaya başladı. Yılmaz arabaya dayanmış Savaş'a bakıyordu. O kadar değişmişti ki bunu kendi göremiyordu. Ama artık onu tanımakta zorluk çekiyordu. Neşeli gibi durmasına rağmen gözlerindeki üzüntü olduğu gibi duruyordu.

Tutku'dan boşandıktan sonra kendini daha çok işlere vermişti. Hayatında o kadar uzun zamandır biri yoktu ki bunun için endişeleniyordu. Öncekine göre daha da aksi ve daha da öfkeli bir adam olmuştu. Birkaç kere gittiği terapiste de artık gitmiyordu. Halbuki uzun vadede bunun ona iyi geleceğini anlamamıştı. Bu konuda birkaç kere konuşmaya çalışmış ama her defasında, Savaş konuşmak istemediğini söyleyerek konuyu değiştirmişti. Hem evdekiler hem de şirkettekiler adamdan daha da korkar olmuşlardı. Melike Hanım bile oğluna artık sözünü dinletemiyordu ve Savaş'ta annesinin oyunundan sonra ona inanmayı bırakmıştı.

Bazen saatlerce sadece bir noktaya bakarak öylece oturuyordu ve Emine'nin dediğine göre karısından boşanalı altı ay geçmesine rağmen hala Tutku'nun eşyalarının yatak odasında olduğunu söylüyordu. Bu hiç de sağlıklı bir adamın yapacağı bir şey değildi. Her ne kadar kabul etmese de o kızı takıntı haline getirmişti. Boşanana kadar Tutku'yu izlettiyse de boşandıktan sonra onu da bırakmıştı.

Ama Yılmaz kız hakkında her şeyi biliyordu. Savaş'a rağmen onu uzaktan da olsa izliyordu. Başının dertte olup olmadığını kontrol ediyordu. Onun için alınan galeriyi Ulrick denen arkadaşı ile birlikte işletiyordu ve bunu Savaş'ın da bildiğini sanıyordu. Savaş'a söyleyip söylememekte tereddüt ettiği Tutku'nun hamileliğiydi. Kızın bebeğinin babasının Bertram olduğunu sanıyordu ama Tutku onunla evlenmemişti. Tutku'nun Savaş ile yaptığı evlilikten sonra kolay kolay özgürlüğünden vazgeçeceğini sanmıyordu.

Kapının önünde telefonla konuşan adama bakıyor ve bugün neşeli olduğunu görüyordu. Sonunda Savaş telefonu kapattı ve hızlıca merdivenleri inerek yanına geldi.

"Söyle bakalım bugün nasılsın?" diye sordu Yılmaz, gülerek gelen adama. Kiminle konuşmuşsa keyfi yerinde gibi duruyordu.

"Oldukça iyiyim, diğer tarafa geç bugün ben kullanacağım arabayı."

Yılmaz diğer kapıyı açarak oturdu. Savaş direksiyona geçerek evin bahçesinden çıktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Anneme gidiyoruz, tutturdu tatlı yaptım diye. Şimdi gitmezsem akşama kadar rahat vermeyecektir."

"Ne yapmış Melike Sultan?"

"Ne yapacak meşhur kabak tatlısını yapmıştır."

Şehir merkezine doğru giderken arabada çalan hafif müziğe Savaş'ın direksiyon tutan parmakları tempo tutarken sakin sakin gidiyorlardı.

Yılmaz uzun zamandır ilk defa Savaş'ın bu kadar neşeli olduğunu görmüştü.

"Bu neşeni neye borçluyuz?"

"Kiminle konuştum bil bakalım?"

"Verdiğimiz rüşvetler işe yaradı galiba."

"Kesinlikle bu dünyada fiyatı olmayan adam yok. Doğru rakamı önüne koydun mu herkes satılık."

"Orası doğru."

"İşin başında olan adamları iyi seçeceksin Yılmaz."

"Sen öyle diyorsan."

"Gözleri tok adamlar seç. Hepsini testten geçir, aç gözlü adamlar işimize yaramaz."

"Tamam, ne zaman başlıyoruz?"

"Melike Sultan'ın kabak tatlısını yiyelim oradan şirkete geçeriz."

Tutku hamileliğin verdiği ağırlıkla yavaşça kaldırımda yürüyordu. Galeride sıkılmış ve Ulrick'in biraz hava almasını ısrar etmesinden dolayı o da fırsattan faydalanıp bebek eşyası satan mağazaların vitrinlerine bakarak yürümeye devam ediyordu.

Yedi buçuk aylık hamileydi ve bir oğlu olacaktı. Karnındaki bebek hafifçe tekmeleyince elini karnına koyarak gülümsedi. Onu başlarda istemediği için hala vicdan azabı çekiyordu. Ama karnı büyümeye başladıkça içindeki sevgisi de büyümeye başlamıştı.

Uzun bir süre Savaş'ın ona aldığı galeriye ve bankadaki paraya el sürmemişti. Bazı günler o kağıtları adamın suratına atmak içinden gelse de onunla karşılaşmaya bir daha cesaret edememişti. Bir şekilde karşılaşacaklarını biliyordu, aynı şehirde yaşayıp da karşılaşmamaları mümkün değildi ama şimdiye kadar olmamıştı.

Her gün evden çıkıp kendisinin olan o galerinin karşısındaki banka oturup saatlerce oraya bakmıştı. Okuldan mezun olduğunda ve sonunda Ulrick ile oranın satılık olduğunu öğrendiklerinde almak için çok çaba harcamışlar ama alamamışlardı. O zaman da buraya gelir, o banka oturur ve saatlerce o galeriye bakarak hayaller kurardı. Aradaki fark; artık oranın kendi adına kayıtlı olmasıydı. Ama bir türlü o binadan içeriye girmek istemiyordu. Oraya bir kere girerse bir daha çıkmayacağını biliyordu.

Sonunda Ulrick ile konuşup bundan üç sene önce paylaştıkları hayalleri, kendi ile paylaşıp paylaşamayacağını sormuş ve aldığı olumlu yanıtla da bankadaki parayı kullanarak binayı yeniden restorasyon yaptırmış ve şu andaki modern sanat galerisine çevirmişlerdi. Ortaya çıkan binadan gerçekten de gurur duyuyordu. İki hafta önce biten tüm bu çalışmalar onu yormuş olsa da bu tatlı bir yorgunluktu.

En önemlisi de açılışlarını önümüzdeki hafta büyük bir sanatçının heykelleri ile yapacaklardı. Her galerinin peşinden koştuğu Bertram Wagner iki seneden sonra kendi galerilerinde sergi açacaktı. Bir çok galeri sahibinin bunu nasıl başardıkları hakkında konuştuklarını duyuyordu ama onların bilmedikleri Bertram Wagner ile olan dostluğuydu.

Üstelik Bertram'ın onu ikna etmesiyle evinde yaşadığı zaman onun atölyesinde yaptığı kendi heykelleri de sergide yer alacaktı. Gerçi Bertram Wagner gibi bir heykeltıraşın yanında kendi yaptığı eserlerin satılacağını sanmıyordu ama onun derdi zaten satmak değildi. Sanat eleştirmenlerinin fikirlerini almak en büyük isteğiydi. Bertram'ın yanında kendi eserlerini yerden yere vuracaklarını bilse de yine de Bertram ve Ulrick'in ısrarlarına dayanamamış ve kendi eserlerini de sergiye koymaya karar vermişti.

Küçükte olsa kendine ait bir evi ve açılışla birlikte iyi gidecek bir işi vardı. Bebeği ile birlikte mutlu bir yaşam için mücadele edeceğini biliyordu. Şu anda her şey istediği gibiydi.

Mağazalardan birinde gözüne ilişen çocuk kıyafetlerine bakarken o kadar dalmıştı ki adının seslenildiğini duyamadı. Birisinin omzuna dokunmasıyla arkasını döndü ve Bertram ve sevgilisi Helen'i gördü.

Bertram kıza sarıldı. Karnından yaklaşamadığı içinde gülümseyerek, "Son gördüğümden bu yana daha da büyümüşsün," dedi.

"Son gördüğün iki gün önceydi, moralimi bozmak zorunda mısın?" dedi Tutku gülerek. Sonra da yanındaki kıza döndü. "Nasılsın Helen?"

"İyiyim, çok güzelsin canım, hamilelik sana çok yakıştı."

"Ne demek istiyorsun Helen?" diyerek güldü Bertram.

"Anlayan anlıyor," dedi Helen kendisine bakan kıza göz kırparak.

"Ne yapıyorsun burada?" diyerek Tutku'nun gözlerinin içine baktı Bertram. Bu kadına olan hayranlığı ve güçlü duruşu onu her zaman etkiliyordu. Hele şimdi hamilelikle daha da güzel olmuşken hayranlıkla kızı seyretti.

"Bebeğe bir şeyler bakıyordum. Bugün işleri Ulrick'e yıktım."

"Sizin aranızdaki dostluğu bilmesem seni kıskanırdım Tutku," dedi Helen.

"Neden sevgilim?"

"Çünkü Tutku'ya nasıl baktığını görüyorum da ondan."

"Sana daha güzel bakıyorum," diyerek yanındaki kadını öptü Bertram.

"Siz konuşun bende arkadaşımın çocuğuna şuradaki mağazadan bir oyuncak alayım. Hemen geliyorum," diyerek yanlarından ayrıldı Helen.

Helen'in arkasından bakan Bertram ve Tutku sonra birbirine dönerek konuşmaya devam ettiler. Tutku kenara doğru yürümek için hareket ettiğinde Bertram, "Ayakkabının bağı çözülmüş," diyerek kızı uyardı.

"Karnımdan göremiyorum," diyerek güldü Tutku.

"Ben bağlarım," diyen adam Tutku'nun bir şey demesine fırsat vermeden önünde eğildi. Tutku da adamın omzuna elini koyarak o da hafifçe öne doğru eğildi.

O sırada önlerinde kırmızı ışıkta duran arabayı ikisi de fark etmedi.

Savaş ışığın kırmızıdan yeşile dönmesini beklerken bir yandan da yanında oturan Yılmaz'ın anlattıklarını dinliyordu ve kafasını çevirdiği anda kaldırımda hamile karısının ayakkabısını

bağlayan adamı Yılmaz'a göstererek, "Söyle bakalım sence ben böyle bir koca olabilir miyim?" diyerek sordu.

Yılmaz arabanın içinden hafifçe eğilerek Savaş'ın gösterdiği çifte baktı.

"Hiç sanmıyorum, sen olsan olsan kadının ayakkabı bağı çözüldü diye önce kadını neden doğru dürüst bağlamadın diye, sonra da ayakkabıyı fırçalarsın."

"Kesin," dedi kahkaha atarak. "Ama bu adam gibi karımı seversem yaparım belki kim bilir?"

Tekrar kafasını kaldırımdaki çifte çevirdiğinde kız önde olan başını kaldırdı ve Savaş'ın yüzündeki gülümseme dondu. Şu anda baktığı kadın kesinlikle Tutku'ydu. Önünde eğilen ve onun ayakkabısını bağlayan adam da Bertram.

Savaş ise karşısında birbirine gülümseyen çiftten çok tek bir noktaya bakıyordu; Tutku'nun karnına... Tutku hamileydi ve çok güzeldi.

Kesinlikle çok güzel...

Nedense o kadar şaşırmıştı ki Tutku'nun hamile kalmasına sanki mucize olmuş gibi bakıyordu. Sonra Tutku'nun hamile kalmasında sorun olmadığını, sorunun kızın onun çoğunu doğurmak istememesi olduğunu hatırladı. Bir kez daha onun, o gece bağırarak söylediği sözler aklına geldi. "Senin çocuğunu doğurmaktansa rahmimi aldırırım," diye bağırmıştı Tutku. Bu sözler hala kalbini parçalıyor, içini yakıyordu. Onu o gece kovmasının nedenlerinden biriydi bu. Çocuğunu doğurmayacak kadar rahmini aldırmak isteyen kızın gözlerinde gördüğü nefret onu korkutmuştu. O zaman anlamıştı ne yaparsa yapsın Tutku'yu yanında tutamayacağını. O zaman anlamıştı babası gibi kendisini bırakıp gideceğini... O acıyı yeniden yaşamamak için onu kovmuştu. Onu sevmeden, vazgeçilmezi olmadan çekip gitmesi en iyisiydi.

Tutku çekip gittiğinde anlamıştı çok geç kaldığını. Onu bulamadığı her geçen gün, kalbinin aynı babasının gittiği gün kadar kanadığını. Onun için atamamıştı ona ait eşyaları. Onun

kokusunun evden kaybolup gitmesine dayanamamıştı. Bu sefer kendi açmıştı o valizleri ve kendi elleriyle yerleştirmişti askılara elbiselerini.

Onu tekrar karşısında bulduğunda bırakmamak için her şeyi yapacağını biliyordu. Onu kararından döndüren Tutku'nun gözyaşları olmuştu.

Sevişirken bile dinmek bilmeyen gözyaşları...

O kollarındayken ve onun kokusunu içine çekerken tek bir şeyden emin olmuştu, kendisi için bu kızı üzmeyecekti. Onu kendinden bile çok düşünüyordu ve artık üzülmesine dayanamazdı. Onun için bırakmıştı Tutku'yu. Mutluluğu bulsun diye bırakmıştı ve şimdi kaldırımda dikilerek birbirlerine gülümseyen çift, gerçekten de mutlu görünüyordu.

Işık kırmızıdan yeşile dönüp de arkadaki arabaların kornaları çalmaya başladığında Yılmaz, Savaş'a bakmış ve onun hala kaldırımdaki çifte baktığını görmüştü. O da oraya baktığında onların Tutku ve Bertram olduğunu gördü.

"Savaş yeşil yandı," diyerek adamın koluna dokundu.

Savaş gözünü çiften çektiğinde yavaşça hareket etti ve gözü dikiz aynasına takıldığında Tutku'nun ve Bertram'ın mağazalardan birine girdiğini gördü.

Daha fazla araba kullanması mümkün değildi. Sinyalini vererek yolun kenarında durdu. Hiçbir şey demeden direk önüne bakıyordu ve Yılmaz böyle bir durumda ona bir şey demeyecek kadar onu iyi tanıyordu. Savaş'ın gördüklerini hazmetmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Savaş gördüklerini hafızasında, yavaşça seyrettiği bir film şeridi gibi sürekli başa alıyordu. Adamın kızın ayakkabısını bağlaması, Tutku'nun bir elinin Bertram'ın omzunda olması ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülümsemeleri... Tutku'nun hamileliği, güzelliği, kendine bir kere bile o kadar içten gülmezken o adama gülmesi. O kadar kısa sürede bu kadar ayrıntıyı zihnine nasıl kazıdığını bilmiyordu.

Tutku hamileydi.

Aylarca beklediği bebek şimdi kızın karnındaydı ve babası ne yazık ki kendi değildi. Her iki eli de direksiyonu o kadar sıkmıştı ki eklem yerlerinin ağrıdığını bile hissetmedi. Sonra aklına acaba benim olabilir mi? sorusu geldi. Aylar önce o kızla sevişmişti. Bu düşünce içini umutla doldursa da yine de ihtimal veremedi. Tutku ondan o kadar nefret etmişti ki bütün evlilikleri boyunca korunmuştu. Büyük ihtimalle o bebeğin babası kendisi olsaydı Tutku'nun onu doğurmayacağını bilecek kadar kızı tanıyordu. Nefret ettiği bir adamın çocuğunu asla doğurmazdı Tutku.

Gözlerindeki kederle Yılmaz'a doğru baktı ve onun yüzünü gördüğü anda tüm bunları bildiğini anladı.

"Biliyor muydun?" dedi fısıltı halinde.

"Evet."

"Neden söylemedin?"

"Onun hakkında konuşulmasını bile istemiyordun."

Bunun üzerine Savaş tekrar önüne döndü. Evet onun hakkında konuşulsun istemiyordu. Onu unutmak ve hiç olmamış gibi davranmak istiyordu. Ama sadece istiyordu, onun elbiselerini bile hala evde tutan biri nasıl olur da Tutku'yu unuturdu? Sonra başını çevirerek tekrar Yılmaz'a baktı.

"Evlendi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Adam onunla evlenmiyor mu?"

"Bilmiyorum, belki Tutku istemiyordur."

Tekrar önüne döndü. Ne düşüneceğini artık bilmiyordu. Şu anda kalbinde duyduğu ağrı dayanılır gibi değildi.

Tek bir şeyden emindi artık bitmişti.

Affedilmezleri affettim
Gel be kadın gel!
Ben tüm gelişleri sana ithaf ettim...

33

Galerinin açılış günü geldiğinde, Tutku sabahın köründen beri koşuşturuyordu. Bu, o kadar önemli olmuştu ki onun için. Kendini kanıtlamak istiyordu. En ufak bir aksiliğe bile tahammülü yoktu. O kadar heyecanlıydı ki aynanın önünde son kontrollerini yapıyordu. Her şeyin yolunda gitmemesi endişesi onu gece rahat uyutmamıştı. Üzerinde askılı, göğsünün altından bollaşarak inen ve dizlerinin hemen üstünde biten mor şifon bir elbise vardı. Hamileliğini gözler önüne getirmeyen ama hamile olduğu hissettiren bir kesimle kendine çok yakıştığını görmüştü. Saçlarını arkada dağınık bir topuz yaptırmıştı.

Kapısı açıldığında kendine gülerek gelen Ebru'ya o da gülümsedi.

"Çok güzel olmuşsun."

"Senin kadar değil. Şu halime bak kocamanım."

"Bir ay sonra hiçbir şeyin kalmayacak. Hazır mısın?"

"Evet, heyecandan doğurmasam bari," diyerek güldü.

"O zaman bu açılışın kolay kolay unutulmayacağına bahse girebilirim."

"Benim istediğim de o. O zaman doğurmak daha mı iyi karar veremedim" dedi kahkaha atarak.

Ebru gülen kıza mutlulukla baktı. Tutku o kadar kötü günler geçirmişti ki, kolay kolay toparlanamaz derken karnındaki bebeğe bağlılığı onu hızla ayağa kaldırmıştı. Şu anda eski neşesini

bulmuş kıza bakarak onunla gurur duyuyordu.

"Heyecanlanma her şey çok güzel olacak," diyerek güldü.

"Herkes geldi mi?"

"Herkes derken kimi kastettiğine bağlı, her zamankileri soruyorsan hepimiz buradayız."

"Özel biri olmadığını ve bundan sonra kolay kolay olmayacağını biliyorsun yenge."

"Biraz etrafına baksan ne kadar hayranın olduğunu sende görüp şaşıracaksın."

"Bakmak istemiyorum. Evliliğin bana göre olmadığını anlamak için bir kere daha evlenmeye hiç niyetim yok."

"Karnındaki bebeğin bir babaya ihtiyacı var unutma."

"Onun bir babası var. Her ne kadar bir oğlu olacağını bilmese de."

"Hiç söylemeyecek misin Tutku?"

"Hayır. Öğrendiği anda yapacaklarını düşünemiyorum. Hayatımı anca düzene soktum. Bir daha aynı şeyleri yaşamaya gücüm yok."

"Hadi o zaman, hazırsan gidelim."

"Sen git, beş dakikaya kadar geliyorum."

Ebru çıktığında arkasından kapanan kapıya bakarak ellerini karnının üstüne koydu. Şimdi durup dururken Ebru, Savaş'ı neden hatırlatmıştı ki? Son gecelerinden sonra onu unutmak daha da zor olmuşken ve artık neredeyse hiç aklına gelmezken tekrar onu hatırlamak canını acıtmıştı.

Geçen gün uzaktan Melike hanımı görmüştü. Fazla görüşmeseler de kendine anne şefkati ile yaklaşan o kadını sevmişti. Onun kendisine sıcacık sarılmasını özlediğini hissetmişti. Bir süre ona görünmeden kadını seyretmişti. Melike hanımın sağlığı iyi gibi duruyordu. Kendini zor tutmuştu onun yanına gidip konuşmamak için. Kadının ölmeden görmek istediği bebek şu anda karnındaydı ve onun bunu bilmeden ölecek olması vicda-

nını son derece rahatsız ediyordu.

Bebek karnını tekmeleyince gülümsedi.

"Biliyorum orada sıkıldın artık, ama inan bana dünya da hiç güzel değil. Ama ben seni koruyacağım ve çok seveceğim."

Oğlunun yıllar geçtikçe babasını soracağını ve neden diğer çocuklar gibi bir babası olmadığını dert edeceğini biliyordu. Son zamanlarda aklına bu daha sık geliyordu. Bir gün oğlunun gerçekleri öğrendiğinde bir babası varken babasız büyümesinden kendini suçlayacağını da biliyordu. O gün geldiğinde keşke demek için son zamanlarda ne yapacağını bilmez durumdaydı. Savaş'a hiçbir şey söylememeye karar vermişti ve epeydir bu kararının doğruluğunu sorgulamaya başlamıştı. Ondan korkuyordu ve öğrendiği taktirde bunca zaman söylemediği içinde daha da öfkeleneceğini biliyordu.

Kendi korkuları yüzünden bir bebeği babasız bırakmak doğru muydu? Baba sevgisini büyürken hissetmeyen çocuklar ilerde nasıl bir baba olurdu? Savaş'ta babası gittiğinde değişen bir çocuktu ve şu anda bu kadar kötü olmasının nedeni babasız büyümesi olabilir miydi? Bebek bir daha tekmelediğinde gülümsedi ve karnını okşayarak, "Tamam, babanın kötü olmadığına sen daha bir nohutken karar vermiştik," dedi gülerek.

Bunun üzerine bebek bir kere daha tekme atınca o da bir kahkaha attı.

"Bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Her şey bittiğinde Tutku koltuğa oturmuş, ayağından ayakkabılarını çıkarmış ve bacaklarını önündeki pufa uzatmıştı. Çok güzel ve kalabalık bir açılış olmuştu. Basın çok büyük ilgi göstermişti. Yarın bütün gazetelerin kendilerinden ve açılışı muhteşem olan galerilerinden bahsedeceklerini biliyordu.

Yorgundu, ama mutluydu. Biraz önce herkes gitmiş, sadece

kendisi ve Ulrick kalmıştı. Her şeyi son kez kontrol edip birazdan o da çıkacaktı. Büro olarak tasarladıkları odanın kapısı açıldığında yüzünde mutlu bir gülümseme ile gelen kişiye baktı.

"Bunu duyduğunda inanamayacaksın," diyerek Ulrick içeriye girdi, elindeki listeyi göstererek.

"Bugünü gördükten sonra her şeye inanabilirim. Neymiş bu kadar inanılmaz olan?"

"Senin yaptığın tüm eserler satılmış."

"Dalga geçiyorsan gülecek havada değilim."

"Hayır geçmiyorum, bak," diyerek elindeki listeyi Tutku'ya doğru uzattı.

Tutku bacaklarını puftan çekerek oturur pozisyona geldi ve Ukrick'in uzattığı listeye şaşkınlıkla baktı.

"İnanmıyorum," dedi gözleri ile listeyi tararken. Bir çok eser daha ilk günden alıcı bulmuştu. Tutku bunun olacağını biliyordu sonunda o Bertram Wagner'di, ama onu şaşırtan kendisinin Ulrick ve Bertram'ın zoruyla koyduğu altı eserinin de satılmış olmasıydı.

"İnandın mı şimdi? Bilmediğin bir hayranın var."

"Nasıl olur? Kim almış onları?"

"Telefonla alınmış."

"Telefonla mı?"

"Evet, açılıştan on dakika sonra aramışlar ve listede sana ait olan toplam altı eseri de almışlar."

"Hiç görmeden öyle mi?" diyerek Ulrick'e baktı şaşkınlıkla.

"Evet."

"Kim? Belli mi?"

"Evet, en son sayfada adı yazıyor."

Tutku heyecanla listenin en son sayfasına geldiğinde eserlerin kodlarının yanındaki isme baktığında kalbinin duracağını sandı.

Savaş Saruhan!

Onun adını gördüğü anda elinin titremesine engel olamadı

ve liste elinden düştü. Ulrick şaşkın gözlerle kendisine bakan kıza ,"Eski kocan," dedi.

Bunun olduğuna inanamıyordu. Sonunda Savaş suskunluğuna son vermişti demek. Birden paniklediğini hissetti. Bu ne demekti? Tekrar peşine düşmüş müydü? Bunca aydan sonra onu en son Bayan Falke'nin cenazesinde görmüştü ve uzun bir süre kendini rahatsız eder diye beklemiş ama hiçbir şey olmayınca artık ondan kurtulduğunu sanmıştı. Yanıldığını şimdi anlıyordu.

Savaş heykelden falan anlayan bir adam değildi. Anlasa Bertram'ın heykelleri dururken kendi heykellerini almazdı. Neyin peşindeydi? Bebeği öğrenmiş olabilir miydi? Bunca aydan sonra neden ortaya çıkmaya karar vermişti? Bunun gibi aklına onlarca soru geliyordu. Daha fazla oturamayacağını anladığında ayağa kalktı ve şişmiş ayaklarına ayakkabılarını giymeye çalıştı. Başaramayınca olduğu gibi bırakıp yalınayak kapıya doğru gitti.

"Ben çıkıyorum," diyebildi Ulrick'e ve galerinin arka çıkışına doğru hızlıca yürüdü.

"Ayakkabılarını unuttun," diye arkasından bağıran Ulrick'i duymadı bile.

Kapının önüne geldiğinde nefes nefeseydi. Eli kapının kilidinde öylece durdu. Sonra da ayaklarının yalınayak olduğunu gördü. Derin bir nefes aldı ve arkasını dönerek duvara yaslandı. Sakin olmalıydı. Savaş sadece heykellerini almıştı. Bu kadar heyecan doğuma bu kadar az kalmışken iyi değildi. Onun adını gördüğü anda tüm o korkuları geri gelmişti. Onda kaldığı o son gece odaya girdiğinde gördüğü elbiseleri ve banyo dolabındaki makyaj malzemeleri gözlerinin önüne geldi. Şimdi onun evinde bir de heykelleri olacaktı. Bunları düşünürken daha da panik oldu.

Savaş'ın ne yaptığını anlamasa da bunun iyi bir şey olmadığını hissediyordu. Tam her şey yoluna girmişken. Hayatında gerekli olan huzura kavuşmuşken bunların olmasını anlayamıyordu.

Savaş Tutku'yu Bertram ile gördüğünden beri iyice sinirli bir adam olmuştu. Ama kızın o görüntüsü gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Ne yaparsa yapsın o görüntüyü silemiyordu. Aylarca onunla ilgili düşüncelerini takıntı olarak yorumlamıştı, ama takıntı değildi. Ona duyduğu duyguların artık takıntı olmadığını anlıyordu. Bu duygulara başka isimler verilebilirdi ama takıntı denmezdi.

Savaş belki de Tutku'yu görmeseydi duygularının netliğini hiçbir zaman anlayamayacaktı, ama artık biliyordu. Sevginin ve aşkın ne olduğunu öğrenebilmişti. Bunu neden bu kadar geç anladığını bilmiyordu ama artık bir şeyden emindi.

O kıza kendini sevdirmeye çalışmalıydı.

Madem hala Bertram ile evli değildi, kendisi için bir şans daha olabilirdi...

Seni hiç istemeden sevdim
Çok sevdim, ama anla be kadın!
Yokluğunu nasıl kabulleneyim?
Her hücrem ölüm soluyor
Kokuna nasılda hasretim!

34

Savaş önünde duran gazeteyi açtığında gördüğü haberle gözlerine inanamadı. Bertram Wagner, İtalya'da sevgilisi Helen Sheffer ile gizlice evlendi yazıyordu. Bunu okuduğu anda daha da sinirlendi. Bu pislik Tutku'yu hamile bırakmış ve sonra da gidip sevgilisiyle mi evlenmişti? İşte bunun için bile o adamı öldürebilirdi. Gözünün önüne kaldırımda birbirlerine gülen çift geldi.

Neden Tutku dururken bir başkasıyla evlenmişti?

İçeri giren Yılmaz adamın gazeteye baktığını gördüğünde geç kaldığını anlayarak, "Okudun mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Yılmaz ona doğru yürürken Savaş. "Bertram evlenmiş ve Tutku'yu karnında bir bebekle bırakıp gitmiş. Pislik!"

"Belki de öyle değildir."

"Nasıl değildir? O gün sende benimle birlikte gördün ne kadar..." diyerek sustu. Mutlu kelimesini yüksek sesle söylemek onu kötü hissettirecekti. Bu kelimeyi kendi ve Tutku için kullanmak isterken şimdi o kızın yanına başka bir erkeğin ismini koyarak mutlu demek istemedi.

"Bir açıklaması vardır ve sen buna karışma Savaş."

"Nasıl karışmam, onun bu haberi gördüğünde ne kadar üzüleceğini düşünebiliyor musun?"

"Belki biliyordur. Sonunda evli değillerdi ve belki de Tutku evlenmek istemiyordu ya da araları bizim sandığımız gibi değildi. Bir sürü olasılık sayabilirim sana, onun için kızı rahat bırak.

Zaten yaptıklarını aldığın için ona panik yaptırmışsındır."

"Yılmaz o kızı seviyorum," dedi tüm açık yürekliliğiyle. Bunu ilk defa kendinden başkasının duymasına izin vermişti.

Yılmaz duydukları karşısında ağzı bir karış acık karşısında oturan adama baktı. Savaş'ın ilk defa bir kadın için seviyorum, kelimesini kullanması onu oldukça şaşırtmıştı. Üstelik o herhangi bir kadın değil, bir zamanlar evli olduğu bir kadındı.

"Seviyor musun?" diyebildi şaşkınlıkla.

"Evet seviyorum, onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

"Onu ilk gördüğün an öldürmek için Hans'a götürdüğünü unuttun galiba."

"Hayır, onun Bodrum'da üstünde bornozla, mutfakta elinden çatalı düşürüp de bana şaşkınlıkla baktığı andan bahsediyorum. Kim olduğunu bilmeden ve onu Esra diye tanırken." Bundan sonra söyleyeceklerini söyleyip söylemeye tereddüt ederek bir süre bekledi ve Yılmaz'ın hiçbir şey dememesi üzerine devam etti.

"O gece onunla birlikte olduğumda bir daha onu bırakmak istemedim. İlk defa bir kızla kendimi bu kadar tamamlanmış hissettim. İlk defa sevişen bir adam gibi hayatıma ondan sonra başka bir kadın dokunsun istemedim."

Yılmaz şaşkınlıkla karşısında yıkılmış adama baktı. İlk defa Savaş'ı bu kadar yıkılmış ve duygularını bu kadar net söylerken görmüştü. Anlamıştı, daha ilk gün nikâha giderken kızı arabaya bindirmesinden, bunların arasında bir şey geçtiğini.

Savaş bakışlarını Yılmaz'dan çekmeden öylece duruyordu. Onun şaşırdığını görebiliyordu. Bundan sonra durması mümkün değildi. İçinden taşan sevgiyi birilerine anlatması gerekiyordu.

"Şaşırdın değil mi?"

"Öyle. Peki, istediğin kızla evlendiğin halde neden ona bu kadar kötü davrandın?"

"Çünkü o kız benden hiç görmeden nefret etmişti. Nefreti o kadar büyüktü ki benimle birlikte olduğunda önüne gelen adamla yattığını zannederek, evleneceği adamdan intikam almak istemişti. Çekip gittikten sonra her gece rüyalarıma girdi. O gün Tutku'yu almaya gittiğimde ve arabadan indiğimde bunu yapamayacağımı anlamıştım."

Susarak derin bir nefes aldı. Yılmaz hiçbir şey demeden Savaş'ın anlatmasını bekliyordu.

"Babam gibi olmak istemiyordum Yılmaz. Bir başkasını düşünürken başka bir kadının canını yakmak istemiyordum."

"İstesen de onun gibi olamazsın. Sen farklısın Savaş, sevgiye ve aşka inanıyorsun."

"Tutku'ya kadar inanmıyordum bile. Yukarı çıktığımda bu evliliğin olmayacağını onlara söyleyecektim ama orada gördüğüm kız on gündür rüyalarıma giren kızdı. Esra ya da Tutku... Onu gördüğümde o kadar şaşırmıştım ki ilk defa ne yapacağımı bilemedim. İlk aklıma gelen beni tanımak istemesi olmuştu ama öyle olmadığını, neden bunu yaptığını öğrendiğimde erkeklik gururuma yenildim. Kabullenemedim ve bana her baktığında gözlerinde gördüğüm nefret beni daha da öfkeli yaptı. Ben öfkelendikçe o benden korktu."

"O zaman onu neden kovdun? Kovmasaydın gitmeyi düşünmüyordu."

"Çünkü abisinin borcunu ödediğini sanıyordu. Onun nefretine karşı ona aşık olmaya başladığımı söyleyemedim. Gururumu kurtarmak için onu satın aldığımı her fırsatta hatırlattım." Yerinden kalkarak pencereye doğru gitti. Parmaklarını saçlarından geçirdi ve arkasını dönerek Yılmaz'a baktı.

Yılmaz, karşısında uzun yıllardır tanıdığı adamın, gözlerindeki kederi gördü. O gözler o kadar soğuk bakardı ki hiç duygu belirtileri görünmezdi. Bir kere daha Savaş'ı böyle kederli gözlerle görmüştü. O da babasını kovduktan bir hafta sonra öldüğünü öğrendiğinde... Şimdi de aynı kederli gözlere sahipti.

Savaş ellerini pencerenin kenarına koymuş konuşup konuşmamaya tereddüt etse de içindekileri birilerine anlatma ihtiyacı varmış gibi konuşmaya devam etti.

"Korktum Yılmaz. O küçücük kızdan korktum. Kendisi küçük ama nefreti büyük kızdan korktum. Bana hissettirdiklerinden korktum. Onu sevmeye başladığımda babam gibi çekip gitmesinden korktum. Her geçen gün ona olan sevgim artarken kalbimin tekrar kırılmasından korktum. Ve o gece onun gözlerinde gördüğüm nefreti şimdiye kadar hiçbir insanda görmedim. O zaman anladım beni asla sevmeyeceğini ve ne kadar zaman geçerse geçsin bana sevgi dolu bakmayacağını. Onun için kovdum. O, beni kalbi kırık bırakmadan ben onu bıraktım. Tutku'yu sevdim, o kadar çok sevdim ki benimle mutlu olamayacağını anladığım anda onu serbest bırakacak kadar onu çok sevdim Yılmaz. Mutlu olmasını isteyecek kadar çok sevdim."

Yılmaz duyduklarıyla şok olmaya devam ederek bakıyordu. Kırk yıl geçse Savaş'ın böyle şeyler diyeceğini asla düşünmezdi. Evlilikleri boyunca onun davranışlarından zaman zaman kızı sevdiğini hissederdi, ama şimdi bunları dile getirmesi ve karşısında gördüğü çaresizlik onunda kalbini acıttı. Dokuz yaşından itibaren kalbini tüm sevgilere kapatmış bir adamın şimdi aşk acısı çekiyor olması ona da dokunmuştu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

"Hala bir şansım olabilir mi sence?"

"Bir başkasının çocuğunu taşıyan bir kızdan bahsettiğimizi biliyorsun değil mi? Evlenmek için bile bakire aradığını hesaba katarsak..."

"Biliyorum, o kadını o kadar çok seviyorum ki başkasının çocuğunu bile kabul edebilirim."

"Bunu sen mi diyorsun?"

"Evet."

"Kesinlikle," diyerek yerinden kalktı Yılmaz ve Savaş'a doğru yürüdü. Onun karşısına geldiğinde elinin birini omzuna koydu.

"Tutku'yu gerçekten sevdiğini görebiliyorum. Gerçek sevgi bu işte. Koşulsuz sevgi bu. Senin yıllardır şartlara bağladığın bir şey değil sevgi. Kendiliğinden oluşan ama devam ettirmek için çaba sarf etmen gereken bir duygu. Eğer karşındaki kişinin mutlu olması için sevginden vazgeçebilmişsen gerçek sevgiyi bulmuşsun demektir. Eğer o kızın karnındaki bebeği kendi bebeğin gibi sahipleneceksen ve onu bir daha üzmeyeceksen git şansını kullan."

"Hala bir şansım olabilir mi ne dersin?"

"Yaşadığın sürece şans her zaman vardır. Korkularını yen Savaş. Hayatına kattığın her insan bir gün seni bırakıp gidecektir. Terk etmese bile ölecektir. Bir gün seni bırakıp gidecekler diye sevgiyi erteleme. Acılar insana mutluluğu öğretir. Sevgi hayatı öğretir. Tutku'da çok acı çeken biri, o da sevmeyi ve güvenmeyi öğrenmeli. Sizin şanssızlığınız her ikinizin de sevgiyi bilmemesinden kaynaklandı. Belki de Tutku'nun hamile olması senin için de bir şanstır. O da koşulsuz karnındaki bebeği sevmeyi öğrenecek ve sevgiyi öğrendiğinde de bir başkasını sevmeyi."

"Yani?"

"Hadi git ona, belki o da bu haberi okuduğunda başını omzuna koyacak birini arıyor olabilir."

"Evet, gitmeliyim," dedi Savaş Yılmaza bakarak.

"Kızı korkutma Savaş, sabırlı ol. Sevgi emek ister, özen ister ve karşındakine saygı ister. Yavaş ol acele etme."

Savaş, Yılmaz'a gülümseyerek elini onun omzuna vurdu. "O zaman gidip nefret dolu bir kızın kalbine sevgi tohumları ekmeliyim. Bende yeşerdiği gibi onun da kalbinde o tohumları yeşertmeliyim."

"Evet öyle yapmalısın. Yap ki o tohumlar büyüdükçe birbirinizi sarsın."

Ceketini sandalyesinden alarak kapıya doğru gitti. Kapıyı açıp dışarıya çıkacakken durdu ve arkasını dönerek Yılmaz'a baktı.

"Bana şans dile."

"Şansa ihtiyacın yok, sadece kendin ol yeter."

"Görüşürüz," diyerek odadan çıktı ve aşağıda duran arabasına bindiğinde derin bir nefes aldı. Hiçbir şey yapmadan öylece direksiyonda oturdu. Yüzündeki aptal bir sırıtışla, şu anda kalbinin deli gibi atmasını dinliyordu. Genç bir delikanlının sevgilisiyle ilk buluşmasına gider gibi hissediyordu kendini. Sonunda arabayı çalıştırdığında dudaklarından, "Sana geliyorum aşkım," kelimeleri döküldü ve gaza bastı. Galerinin önüne gelen kadar heyecanı daha da arttı. Arabasını parka bıraktığında, "Sana nasıl davranırsa davransın sakinliğini korumalısın, yoksa bir daha yüzüne bile bakmaz. Tek şansın var unutma!" diyerek galeriye girdi.

Artık dönüşü yoktu. Ne yapıp edip o kızla tekrar beraber olacağı günlerin özlemini çekerek, yavaşça Tutku'nun odasına doğru yürüdü. Onsuz olmayı başaramamıştı ve şimdi onun kalbini kazanabilmek için her şeyi yapacaktı.

Sen sadece gülümse bana...
Yenilmez dediğim gururumu
katledeyim...

35

Tutku galerideki odasında oturmuş, elindeki gazeteye gülümseyerek bakıyordu. Bir gece önce Bertram aramış ve evleneceğini söylemişti. Doğurmak üzere olmasaydı o da bu sürpriz nikaha gitmek isterdi ama son birkaç gündür kasıklarında hafif ağrılar hissediyordu. İki hafta daha zamanı vardı ama bebeğinin iki hafta bekleyecek kadar sabrı yoktu.

Elindeki gazeteye bir süre daha mutlu bir yüz ifadesi ile baktı ve sonra bırakarak önündeki dosyayı açtı. Bir iki gün içinde işlerini toplayıp artık izne ayrılması gerekiyordu. Dün bütün satılan ürünler sahiplerine teslim edilmek üzere gönderilmişti. Savaş'a gönderilen kolilerin başında bizzat durmuştu. Farklı duygular içerisinde öylece bakmıştı. Yeni sergiler için gelen taleplere bakarken kasığına saplanan bir ağrıyla derin bir nefes aldı. Elini karnının üstüne koyarak gülümsedi.

"Acele etme bebeğim, annenin işleri yoluna koyması gerek," diye mırıldandı.

Sonra da yaptığı işe tekrar geri döndü. Kapısı hızla açıldığında yaptığı işe o kadar dalmıştı ki birden irkildi ve kapıdaki adamı gördüğünde kalbinin panikle atmasına engel olamadı. Yerinden kalkarak kapıdaki adama baktı.

Savaş kendisine dehşetle bakan Tutku'yu gördüğünde haber vermeden geldiği için kendine kızsa da haber verdiği takdirde Tutku'nun kendisiyle görüşmeyeceğine emindi.

"Merhaba" dedi içeri girip kapıyı kapatarak.

Tutku, sanki bebeğini korumak ister gibi elinin birini karnının üstüne doğru götürdü ve kapıyı kapatıp kendine doğru gelen heybetli adama hiçbir şey demeden baktı.

Savaş, sevdiği kızın gözlerinde gördüğü korkuyla bir an ne demesi gerektiğini bilemedi. Onu rahatlatması gerektiğini biliyordu ama önce kendinin rahatlaması gerekiyordu. Şu anda Tutku korkuyor olsa da kendisi de heyecanlıydı. Onca aydan sonra ona bu kadar yakın olmak ve onun kokusunu duymak... Bu sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Ayakta dikilen kız sonunda, "Teslimatta bir sorun mu oldu?" diye sordu.

Bunu dediği anda da ne kadar saçmaladığının farkına vardı Tutku. Bunun için Savaş'ın buraya gelmeyeceğini biliyordu. Eserlerini alana kadar Savaş kendinden beklenmeyecek kadar onu bir kere bile rahatsız etmemiş, peşinde dolaşmamıştı. Onu son gördüğü gün Bayan Falke'nin cenazesiydi ve ondan sonra da bir daha hiç karşılaşmamışlardı. Bebeğinin babasının kim olduğunu sadece yengesi ve abisi biliyordu. Onlarında adama hiçbir şey demediğine emindi. Geriye bir tek Bertram kalıyordu ama onunla da bu konuyu konuşmuşlar Savaş bir şekilde peşine düştüğü taktirde babasının kendisi olduğunu söyleyeceğine karar vermişlerdi. Bebek konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Üstelik evlenmek için bakire bir kız arayan adam bir başkasından hamile kaldığını sandığı kadını ve bir başkasının çocuğunu kabul etmezdi. Hele Savaş gibi adamlar bir başkasının çocuğuna baba olmazlardı.

"Hayır," dedi Savaş gülerek. "Sadece bir merhaba demek için geldim."

Tutku kendisine gülen adama şaşkınlıkla baktığının farkına vardı ve o da gülümsedi. Gözlerinde bir düşmanlık ve öfke aradı ama her ikisi de yoktu. Onun gözlerinde gördüğü bambaşka bir şeydi, ama ne olduğunu anlayamadı.

Savaş gözlerini kızdan çekip masadaki açık gazeteye baktı. Tutku'da haberi okumuştu demek ki. Hala ayakta dikiliyorlardı.

"Oturabilir miyim?" dedi kıza bakarak.

"Evet," diyerek yerine oturdu Tutku.

Bir süre hiçbir şey konuşmadan öylece oturdular. Tutku, Savaş'ı gördüğü andan beri onun neden geldiğini düşünüyordu. Kasıklarına gelen sancıyı adama belli etmemek için dişlerini sıktı.

"Bir şey içer misin?"

"Hayır. Nasılsın?"

"İyiyim."

"Bertram evlenmiş," dedi Savaş, kızın korku dolu gözlerini nasıl rahatlatacağını bilmeden.

"Evet, sürpriz olmadı. Helen'i seviyordu."

"Ya seni?" dedi Savaş gözünü kırpmadan Tutku'nun sıcacık gözlerine bakarak.

"Bizim ilişkimiz evliliğe gidecek bir ilişki hiç olmadı ve evlilik çok da arzuladığım bir şey değildi," dedi.

"Peki ya bebek?"

"Ne olmuş bebeğe?"

"Babasız bir bebek büyütmenin zorluklarıyla seni baş başa bıraktı."

"Bu bir zorluk değil. Bir sürü çocuğun babası yok, senin de yoktu. Zaman içinde onu terk edip giden bir babası olacağına hiç olmaması daha iyi."

Savaş duyduklarını sinirlenmeden atlatmaya çalışıyordu. İçinden bu tek şansın, diyerek kendine sakin olması gerektiğini hatırlattı. Tutku ne derse desin sinirlenmeyecekti. Konuyu değiştirmek en iyisiydi, buraya kavga etmeye değil bu kızın sevgisini kazanmaya gelmişti.

"Çok güzel olmuş burası," diyerek etrafına baktı.

Tutku konunun değişmesine memnun olmuştu. Söylediği

şeylerden dolayı onun tepki göstermesini beklemişti ama Savaş konuyu değiştirmişti.

"Evet, uzun sürdü ama tam istediğim gibi oldu," dedi ve burası için ona hiç teşekkür etmediği aklına geldi. "Teşekkür ederim burayı verdiğin için."

"Önemli değil, senin için almıştım."

"Benim için mi?"

"Evet," diyerek kızın gözlerine baktı. "Bir gün böyle bir yer işletmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Tutku duyduklarını hazmetmeye çalışarak Savaş'm ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Burayı evliyken aldığını biliyordu. Kayıtlara bakmıştı. İlk fırsatta bir bebek doğurur doğurmaz onu başından atmayı bekleyen bir adamın ilerde işletmek için karısına böyle bir yer almasına şaşırdığını itiraf edebilirdi. O zamanlar daha on günlük evlilerdi ve adam her an onu öldürecek gibi bakarken böyle bir yer alması şimdi onu şoka uğratmıştı.

Ne diyeceğini bilemedi. Boş gözlerle ona baktığının farkındaydı. Bu adam onu her defasında şaşırtmayı becerebiliyordu. Kendisi konuşmayınca Savaş konuşmaya devam etti. "Ama burası aldığımdan daha güzel olmuş. Harika bir iş başarmışsın."

"Teşekkür ederim," dedi Tutku gelen sancıyla tekrar dişlerini sıktı.

Şimdi olmaz, diye düşünüyordu. Bu adamın yanında doğum yapmayacaktı. Daha iki haftası vardı ve son zamanlarda biraz fazla koşuşturmuş olabilirdi. Bu sancı ondandı. Bir an önce Savaş'ın çekip gitmesini bekliyordu neden geldiğini bilmiyordu ama şimdi onun karşısında oturmak kendini hiç de iyi hissettirmemişti. Üstelik biraz önce babası için söylediği o kelimelere adamın öfkelenmesini beklemiş ama o hiçbir duymamış gibi konuşmaya devam etmişti.

"Sen gerçekten de yeteneklisin," dedi Savaş karşısındaki kıza gülümseyerek.

"Teşekkür ederim daha yolun başındayım," diyerek merak ettiği soruyu sordu Tutku.

"Neden tüm o eserleri aldın?"

"Çok güzellerdi ve bir süre sonra çok ünlü olduğunda, çok değerli olacaklardı," dedi gülerek.

"Sanattan anlamadığını biliyordum," dedi Tutku. "Bertram'ın eserlerinden birini alsaydın çok daha fazla para kazanabilirdin."

"Olabilir ama o adamın tarzını beğenmiyorum ve evimde görmek isteyeceğimi de sanmıyorum," dedi ve öne doğru eğildi. Gözlerini karşısındaki kadının bakmaya doyamadığı tapılası kahveliklerine dikti.

"Hem bazı şeyleri para ile ölçemezsin. Paranın alamayacağı şeyler de vardır."

Tutku bir kahkaha atarak ona baktı. "Bunu sen mi söylüyorsun. Evlenmek için bile kendine eş satın alan bir adam."

Savaş'ta güldü. "Evet, aynı şeyi söylüyorum işte, bir eş satın alabiliyorsun ama sevgisini satın alamıyorsun. Satın aldığın kadının nefretini sevgiye dönüştüremiyorsun. Onun değeri para ile ölçülmüyor, ne kadar zengin olursan ol paranın alamayacağı şeylerden biridir sevgi."

Tutku ağzı açık adama bakmaya devam ediyordu. Ne demek istiyordu. Evlendiği andan beri ondan nefret ettiğini adama sürekli söylemişti. Hoş o da kendisine bayılmadığını her defasında belli etmişti. Ne yani onun sevgisini mi istemişti? O son gece aralarında oluşan neyse evli kaldıkları süre boyunca farklıydı; ama o geceyi her düşündüğünde ve bunu neredeyse karnına baktığı sekiz buçuk aydır düşünüyordu. O gecenin diğer tüm gecelerden farklı olduğunu biliyordu.

Savaş'ı sevmemek için çok çaba harcamıştı. Bunu da başarmıştı. Kendisini satın alan adama duyduğu nefreti, hep ön plânda tutmuştu. Beyninin ve kalbinin onun hakkında iyi şeyler düşünmesine asla izin vermemişti ve eline geçen ilk fırsatta ondan kaçıp kurtulmuştu. Üstelik onunla yaşadığı tüm zamanda

Savaş, ona unutmak istediği çocukluk anılarının en kötülerini hatırlatmıştı. Sonra, geceler hariç diye düşündü. Geceler bir rüya gibi geçerken, gündüzler kâbustu. Vücuduna bu adamdan başka hiç kimse dokunmamıştı ve bazı geceler o dokunuşları hayal ederek öylece yatardı.

Ondan korktuğu bir dönem olmuştu. Bunu kendine itiraf ediyordu, ama onu en çok korkutan son gecenin sabahında gördüğü giyinme odasındaki ve banyodaki manzaraydı. Savaş takıntılı bir adamdı ve bunun bariz bir ciddî psikolojik rahatsızlık olduğunu düşünüyordu. Onda takıntı haline geldiğini anladığında ne yapacağını bilememişti.

Hâlbuki o gece yaşadıkları olağanüstüydü ve kal, dediği an da orada kalmaya karar vermişti. Ama gördükleri dehşete kapılmasına yetmişti. Bir de yataktan kalkarak ona bakması ve bağırması bardağı taşıran son damla olmuştu. O anda tek yapması gerekenin bir daha arkasına bakmadan ondan kurtulmak olduğunu anlamıştı. Bu yüzden arkasını dönerek o evden çıkıp gitmişti.

Onun beklemediği Savaş'ın verdiği sözü tutup bugüne kadar da bir daha karşısına çıkmaması olmuştu. Şimdi karşısında oturan adam, parayla satın alınmayan sevgiden ve nefreti sevgiye dönüştüremediğinden bahsederek ne demek istiyordu? Bunca şeyden sonra bir daha bir araya gelmeleri mümkün değilken ve bunu istemezken şimdi neden buraya gelmişti? O günleri ve geceleri düşünmek istemiyordu. Aradan çok zaman geçmişti ve aynı şeyleri bir daha yaşamaya gücü yoktu.

Konuyu değiştirmek istermiş gibi, "Melike hanım nasıl?" diye sordu. Tehlikeli sulardan geri çekilmeliydi.

"Gayet iyi, ölmeyeceğini belki bilmek istersin."

"İyi oldu mu?"

"Hep iyiymiş zaten. Evlenmem için bana yalan söylemiş."

Tutku bir kahkaha attı. "Biliyor musun hep şüphelendim. Ölmek için fazla sağlıklıydı."

Savaş'ta kızın kahkahasına eşlik etti. "Haklısın ne yazık ki onu düşünemeyecek kadar başka işlerim vardı."

"Hala inanamıyorum," dedi Tutku gülmeye devam ederek. Sonra da "Geçen onu gördüm ama yanına gidemedim," dedi sanki uzun zamandır görmediği sevdiği biriyle karşılaşmış, öyle havadan sudan konuşuyorlarmış gibi.

"Keşke gitseydin, seni gördüğüne çok sevinirdi. Seni sevdiğini biliyorsun."

"Biliyorum, bende onu seviyordum. İnsanın bir annesi olmasının ne kadar güzel bir şey olduğunu göstermişti. Ama... Gidemedim işte."

"İstediğin zaman onunla görüşebilirsin bunu yasakladığımı hatırlamıyorum."

"Biliyorum ama yapamadım. Onun öleceğini sanıyordum ve o zaman istediği bebeği şimdi karnımda görmesini istemedim," diyerek dürüstçe itiraf etti.

"Anlıyorum," dedi Savaş.

Tutku nedense Savaş'ın karşısında hiç yalan söylememişti. Bazı şeyleri söylememiş olabilirdi ama nedense ona yalan söylemeyi istemiyordu. Evlendikleri ilk anda bile neden öyle davrandığını dürüstçe anlatmıştı ve o zaman ona dediği bir cümle vardı. Korkmasına rağmen, *Sana hiç yalan söylemeyeceğim,* demişti. Şimdi aklına neden geldiğini bilmiyordu.

Savaş'ta tüm evlilikleri boyunca Tutku ile yapmadığı sohbeti yapmıştı. Yılmaz'ın dediği doğruydu. Tutku acılar yaşamasına rağmen neşeli bir kızdı ve evliliklerinde onun hiç bu kadar güldüğünü hatırlamıyordu.

"Seninle konuşmayı özlemişim," diyerek bir itirafta bulundu Savaş.

Tutku bir kahkaha daha atarak, "Biz hiç konuşmazdık ki?" dedi.

"Haklısın onun için özledim demek ki," diyerek güldü. Bunun üzerine Tutku'da gülmeye başladı ve ilk defa Savaş'la evli

olduğu sekiz ay boyunca gülmediği kadar güldüğünü düşündü. O anda gelen bir sancı yüzündeki gülüşü sildi. Bu Savaş'ın gözünden kaçmamıştı.

"Neyin var?" diyerek telâşla sordu.

"Yok bir şeyim arada bir sancı geliyor. Normal şeyler."

"Pekâlâ, ben gideyim artık," diyerek ayağa kalktı.

Savaş gitmek için kalktığında, Tutku'da sancısına rağmen zorla yerinden kalktı ve o anda kasıklarına giren şiddetli sancıyla kalktığı koltuğa tekrar oturdu. Artık bunu Savaş'tan saklayacak durumda değildi ve adamın biraz daha burada kalması durumunda onun gözlerinin önünde doğuracağını biliyordu.

Savaş'm gözleri kızın acı çeken yüzüne kaydığı anda birkaç adımda masanın arkasına giderek oturduğu koltuğun önünde diz çöktü.

"Bunun normal olduğuna emin misin?" diyerek endişeyle sordu.

"Bir şeyim yok, artık gider misin?"

"Seni böyle bırakıp gidebileceğimi sanıyor musun?"

Tutku bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki gelen sancı ile öne doğru eğilerek ağzından bir ahhhh, çıktı.

Savaş hemen onu tuttu. "Ne oluyor Tutku?" diyerek endişeyle sordu.

"Hamile bir kadının nesi olabilir sence, doğuruyorum!" dedi Tutku, aynı zamanda gelen bir sancıyla dişlerini sıkarak.

"Şimdi mi?"

"Evet."

Kızı koltuktan kaldırdığı gibi kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun bırak beni," diye bağırdı Tutku.

"Hastaneye götürüyorum."

"Bırak. Sadece bir ambulans çağır."

Savaş, kızı tekrar kaldırdığı koltuğa oturtarak, hemen cep telefonunu çıkarıp bir ambulans çağırdı.

Tutku ise olanlara inanamıyordu. Savaş'ın buraya geldiği gün doğurmak zorunda mıydı? Neden bu adam hayatının en önemli günlerinde karşısına çıkmak zorundaydı? Aylarca ondan saklamaya çalıştığı bebeğini doğurmak için onun buraya gelmesini mi beklemişti? Hastaneye gidene kadar ondan kurtulamayacağını biliyordu. Elini karnına koydu. Bebeği sanki doğmak için babasını beklemiş gibiydi. Şu anda onunla mücadele edecek hali yoktu. Yeni gelen bir sancıyla koltuğun kenarlarını sıkı sıkı tuttu. Derin bir nefes alarak kendisine endişeyle bakan adama içinden bildiği bütün küfürleri sayıyordu.

İçeriye giren sağlık görevlilerine endişe ile "Doğurmak üzere" diyen Savaş'ın bu telâşı nedense Tutku'yu gülümsetti.

"Sakin olun," dedi sağlık görevlilerinden biri Savaş'a bakarak.

"Bu ilk galiba?"

Savaş adamın ne dediğini anlamadan Tutku'ya baktı.

"Evet, ilk," dedi Tutku.

"Belli oluyor, ilk olunca genelde anneden çok babalar heyecanlanıyor."

Tutku tam o babası değil diyecekken gelen bir sancı ile ağzını kapatmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ, panik yapmaya gerek yok," diyerek Savaş'a döndü.

Tutku sedyeye yatırılmış ve dışarıda bekleyen ambulansa bindirilmişti. Savaş ise ne yapacağını bilmez halde ambulansın başında bekliyordu.

"Hadi sizde binin, eşinizin elini tutmak onu rahatlatır," diyen görevlinin konuşması üzerine o da ambulansa binmek için hareket etti. Tutku itiraz etmek için ağzını açtı ama gelen yeni bir sancı ile ne diyeceğini bilemedi.

İki defadır itiraz etmek için konuşmaya çalışmış ve her ikisinde de sancı ile konuşamamıştı. Onsuz doğuramayacağını anladığında hiçbir şey demedi. Nedense tanıştıkları ilk andan beri kader onları karşılaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Ne yaparsa yapsın kaderden kaçamayacağını anlamıştı. Savaş'ın yanına oturup elini tutması ile gözlerini yumdu.

Savaş endişe ile sedyede yatan kıza bakıyordu. Elinin biri avucunun içindeyken onu bu şekilde bırakıp giden Bertram'ı öldürme plânları yaparken, kızın çektiği her acıyı kalbinde hissederek sessizce yanında oturuyordu. Her şey farklı olabilseydi belki de şimdi kendi bebeği ve karısı için endişe edecekti.

Belki de bu bir işaretti. Buraya gelirken bir başkasının bebeğine baba olma niyetiyle gelmişti. Kalbinin tek sahibi anne olurken o da baba olabilirdi. Tutku kabul ederse -ki etmesi için her şeyi yapabilirdi- o bebeği kendi bebeği gibi sevebilirdi. Sedyede yatan ve gözlerini yummuş kadını o kadar çok seviyordu ki onun her şeyini kabul edebilirdi. Bu bebek onun olmasa bile çok sevdiği bu kadının bir parçasıydı ve her ikisi içinde mücadele etmeye değerdi.

Gözünden yine yaşlar dökülüyor
Yok olası varlığım bile seni üzüyor.

Gitme kal! Varlığına değil gözyaşlarım
Bana acı veren vicdanım.
Sen değildin kötü olan
En büyük suçlu ön yargılarım

36

Savaş doğumhanenin önünde endişeyle ve huzursuzca volta atarken kapıdan giren Ebru ve Turan şaşkınlıkla koridorda volta atan adama baktılar, sonra da birbirlerine.

Tutku'nun sekreteri aradığında apar topar hastaneye koşmuşlardı ve kırk yıl düşünseler Savaş'ı burada görmeyi beklemiyorlardı. Savaş arkasını döndüğünde kapıda dikilen Ebru ve Turan'ı gördüğünde olduğu yerde durdu. Şimdi hayatlarında ilk defa karşılaşmışlar gibi birbirlerine bakan üç kişi, içerdeki kız için endişeleniyorlardı.

İlk kendini toplayan Ebru oldu ve adama doğru yürüyüp, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diyebildi Savaş. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

Onunla en son o zamanlar Tutku ile evliyken evlerine gittiklerinde karşılaşmışlardı. İki adamın tokalaşmasına bakan Ebru, hala burada Savaş'ın ne işi olduğunu anlayamamıştı. Tutku hastaneye giderken kendilerine bile haber vermezken Savaş'a haber vermesini neyle açıklayacaktı? Üstelik bebeğin varlığını ona söylememeleri için yemin ettirmişken.

Savaş oturan çifte baktı ve o da onlara uzak bir mesafede oturdu. O kadar endişeli ve merak içindeydi ki. Tutku'yu içeri alalı neredeyse bir saat olmuştu. Doğurmak bu kadar uzun mu sürüyordu? Canı hiç konuşmak istemiyordu ve bu kadar endişeli ve sinirliyken Tutku için değerli olan bu insanları kırmak en son istediği şeydi.

Turan, daha fazla sessizliğe dayanamadı ve karısının kulağına eğilerek,"Onun burada ne işi var?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

"Tutku söylemiş olabilir mi?"

"Sanmam, sekreter yanında bir misafiri olduğunu söylemişti o misafir Savaş'tı galiba. Bence tamamen tesadüf."

"Bu adam tüylerimi diken diken ediyor. Tutku neden sancılandığı belli. Kız korkudan erken doğuma girdi."

"Saçmalama Turan," diyerek dirseğini kocasına vurdu Ebru.

"Yalan mı?"

"Ne kadar endişeli olduğunu görmüyor musun?"

"Evet, zaten beni endişelendiren de o. Bilmediğine emin misin?"

"Bilmiyorum emin değilim. Şimdi ona bakınca sanki biliyor gibi."

Geçmek bilmeyen yarım saat sonra, doğumhaneden çıkan doktor gülerek kendisine en yakın oturan Savaş'a doğru giderek, "Bir oğlunuz oldu" dedi.

Savaş neredeyse bebek benim değil diyecekken adama bakıp gülümsedi ve "Teşekkür ederim," diyerek kendisine şaşkınlıkla bakan Turan ve Ebru'ya baktı. Sonra da onların yanma doğru yürüyüp, "Onu hastaneye getirdiğim için babasını ben sandılar," diyerek açıklama yaptı..

Turan ve Ebru derin bir nefes alarak birbirlerine baktı. Tutku, Savaş'a hiçbir dememişti ve bu gerçekten de kötü bir tesadüftü.

Saatler sonra Tutku, bebeği ile birlikte yatağında yatıyordu. Biraz önce hemşire oğlunu getirmiş ve annesinin kollarına vermişti. Tutku o kadar şaşkındı ki kucağında tuttuğu bu minik bebek onundu, yumuk yumuk elleriyle tutunacak bir şey arıyor gibiydi. Hamile kaldığını anladığında bebeği aldırmak için çalışmış ama onu hissetmeye başladığında bunu yapamayacağını anlamıştı. Şimdi minik suratıyla kucağında tuttuğu bir mucize-

ye bakıyordu. Bu kendi mucizesiydi... Parmağını bebeğe doğru uzattı ve onun parmağını yakalayışına gülerek her iki tarafında dikilen Ebru ve Turan'a baktı.

"Ne kadar güzel değil mi?"

"Evet," dedi Turan kız kardeşine doğru eğilip. "Senin bebekliğine ne kadar da benziyor."

"Evet, böyle bir fotoğrafım var annemin kucağında," dediğinde gözyaşları yanaklarından akmaya başladı Tutku'nun.

"Artık sende anne oldun. Bundan sonra düşüneceğin tek şey kucağında tuttuğun minik oğlun olacaktır."

"Evet."

"Hadi bu kadar duygusallık yeter," diyen Ebru da çaktırmadan gözyaşlarını siliyordu. "Tutku," dedi Ebru, kızın gözlerinden akan yaşları da silerek. "O burada."

"Kim?"

"Savaş."

"Savaş mı? Hala burada mı? Gittiğini sanıyordum."

"Hayır birtanem, dışarıda oturuyor. Geldiğimizde de buradaydı ve seni görmeden gitmeye niyeti yok gibi."

"Bir şey demediniz değil mi?"

"Tabi ki hayır, ama doktor çıktığında ona bir oğlunuz oldu dediğinde bir an her şeyi anlattın sandık."

"Bilmiyor ve öğrenmesini de istemiyorum. Sancılandığımda galerideydi."

"Anlıyorum. Ne yapalım?"

"Bilmiyorum, onu görmek istemiyorum ama bu zamana kadar beklediğine de inanamıyorum. Hastaneleri sevmediğini söylemişti."

Tutku bunu söylediği anda gülümsedi. Bunu hatırladığına inanamıyordu. Bodrum'da ki o sinirli adam gözlerinin önüne geldiğinde onu orada bırakıp gideceğini düşünmüştü, ama sonra dışarı çıktığında onu beklediğini görmüştü. Şimdi de aynı şeyi

yapmıştı Savaş. Onun iyi olup olmadığını görmek için bekliyordu. Tutku abisine ve yengesine bakarak, "Tamam gelsin bakalım,"dedi. "Başka türlü gitmeyecek anlaşılan."

"Tutku görmek zorunda değilsin," dedi Turan.

"Biliyorum, ama bu saatte kadar burada beklediyse gelsin."

Ebru dışarı çıkarak koridorda duvara dayanmış bekleyen adama baktı,"Savaş Bey, içeri girebilirsiniz?" diyerek odanın kapısını açtı.

Savaş hiçbir şey demeden yavaşça içeri girdi ve yatakta yatan ve kucağında bebeğini tutan kıza, içindeki sızıyı görmezlikten gelerek gülümseyerek baktı. Tutku kafasını bebekten kaldırdığında kendisine gülümseyen adama bakarak, "Yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim," dedi.

Bunun üzerine Ebru kocasının elini tuttu. "Bizim çocukları aramamız gerekiyor, öyle değil mi Turan?"

Turan karısının ne demek istediğini anlamamış gibi çıkarken, "Neden aramamız gerek Ebru, komşu bakacaktı ya?"diye söyleniyordu.

"Gel Turan," diyerek adamla dışarı çıktığında, "Biraz yalnız kalsınlar," dedi.

"Neden ki?"

"Of ya, Savaş'ın bakışlarını görmüyor musun? Sen bile ben doğururken o kadar endişeli bakmıyordun."

"Ne var bunda? Ben de ilkinde heyecanlı ve endişeliydim."

"Ne anlamaz adamsın. O adam Tutku'yu seviyor."

Turan bir kahkaha atarak karısına şaşkınlıkla baktı. Böyle bir şeyi Savaş'tan beklemek onun için oldukça zordu. "Yani adam endişelendi diye bunu nasıl anladın hayret ediyorum Ebru. Burada Savaş'tan bahsediyoruz. O adamın sevebilmesi için bir kalbinin olması gerekli."

"İnan bana var. Hem de senin tahmin etmeyeceğin kadar sevgi dolu," diyerek kocasının elinden tutarak onu çekiştirdi.

İçeride ise Savaş, yerinden hiç kıpırdamadan kendisine gülümseyerek bakan kıza gülümseyerek karşılık veriyordu. İlk defa Tutku'nun o güzel gözlerinde gördüğü bakışları ömrünün sonuna kadar unutmayacağını biliyordu. O bakışlarda kendisine duyduğu ve bütün evlilikleri boyunca gördüğü nefretten izler aradı ama bulamadı. Şu anda karşısındaki kadın sıcacık bakıyordu. Tıpkı Bodrum'da ki o gece, şöminenin önünde oturdukları gibi. Kalbi de Tutku'nun gözleri kadar sıcacık oldu.

"Otursana" diyen Tutku'ya gülümseyerek, "Böylesi iyi," diyerek olduğu yerde kaldı.

"Neden bekledin? Hastaneleri sevmediğini söylemiştin Bodrum da."

"Bunu hatırlamana şaşırdım."

"Seninle ilgili bir çok şeyi hatırlıyorum."

"Umarım sadece kötüleri değildir," dedi gülerek.

Tutku hiçbir şey demeden gülümsedi.

Savaş gülen kızdan gözlerini ayırmadan birkaç adımda onun yanına gitti ve kucağında duran bebeği göstererek, "Bakabilir miyim?" dedi.

"Tabi," diyerek ona uzattı.

Savaş, kendisine uzatılan bebeği nasıl tutacağını bilmeden alıp almamaya tereddüt ederek endişe duydu. Bunun üstüne Tutku gülümseyerek,"Korkma bir şey olmaz,"dedi.

"Emin misin? Nasıl tutacağımı bile bilmiyorum."

"Elinin birini başının altına koy, bak bu şekilde," diyerek ona nasıl tutması gerektiğini gösterdi.

"Tamam," diyerek uzandı Savaş ve Tutku'dan bebeği aldı.

"Gördün mü çok kolay."

Savaş kucağındaki gözleri kapalı bebeğe hayranlıkla baktı. Çok güzeldi ve inanılmazdı. Gözlerini görmediği halde annesine benzediğine sevindi. Sanki şu anda kucağında bir mucizeyi tutuyor gibiydi. Bunun ne kadar güzel bir duygu ol-

duğunu o an anladı. Bu bebek kesinlikle bir mucizeydi ve o anda sanki başkasının değil de kendi bebeğini tutuyormuş gibi hissetti. Herhalde kendi bebeği olduğunda aynı şeyleri hissedecekti. Bebeği biraz daha kaldırdı ve onun kokusunu duymak için yüzüne kadar yaklaştırdı. Mis gibi kokusunu içine çekti. Sonra başını çevirerek yatakta ona bakan kadınla göz göze geldi. Her şey farklı olabilseydi bu bebek şimdi onun olabilirdi. Gururunu bu kadar ön planda tutmasaydı ve çok önce hissettiği sevgiyi bu kadına gösterebilseydi her şey çok daha farklı olabilirdi. Yine de geç sayılmazdı. Tutku'yu görmeye gelirken bu kadar ileri bile gideceğini sanmıyordu. Ama şu anda sevdiği kadının en mutlu olduğu zaman diliminde yanındaydı ve bu doğum anını onunla paylaşarak bebeği annesinden sonra kollarına ilk o almıştı.

"Sana benziyor?" diye fısıldadı yatakta yatan kadına doğru.

"Evet."

"Çok güzel, aynı senin gibi."

"Teşekkür ederim," dedi Tutku ama gözyaşları yanaklarından akmaya çoktan başlamıştı. İstese hayal edemeyeceği bir şeyi şu an bizzat yaşıyordu. Baba ve oğlun ilk karşılaşmalarını hafızasına güzelce kazıyacağı bir ana şahitlik etmişti. Bebeğe doğru eğilmiş adamın yakınlığı zaten duygusal olarak onu etkilerken bir de bir başkasının sandığı bebeğe sevgi dolu bakışlarını gördüğü anda kendini daha fazla tutamamıştı.

O anda bunu onun elinden aldığı için kendinden nefret etti. Bir oğlu olduğunu bilmek Savaş'ın en doğal hakkıydı ve şimdi başkasının sandığı çocuğa, şimdiye kadar onda görmediği sevgiyle bakarken vicdanını susturmayı başaramıyordu. Bir an haykırmak ve bu bebek senin dememek için kendini zor tuttu. Savaş'a güvenmiyordu. Bunu dediği anda o gülen gözlerinin öfkeden deliye döneceğini biliyordu. Bebeğini ondan alıp gideceğini biliyordu. Şimdi o bebeği görmüşken ve ona ilk sütünü vermişken ondan ayrılamazdı.

Savaş gözlerini bebekten çekip de Tutku'ya baktığı anda onun ağladığını gördü. Tıpkı kayboluşundan sonra onu eve getirdiği gibi ağlıyordu Tutku. Onunla sevişirken ağladığı gibi... Gözyaşları yanaklarına doğru akarken onun kendini kötü hissettiğini ve bunun da nedeninin kendisi olduğunu anladı.

Kızın en mutlu olması gereken anda burada bulunarak onu üzdüğünü anladı ve hiçbir şey demeden ağlayan kıza biraz daha baktı ve sonra yavaşça bebeği annesinin kucağına geri verdi. Birbirlerine o kadar yaklaşmışlardı ki Savaş kadından gelen ve özlemle hatırladığı kokuyu duydu. Şu anda, onun o gözyaşları ile ıslanmış ve parlayan kahverengi gözlerini öpmek istedi. Onu o kadar özlemişti ki bebeği annesine verdiğinde ne yaptığını fark etmeden uzandı ve parmaklarıyla onun gözyaşlarını sildi.

Tutku bu temasla irkildi, ama onun irkilmesi şu anda Savaş'tan korktuğu için değildi. O parmakların yüzünde oluşturduğu temas ve teninin tenine değmesinin verdiği özlemle irkildi. Bu adamdan nefret ediyorum, diye geçirdi içinden ama bu bile o teması ne kadar özlediğini değiştiremedi.

Savaş kızın yüzüne, ıslak gözlerine, öpmeye doyamadığı yarı aralık dudaklarına hafızasına kazır gibi baktı, gözlerini kırpmadan ve hiç bir şey demeden arkasını dönerek kapıya doğru gitti.

Tutku, Savaş'ın o kapıdan çıktığında bir daha onu göremeyeceğini hissetmişti. Ağlamasını yanlış değerlendirdiğini anlamıştı. Onun yüzünde gördüğü hayal kırıklığı canını yakmıştı. Oğlu olduğunu bilmese de bebekle vakit geçirmesini elinden almak istemiyordu. Belki birkaç yıl sonra babası olduğunu da söylerdi ama şimdi bunu söylemek istemiyordu. Yine de ona bakarak kararını vermişti. Savaş onu ve bebeği görmek isterse buna izin verecekti. Daha fazla dayanamadı ve adam kapıyı açıp tam çıkmak üzereyken,"Savaş," diye seslendi. İçinden ise, *O kapıdan çıkıp gitme lütfen*, diyordu.

Savaş yatağın kenarından kapıya gidene kadar ne hissedeceğini bilmiyordu ama bir şeyden emin olmuştu. Burada olması

Tutku'ya acı veriyordu. Kızın adını seslenmesiyle olduğu yerde durdu ve kapıdan çıkıp çıkmamaya tereddüt ederek bir süre olduğu yerde kaldı ve sonra yavaşça arkasını dönerek yatakta kendisine gözyaşları içinde oturan Tutku'ya baktı.

"Lütfen kal" diyebildi Tutku. Bunu demediği anda onun o kapıdan çıkıp gideceğini biliyordu. "Lütfen," dedi son kez.

"Kalamam, sana üzüntü vermek istemiyorum."

"Bana üzüntü vermiyorsun, mutluluktan ağlıyorum, üzüntüden değil," dedi mutluluktan parlayan kızarmış gözleriyle.

Savaş ne yapacağını bilmezmiş gibi bir süre daha kapının önünde oyalandı ve sonra yavaşça kapıyı kapatarak gelip kızın yanma oturdu.

"Tutku," diyerek kızın elini tuttu. Bileğine hastaneye geldiğinde taktıkları isim etiketine baktı. Ne diyeceğini bilmezmiş gibi bir süre gözleri kızın bileğindeki Tutku Aktaş ismine takıldı. Sonra gözlerini kaldırarak kendisine bakan kıza gülümsedi.

"Bir şansımız daha olabilir mi?" diye sordu.

Tutku önce Savaş'ın ne dediğini anlamadı öylece adama bakıyordu. Ne için şans istiyordu ki.

"Neden?"

"Bu bebeğin bir babaya ve benim de sana ihtiyacım var," diyerek sustu. Bir süre Tutku'nun bir şeyler demesini bekledi ama hiçbir şey demeyince başladığı konuşmayı bitirmesinin zamanı geldiğini düşündü.

"Her şeye yeniden başlamak için çok mu geç kaldık?"

"Yeniden mi?"

"Evet, ilk defa tanışıyormuş gibi, aramızda yaşanan onca şeyi unutarak yeni bir başlangıç yapabilir miyiz sence?"

"Bilmiyorum. Bizi bu şekilde kabul edebilecek misin?"

Savaş gözlerini kızdan çevirip onun kucağında duran bebeğe baktı. Tutku'nun ne demek istediğini anlamıştı.

"Evet," dedi.

"Emin misin? Bir başkasının bebeğine baba olmak istiyor musun? Ona ya da bana her baktığında bunu hazmedebilecek misin?"

"Evet," dedi Savaş tereddüt etmeden.

"Evini darmadağın ettiğimizde ya da istemediğin bir şey yaptığımızda bizi öldürmeyecek şekilde bakabilecek misin?"

"Evet. Tutku seni unutamadım ve unutmak da istemiyorum. Senin ve bebeğin hayatının bir parçası olmak istiyorum. Hemen yarın eve taşın demiyorum. Sadece aramızda hiçbir şey olmadan yeniden başlayalım diyorum. Yanlış anlaşılmalar, iğnelemeler olmadan, bir kadınla erkeğin ilk tanıştıkları gibi, olması gerektiği gibi bir şeyler paylaşarak yeniden başlayalım istiyorum. Sen istersen bu bebeğe baba olmaya hazırım."

"Bilmiyorum, buna hemen mi cevap vermem gerekiyor?"

"Hayır, bence iyice düşün."

Tutku bu soruya ne diyeceğini bilmiyordu. Karşısındaki adam nefret ettiği adamdı. Tüm evliliği boyunca bu adamdan nefret etmişti. Etmiş miydi gerçekten, insan bu kadar nefret ettiği biriyle o kadar tutku dolu sevişebilir miydi? Ondan ayrıldığında aylarca o geceleri düşünebilir miydi? Nefret ettiği birini özleyebilir miydi? Savaş onun ilk erkeğiydi, bebeğinin babasıydı ve ondan başkası ona dokunmamışken ve elinin teması bile onu titretirken bir başkasını sevebilir miydi? Yeni bir başlangıç yapabilir miydi? Söylenen tüm o sözleri, davranışları, korkuları unutup ona güvenebilir miydi?

Tüm hamileliği boyunca düşünecek çok şeyi olmuştu. Evliliğini sorgulayacak çok zamanı. Her şey farklı olsaydı dediği çok geceleri olmuştu. Evliliğinin o kadar kötü olmasının tek nedeni şimdi elini tutan adam değildi. Kendi korkuları, ön yargıları, Savaş'a olan nefreti, inatçılığı... Tüm bunlar birleştiğinde evliliğin kötü olmasının büyük sorumluluğu kendindeydi. Kıramadığı ön yargılarının kurbanı olmuştu. Şimdi ilk gördüğü andan beri hoşlandığı içinde sarı beneklerin oynaştığı o yeşil

gözlere bakıp hayır demek istiyor muydu gerçekten? Savaş hayatında bir sürü değişiklik yapmak istiyorsa ve evlenmek için bakire bir kız aramasına karşın şimdi karşısındaki kadının kendini aldattığını düşünüp ve başkasının sandığı bir bebeğe baba olmayı isteyecek kadar onu istiyorsa hayır demek istiyor muydu gerçekten? Hala elini tutan adam ondan cevap bekliyordu. Onu daha fazla bekletmek istemedi.

"Tamam düşüneceğim," dedi fısıltı halinde.

Savaş kıza gülümsedi ve yerinden kalkarak ona doğru eğildi ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Daha fazla ileriye gitmek demek onu bir daha bırakmamak demekti.

Evet demeni ve bana gelmeni bekliyorum
Tut ellerimi ve beni sevginle sar
Hayır demenden ölesiye korkuyorum
Artık sana her şeyden çok ihtiyacım var

37

Galerinin önüne bıraktığı arabasına bindiğinde öylece oturdu Savaş. Aklında olan tek şey; o minik bebeği kollarına aldığı andı. O an onu çok seveceğini anlamıştı. O anda o minicik burnu ve ağzı ile kucağında uyuyan bebek çok sevdiği kadının bir kopyası gibiydi. Babasının kim olduğu önemli değildi, annesi bu dünyada sevdiği tek kadındı. O kadını her koşulda seviyorsa o minik bebeği de sevebilirdi. Onun dudaklarına dokunduğu anda onlar için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Gerekiyorsa Tutku'nun istediği gibi bir adam olabilmek için, ömrünün geri kalan her gününü terapistlerde geçirmeye hazırdı. Eve geldiğinde kendisine gülen ve sevgiyle bakan Tutku'ya ihtiyacı vardı. Madem onsuz olamamıştı onunla olmak için değişmeye hazırdı.

Şimdi tek korkusu Tutku'nun hayır demesiydi. Onun hislerinden emin olamamak endişe etmesine neden oluyordu. Gerçi kapıdan tam çıkarken ona gitme demişti ama bugün Tutku'nun duyguları çok farklıydı, doğum yapmıştı ve kucağında bir bebek vardı. Sağlıklı düşünen biri değildi. Bugün düşüneceğini söylemişti ama yarın kararını tamamen değiştirebilirdi. O zaman ne yapacağını bilmiyordu ve düşünmek de istemiyordu.

Sonunda arabayı çalıştırıp galerinin önünden ayrıldı ve acele etmeden eve geldiğinde neredeyse akşam olmak üzereydi. Olanlara hala inanamıyordu. Bugün evden çıkarken bunların hiç biri aklına gelmemişti.

Eve girdiği anda Yılmaz'ın endişeli suratı ile karşılaşıp gülerek adama doğru yürüdü ve ona sarıldı.

"Mutlu olduğunu görebiliyorum, bu kadar saat gelmeyince bir yerde kafayı çekiyorsun sandım."

"Bir çeşit çektim sayılır, hastane kokuları içinde."

"Hastanede miydin?" diyerek hayretle sordu Yılmaz.

"Evet."

"Ne oldu?"

"İnanmayacaksın ama bir oğlum oldu."

"Sarhoş olmadığına emin misin sen?" dedi Yılmaz adama bakarak.

"Merak etme sarhoş değilim ve hiç bu kadar ayık olmamıştım. Tutku doğum yaptı."

"Doğum mu yaptı?"

"Evet, tesadüf işte oraya gittiğimde sancılandı ve hastaneye gittiğimizde de doğurdu," diyerek salona geçip kendini bir koltuğa attı. O kadar mutluydu ki Yılmaz'a bunun nedenini söylemek istedi.

"Yılmaz görmeliydin, o kadar güzel bir bebek ki tıpkı annesine benziyor. Gerçi o Bertram denen pisliğe benzemediğine şükrediyorum. Onu kucağıma aldığım ilk anda sanki... Sanki kendi bebeğimi tutuyor gibi hissettim. Sanki o minik mucizenin babası bendim. Neden böyle hissettim bilmiyorum, ama çok güzeldi görmen gerekiyordu."

"Adını da koysaydın bari, işler yolunda anladığım kadarıyla."

"Ben bile böyle olmasını beklemiyordum. Ama ona yeniden başlayabiliriz dedim ve o minik bebeğin babası olmak istediğimi söyledim."

"Gerçekten dedin mi bunları?" diyerek kahkaha attı Yılmaz.

"İnan bana dedim. Beni görseydin benimle gurur duyardın," diyerek güldü.

"Seninle zaten gurur duyuyorum. Bu kadar değiştiğine inanmıyorum Tutku inandı mı bari?"

"Değişmeye hazırım, gerekirse her gün terapistlere giderim. Onun istediği bir adam olmak için çalışırım. Takıntılarımdan kurtulurum. Yeter ki evet desin."

"Vay canına âşık bir Savaş."

"Buradan giderken sadece bana gülmesi bile yeterdi, ama şimdi yetmez. Tüm bunları yaşadıktan sonra onsuz olmaz artık."

"Senin adına bende mutluyum."

"Yine de endişeliyim. Düşüneceğini söyledi. Bu ne anlama geliyor sence?"

"Düşüneceği anlamına geliyor," dedi Yılmaz kahkaha atarak.

Tutku, Savaş gittikten sonra odaya giren ve yanında oturan Ebru'ya bakarak mutlu mutlu gülümsüyordu.

"Hadi çatlatma artık, abin gittiğinden beri anlatmanı bekliyorum."

"Anlatacak bir şey yok."

"Nasıl yok, tam bir saat sizi burada yalnız bıraktık. Ne yaptınız sadece birbirinize mi baktınız?"

"Yeniden başlayalım, dedi."

Ebru bir kahkaha atarak Tutku'ya baktı. "İnan bana anlamıştım. Hastaneye gelip de onu o koridorda volta atarken gördüğüm anda anlamıştım onun seni sevdiğini. Hiç kimse boşandığı kadın bir başkasının çocuğunu doğurduğunu zannederken bu kadar endişelenmez."

"Endişeli miydi?"

"Görmeliydin. Onu öyle gördüğümde bir an gerçekleri biliyor sandım. Hele doktor çıkıp da bir oğlunuz oldu dediğinde tamam dedim biliyor ve birazdan hepimizin canına okuyacak."

"Ah, yenge. Burada olup görmeliydin, bebeği kucağına alıp

da bir bakması vardı. Sanki... Sanki onun babası olduğunu biliyor gibiydi. Onları öyle gördüğümde gözyaşlarımı tutamadım. Bir an kendimden nefret ettim. Babası oğluna öylece bakarken neredeyse o senin oğlun, babası sensin diye bağıracaktım."

"Söylemedin mi?"

"Hayır, bana bebeğin bir babaya ihtiyacı olduğunu ve istersem babası olacağını söyledi."

"Kıyamam ya, o adamla evlendiğinde bir gün sana aşık olacağını biliyordum. Ama bu kadar uzun süreceğini ve senin inatla ondan ayrılacağını hesaba katmamıştım."

"Bilmiyorum, hala ona bakarken eski endişelerimi yaşıyorum, ama bir itirafta bulunayım onu unutamadım," dedi gülerek.

"Biliyorum deli kız, peşinde dolaşan sana kur yapan adamları hiç görmedin."

"Ondan bu kadar nefret ederken nasıl olur da onu unutamam bunu anlamıyorum. Gerçekten denedim. Onu unutmak için, kafamın içinden atmak için gerçekten denedim ama onu her düşündüğümde kalbimde oluşan sancıyı gideremedim. Belki karnımda onun bebeğini taşıdığım için kimbilir ama hep benimleydi. Yaptıkları beni korkutmasına rağmen yine de evliliğimiz o kadar da kötü değildi. En azından geceleri," diyerek güldü.

"Belli, o kadar ayrı kaldın ve ilk karşılaşmanızda adamla yattın."

"Çok kötüsün onu boşanmaya ikna etmeye çalışıyordum," diyerek kahkaha attı Tutku.

"Yatarak mı?"

"Bilmiyorum ama o güzel gecelerden birini daha yaşamak istedim sanırım."

"Şimdi de sonuçlarını yaşayacaksın, uykusuz geceler başlıyor, yarın eve gidiyoruz."

"Eee her güzel şeyin bir sonucu var," diyerek kafasını yanındaki küçük karyolada uyuyan bebeğe çevirdi. "Şuna bir bakar

mısın? Nasıl da güzel uyuyor. Ona her baktığımda iyi ki o gün onu aldırmamışım diyorum." Gözlerinden birer damla yaş aktığında onlar parmakları ile sildi.

"Ağlama deli kız, bugün senin en mutlu günün."

"Biliyorum ama korkuyorum."

"Neden?" diyen Ebru, ellerini tuttu.

"Bebeği sevememekten, Savaş'ı sevememekten korkuyorum. Ya onların istediği gibi olamazsam."

"Bu korkuyu her anne duyar merak etme. Sen sevmeyi biliyorsun Tutku, bu bebeği hiç görmeden sevdin. Yoksa onu aldırırdın. Savaş'ı da sevdin, sevmeseydin Bertram denilen adamla birlikte olurdun. Kim o kadar yakışıklı adama dayanır ki? Ben dayanmazdım şahsen."

"Yenge?"

"Ne, yalan mı? Allah onu özene bezene yaratmış," diyerek bir kahkaha attı Ebru. "

"Aslında, onunla ilk karşılaştığımda ve ilk birlikte olduğumda... O gece o kadar güzeldi ki. Oradan gittiğimde keşke adını öğrenseydim ve onu bulsaydım diye düşündüm."

Ebru gülerek, "Neden bahsediyorsun sen? Onunla karşılaştığında neredeyse korkudan düşüp bayılacaktın,"dedi.

"Sana bir sır vereyim mi? Ben Savaş'ın evleneceğim adam olduğunu bilmeden Bodrum'da karşılaştım ve onunla yattım."

"Ne yaptın?" diyerek hayretle kıza baktı.

"Yattım."

"Tutku! İnanamıyorum neden?"

"Abime ve beni verdiği adama çok kızmıştım. Adamın evleneceği kızın bakire olmasını istediğini öğrendiğimde bir plân yaptım. Senin yardımınla Bodrum'a gidip hoşlandığım bir adama bekâretimi verecektim. Neyse başıma bir sürü şey geldi ve bir adamla karşılaştım. İlk başta beni sinir etse de o kadar güzel gözleri vardı ki," dedi gülümseyerek. "Biraz sert ve düşmanca ba-

kıyordu ama yine de gözleri çok güzeldi ve onun Savaş olduğunu bilmeden birlikte oldum, ertesi günde döndüm."

"İnanmıyorum sana."

"İnan."

"Tüm bunları nasıl yaptın?"

"Nefret insana neler yaptırıyor."

"Onun için mi onu ilk gördüğünde... Ah, aman Allahım. Onun için o kadar şaşırmıştınız. Şimdi hatırlıyorum sen elindeki çiçeği düşürmüştün ve o adamın sana olan bakışları öldürecek gibiydi. O da senin kim olduğunu bilmiyordu değil mi?"

"Evet."

"Kadere bak, bekaretini vermemek için git bir başkasıyla yat ve o evleneceğin adam çıksın."

"Kaderden hiç kaçamadım. Bebeğin doğmasına daha iki hafta varken bebeğim babasının da doğumda olmasını istedi adeta."

"Evet, öyle oldu gerçekten."

"İyi oldu, söylediğimde bana daha az kızar," diyerek güldü.

"Savaş'a ne zaman söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum, ama biraz böyle gitsin. Gerçekten oğlu olduğunu bilmeden bebeğimizi kabul etmesini bekleyeceğim. Eğer her şeye rağmen onu ve beni kabul ederse o zaman bizi gerçekten seviyor olduğunu anlayacağım. Bunun için umutlanmak istiyorum sence yanlış mı yapıyorum yenge?"

"Bilmiyorum."

"Bu sefer onun dediği gibi önyargılardan uzak, her şeye yeniden başlamak istiyorum. Onu sevmek istiyorum. Acele etmek istemiyorum, her şeyin olması gerektiği gibi olmasını istiyorum. Çok mu şey istiyorum?"

"Hayır birtanem," diyerek yerinden kalkan Ebru, yatağın kenarına oturarak kıza sarıldı. Tutku başını yengesinin göğsüne koymuştu. Ebru bir yandan kızın saçlarını okşuyor bir yandan da hafif hafif onunla sallanıyordu.

"Sen iyi şeyleri hak ettin Tutku. Çocuk yaşta acıları erken tattın. Oynaman gereken yaşlarda senin acıların vardı. Ne çocukluk yaşadın ne de genç kızlığını. Ama artık bebeği olan genç bir kadınsın ve izin verirsen seni çok sevecek bir adam var. Bebeğinin babası."

"Evet, ona o kadar kötü şeyler söyledim ki ve sonra da onun bebeğini doğurdum."

"O çoktan seni affetmiş."

"Bir de ben kendimi affedebilsem."

"Sen de affedeceksin. Acı çekeceğini düşünerek hayatı ve aşkı askıya alamazsın. Onları yok sayamazsın. Yaşadığın sürece risk her zaman var. Acı çekerek olgunlaşırız. Belki Savaş gibi bir adamla hayatın yine inişli çıkışlı olacak ama bileceksin ki senin için endişelenen biri var. Sana üzüntü veren de bunu mutluluğa çeviren de yine o olacak. Ondan nefret ettiğini düşündüğün zamanlarda bile sana en güzel zevkleri veren de oydu."

"Evet, ama yine de çok şey istiyor muşum gibi hissediyorum."

"Çok şey istemiyorsun. Herkesin istediğini istiyorsun. Bunun için sende gayret göstereceksin. Sevmeyi birlikte öğreneceksiniz ve öğrendiğiniz an, hayat her ikiniz içinde çok daha güzel olacak. Artık düşüneceğiniz dünya tatlısı bir bebeğiniz var. Belki başka bebeklerinizde olacak. Bunun için istekli olman yeter birtanem. Mutluluğu çoktan hak ettin. Tek yapman gereken cesaret gösterip gidip onu alman."

"Evet biliyorum, ona düşüneceğimi söyledim ama o zaman bile kararımı vermiştim. Onsuz olmak istemiyorum. Umarım o düşününce bizden vazgeçmez."

"Geçmeyeceğini biliyorum."

Kötü günlerin hatırlatıcısı zambaklar
Zehir zemberek anıların baş tacı
Ruhumda birikir akmayan yaşlar
Bir ömür geçse, geçmeyecek bu acı

38

Tutku o gece heyecandan uyuyamadı. Savaş'ın ona söylediği şeyler kafasında dolaşırken ve onu öptüğünü hayal ederken öylece yatağında yattı. Ertesi gün yataktan kalkarak hazırlandı, bugün bebeği ile birlikte eve gidecekti. Abisinin ve yengesinin gelmesini bekliyordu. İlk başta kendi evine gitmek istemiş ama Ebru'nun ısrarı üzerine bir süre onlarda kalmaya karar vermişti. Yatağın kenarına oturmuş, minik karyolada yatan oğluna bakıyordu.

O kadar tatlıydı ki. Uzandı, minicik elini tuttu. Çok küçüktü ama onu çok seven bir annesi olacaktı. Onu dünyadaki en değerli kişi olduğuna inanarak büyütecekti. Merhametli olmayı öğretecekti. Kendine güvenmeyi ve sevmeyi beraber öğreneceklerdi. Ona güzel bir çocukluk, kendini güvende hissettiği bir yuva verecekti. Tüm bunları babası ile birlikte verecekti oğluna. En kısa sürede Savaş'a bebeğin onun olduğunu söyleyecekti. Yeni hayatına bir yalanla başlamak istemiyordu. Savaş'ın dediği gibi her şey doğru olmalıydı. Bunları düşünürken gözlerinde biriken yaşlarda kendiliğinden düşüyordu.

Odanın kapısı açıldığında yengesi ve abisinin geldiğini sanarak oraya doğru baktı.

Savaş, elinde kocaman bir buket zambakla kapıda dikiliyordu. Tutku'nun zambakları sevdiğini biliyordu. Gelirken onun için kocaman bir buket yaptırmıştı. Ve Tutku'yu bebeğin karyolasının başında gözyaşları içinde gördüğünde yüzündeki gü-

lümseme silindi.

"Kötü bir zamanda mı geldim," dedi. Onun gözünde gördüğü her damla yaş kalbini dağlarken.

Tutku gözyaşlarını silerek yerinden kalktı.

"Hayır, bizde hazırlanmıştık. Bugün eve gidiyoruz."

"Biliyorum. Onun için geldim."

"Yengemi ve abimi bekliyorum."

"Onlar gelmeyecek," diyerek hala dikilmekte olduğu kapının önünden kıza doğru yürüyüp elindeki çiçekleri ona verdi. Ve kafasını yavaşça eğerek onu yanağından öptü.

"Gelmeyecek mi ama..."

"Seni almaya ben geldim," dedi içten bir gülümsemeyle.

"Sana gelmeyeceğim, hala düşünüyorum."

"Biliyorum, seni onlara götüreceğim."

"Tamam," dedi Tutku da gülerek ve gözlerini Savaş'tan çekip başını eğerek elindeki zambaklara baktı.

"Bu çiçekleri sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Seni ne zaman görsem elinde hep bu çiçekler vardı," diyerek kıza daha da yaklaştı. Tutku başını kaldırdığında göz göze geldiler. Her ikisi de birbirlerinin bakmaya doyamadığı gözlerinde erirken öylece kaldılar.

"Bu çiçeklerden nefret ederim," dedi Tutku fısıltıyla.

Savaş şaşırarak, "Ama elinde hep bunu gördüm." dedi.

"Bu bana annemin öldüğü günü hatırlatır. Onun tabutunun üstünde bu çiçeklerden vardı. O günle ilgili tek hatırladığım bu ve seninle evlendiğim gün elimde bu çiçeklerin olmasının tek nedeni o günün benim ölüm günüm olduğunu sana göstermek içindi."

"Sen ciddi misin?" dedi Savaş şaşırarak.

"Evet, bu çiçeklerin zehirli olduğunu biliyor musun? Annem de zehirlenerek öldü benim."

Tutku daha fazla konuşmadı ve sustu. On beş yaşından beri bildiği şeyi şimdi bir başkasına söylemenin rahatsızlığını duysa da artık bunu söylemenin içindeki yarayı kanatmadığını anlamıştı.

Savaş ise bildiği gerçekleri söyleyip söylememeyi düşünüyordu. Tutku o zaman çok küçük olmasına rağmen annesinin zehirlenerek öldüğünü biliyordu ama bu işi babasının yapıp yapmadığını bildiğini bilmiyordu. Eğer bunu bilmiyorsa böyle bir şeyi söylemek ona düşmezdi. Karşısında dikilen ve gözleri sabit bir noktaya dalan kızın yanaklarına doğru gözyaşları yuvarlanmaya başladığında, "Tutku," diye fısıldadı.

Tutku gözlerini Savaş'a doğru çevirdi. Savaş ona biraz daha sokulup, parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Biliyor musun annemi, babam zehirledi," dedi Tutku adamın gözlerine bakarak. Sonra da yavaşça konuşmaya başladı.

"Abim benim bilmediğimi sanıyor ama ben biliyorum. Babam ve üvey annem öldüğünde onların odasında bir mektup buldum. Dayımdan gelmişti. Annem öldükten birkaç ay sonrasının tarihi vardı üzerinde. Orada babamın annemi zehirlediğini bildiğini ve bir gün geldiğinde ondan intikamını alacağını yazıyordu. Babam onu neden saklamıştı bilmiyorum. O zaman on beş yaşındaydım ve benim için büyük bir yıkım olmuştu."

"Biliyorum ama senin bildiğini sanmıyordum."

Şaşkınlıkla adamın yüzüne baktı. "Biliyor muydun?"

"Evet, seninle evlendikten bir hafta sonra senin ve ailenin hakkında her şeyi biliyordum. Korkularını, yaşadıklarını, çektiğin işkenceleri, her şeyi..." diyerek kızın elinde tuttuğu çiçeği aldı ve onu yatağın üstüne fırlattı.

Ellerini kızın yüzüne getirdi ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Özür dilerim. Sana bu çiçeklerle bunları hatırlattığım için özür dilerim. Söz, bundan sonra bu çiçekleri görmemen için elimden geleni yapacağım. Ve sana kucak dolusu, hatta bir oda dolusu sevdiğin çiçeklerden alacağım."

Tutku gülümsemeye çalıştı ama buruk bir tat bıraktı yüzündeki ifade. Gözünden düşen bir damla yaşı Savaş parmakları ile sildi.

"Seni rahatlatacaksa bende bir şey söylemek istiyorum. Baban ve üvey annenin öldüğü kaza aslında trafik kazası değildi. Dayın, annenin intikamını almış ve onları öldürmüştü."

"Ama..."

"Kaza gibi gösterilmiş ama her ikisinin de cesedinde kurşun yarası varmış. O zaman dayın o bölgede çok üst düzey biri olduğu için olayı trafik kazası diye kapatmışlar."

"Tüm bunları nerden öğrendin? Bunu Turan'ın bile bildiğini sanmıyorum."

"Öğrenmek zor oldu ama öğrendik bir şekilde. Artık bunlar geçmişte kaldı," diyerek eğildi ve kızın dudaklarına, dudaklarını değdirdi.

Sadece yapmak istediği kısa bir öpücüktü, ama düşündükleri ile yaptıkları aynı olmadı. Aylarca rüyalarında birlikte olduğu kız şimdi ete kemiğe bürünmüş kollarının arasındaydı ve dudakları hatırladığı tadı alarak özlemle yandığı dudaklarının üstüne delicesine kapanmıştı. Zamanın ve mekanın hiç önemi yoktu. Önemli olan tek şey; bu kadını ne kadar çok sevdiğiydi ve ölene kadar da seveceğiydi. İstemeyerek kollarındaki kızdan ayrıldığında onun kızarmış yanaklarına ve dudaklarına bakarak gülümsedi. Tutku'nun gözlerinde gördüğü saf arzu her ne kadar ondan ayrılmayı güçleştirse de bulunduğu mekan bunun için uygun değildi.

Hala elleri kızın yüzünü tutarken, "İnan bana sana tüm yaşadığın kötü şeyleri unutturacağım," dedi.

"Unutmak istemiyorum. Yıllarca bunları unutmak için terapistlere gittim ve anladım ki onları hatırladıkça daha güçlü bir kız oluyorum. O kadar kötü gün yaşadıktan sonra, geleceğimin o kadar kötü olmaması için çalışıyorum."

"Sen gerçekten de çok güçlüsün Tutku. Hatta benden bile güçlüsün."

"Değilim."

"Peki sen hangi çiçekleri seviyorsun?" diyerek kıza daha da yaklaştı.

"Gülleri."

"Gülleri mi?"

"Evet, bütün gülleri. Bütün çiçeklerin içinde bir başka güzeldir onlar. Aşkı anlatır. Çiçeklerin içinde bülbülü bile kendine aşık etmeyi bir tek gül başarmıştır."

Savaş, Tutku'yu kendine çekerek yüzünü elleri arasına aldı. Onun gözlerinin içine bakarak,. "O zaman sende benim gülümsün," diyerek onu tekrar öptü.

O sırada ağlayan bebeğe bakmak için her ikisi de başlarını çevirdi. Tutku giderek oğlunu kucağına aldı ve Savaş'a bakarak.

"Acıktı," dedi.

"O zaman onu doyurmalısın."

"Evet," diyerek yatağın üstüne oturdu ve göğsünü açarak minik bebeğin ağzını göğsüne yaklaştırdı. Ondan sonra başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Bebek içgüdüsel bir hareketle göğüs ucunu ağzına aldı ve iştahla emmeye başladı.

Savaş, olağanüstü bir tabloya bakar gibi seyrediyordu Tutku'yu ve minik bebeği. İçinden tek geçen şey her ikisini de ölene kadar çok seveceğiydi.

Yarım saat sonra hastaneden çıkmışlar ve arabayla Turan'ın

evine doğru gidiyorlardı. Savaş her ne kadar Tutku'yu oraya bırakmak istemese de daha onunla birlikte olup olmamaya karar verememiş kızı ısrar ederek ürkütmek istemiyordu.

Arabadaki sessizliği dağıtmak için arkada bebekle oturan kıza, "Adını ne koyacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum, daha hiç düşünmedim."

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Tabi," dedi Tutku gülerek.

"Barış koy."

"Barış mı?"

"Evet. Hayatı hep uyum, hoşgörü ve anlayış içinde geçsin. Üstelik anlamı da çok güzel," diyerek sustu. Bir süre sonra dikiz aynasından Tutku ile göz göze geldi "Ama babasına sormak isteyebilirsin belki," dedi.

"Gerek yok. Barış ismi çok güzel," dedi dikiz aynasından bakarak. İçinden oğlumun adını babası verdi, zaten diye düşündü.

"Barış mı koyacaksın?"

"Evet."

"Teşekkür ederim," diyerek önüne döndü ve içi içine sığmayarak arabayı kullanmaya devam etti.

Biraz sonra apartmanın önünde durduklarında Savaş arabadan inerek kızın kucağındaki bebeği aldı ve Tutku'nun eşyaları toplamasını bekledi. Sonra da birlikte yukarıya çıktılar. Savaş, buraya evleneceği günden sonra bir daha gelmemişti. Şimdi asansörle çıktıkları kata o zaman yürüyerek çıkmış ve çıkarken Tutku Aktaş adlı kızla evlenmeyeceğini düşünmüştü. Şimdi ise yanında boşandığı karısı ve kucağında bir başkasının çocuğu ile çıkıyor ve artık bu kız olmadan yaşamak istemediğini düşünüyordu.

Kapıda onları karşılayan Ebru gülerek her ikisine de "Hoş geldiniz," diyerek Tutku'ya sarıldı ve Savaş'ın kucağından bebeği aldı.

Koşarak yanlarına gelen Cenk, "Hala bu çok güzel bir bebek, hatta Sinem'den daha güzel,"dedi.

"Kardeşin hakkında öyle konuşma o çok tatlı bir kız olacak büyüdüğünde," diyerek oğluna sarıldı Turan.

"Adı ne bunun?" dedi Cenk bebeğe bakarak.

"Barış," dedi Tutku, Savaş'a bakıp gülümserken.

"Adı çok güzelmiş, iyi düşünmüşsün Tutku," dedi Ebru.

"Ben koymadım, Savaş koydu adını," diyerek Ebru'nun yanma gidip, bu gürültüye rağmen uyuyan oğluna baktı. İçinden babası verdi adını, diye düşünerek...

Ruhum öldü sanıyordum
Şimdi seninle yeniden doğuyorum
Artık sensiz olamam ben
Hep senin kalmaya geliyorum

39

Savaş kendinden birkaç kilometre uzaklıkta, Tutku'nun ve oğlunun yaşamasını istemiyordu. Barış'ı ilk gördüğü anda sevmişti. Ona oğlum demek ve öyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Nereden nereye geldiğini düşünüyordu. Bir zamanlar evlenmek için bile bakire bir kız isterken, o zaman bir başkasının çocuğunu kabul edeceğini söyleseler herkese gülüp geçerdi. Sevgi, insana her şeyi yaptırabiliyordu ve şimdi babasına hak verdiğini düşünüyordu. O da sevgi uğruna annesini terk etmiş, başka çocukların babası olmaya karar vermişti. Tek kusuru bir oğlu olduğunu unutmuş olmasıydı. Eğer Tutku ile bir araya gelebilirlerse ve başka çocukları olursa artık Barış'ı onlardan ayırmayacağını biliyordu.

Onların bu evde güvenilir ortam da yaşamalarını istiyordu. Tutku'nun dairesi bir bebeğin büyütüleceği kadar büyük değildi. Tek sorun bunu Tutku'ya nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Kız, bu evden nefret ettiğini söylemişti. Ona ısrar ederse her şeyin başa dönmesinden korkuyordu. Bu saatten sonra ne Tutku'dan ne de Barış'tan vazgeçebilirdi.

Tutku, bebeğin bakımını bahane ederek abisinin evinde kalıyordu. Savaş onu üç hafta önce oraya bırakmış ve yanlarında fazla kalamamıştı. Haftada iki gün oraya uğruyor ve kısa bir süre kalıp hem Tutku'nun hem de bebeğin iyi olduğuna emin olmak istiyordu. Üç gündür onları görmediği için çok özlemişti ve daha fazla burada oturup onları düşünmeyecekti. Yerinden kalkarak kapıya doğru gitti.

"Nereye gidiyorsun?" diyerek içeri giren Yılmaz'a baktı.

"Tutku'ya."

"Seni bu halde göreceğimi kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi," diyerek güldü Yılmaz.

"Ne varmış halimde?"

"Ne yok ki? Tam aptal âşık oldun."

"Beni sinirlendirme Yılmaz."

"Bu kadar endişeleneceğine tut kolundan getir eve."

"Hangi sıfatla?"

"Hala düşünüyor mu?"

"Evet, üç hafta oldu ve her geçen gün ya vazgeçerse diye endişe etmekten yakında kalp krizi geçireceğim."

"Vazgeçeceğini sanmam."

"Onu zorlamak istemiyorum. Kendi karar vermeli."

"Haklısın, hadi git bakalım."

Savaş arabasına bindiğinde bir çiçekçinin önünde durdu. Hastaneye zambaklarla gittiği günden sonra Tutku'nun gülleri sevdiğini öğrenmişti. Ona her gün bir düzine gül gönderiyordu. Yine kocaman bir demet gül aldı. Evin önüne geldiğinde elinde çiçekler merdivenleri çıkmaya başladı. Gerçekten de Yılmaz'ın dediği gibi aptal âşıklara dönmüştü. Tutku'yu ikna edip onu eve getirmesi gerekiyordu. Tek sorun Tutku'nun daha neye karar verdiğini bilmemesi olmuştu. Şimdilik sadece flört ediyor gibi görünüyorlardı, ama hastanede yalnız kaldıkları o son günden beri bir dakika bile yalnız kalmamışlardı. Sabrı bitmek üzereydi.

Zili çaldığında kapıyı ona Cenk açtı ve çocuk hiçbir şey demeden odasına girip gözden kayboldu. Savaş içeri girdiğinde hiç kimseyi göremedi ve bebeğin ağlama sesine doğru yürümeye başladı. Elindeki çiçekleri masanın üstüne bıraktı. Tutku'nun odasının açık kapısının önüne geldiğinde Tutku ağlayan bebeğini kucağına almış onu susturmaya çalışıyor, ama bunda başarılı olamıyordu.

"Nesi var?" diyen sesi duyduğunda Tutku arkasını dönerek kapıda dikilen adama baktı. Savaşı gördüğü anda endişeli yüzü hafifçe gülümsedi.

"Bilmiyorum, bir saattir bu durumda."

"Hasta mı?" dedi endişelenerek.

"Sanmıyorum ama anlamıyorum. Ebru'da yok. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Savaş birkaç adımda gidip ağlayan bebeğe bakarak onu Tutku'nun kucağından aldı.

"Gel bakalım ufaklık neyin var senin?" diyerek onu hafifçe kaldırdı ve o anda bebek Savaş'ın üstüne kustu.

İkisi birden şok olmuştu. Tutku böyle takıntılı bir adamın ne yapacağım bilemediği için bebeği kaldırıp atmasın diye hemen Savaş'ın kucağından almak istedi.

Bebek, kusunca rahatladığı için susmuş, şimdi kendisine bakan adama gülücükler veriyordu.

Savaş ise üstüne kusan bebeğe dehşet içinde bakıyordu. Tutku'nun bebeği ellerinden almasıyla kafasını eğip üstüne baktı. Armani takımının ceketinin önü ve gömleği kusmuk içindeydi. Tutku'ya dehşet içinde kaldığını belli etmese de onun ellerinden bebeği alışından anladığına emindi. İçinden kendine küfrederek hızla üstündeki ceketi çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Gömleği de üstünden çıkardığında başını kaldırıp Tutku'ya baktı.

Tutku kucağında bebek bir süre ne yapacağını bilmeden karşısında delirmek üzere olan Savaş'a bakıyordu. Onun ceketini çıkarışını gördüğünde bir daha o ceket temizlense bile asla giyilmeyeceğine emindi. Sıra gömleğine geldiğinde hem kendisine hem de oğluna kızacak bir Savaş beklerken daha da tedirgin oldu. Gömleğini çıkarıp belden yukarısı çıplak adama bakarak yutkundu ve sonra onun başını kaldırmasıyla göz göze geldi.

Savaş kızı tedirgin ettiğini anladığı anda onlara baktı. Tutku şu anda aynı evli oldukları zamanki gibi kendisine korkuyla bakıyordu. Durumu kurtarmak için bir şeyler söylemesi gerektiği-

nin farkındaydı. Onlara doğru bir adım atarak, "Oğlum babasına hoş geldin dedi," gülümseyerek.

Tutku duyduğu kelimelerden o kadar mutlu olmuştu ki ne söyleyeceğini bilemiyordu. Savaş değişmeye çalışıyordu ve bunun için gerçekten uğraşıyordu. Oğlu olduğunu bilmeden bebeğe gösterdiği ilgi, gözlerinin dolmasına neden oldu.

"Sana Turan'ın giysilerinden bir şey bulayım diyerek, bebek kucağında yanından geçip giderken Savaş kolundan tutarak, "Barış'ı bana ver," dedi. Ses tonu o kadar yumuşaktı ki gözleri dolan Tutku buna daha fazla dayanamadı ve yanaklarına doğru akan yaşlara engel olamadı.

"Emin misin? Onun üstüde battı üstünün değişmesi lâzım."

"Nerede olduğunu gösterirsen ben değiştiririm."

"Tamam," diyerek çekmeceyi açtı. Bebeğe yeni bir tulum çıkarıp yatağın üstüne bıraktı ve kucağındaki bebeği Savaş'a verip odadan çıktı.

Doğruca Turan'ın odasına giderek dolabı açıp Savaş'a verebileceği bir şeyler aradı. Gömlek ya da tişört arasında ne vereceğini bilemediği için yengesinin abisine geçen gün hediye aldığı ve hiç giyilmemiş tişörtü alarak odasına doğru yürüdü. En azından bu hiç kullanılmadığı için belki Savaş giyerken rahatsız olmazdı.

Kapının önüne geldiğinde Savaş'ın bebekle konuşmasını duyduğu an gözleri bir kez daha doldu.

Savaş, yatağın kenarına diz çökmüş ve bebeğin üstünü çıkarmıştı. Bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti ama bebek daha üç haftalıktı ve onun canını yakmaktan korktuğu için o kadar yavaş hareket ediyordu ki ancak çıkarabilmişti. Giydireceği tulumu yatağın üstünden aldığında bebeğin minik ayağını tutmuş ve öylece o minik ayağına bakmıştı. Sonra da o ayağa doğru eğilmiş ve minik ayağını öpmüştü.

"Şimdi çok miniksin ama büyüdüğünde çok yakışıklı olacağına eminim. Ve ben seninle gurur duyacağım oğlum," diyerek o ayağı tekrar öptü.

Tutku'nun gördüğü bu sahne onun için çok fazlaydı. Daha

fazla oğlunu Savaş'tan saklamaya dayanamazdı. Üstelik oğlu olduğunu bilmeden bu bebeğe baba olmaya hazırdı.

"Tıpkı babası gibi yakışıklı olacak," diyerek içeri girdi.

Savaş bunu duyduğu anda dondu, hala bir elinde tulum diğer elinde bebeğin ayağı kafasını çevirip kapının önünde dikilen kadına baktı. Belli ki Tutku, oğluna baba olmasını istemiyordu. Ona Bertram'ı hatırlattığına göre... Kalbini öyle bir acı doldurdu ki bu gözlerine kadar yansıdı. Sonra da acı yerini öfkeye bıraktı.

Tutku ise Savaş'ın kendisine bakışıyla kapının önünde dikilmeye devam etti ve o zaman Savaş'ın gözlerindeki kederi gördü. Savaş'ın söylediği cümleyi yanlış yorumladığını anlamıştı. Barış'ı, Bertram'ın oğlu sanıyordu ve tıpkı babası gibi dediğinde onu kastettiğini anlamıştı.

Savaş hiçbir şey demeden tulumu bebeğin ayağından başlayarak giydirmeye başladı. Sonra da yavaşça ayağa kalktı ve Tutku'nun hala elinde tuttuğu tişörtü aldı ve başından geçirip giyindi.

"Onları çöpe atabilirsin," diyerek eliyle ceketini ve gömleğini gösterdi. "Benim gitmem gerek," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Tutku arkasından giderek odanın kapısının önünde kolundan tuttu.

"Savaş," diyerek duran adamın önüne doğru gitti.

Şimdi karşılıklı dikilmişler ve göz göze gelmişlerdi. Tutku, Savaş'ın birazdan duyacağı şeylerden dolayı daha çok sinirleneceğini biliyordu, ama artık bunu ona söylemenin zamanı gelmişti. Kederle yanan o güzel gözlerine bakarak bir süre bekledi.

"Barış senin oğlun,"dedi. "Biyolojik babası sensin. Ben Bertram'la hiç beraber olmadım. Senden başka hiç kimse olmadı."

Savaş hiçbir şey demeden dikilmeye devam ediyordu. Yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı. Tutku onun kendisine inanmadığını anladı. Ne beklediğini bilmiyordu, bir süre daha o kederli gözlere baktı ve onun hiçbir şey demeyeceğini anladığında usulca onun kolunu bıraktı ve önünden çekildi.

Savaş hala olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Biraz önce Tutku'nun söylediği kelimeleri kafasında döndürüp du-

ruyordu. Barış'ın babası kendisiydi. Bertram ve Tutku'nun arasında hiçbir şey yoktu. Nasıl olmuştu peki? Onun çocuğunu doğurmamak için yemin etmiş bir kadın nasıl olur da onun bebeğini doğururdu? Şu anda o kadar sinirliydi ki kendisine yalan söylemiş bu kadını oracıkta öldürebilirdi. Elleri istemsizce her iki yanında da yumruk oldu. Ama bunu hiç Tutku'ya sormamıştı. Sormuş olsaydı onun doğruyu söyleyeceğini biliyordu. Tutku ona yalan söylememişti sadece susmuştu. Kendisi Tutku'nun peşine düşmeseydi bu gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğini keşfetti. Bir oğlu olduğunu bilmeden yıllarca yaşayabilirdi. Bunu düşündüğünde Tutku'ya bir kez daha sinir oldu. İnatçı cadı hayatına girdiği günden beri onu delirtmeye devam ediyordu.

Tutku ise gözyaşları yanaklarından süzülürken, hala kapının önünde elleri yanlarında yumruk olmuş dimdik dikilen adama bakarak ağlıyordu. Savaş'ın şok geçirdiğine emindi. Adam bir başkasının çocuğunu koşulsuz kabul etmiş ama kendi çocuğu olduğunu öğrendiğinde şok olmuştu. O sırada bebek yatağın üstünde ağlamaya başladığında başını çevirip bebeğe baktı ve ona doğru yürüdü. Onu yataktan kaldırarak kucağına aldı. Hala gözü kapının önünde arkası kendisine dönmüş dikilen adamdaydı.

Savaş oğlunun sesini duyduğunda yavaşça döndü ve kendisine ağlayarak bakan kadına ve onun kucağında ağlayan oğluna baktı. Her ikisini de o kadar çok seviyordu ki. Barış'ı bir başkasının çocuğu olduğunu sandığında bile çok sevdiğini anlamıştı ama o kendi oğluydu. Kendi kanından ve canındandı. Şimdi sinirlenip ona korkmadan bakan sevdiği kadını korkutmayacaktı. Her şey istediği gibi oluyordu. Tutku'yu ağlarken görmek onu bir kere daha üzdü. Onların yanına doğru giderek bebeği annesinden aldı ve Tutku'ya sarılarak onu kendine doğru çekti.

Tutku da kollarını adamın beline dolamıştı. Başı onun göğsündeydi. Bir an onun çekip gideceğini sanmıştı ama Savaş onlara döndüğünde gözlerinde hiçbir öfke görememişti. O gözlerde sevgi vardı artık. Bunu sevgiyi bilmeyen kendisi bile anlamıştı. Bir süre o şekilde kaldılar ve sonra Savaş kendisine gülümseyen

kadının dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Şimdi hazırlan buradan gidiyoruz."

"Gidiyor muyuz nereye?"

"Evimize."

"Ama..."

"Aması yok, artık gözümün önünden bir an bile ayrılmana dayanamam. Ne senin ne de oğlumun. Onun için hazırlan, en kısa sürede evleneceğiz."

Tutku ondan ayrılarak biraz uzaklaştı.

"Bu şekilde değil," dedi.

"Ne demek bu şekilde değil?"

"Ben gelinlik giymek istiyorum. Kocaman büyük şaşalı bir düğün istiyorum. Harika bir balayı istiyorum içinde Hans'ın olmadığı ve evleneceğim adamın beni çok sevmesini istiyorum. Bir kere daha zorunlu olduğum için evlenmek istemiyorum. O zaman iyi bir kadın olmuyorum ve kocamdan nefret etmek istemiyorum."

Savaş gülerek Tutku'yu kendine iyice yapıştırdı ve onun kulağına doğru, "Tüm bunların olması için elimden geleni yapacağım. Evleneceğim kızın kendini zorunlu hissettiğinde neler yaptığını biliyorum. Ama bunun hesabı sorulacak Tutku hanım," diyerek kucağındaki bebeği işaret etti.

"Hesap vermeye hazırım, yatakta olursa tüm hesapları verebilirim hem de büyük bir zevkle," diyerek o da Savaş'a bakıp güldü.

Savaş başını eğerek Tutku'yu öpmeye başladı. Bu kadını o kadar çok özlemişti ki yeni doğum yapmamış olsa ve şu anda kucağında oğlunu tutmamış olsa onu asla bırakmazdı ama yine de istemeyerek onu bıraktı.

"Daha ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Niçin?" dedi Tutku şaşırmış şekilde.

"Seninle sevişmek için."

Bir kahkaha atan Tutku, onun kulağına doğru fısıldadı.

"Bu sefer evlenmeden olmaz. Her şeyin doğru olmasını istiyorum."

"Tamam, bu sefer senin istediğin gibi olacak her şey ama çok beklemeyeceğimi bil."

"Bende beklemek istemiyorum, onun için acele etsen iyi edersin."

"Tamam, ama yine de buradan gideceğiz."

"Seni seviyorum Savaş ve bunu bu kadar geç fark ettiğim için özür dilerim. Aslında seni ilk Bodrum'da kim olduğunu bilmeden sevmiştim galiba."

"Ben de seni seviyorum ve bende koltuğun kenarında dans eden yaralı Esra'ya âşık olmuştum sanırım," diyerek Tutku'nun dudaklarını öpmeye başladı.

İçerdeki sesleri duymasalardı belki de bir süre daha o şekilde kalmaya devam edeceklerdi. Tutku, abisinin sesini duyduğu anda Savaş'tan uzaklaştı.

"Bunları gerçekten atmamı istiyor musun?" diyerek ceketle gömleği gösterdi. "Temizleyebilirim."

"Evet gerçekten istiyorum."

"Bebeğimiz büyüyene kadar daha çok kusacak."

"Olsun, her defasında yenisini alacak kadar param var." diyerek güldü ve Tutku onları toplarken o da Barış'la birlikte odadan çıktı.

Turan, üzerinde karısının kendine aldığı giymeye kıyamadığı tişörtü sinir olduğu birinin üstünde gördüğü anda durup, öylece kucağında Barış'ı tutan Savaş'a baktı. Bu adamın evlerine bile gelmesini istemezken aslında ona haksızlık yaptığını biliyordu. O olmasaydı hala kumar oynamaya devam edeceğini ve ailesinin şimdiye kadar çoktan dağılacağını biliyordu. Yine de ondan korkuyordu. Bazen insana öyle bir bakışı vardı ki o anlar ruhunun bedenini terk ettiğine yemin edebilirdi.

"Merhaba," dedi Ebru şaşkınlıkla Savaş'a bakarken.

"Merhaba."

"Yakışmış," diyerek üstündeki tişörtü gösterdi.

"Oğlum üstüme kustu da."

Turan, Savaş'ın oğlum demesindeki vurgudan rahatsız olup karısına baktı. O sırada içeriye giren Tutku, abisine ve yengesine

gülümsedikten sonra, Savaş'ın kucağındaki bebeği aldı.

"Valizleri hazırladım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Evine," dedi Savaş onlara bakarak.

"Canım kalsaydın ya, orada tek başına ne yapacaksın? Hiç değilse bebeğin kırkı çıksaydı."

"Kendi evime gitmiyorum," diyerek Savaş'a bakarak gülümsedi Tutku. "Evimize gidiyorum," dedi ve Savaşın elini tuttu.

"Evinize mi?"

"Evet."

"Sizinde yalnız kalmaya ihtiyacınız var. Ve biz evlenmeye karar verdik."

"Gerçekten mi?" diyerek Tutku'ya şaşkınlıkla bakan Ebru aynı zamanda gülümsüyordu.

"Tutku emin misin?" Turan sesinin sert çıkmasına engel olamadı ve o anda Savaş ile göz göze geldiğinde de adamdan hemen gözlerini kaçırdı.

"Evet abi eminim, onu seviyorum. Hem de çok uzun zamandır."

"Tamam canım, mutlu olmanı istediğimizi biliyorsun."

"Evet biliyorum."

O sırada Savaş, Turan'a doğru yürüdü "Bundan sonra artık aile olduk ve Tutku'nun akrabaları benimde akrabam sayılır," diyerek karşısındaki karı kocaya bakmaya devam etti. "Evimiz her zaman size açık, istediniz zaman davet beklemeden gelin."

"Geliriz tabi," diyerek Ebru gülümsedi.

Turan ise şaşkın bir halde, "Geliriz," diyerek fısıldadı.

Sana esir olan kalbim,
Bir kelebek misali
İncitmekten korkuyor seni
Yüreğinde koru, benden kurtar beni

40

Demir kapının açılmasını beklerken Tutku heyecanlandığını hissediyordu. Buraya isteyerek gelmişti ve tek istediği mutlu olmaktı. Dikiz aynasından kendisine bakan adamla göz göze geldiğinde gülümsedi. Araba kapının önünde durduğunda Savaş inerek kızın kucağındaki oğlunu aldı ve Tutku'nun elinden tutarak onun inmesine yardım etti. Kapıya gelmeden kapı açılmış ve Yılmaz ve Emine şaşkın gözlerle gelenlere bakmaya başlamıştı.

Savaş çok yakında karısı olacak kızın elini bırakmadan kapının önünde dikilen ikiliye bakarak gülümsedi.

"Hoş geldin Tutku," dedi Yılmaz onlara doğru gelirken.

"Hoş buldum Yılmaz," diyerek kendisine gülen adama o da gülümsedi.

"Bu ufaklık Barış mı?"

"Evet oğlum. Bakar mısın Yılmaz tıpkı ben," dedi Savaş kucağındaki bebeğe hayran hayran bakarken.

Tutku şaşkınlıkla, "Hani bana benziyordu?" diyerek güldü.

"O zaman babasının ben olduğumu bilmiyordum," diyerek kızın kulağına fısıldadı Savaş.

İçeri girdiklerinde Tutku bu evi özlediğini anladı. Bir zamanlar burada kalmaktan nefret ettiğini biliyordu ama bu evden değil burada hapis kalmaktan nefret etmişti.

"Bebeği doyurmam gerekiyor, nerede kalacağım?"

"Gel, sana odanı göstereyim," diyerek kızın elini hiç bırakmadan yukarıya doğru çıktılar.

Yılmaz merdivenlerden çıkan ikiliye baktı ve gülümsedi. İki inatçı sonunda doğru yolu bulmayı başarmışlardı.

Tutku kendisine verilecek odayı beklerken, Savaş onu yatak odalarına sokmuştu.

"Burada mı kalacağım?"

"Evet."

"Ama..."

"Sensiz bir gece bile yatmam artık. Sevişmesek de sana sarılıp yatmak istiyorum."

Tutku, Savaş'ın elini bırakarak giyinme odasına doğru gitti ve giysilerini hala askılarda asılı gördüğünde derin bir nefes aldı ve kucağında bebek kendisine bakan Savaş'a doğru döndü.

"Neden atmadın?"

"Kokunun odadan kaybolmasına dayanamadım. Gerçi artık sen gibi kokmuyorlar ama yine de onlar senindi ve atmaya kıyamadım."

Tutku başını çevirip tekrar giysilerine baktı. Gözleri dolmuştu. O zaman bunları gördüğünde ne kadar korktuğunu hatırladı ve buradan bir an önce çıkıp gitmek için ne kadar paniklediğini. Sonra da Savaş'ın gözlerinde gördüğü düşmanlığı hatırladı. Her şeyi ne kadar yanlış değerlendirdiğini, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını hatırladı. Sonra da yavaşça Savaş'a doğru baktı. Hala kapının önünde kucağında oğlu ile duruyor kendisine gülerek ve sevgiyle bakıyordu.

Gözyaşlarını parmaklarıyla sildi ve onlara doğru gitti. Savaş ağlayarak kendisine doğru gelen ve bakmaktan asla vazgeçmeyeceği kadına doğru uzandı ve onu kendine çekti. Şu anda kollarında tuttuğu bu iki insanı her şeyden çok seviyordu. Aralarında hiçbir şey konuşulmadı, bebek ağladığında Tutku yavaşça bebeği babasından aldı ve yatağın kenarına giderek onu emzirmeye başladı.

Savaş bir süre daha onun yanında oyalandı ve ağlayarak oğlunu emziren kadını yalnız bırakmaya karar verdi. Tutku kendini iyi hissettiğinde neden ağladığını anlatacaktı. Anlatmasa da onu zorlamayacaktı.

Merdivenleri indiğinde, "Yılmaz," diye bağırdı.

"Evet," diyerek mutfaktan çıkan Yılmaz'a, "Çıkıyoruz," dedi.

Arabaya oturduklarında Savaş hiçbir şey demeden arabayı hareket ettirdi ve ancak yola çıktıklarında konuştu.

"Oğluma yatacak bir şeyler almaya gidiyoruz, nerede satılır bu tip şeyler?"

Yılmaz arabayı kullanana adama bakarak bir kahkaha attı ve o anda Savaş kafasını çevirip sinirle ona baktı.

"Ne?"

"Kapıdan öyle çıkıp gidince yine yukarda birbirinizi yediğinizi ve bu sefer evi sen terk ediyorsun sandım."

"Bir daha öyle bir hata yapar mıyım sence?"

"Belli mi olur? İkinizde delisiniz."

"Orası doğru. Huzurlu bir evliliğimiz hiç olmayacak sanırım ama onu o kadar çok seviyorum ki bir daha çekip gitmesine asla izin vermem, ne onun ne de oğlumun."

"O da seni seviyor merak etme."

"Biliyorum, Barış'ın biyolojik babası benmişim."

"Sen mi?"

"Evet, bugün söyledi. Bertram ile birlikte değilmiş ve hiç olmamış."

"Ne yapacaksın, test mi?"

"Hayır, ikinci kez aynı hataları yapmayacağım. Ona güveneceğim. Ben o bebeği babası olduğumu bile bilmeden çok sevdim. Kucağıma aldığım ilk an babası benmişim gibi hissettim. Benim olmadığını bildiğim ilk anda onu kabul ettim. Şimdi benim olduğunu bilmek bana yeter. Tutku bana hiç yalan söylemedi. Evlendiğimiz ilk anda bile bana yalan söylemesi için bir

sürü nedeni varken hiç söylemedi. Benden nefret ettiğini hiç saklamadı."

Bir süre sessiz gittiler ve sonra Savaş konuşmaya devam etti. "Aslında ona direk bebek benim mi diye hiç sormadım. Sorsaydım büyük ihtimalle yalan söylemeyecekti. Onu seviyorum. Onsuz olmak istemiyorum ve değişmek için gerçekten çaba göstermek istiyorum. Onu korkuttuğumu biliyorum ama ona ve oğluma zarar vermeyeceğimi ispatlayacağım."

"Biliyorum, sinirli bir adamsın. Sadece öfkeni onlara yöneltme yeter. Tutku'ya sinirleneceğin çok günün olacak. Çünkü o da inatçı bir kız ama zamanla sivri yerlerinizi törpüleyeceksiniz, yeter ki birbirinize duyduğunuz sevgi hep devam etsin."

"O benim başıma gelen en güzel şey Yılmaz. Onu karşıma çıkaran kaderime şükrediyorum."

"Annene söylemeyecek misin bir torunu olduğunu?"

"Söylemez olur muyum? Gelip biraz bizde kalsın ve torununa baksın. Bende Tutku'yla biraz zaman geçirmek istiyorum. Ha bu arada en kısa sürede şaşalı bir düğün hazırlamamız gerekiyor. Tutku bu sefer öyle kaçarcasına evlenmek istemiyor."

"Tamam, geçen organizasyonu yapan firma ile anlaşabiliriz."

"Tamam öyle olsun, ara onları en kısa sürede istiyorum, mümkünse bu hafta sonu."

Yılmaz gülmeye başladı.

"Neye güldüğünü sorabilir miyim?"

"Bu hafta sonu dediğin yarın, bu kadar kısa sürede kimse bir şey hazırlayamaz."

"Yılmaz hala öğrenemedin, önlerine istedikleri parayı koydun mu bu gece bile hazırlarlar. Sen onları ara ve hemen istediğimi söyle."

"Tamam."

İki saat sonra bebek için gereken her şeyi almışlar ve eve dönüyorlardı. Kapının önünde Savaş arabadan indi ve direksiyon-

da oturan Yılmaz'a eğilerek, "Şimdi Melike sultam al da gel ve hiç bir şey söyleme," dedi.

"Tamam, eşyalar da bir saatte kadar gelir, bende gelmiş olurum."

Savaş gülümseyerek kapıyı kapattı ve eve girip doğruca yatak odasına çıktı. İçeri girdiği anda yatağın üstünde uyuyan anne oğula baktı. Pencerenin kenarındaki koltuğa oturup onları seyretmeye başladı. O anda aklına Tutku'nun bu eve ilk gelişi geldi. Sinirden kıza bir hafta elini sürmemişti ve o bir haftada her gece karısı uyurken odaya gelmiş ve bu koltukta oturup loş ışıkta onun uyuyuşunu seyretmişti. Şimdi anlıyordu ona bakarken neden içinin huzurla dolduğunu. O zaman da şimdi hissettiklerini hissederdi ama o zaman bu hissettiklerini neye yoracağını bilmiyordu. Şimdi ise ne olduğunu biliyordu. Bu inatçı, dik başlı, dediğim dedik ve kendinden ölesiye korkan kadını seviyordu. Korktuğu halde kendisinin canına okumuştu. Ya korkmasaydı ne yapardı acaba, diye düşünüp hafifçe güldü.

Asla sıkıcı bir evlilikleri olmayacaktı. Sivri dilli cadı ona sinirlendiğinde yine ağzına geleni söyleyecekti. Tüm bunlara rağmen bir daha kendisine nefretle bakmayacağını biliyordu. O rüyalarına giren güzelim kahverengi gözlerini bir daha kendisine nefretle bakmayacak kadar onu çok sevecekti.

Şimdi yatağın üstünde uyuyan kadın hayatını değiştirmişti. Artık düşünmesi gereken bir oğlu vardı ve daha bir sürü çocuk... Gülümsedi, neden olmasın diye düşünerek, onlara bakmaya devam etti.

Tutku hafifçe dönüp gözlerini açtı ve koltukta kendisini seyreden Savaş'ı gördüğü an ona gülümsedi.

"Uyuyakalmışım, tüm gece uyumadım," diyerek yatakta doğruldu.

"Ben mi uyandırdım seni?"

"Hayır."

"Seni ve oğlumuzu seyrediyordum. Çok tatlıydınız."

"Nereye gittin? Aşağıya indiğimizde yoktun."

"Bu küçük adama yatacak bir şeyler alınması gerekiyordu."

"O daha çok küçük, her yerde yatabilir?"

"Yine de kendi yatağı olmalı, öyle anne babanın arasında yatmaya alışmamalı, o zaman ben nasıl karımla yalnız kalacağım?"

Tutku gülmeye başladı. O kadar güzeldi ki, Savaş daha fazla oturduğu yerde kalamadı ve yerinden kalkarak yatağın kenarında oturan kadının yanına giderek onu elinden tutarak kaldırdı. Bir süre göz göze kaldılar ve Savaş onu kollarına alarak öpmeye başladı. Tutku'nun dudakları, Savaş'ın dudaklarına dokunduğu anda aralandı ve yakında tekrar kocası olacak adamın şehvetli öpücüklerine hemen karşılık verdi. Onu ve onula yaşadığı geceleri o kadar özlemişti ki. Savaş'ın kollarında kendini kaybetmişti. Savaş kızın isteği karşısında öpmeyi bıraktı ve biraz ondan uzaklaştı. Hala birbirlerine çok yakındılar.

"Hani evlenene kadar bekleyecektin," dedi gülerek.

"Sen böyle öptüğünde bekleyemediğimi biliyorsun?"

"Bana her sinirlendiğinde seni böyle öpeceğim.

"Ben de bana her sinirlendiğinde beni böyle öpmeni isteyeceğim ki senden korkmayayım," diyerek sustu. Sonra da onun ilk gördüğü andan beri unutamadığı içinde sarı beneklerin oynaştığı o yeşil gözlerine baktı.

"Seni seviyorum, sensiz olmaya nasıl karar verdim bilmiyorum. Bunu bu kadar geç anladığım için de kendime kızıyorum."

"Yapma hayatım, ben de seni sevdiğimi anlayamadım. Sana olan hislerimi ne yapacağımı bilmiyordum ve seni sevmekte istemiyordum. O gece sana o kadar kızgındım ki zarar vermemek adına seni kendimden uzaklaştırmalıydım. Doğrusu benim çekip gitmem gerekti, ama gözlerinde gördüğüm nefret o kadar içimi acıtmıştı ki seni sevdiğim takdirde bir gün babam gibi çekip gideceğini sandım. Buna bir kere daha dayanamayacağımı biliyordum. Her şeyin bitmesini istedim. Sen beni bırakıp gitmeden, ben senden kurtulmak istedim. Seni o havada kapı dışarı

ettiğim için özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Bunu nasıl telafi ederim bilmiyorum ama ömrümün sonuna kadar senden bunun için özür dileyebilirim."

"Dileme, bende sana çok kötü şeyler söyledim."

"Senin haklı nedenlerin vardı ama yine de yanlış anladın bazı şeyleri."

"Biliyorum, çok sonra öğrendim neden o parayı istediğini. O zaman da karnımda bebeğin vardı ve boşanmıştık."

"Özür dilerim, ölene kadar dileyeceğime emin olabilirsin. Ertesi gün seni bulamadığım an deliye döndüm. Sen başıma gelen en iyi şeysin Tutku. Biliyordum sen ortaya çıkana kadar seni bulamayacağımı ve kolay kolay da çıkmayacağını biliyordum. Benden çok korktuğunu biliyordum. O zaman aslında geç kaldığımı da fark ettim. Ben seni sevmemek için seni kovmuştum ama çok geçti. Çünkü gidişin aynı babamın gidişi gibi içimi yakmıştı. Aynı acıları daha da yoğun yaşadım. Sakın bir daha beni bu kadar yokluğunla sınama."

"Savaş," diye fısıldadı Tutku, gözlerinden akan yaşları engellemeden.

Savaş parmağını onun dudakları üstüne bastırdı.

"Seni o kış bahçesinde Bertram ile gördüğümde, neredeyse kendimi kaybedip ikinizi de orada öldürecektim. Ama sonra bana baktın. O rüyalarıma giren gözlerini gördüm. Seni canını yakmayacak kadar çok seviyordum. Onunla birlikte olduğunuzu düşündüm ve o kadar çok acı çekmiştin ki mutlu olmanı istedim. Benimle mutlu olamayacağını anlamıştım. Bertram sana evlilik teklif ederken o adamı o kadar kıskandım ki canım o kadar yanmıştı ki ne yapacağımı bilemedim."

Tutku gözlerinden yaşlar akarken gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Hem ağlayıp hem de gülmesini bilmiyordu. Savaş'a daha da yaklaşarak.

"Ben son gece burada kalmaya karar vermiştim. Gittiğimde senden nefret ettiğimi sanıyordum ama kendimden nefret edi-

yordum. Senden değil. Her gece kollarında erirken ve o gecelerin sabahı olmaması için dua ederken, sabah kalktığımda aynaya bakıyor ve kendimden nefret ediyordum. Beni seveceğini hiç düşünmedim. Çünkü hiç sevilmedim. Beş yaşından itibaren beni hiç kimsenin sevmeyeceğini ve sevilmeye layık biri olmadığımın defalarca söylendiği bir evde büyüdüm. Senin de beni sevmediğini, tek istediğinin vücudum olduğunu sanıyordum ve gittikçe sana daha çok bağlandığımı hissediyordum. Herkese karşı nefret doluydum sadece sana değil. Beni o kadından koruması gereken babamdan, yaşadıklarımı bildiği halde sana satan abimden, tüm bunları kabul ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Bunları birine yönlendirmem gerekti. Babam ölmüştü ve abimden nefret etmeye çalıştım ama yapamadım ve karşımda sen vardın. Bunların hepsini sana yönlendirdim. Senden nefret etmek en kolayıydı ve bende bunu yaptım. Kovmasaydın gitmeye, seni terk etmeye cesaretim yoktu. Sonra da geri dönmeye cesaretim olmadı," diyerek ağlamaya devam etti.

Savaş onun yanaklarına doğru inen gözyaşlarını parmaklarıyla sildi ve o izleri öpücükleri ile takip etti.

"Tamam canım, her şey bitti."

"Anlatmak istiyorum, içimde kalsın istemiyorum."

"Seni rahatlatacaksa."

"Beni buraya getirdiğin son gece, seni karşımda gördüğümde korkmuştum ama korkudan ağlamadım. Son zamanlarda o kadar çok aklıma geliyordun ki. Hem sen hem de yaşadığımız o geceler... Ağladım çünkü ne yaparsam yapayım, kendimi nasıl ikna edersem edeyim senden nefret etmediğimi anladım. Seni çok özlediğimi gördüm. İçime sızmıştın ve seni oradan atamadığımı fark ettim. Onun için Bertram'a hiçbir şey hissetmedim. Beni öptüğünde ona karşılık vermeme rağmen senin dudaklarıma dokunmanda hissettiklerimi hissetmedim," diyerek sustu ve Savaş' baktı.

"Demek karşılık verdin o serseriye?" diyerek kaşlarını çattı

Savaş. Tutku onun öfkelendiğini hissetti. Kızın yüzü değiştiği anda Savaş'ta Tutku'ya sert baktığını anladı.

"Evet, sana olan hislerimi bilmem gerekiyordu," dedi çekinerek.

"Tutku."

"Dur, bitireyim. O akşam buraya geldiğimde boşanmak istediğini bile bilmiyordum. Uzun zamandır abimi aramamıştım. Bana kızgındın ve bana öyle bakmana bir kez daha dayanamazdım. Bana her öyle baktığında kendimden daha çok nefret ediyordum. Kötü biri olduğumu hissediyordum. Üvey annem de bana yıllarca öyle bakmıştı ve her baktığında benim ne kadar kötü olduğumu ve sevilmem için hiçbir şeyimin olmadığını saatlerce söylerdi. O bakışları bir daha görmek istemedim. Onun için boşanmak istediğimi söyledim. Beraber olduğumuzda anladım ki bir daha seni bırakıp gidemeyeceğim. Sensiz olmak istemiyordum, ama sonra giyinme odasına girdim ve elbiselerimi gördüm. Sonra da banyoda eşyalarımı... O anda o kadar korktum ki beni bırakmayacağını ve bana sürekli o şekilde bakarak işkenceye devam edeceğini hissettim. Buna bir kere dayanmıştım, o zaman sana hiçbir şey hissetmiyordum, ama artık dayanmam mümkün değildi, seni severken değildi. Seni severken benim değersiz biri olduğumu bilmene dayanamazdım. Sonra korunmadığımı anladım. Dehşete kapıldım, buradan bir an önce gitmem gerekti. Sen uyurken gidecektim, ama uyandın ve yataktan kalktığında bana... Bana aynı eskisi gibi baktın. Değersiz bir pisliğe bakar gibi, aynı yıllarca üvey annemin bana baktığı gibi. İçeride gördüğüm eşyalarımın da etkisiyle buradan kaçmak istiyordum. Gittiğimde ertesi gün avukatın aradı ve verdiğin sözü tutacağını anladım."

"Ah Tutku o kadar çok yanlış yapmışsız ki. Keşke bunları konuşabilseydik, ama kabahat bende. Evlendikten bir hafta sonra ne yaşadığını en ince detayına kadar biliyordum. O kadının sana ne yaptığını biliyordum ama buna rağmen sana iyi davranmadım. Sen benden korkuyordun ben de senden korkuyor-

dum. Bodrum'da koltuğun kenarında yaralı bacağı ile dans eden o küçük kızdan korkuyordum. Çünkü ben sana o zaman aşık oldum. Bana benden nefret ettiğin için herhangi biriyle yattığını söylediğin anda bende senden nefret ettim Böyle düşünmek seni sevmeme engel olur diye hissettim, ama olmadı. Seni çok seviyorum Tutku. Bir daha sakın gitme."

"Gitmem, artık kovsan bile gitmem. Bende seni çok seviyorum."

"Seni boşandıktan sonra gördüğümde hamileydin ve Bertram ayakkabılarını bağlıyordu. O zaman size baktım ve aklımdan ilk defa o zaman bebek benden olabilir mi diye geçti. Ama o gece bana dediğin bir cümle kalbimi o kadar kırmıştı ki. Bana se..." Tutku parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı.

"Lütfen söyleme, onu dediğim için çok pişmanım."

Savaş kızın parmaklarını dudaklarından çekerek öptü.

"Sana sormuş olsaydım, bebek benden mi diye, bana söyler miydin?"

"Evet, sana hiç yalan söylemedim."

"Biliyorum, ama ben duyacaklarımdan korktum galiba. Bu konuşulmadığı takdirde o bebeği daha çok seveceğime kendimi inandırdım. Onu benim kabul etmek duyacaklarımdan daha kolaydı."

"Sana hiç yalan söylemedim Savaş. Senden nefret ettiğimi sanırken bile."

"Biliyorum sevgilim."

"Ama kafanda soru işaretleri kalmasın, istersen test yaptırabilirsin?"

"Asla, sana her zaman inanmayı seçtim ve şimdi de inanıyorum."

Savaş başını eğerek karısını öpmeye başladığında içindeki heyecanı bastırmayı bir türlü başaramadı. Bu kadına duyduğu sevgi aralarında ki büyüyü daha da büyütmüştü ve tüm hücreleri onunla birlikte olmak isterken yine de her şeyin onun istediği gibi olması için bekleyecekti.

Barış için alınan eşyalar geldiğinde Tutku küçücük karyolaya bakarken yine gözleri dolmuştu. Savaş onu gördüğünde yanına gidip sarıldı.

"Sen evliyken de bu kadar ağlıyor muydun?"

"Evet, ama senin önünde ağlamamaya yemin etmiştim. Sana aciz Tutku'yu göstermeyecektim."

Savaş gülerek kıza sarıldı. "Biliyor musun, bana o gece en çok ağlaman dokunmuştu. Çünkü seni ağlarken neredeyse ilk defa görüyordum. Hiç sesini çıkarmadan gözlerinden peş peşe dökülen yaşlar sanki benim içimi kavuruyordu. Beni gerçekten istemediğini düşündüm ve onun için gitmene izin verdim."

Tutku uzanarak Savaş'a bir öpücük verdi ve hemen geri çekildi.

"Bende dehşet içinde seni ne kadar çok sevdiğimi görmüş ve gitmediğim taktirde bana yaşatacaklarını düşünüyordum."

"Geçti artık. Bundan sonra yeni bir başlangıç yapacağız ve birbirimizle konuşmayı öğreneceğiz. Aramızdaki yanlış anlamaları ortadan kaldıracağız. Sinirlendiğimizde sen bana yine ağzını geleni söyleyeceksin ve ben sana yine kızgın bakacağım ama bileceğiz ki biz birbirimizi çok seviyoruz."

"Seni çok sevdiğimi bil yeter."

"Sen de benim. Senin için delirdiğimi bilmen yeterli sevgilim. Onun için ağlama, evdekiler seni böyle gördüğü anda bunu da benden bilecek," diyerek kızı kendisine doğru çekti ve tuzlu yanaklarını gözyaşlarının izlerini silercesine öptü.

Bundan sonra birlikte odayı yerleştirdiler. Barış daha çok küçüktü ve bir müddet aynı odayı paylaşmak istediler. Bebeklerinin yanı başlarında uyuduğunu bilmeye her ikisinin de ihtiyacı vardı.

Değişiklikleri sevmeyen Savaş gibi düzen delisi adamlar bile bir süre sonra dağınıklığa alışabilirdi ve kapının önünde dikilen Savaş yatak odasına bakarak gülümsedi. Sanki şimdi daha yaşanılır bir yer mi olmuştu burası diye düşündü. Tutku her ne

kadar çok dağınık bir kadın değilse de düzen konusunda çok da iyi değildi ve büyük olasılıkla bir bebekle daha da dağınık olacaktı. Zamanla kendisinin de bu takıntısı daha normal seviyelere gelebilirdi.

Şimdi pencerenin kenarında oturmuş oğlunu emziren kadına bakıyor ve kendisine sunulan kızın, hayatını bu kadar değiştirebileceğine inanası gelmiyordu. Ama Tutku ondan önceki hayatının temellerine dinamit koymuş ve onu patlatmada tereddüt bile etmemişti. Şimdi o enkazdan yepyeni bir Savaş çıkacaktı. Her ne kadar bazı huylarını değiştiremese de sonradan edindiği takıntılardan kurtulabilirdi.

Tutku başını kaldırdığında kapıda onları seyreden Savaş'a gülümsedi.

"Odanın dağınıklığı için kusura bakma ama bebeği uyutup hemen toplayacağım."

"Boş ver, buna alışmam gerek," diyerek kıza doğru yürüdü. Tutku'nun kucağındaki bebeği gördüğü an gülümsedi.

"Uyudu mu?" diye fısıldadı.

"Evet, daha çok küçük ve tek yaptığı karnını doyurmak."

Bunun üzerine Savaş, kızın saçlarının üstüne bir öpücük kondurdu ve ona bakarak çapkınca gülümsedi. "Ben de sana baktığımda ruhumu doyurmak istiyorum."

"Ben söylemeyeyim benim ki çok terbiyesiz."

Bunun üzerine Savaş'ta gülüp, "Sana dokunmadan nasıl duracağım ben. Bir fikrin var mı?" diyerek eğildi ve kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Kucağındaki bebeği yavaşça alarak onu yeni yatağına yatırdı. Sonra da kızın yanına giderek onu koltuktan kaldırdı ve kendine çekerek sarıldı.

"Şimdi söyle bakalım neymiş bu kadar terbiyesiz olan?" diyerek onu kucakladı.

Tutku onun kulağına doğru eğildi ve fısıldadı. Bunun üzerine Savaş gülmeye başladı.

"Gerçekten terbiyesizmiş bak bunu ben bile düşünmedim," diyerek onu öpmeye başladı. Tutku'dan ayrıldığında yanakları kızarmış kıza bakarak daha çok güldü. Onun bakmaya doyamadığı o kahverengi gözlerine gözlerini dikerek, "Annem aşağıda bizi bekliyor ve aklıma kötü şeyler gelmeden inelim,"dedi.

"Annen mi geldi?" dedi Tutku hayrede. "Neden söylemiyorsun?"

"Aklımı o kadar başımdan alıyorsun ki sana baktığımda tek bir şey düşünüyorum."

"Terbiyesiz," diyerek güldü Tutku.

"Senin kadar değil," diyerek tekrar kıza sarıldı.

"Bırak, hazırlanmam gerek," diyerek Savaş'ın kollarından kurtuldu ve giyinme odasına doğru yürüdü. "Seni bekleyeyim mi?" diye arkasından konuşan Savaş'a.

"Hayır sen in, ben de geliyorum. Biraz kendime çeki düzen vereyim."

Savaş bebeği kucağına alarak yavaşça merdivenleri indi. Salona girdiğinde annesi terasın kapılarını açıyordu.

"Kapıları açma anne."

"Neden?" diyerek oğluna doğru döndü Melike Hanım ve oğlunu kucağında bir bebekle gördüğünde ona doğru baktı. Ellinin biri şaşkınlıkla açılan ağzına doğru gitti. Kendisine gülerek bakan oğluna doğru yürüdü. Kucağındaki bebeğe baktı ve hala kendisine gülerek bakan oğluna bir kaşını kaldırarak, "Bu da kim?" diye sordu.

"Oğlum," dedi Savaş gülerek. Çok doğal bir şeyi söyler gibi.

"Oğlun mu? Aman Allahım gerçekten mi?"

"Evet."

Melike Hanım başını eğerek tekrar oğlunun kucağındaki bebeğe baktı. O kadar küçüktü ki ve çok güzel.

"Allahım Savaş! İnanamıyorum bu gerçekten senin oğlun mu?" diyerek oğluna gülümsedi. Sonra daha da şaşırmış gibi, "Yani benim torunum," diyebildi.

"Evet anne, seni torununla tanıştırayım adı Barış."

"Barış, ne kadar güzel bir adı var. Alabilir miyim?"

"Tabi," diyerek bebeği annesinin kucağına bıraktı Savaş.

Melike hanım kucağındaki bebeğe sevgiyle baktı. Oğlu Tutku ile boşandıktan sonra onun da torun görme hayalleri boşanmayla birlikte bitmişti ve şimdi kollarında torununu tuttuğuna inanamıyordu ve işte o zaman bebeğin annesini sormak aklına geldi.

"Annesi kim?" dedi oğluna bakarak.

"Kime benziyor."

Melike hanım kollarında tuttuğu bebeğe dikkatle baktı ve sonra da inanamayarak oğluna,"Tutku'ya," dedi şaşkınlıkla.

Savaş gülerek annesinin yanağını öptü ve "Çünkü annesi o," dedi.

Melike hanımın şaşkınlığı daha da büyüdü ve yüzünün aldığı şekil Savaş'ın daha çok gülmesine neden oldu. O da gülerek oğluna baktı ve "Nasıl oldu?" dedi.

"Bebekler nasıl oluyorsa öyle oldu anne, değişik bir şey yapmadık."

"Ben onu sormuyorum. Tutku ve sen nasıl oldu, siz boşandınız?"

"Merhaba anne," diyen sese doğru döndüklerinde Melike hanım kapıda dikilen ve gülümseyen kıza baktı. Onlara gülerek bakan kızı çok özlediğini anladı. Bu kızı fotoğrafını ilk gördüğü anda sevmişti. Tutku, Melike hanımın yanına gelerek ona sarıldı. Kadın kucağında torunu ile kendi kızı gibi sevdiği kıza sarılarak, "Hoş geldin kızım," dedi.

"Hoş buldum."

Savaş'ta yanlarına gelerek annesinin kucağından oğlunu aldı ve onların hasretle kavuşmalarını sağladı. Melike hanım en yakın kanepeye oturmuş ve kızı da yanına oturtmuştu. Elleri hala kadının avuçlarının içinde olan Tutku, Melike hanıma sevgiyle

bakıyordu. Bu kadın onun yıllar süren anne özlemini giderecekti. Kısacık da olsa onun kendisine anne şefkati ile yaklaşmasını özlemişti. Savaş ona, sadece sevgiyi vermemiş, ona sıcak bir yuva, bir anne, dünyalar güzel bir bebek vermişti. Yıllarca özlemini çektiği her şeyi önüne sermişti. Bundan sonra hayatının her anını sevgiyi duyarak ve onu hissederek yaşayacaktı.

Yukarıda aynada kendine bakmış ve gözlerindeki kederin silindiğini görmüştü. Bundan sonra, şimdi Melike hanımın baktığı gibi, ona sevgiyle bakacak insanların olduğu bir ortamda yaşayacaktı.

Melike hanımın, "Bana her şeyi anlatın bakalım," demesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ve kadına gülümsedi.

"Biz tekrar başlamaya karar verdik hem de bu sefer aramızda hiçbir sır olmadan."

"Nasıl sevindim anlatamam. Bir daha gitme kızım sen gittikten sonra bu adam gerçekten de çekilmez biri oldu."

"Biliyorum," dedi Tutku gülerek. "Ama bir daha gitmeyeceğim merak etmeyin."

"Hala inanamıyorum senin burada olmana... Bir torunum olduğuna o kadar mutluyum ki nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Biraz burada kalmanı istesek senden çok şey mi istemiş oluruz anne," dedi Savaş karşısında oturan kadınlara bakarak. "Hem Tutku'ya yardım edersin hem de biz biraz baş başa vakit geçirmiş oluruz."

"Tabi ki kalırım, yıllarca beklediğim torunuma başka kim bakacak ki? İkinizin adına da o kadar mutluyum ki," diyerek önce Tutku'ya sonra da oğluna sevgiyle baktı. Gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına doğru yuvarlandı.

"Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki. Sizleri çok seviyorum çocuklar, yaşlı bir kadını o kadar çok mutlu ettiniz ki artık ölsem bile gözüm arkada gitmeyecek."

"Daha çok torun büyüteceksin, öyle hemen ölmek yok."

"İnşallah oğlum, inşallah hepsine bakacağım söz," diyerek yanında oturan kıza tekrar sarıldı.

"Hala yaptığın entrikalar nedeniyle seni affetmiş değilim," dedi Savaş gülerek.

"Kötü mü yapmışım? Şimdi ne kadar mutlu olduğunu görüyorum. Bir gün bana teşekkür edeceğini biliyordum zaten."

"Teşekkür ederim anne," diyerek annesinin yanına geldi ve onun yanağını öptü. Tutku, anne oğulun arasında ne konuşulduğunu anlamasa da onlar adına mutluydu.

Vazgeçilmezim oldun her şeyinle
Kıyamadım atmaya ardında
bıraktıklarını
Kokuna sığındım seni her özlediğimde
Unutmaktan korktum seninle dolu
anılarımı

41

Savaş'ın her ne kadar acele olsun demesine rağmen düğün ancak bir hafta sonraya ayarlanmıştı. Melike hanım yardımcısını da alarak eve yerleşmiş ve bebekle bütün günü birlikte geçirir olmuştu. Zorlu yaşam şartlarında oğluyla ilgilenememişti, ama şimdi tüm o yılların acısını çıkarır gibi torununa bakarak özlem gideriyordu.

Savaş sözünü tutmuş, Tutku ile birlikte olamasa bile her gece ona sarılarak yatmış ve yanından ayırmamıştı. Kocaman yatakta arkasından sarıldığı kızın taze bahar kokan saçlarının kokusunu içine çekerken kulağına doğru fısıldadı. "Yarın gelinlik almaya gidelim mi?"

Tutku gülümseyerek kulağına fısıldayan adama, "Önceki gelinliği ne yaptın?" diye sordu.

"Hala dolapta asılı."

"Aslında onu giymek isterdim, ama senin seçmediğini bildiğim için, senin seçtiğin bir gelinlik giymek isterim."

Bunun Üzerine Savaş, kollarını gevşeterek, kızı kendine doğru çevirdi. Yüzüne düşen saçları kulağın arkasına doğru getirip onu alnından öptü. Elinin biri yanağını okşarken, "Onu ben seçtim," diye fısıldadı.

"Sen mi seçtin?" dedi hayretle Tutku.

"Evet, gerçi seçerken aklımda sen yoktun," dedi kızın gözlerinin içine bakarak. Yüzündeki ciddiyet Tutku'yu sinir etmişti.

"Bu daha kötü, kim vardı aklında o zaman?" diyerek kızgınlıkla sordu Tutku.

Savaş, kaşları çatılı kıza bakarak güldü. Eskiden Tutku'nun kaşlarını çatmasına sinir olurken şimdi bunun ona ne kadar yakıştığını görebiliyordu. Artık kaşlarını ne kadar çatarsa çatsın biliyordu ki kollarındaki kadın kendisini çok seviyordu. Tıpkı, kendisinin de Tutku'yu çok sevdiği gibi. Onu daha fazla merakta bırakmamak için gözlerinin içine bakarak, usulca, "Sen," diyerek fısıldadı.

"Ama biraz önce sen yoktun, dedin."

"Tutku yoktu ama Esra vardı," diyerek onun bir şey demesine fırsat vermeden dudaklarını, dudakları ile örttü. Öpüşü baştan çıkarıcı olmasa bile kollarındaki kızı o kadar çok arzuluyordu ki artık bu öpüşler ona yetmiyordu.

Tutku ise Savaş'ın kendini öpmesi ile dünya ile bağını koparmış ve kocasının kollarına daha da girerek onun öpücüklerine karşılık veriyordu. Savaş, Tutku'nun karşılığına rağmen öpüşmeleri içinden çıkılmaz bir hal almadan, onu hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Tutku gözlerini yavaşça açtı ve şehvetle kocasına baktı. Bunun üzerine Savaş gülerek onun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Senin bu halini çok seviyorum."

"Hangi halimi?"

"Bir öpücükle hazır hale gelmeni."

Tutku gülerek elini adamın çıplak göğsüne koyarak onu biraz kendinden uzaklaştırdı.

"Uslu dur."

"Duruyorum ya, daha ne kadar dururum bilmiyorum. Uslu durmayan sensin." Sonra da çapkınca gülümsedi. "Bakar mısın ne haldeyim?" diyerek üzerlerindeki örtüyü kaldırarak kızın kendisine bakmasına izin verdi.

Tutku bir kahkaha atarak, "Sen hep bu haldesin,"dedi.

"Ona rağmen uslu duruyorum. Beni baştan çıkaran sensin."

"Biraz daha," dedi Tutku gülerek ve sonrada ciddileşerek adama baktı.

"Biliyor musun, buraya geldiğim ilk gün o gelinliği gördüm. Bir hafta odamda durmasına rağmen bir kere açıp bakmadım. Burada gördüğümde ilk defa pişman olmuştum ona bakmadığıma... O kadar çok hoşuma gitmişti ki."

"Giymek istersen bende onun içinde seni görmek isterim."

"İçine girebilir miyim sence? Göğüslerim kocaman oldu ve hala göbeğim var."

"Bebeğim o göbeğine bayılıyorum," diyerek eğildi ve kızın sıyrılmış geceliğini biraz daha yukarı kaldırarak onun göbeğini öptü. Gözlerini kıza doğru kaldırdığında onunla göz göze gelerek, "Göğüslerine ise hastayım" dedi ve dudaklarını yukarıya doğru kaydırdı.

Tutku gülerek Savaş'ın kollarını tuttu."Yeni doğum yapmış bir kadını baştan çıkarma."

"Sen beni baştan çıkarırken ben bir şey diyor muyum? Kendimi ne kadar zor tuttuğumu biliyor musun?"

"Biliyorum, ama söz verdin."

"O sözü verirken aklım neredeydi acaba?" diyerek kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra da onun gözlerinin içine bakarak, "Yılmaz ile Bodrum'dan döndüğümüzde, annem gelinlikten bahsetti. O kadar çok kafamızı şişirmişti ki sonunda hep beraber gittik. Annem seni de almamız gerektiğini söyledi ama ben istemedim. Çünkü kafamda o kadar çok Esra vardı ki. O gelinliği gördüğüm anda o olsun, dedim. Onu Esra'nın üstünde düşünmek istedim. Onun içinde ne kadar güzel görüneceğini hayalimde canlandırdım. Sonra da evleneceğim gün kafamda o kız hala koltuğa tutunmuş dans ediyorken ve üzerinde benim seçtiğim gelinlikle bana gülümsüyorken Tutku Aktaş adlı kızla evlenmeyecektim. Bunu söylemek için yukarı çıktım ve benim Esram siyahlar içinde bana bakıyordu."dedi.

"Yani sen o gün benimle evlenmeyecek miydin?" diye şaşırarak sordu Tutku.

"Hayır, evlenmeyecektim."

"Demek Bodrum'daki kız vardı aklında."

"Evet, seni mutfakta üzerinde Ayşe ablanın bornozu ile gördüğümde deliye döndüğümü söylesem de o kahverengi gözlerinin bana bakarken ki şaşkınlığını hiç unutmayacağım."

"Ama bana fahişe demiştin," dedi tutku yüzünü ekşiterek.

"Özür dilerim, ömrümün sonunda kadar dilesem affeder misin?"

"Bilmiyorum, sadece kuru bir özür dilerim ile olur mu bilmem?"

"O zaman aynı zamanda seni öpsem," diyerek kızın boynunu öpmeye başladı.

"Bak bu kulağa daha hoş geldi."

"Öperken kulağına sana neler yapacağımı fısıldasam," diyerek kulak memesini ağzına aldı.

"Sen bana ne yaptığının farkında mısın? Ben daha yeni doğum yaptım."

"Gel buraya," diyerek kızın boynuna dudaklarını yapıştırdığında Tutku çoktan kollarını adama dolamıştı.

"Sen fazla seks meraklısı bir kadın mı oldun ne?" diye fısıldadı Savaş gülümseyerek.

"Seninle tanıştığımdan beri böyleyim," dedi Tutku gülerek "Benim gibi soğuk bir kızı bu hale getirene bakacaksın."

"Sahi sen hiç bilmediğin bir evde nasıl o kadar rahat olmuştun."

"Beni yoldan çeken Yılmaz çok güvenilir ve babacan duruyordu. Sonra beni eve getirmişti ve üzerimi bile çıkarmadan yatağa yatırmıştı. Kötü niyetli olsaydı ben baygınken ne yapacaksa yapardı. Kalktığımda kendime baktım ve çok kötü görünüyordum ve üzerimdekilerden başka hiç giysim yoktu, her yerim kurumuş kan lekesiydi, sanki bir cinayetin orta yerinde katilimden kurtulmuş gibiydim. Bende banyo yaptım ve temizlenmişken o

pis giysileri giymek istemedim."

"Ben de senin için Yılmaz'a sabah ben kalkmadan seni götürmesini istedim ve seni gördüğümde o kadar sinirlenmiştim ki banyo yaptığını da anladığımda rahatlığın beni daha da sinir etti. Ama şimdi Yılmaz seni götürmüş olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

"O zaman," diyerek sustu Tutku, onun gözlerinin içine bakarak. Savaş onun ne demek istediğini anlamıştı. Onun saçlarının üstünü öptü, gülümseyerek kıza biraz daha yaklaştı. Fısıltı halinde, "Gider bir başkasıyla yatardın ve bende seni evlendiğim gün öldürmüş olurdum,"dedi.

"Çoğu zaman beni öldürmenden korkuyordum zaten."

"Her ne kadar bende seni öldürmeyi düşünsem de itiraf edeyim daha hiç kimseyi öldürmedim."

"Biliyor musun sen o gece beni yukarıya çıkardığında neredeyse vazgeçecektim. Bunu yapamayacağımı anlamıştım. Neden geldiğimi bile unutmuştum. Tam hayır demek üzereydim, ama o kadar yakınımdan bana bakıyordun ve gözlerin o kadar güzeldi ki ben hayır diyemedim. Her şey o kadar doğal geliyordu ki seni sanki tanıyor gibiydim. Dün tanıdığım adam gibi değildin. Aynı zamanda sarhoştum ve gözlerin inanılmaz hoşuma gitmişti."

"Tereddüt ettiğini anlamıştım. Şöminenin başındaki kadar rahat değildin ve ben seninle zorla birlikte olmak istemiyordum. Onun için sordum. Bakire olmanı hiç beklemiyordum ama beni hep şaşırtmıştın."

"Senin bana o mutfakta kim olduğumu sorduğun anda senden çok korkmuştum, ama dizimdeki yaraya baktığında seninle göz göze geldik ve ben gözlerine hayran olmuştum."

"Biliyor musun bende?" dedi Savaş gülerek. "Sıcacık bakan o kahvelikler beni benden almıştı. O anda anlamıştım başımın dertte olduğunu... Seninle bir gün daha geçirmiş olsaydım inan bana seni hiç bırakmazdım. Ama ertesi gün o kadar soğuk ve mesafeliydin ki seni zorla tutmak istemedim."

"O gece hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olmuştum ve döndükten sonra o kadar çok seni düşündüm ki keşke ismini öğrenseydim, dediğim gecelerim oldu."

"Kimliğin olmadan sen nasıl döndün Almanya'ya. Bunu hep merak ettim."

"Pasaportum cebimdeydi," dedi Tutku gülerek.

Bunun üzerine Savaş'ta güldü. "Şimdi Yılmaz'a bir kere daha kızdım, ona senin kim olduğunu bakmasını istemiştim."

"Gerçek kimliğimi öğrenseydin ne yapardın?"

"Bilmiyorum, ama ben sana âşık olmuştum çoktan. Bunu kabul etmek ne yazık ki çok zamanımı aldı. Seni kaybetmem gerekiyordu belki de anlamam için."

"Artık kaybetmeyeceksin."

"Bir dakikam bile ayrı geçsin istemiyorum," diyerek kızı kendine çekerek onun omzunu öptü.

"Savaş."

"Hımmm."

"Bebeğimiz uyandı."

Savaş başını kaldırarak biraz ötelerinde yatan küçük karyoladaki bebeğe baktı.

"Sana ne zaman yaklaşsam uyandığını fark ettin mi?"

"Saçmalama, o daha çok küçük ve karnı acıkıyor."

"Tamam, birkaç aylık olduğunda onun yeni bir odaya ihtiyacı olacak sanırım. Yoksa bir kardeşi olması için çok beklemesi gerekecek."

Tutku bir kahkaha atarak yataktan kalktı. Bebeğinin yanına giderek onu kucağına aldı ve koltuğa oturup bebeği emzirmeye başladı. Savaş kolunun birini başının altına destek yapmış ve bebeğini emziren kadına bakıyordu.

"Çok bekleyeceğini sanmıyorum, korunmasız ilk sevişmemde hamile kalmayı başardım," dedi Tutku.

"Sen gittikten sonra buldum o hapları, benden bu kadar kor-

kup onu almayı nasıl başardın?"

"Bebeğimi benden alırsın diye o kadar çok korkuyordum ki senin korkun onun yanında hiçbir şeydi."

"Bende bir bebeğin olduğu takdirde belki beni de seversin, diye umuyordum."

"Yani bebeğim olduğu zaman onu benden ayırmayacak mıydın?" dedi şaşkınlıkla.

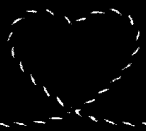
"Hayır, seni seviyordum. Her ne kadar o zaman bunu anlamasam da. Ama bana nefret dolu bakman o kadar çok canımı acıtıyordu ki. Babasının ben olduğum bebeği severken babasını da sevmeni umarak hamile kalmanı istiyordum."

"Keşke o zaman konuşmayı öğrenebilseydik," diyerek sevgi dolu baktı, yatakta aynı bakışlarla kendisine bakan adama.

"Keşke, ama geç kalmış sayılmayız. Bundan sonra hissettiklerimizi birbirimize söyleyeceğiz. Meselâ şimdi ben seni ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Bebeğim ve senin için daha az sinirli bir adam olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Yeter ki hep yanımda olun."

"Ben de seni seviyorum. Sen de bizim yanımızda ol," dedi Tutku ona gülümseyerek.

Gözlerinde kayboldum
Ve karanlık hikâyemde hapsoldum
Sonra ısındı içim sıcacık kollarında
Sonunda sen benim huzurum oldun

42

Üç gün sonra Tutku odanın ortasında gelinliği ile dikiliyordu. Omuzlarını açık bırakan dantel kumaşın içinde o kadar güzel görünüyordu ki Ebru hayranlıkla kıza bakıyordu.

"Çok güzel oldun Tutku."

Tutku kucağında oğlunu tutan yengesine gülerek baktı. Onların yanına doğru yürüyerek oğlunun minik elini, ellerinin arasına aldı.

"Sende beğendin mi anneni?" diye sordu.

"Beğenilmeyecek gibi değilsin ki canım."

"Teşekkürler yenge," diyerek Ebru'ya sarıldı. "Çok heyecanlıyım sanki ilk defa evleneceğim."

"Öyle sayılır," dedi Ebru gülerek. "Şimdi gerçekten isteyerek ve severek evleniyorsun."

"Evet, geçen seferkini hatırlamak bile istemiyorum ama Barış'a bakarak hep hatırlayacağım herhalde."

"Her şerde bir hayır vardır. Bak bu sayede çok sevdiğin birini tanımış oldun."

"Doğru diyorsun. O zaman kaderime lanet ederken şimdi iyi ki olmuş diyorum."

"Bu gelinliği o zaman gördüğün halde neden giymediğini hep merak ettim. Dayanılacak bir şey değildi. Sen gittikten sonra bakmıştım ve hayran olmuştum."

Tutku gülerek yengesine baktı. "Aslında bir kere bile merak

edip açıp bakmadım. İlk defa sen eşyalarımı gönderdiğin zaman açıp baktım ve görür görmez aşık oldum, o zaman görseydim kesin giyerdim iyi ki bakmamışım dedim sonra."

"Sen değişik bir kızsın Tutku. Bakalım Savaş seninle ne yapacak."

"Onu çok seviyorum yenge. Onu çok kırdığımı biliyorum, ama bundan sonra onu kırmamak için uğraşacağım. Gerçi ne kadar başarırım bilmiyorum," diyerek güldü.

"O da seni çok seviyor birtanem. Öyle bir adamın seveceğine her ne kadar inanmasalar da ilk duyduğum andan beri bir gün sana deli gibi âşık olacağını hep abine söyledim," diyerek kızın yanağına bir öpücük koydu.

Kapı vurulduğunda her ikisi de kapıya dönüp baktı. Tutku kapıyı açtığında karşısında Savaş vardı. Bir an genç adam gözlerine inanamıyormuş gibi karşısındaki kıza baktı ve sonra gülümsedi. Tutku, Savaş'ın gözlerinde gördüğü hayranlıkla aynı gelinliği giydiği için sevindi. Ebru onları yalnız bırakmak için bebekle birlikte kapıya doğru geldi ve birbirlerinin gözlerinin içinde kaybolmuş çifte bakarak, "Ben Turan'a bakayım, iki çocukla iyice bunalmıştır," dedi ve ne dediğini bile anlamadıklarına yemin edeceği çiftin yanından yavaşça kapıdan çıktı.

Savaş içeri girip kapıyı kapadı ve kendisine sevgi ile bakan kızın elini tuttu.

"Çok güzelsin. Söyleyecek bir şey bulamıyorum."

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun."

"Tam hayal ettiğim gibisin bu gelinliğin içinde," diyerek Tutku'ya iyice yaklaştı. "Aklımı başımdan alıyorsun ve seni çok seviyorum."

Tutku gülerek Savaş'ın boynuna sarıldı ve onun kulağına doğru, "Bende seni seviyorum, hatta o kadar çok seviyorum ki bazen sana bakarken ne kadar akılsız olduğumu düşünüyorum."

Savaş gülerek karısının kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve sonra da fısıldayarak, "Geçmişi unut artık, şu an bizim ve gele-

cekte bizim. Bundan sonra anı yaşayacağız,"dedi. Sonra dudakları kızın şakağına doğru çıktı. "Sadece sen, ben ve çocuklarımız olacak," diyerek oradan dudaklarına indi. "Seni seviyorum," fısıltısı Tutku'nun dudaklarında son buldu.

Tutku çoktan kolları adamın boynunda kendinden geçmişti. İçeride bekleyen yüzlerce davetli umurunda bile değildi. Üstelik evlenmek için başvurduklarında Türkiye kanunlarına göre hala evli olduklarını öğrenmişlerdi. Her ikisi de Alman yasalarına göre boşanmış ama bu kararı Türk mahkemelerine tenfiz ettirmemişlerdi. Buna göre Türk kanunları önünde hala evli sayılıyorlardı. Bunun içinde sadece Almanya'da resmi nikâh kıyılmış ve şimdi lüks otelin balo salonunda harika bir düğün onları bekliyordu.

Savaş, Tutku için hiçbir şeyden kaçınmamıştı. Gerçekten de karısının istediği üzerine oldukça şaşalı bir düğün organize etmişti. Kızdan ayrılınca onu kendinden biraz uzaklaştırdı ve cebinden çıkardığı, Tutku'nun giderken Yılmaz'la gönderdiği yüzüğü karısının sol elinin yüzük parmağına taktı. Tutkunun gözlerinin içine bakarak, "Sen benim hayatımı değiştirdin, şimdiye kadar bildiklerimi unutturdun. Ezberimi bozdun, beni takıntılarımdan kurtardın, öfkemi yenmeme yardımcı oldun. Senden önce ne kadar boş yaşadığımı ya da yaşamadığımı bana hatırlattın. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Oğlumun annesisin ve benim hayatımın vazgeçilmezisin. Seni çok seviyorum, lütfen beni sensiz bırakma,"dedi.

Tutku gözyaşlarına hakim olamıyordu. O kadar mutluydu ki hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Savaş karısının gözyaşlarını parmakları ile sildi.

"Asla ama asla seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Sen sevgi bilmeyen bir kıza hayatın ne kadar güzel olduğunu ve sevginin değerini öğretin. Seninle güldüm, seninle ağladım ve ömrüm yettiğince seninle olacağım. Seni çok seviyorum."

Savaş, Tutku'ya baktı, onun da gözleri nemlenmişti. Sevgiyi

yeni öğrenen her ikisi için de bu kadar sevgi belki fazlaydı ama çekilen acılar ve yalnız geçen geceler artık olmayacaktı. Kızı kendine çekerek sarıldı. Bir süre, sadece o an için kendilerinin olduğu bir dünyada nefes aldılar. Kader onları karşılaştırmış ve bir daha da ayrılmalarına müsaade etmemişti. Kaderden kaçmaları imkansızdı. Tutku, Savaşı'na, Savaş'ta Tutku'suna artık kavuşmuştu. Bundan sonra güzel günler onları ve çocuklarını bekliyordu ve belki başka çocukları da olacak yeni öğrendikleri sevgiyi onlara da öğreteceklerdi.

Her ikisi de biraz kendilerine geldiğinde sevgi dolu bakışlarla el ele tutuştular. Savaş, karısının hazır olduğunu hissettiğinde ona gülümsedi.

"Hadi gidip biraz insanları eğlendirelim," diyerek yanında duran, bundan sonra kalan ömrünün her gününü birlikte geçireceği kadına gülümsedi ve odadan çıktı.

Tutku ve Savaş balo salonuna girdiğinde yüzlerce davetli onları ayakta alkışladı. Bu birbirini tamamlayan çiftin hayat hikâyesini bilmeyen yoktu. Zoru başarmışlar ve tekrar bir araya gelmişlerdi. Onlara düşen de bu çifti ayakta alkışlamaktı.

Tutku'nun sevdiği güllerle süslenmiş yoldan yürüyerek, kendileri için ayrılmış masaya oturduklarında Tutku, sıkı sıkıya yanındaki adamın ellerini tuttu ve bir daha bırakmamak üzere kocasına baktı. O da başını çevirdiğinde göz göze geldiler. Sevginin ne olduğunu bilmeyen bir kadın ve kaybettiği sevgiyi arayan bir adam artık ortak sevgileri ile yaşamaya başlayacaklardı. Savaş kendisine sevgi ile bakan kadına doğru eğilerek,"Her şey istediğin gibi olmuş mu?" diye fısıldadı.

"Evet, hem de beklediğimden daha güzel olmuş. Teşekkür ederim."

"Tüm bunları hak ettik. Seni seviyorum."

"Bende seni seviyorum." diyerek gülümsedi Tutku.

Savaş gözleriyle etrafı tararken gözü Bertram'a takıldığında sinirlenerek yumruklarını sıktı ve Tutku yanındaki adamın geril-

diğini fark ederek onun baktığı tarafa bakarak Bertram'ı ve karısı Helen'i gördü.

"Bu adamın ne işi var burada?" diye sinirle sordu.

"Ben çağırdım."

"Sen mi?" dedi karısına doğru dönerek.

"Evet, o benim arkadaşım ve en iyi müşterim."

"Hala seni öptüğünü unutmadım."

"Savaş, senden başkasını sevmiyorum ve ne olursa olsun sevmem de mümkün değil. Şimdi biraz kibar ol ve en mutlu günümde sakın surat yapma," diyerek kocasına gülümsedi ve ona biraz daha yaklaşarak, dudaklarını kulağına doğru getirdi.

"Sen tek aşkımsın ve hep öyle kalacaksın."

Savaş karısına bakarak güldü. "Onunla samimi olmak zorunda mıyım?"

"Değilsin, hadi benimle dans et," diyerek yerinden kalktı ve kocasını peşinden çekerek dans pistine götürdü.

Savaş kollarındaki kızı iyice kendine çekmiş, romantik bir müzik eşliğinde onunla dans ediyordu. Karısının kulağına sevgi sözcükleri fısıldadı ve birlikte güldüler. Yanlarına gelen Turan ve Ebru'yu son anda gören Savaş onlara doğru döndü.

"Kardeşimle dans edebilir miyim?" diyen Turan'a bakarak karısının elini bıraktı ve Ebru'nun elini tutarak onunla dans etmeye başladı.

Tutku abisi ile o gece mutfakta yaptığı konuşmadan sonra mümkün olduğu kadar az konuşmaya dikkat etmişti. Kendisi hakkında Savaş'a söylediklerinden o kadar kırılmıştı ki ama bu adamla tanışmasını, bebeğini ve şimdi bu kadar mutlu olmasını, abisinin akılsızlığına borçlu olduğunu biliyordu. Savaş, onun dünya üzerindeki ruh eşiydi.

"Çok güzel bir gelin oldun kardeşim."

"Teşekkür ederin abi, bunu sana söylemek istemesem de," diyerek onun gözlerinin içine baktı. "Senin sayende."

"Beni affet böyle olmasını istemezdim. Ama şimdi pırıl pırıl parlıyorsun ve Savaş'ın seni sevdiğini görebiliyorum."

"Ben de onu seviyorum."

"Biliyorum, çok mutlu olmam diliyorum Tutku. Keşke annem şu halini görebilseydi."

"Keşke," dedi Tutku gözleri dolarak.

"Yapma kardeşim, sakın ağlama bu senin en mutlu günün," diyerek ilerde dans eden karısına ve Savaş'a baktı. "Üstelik kocan bize bakıyor, seni ağlattığını sansın istemem. Her ne kadar akraba da olsak ondan çekiniyorum."

Tutku başını çevirerek, yengesi ile dans eden kocasına doğru döndü ve göz göze geldiler. Ona bakarak gülümsedi. Bunun üzerine abisi dansı bırakarak Tutku'nun elini tuttu.

"Hadi kocanla dans et, çok ayrı kaldınız artık kalmayın," diyerek onu Savaş'a doğru götürdü ve adama gülümseyerek, "Artık karımı alabilir miyim," dedi ve kardeşinin elini, onun avucuna bıraktı.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar eğlence devam etmiş, gelin arada bebeğini emzirmek için yanlarından ayrılsa da hem gelenler hem de düğün sahipleri istediği gibi eğlenmişti.

Belki de gecenin en güzel tarafı, bir zamanlar birbirinden nefret eden üç adamın bir araya gelip konuşmasıydı. Bertram, Turan ve Savaş konuşurken Tutku, yengesi ve Helen'le oturmuş onları seyrediyordu. Bir ara kocası ile göz göze geldi ve ona gülümsedi. Bu gülüş neredeyse Savaş'ın kalbini durduracaktı. Karısı o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde gülmüştü ki neredeyse düğünün ortasında olduğunu unutup onu aldığı gibi buradan gidecekti.

Bir süre sonra konuklar ayrılmaya başladığında Melike hanım oğlunun yanına gelerek onun elini tuttu. Savaş'ta kendisine sevgi ile bakan annesine sarıldı.

"Her şey istediğin gibi oldu mu anne?"

"Hem de fazlasıyla. Sizin adınıza o kadar mutluyum ki hala bana kızgın mısın?"

"Tabi ki değilim anne, sen olmasaydın şimdi bu kadar mutlu olmayabilirdim."

"O zaman hiç de öyle düşünmüyordun."

"O zaman tam bir aptaldım," diyerek annesine bir kez daha sarıldı. "İyi ki varsın, iyi ki yanımdasın anne."

"Bir annenin görevi her zaman evlatlarının yanında olmak. Onlarla mutlu olmasını bilmek ve ben senin adına çok mutluyum. Aynı zamanda Tutku'nun adına da. Birbirinizin kıymetini bilin ve birbirinizi çok sevin. Her şey gelip geçer ama sevgi hep kalır. Sevginiz olduğu sürece her şeyi atlatabilirsiniz. Onun aranızda yok olmasına müsaade etme. O kıza gereken saygıyı göster. Yaralarınızı birlikte sarın. Sarın ki mutlu ve sevgiyi bilen çocuklar yetiştirin."

"Söz anne, bundan sonra üzülmek yok."

O sırada gözü kucağında bebeği ile gelen karısına takıldı. Beyaz gelinlik içinde o kadar güzeldi ki karısı ve kucağında ise bir mucizeyi tutuyordu. Onların olan bir mucize ve belki de gelecekte olabilecek küçük mucizeler.

Bunu gören Melike Hanım oğlunun elini bırakarak, "Hadi ona git, yorulmuş gibi duruyor," diyerek gülümsedi.

Savaş, hızlı adımlarla karısının yanına giderek uyumuş olan oğlunu kucağına aldı ve diğer eliyle de karısının elini tuttu. Onlar için ayrılmış odaya doğru giderken, uzun bir aradan sonra kalbinin sevgiyle attığını anladı. Bunu başaran elini tuttuğu kadın ve kucağında taşıdığı oğluydu.

Değiştim ben sevginle
Bak ne kadar şaşkın bir adam oldum
Yanındayken bile özlüyorum
Sen benin en büyük tutkum oldun

43

Balayına ancak on beş gün sonra gidebildiler. O da tam bir balayı sayılmazdı. Çünkü yanlarında oğulları, Savaş'ın annesi, onun yardımcısı Seher vardı. Savaş'ın otelleri sevmemesi, Tutku'nun da yeni doğmuş bir bebekle bir otele gitmek istememesi sonunda hep beraber aşkın ilk tohumlarının atıldığı Bodrum'a gitmeye karar verdiler.

Melike hanım, bebeğin annesini emmesi dışında onlara fazla yük olmadan yeni evlileri rahat bırakarak torunuyla ilgileniyordu. Oğlu tıpkı, babasının onları terk etmediği zamanlarda olduğu gibi mutluydu ve uzun yıllardır ilk defa, onun gerçekten gözlerinin içine kadar güldüğünü görmüştü. Bunu kendisi bile başaramazken Tutku'nun bunu başarmış olması o kızı daha çok sevmesini sağlıyordu. Ve dünya tatlısı bir torunu vardı. Zamanında oğluyla ilgilenemediği için onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Artık onlar için her şey yoluna girmişti. Yanlış anlaşılmalar bitmiş ve bundan sonra oğlu ve gelini için mutluluk zamanı gelmişti. Şimdi elinde tepsi, havuzun başında uzanan karısına doğru giden oğlunun arkasından gülümseyerek bakıyordu. Melike hanım onlara mahremiyet vermek için sessizce içeri girdi.

Savaş, havuzun kenarında güneşlenen Tutku'ya hayran hayran bakarak elinde tepsi ilerliyordu. Geleli iki gün olmalarına karşı hala hiçbir yere gitmemişlerdi. Tutku'nun başına geldiğinde kızın gözlerini yummuş olduğunu gördü. Hafif aralık dudak-

ları ile şezlongda yatan kadına arzu ile baktı.

Tutku yüzüne bir gölge düştüğünde hafifçe gözlerini açtı ve elinde bardaklar ile kendisine bakan kocasını gördüğünde gülümsedi.

"Bende tam soğuk bir şeyler olsa da içsem diye düşünüyordum," diyerek yattığı yerden doğruldu.

"Karımın aklını okuma gibi bir yetenek geliştirdim," diyen Savaş önce karısının dudaklarına küçük bir öpücük verdi sonra da elindeki bardakları yandaki sehpanın üstüne koydu.

"Ne yaptın?"

"Çilek ve soğuk süt."

"İstediğim gibi mi?"

"Kesinlikle, bak bakalım tadına."

Tutku gülerek sehpadaki bardağı alıp dudaklarına götürdü ve kocaman bir yudum alarak, "Hımmmm," diye bir ses çıkararak kendisine gülen adama baktı. Dudağının üstündeki süt ve çilek tanelerini tam yalayacaktı ki. Savaş kıza doğru yaklaştı ve dilini çıkarıp kızın dudağının üstünü yaladı ve onu kendine çekerek dudaklarını öpmeye başladı.

Tutku, bu sahneden oldukça tahrik olarak kollarını kocasının boynuna doladı. O da bu ateşli öpüşmeye karşı koyamamıştı. Ayrıldıklarında ikisi de nefes nefeseydi.

"Şu anda ne istediğimi biliyor musun?" diyerek fısıldadı Tutku.

"Karımın aklını okumayı öğrendiğimi söylemiştim. Şimdi seni kucağıma alsam ve odamıza çıkarsam tıpkı o gece yaptığım gibi," diyerek karısının kulağına fısıldadı.

"Tam isabet."

Savaş bir kahkaha attı. "Ne dersin yapalım mı?"

"Evde bu kadar insan varken mi?"

"Neden olmasın? Burada balayında olan biziz."

"Utanırım. Herkes ne yaptığımızı anlayacak."

"İyi de ben nasıl dolaşacağım böyle?" diyerek uyanan erkekliğini gösterdi.

Savaşın bu kadar açık sözlü olması onu utandırsa da gülerek baktı kocasına.

"Havuzun suyu buz gibi, belki sana iyi gelir," dedi kahkaha atarak.

"Bana iyi gelecek tek şey karım," dedi Savaş'ta kızın gülmesine eşlik ederken.

"Çok terbiyesizsin, kimse görmeden havuza gir hadi."

"Sen de gelecek misin?"

"Uslu duracağına söz verirsen gelirim."

"Benim gibi bir adam daha ne kadar uslu durabilir? Neredeyse seninle... Dur bakayım en son ne zaman sevişmiştik?" diyerek sustu ve gözlerini devirerek bir süre düşündü. Sonra da karısına bakarak, "Hatırlamadım gördün mü?"dedi.

"Ben hatırlıyorum," dedi Tutku gülerek.

"O zaman bana da hatırlat."

"Oğlumuza bakınca senin de hatırladığına eminim."

"Gördün mü ne kadar uzun zaman olmuş. Yakında oğlumla çapkınlık yapmaya başlayacağım ama hala karımla sevişemedim."

"Neden olduğunu biliyorsun?"

"Bu gece sana verdiğim sözün sonuna geldik."

"Tamam," diyerek güldü Tutku

"Hadi gel yüzelim, yoksa bu şekilde dolaşmak hiç hoş değil."

Savaş kalkarak karısına elini uzattı ve el ele havuza atladılar. Su yüzüne çıktıklarında Savaş'ın ilk işi karısına sarılmak oldu.

Kollarındaki kızla havuzda vakit geçirirken, ne kadar mutlu olduğunu düşünüyordu. Bu kızı mutfakta şaşkın, kocaman gözlerle kendisine bakarken gördüğü ilk an ondan etkilenmişti.

Onunla seviştiği ilk an bir daha onsuz olamayacağını kabul etmişti ve onu kaybettiğini sandığı tüm o gecelerde ve günlerde ne kadar mutsuz olduğunu anlamıştı. Şimdi kollarında tuttuğu kadın ruhunun diğer yarısıydı. İnatçıydı, cadıydı, hala dediğim dedikti ama onu çok seviyordu.

"Benim heykelimi ne zaman yapacaksın?" diyerek kızın yüzüne gelen ıslak saçlarını kulağının arkasına doğru götürdü.

"İstiyor musun gerçekten?"

"Tabi ki. Neden istememeyim? Çok yetenekli bir karım var."

"Tamam, gidince galerideki bir odayı atölye haline getireceğim, o zaman yaparım.

Savaş karısına hazırladığı sürprizi düşünerek güldü. Şu anda evlerinin bahçesinde Tutku için atölye inşaatı devam ediyordu. Her şeyi Yılmaz'a bırakmıştı ve ona da nasıl olması gerektiğini Bertram gösteriyordu. Her ne kadar o adamın karısını öperken ki görüntüsüne sinir olsa da düğün günü Turan ve Bertram'la yaptığı sohbette bundan bahsetmiş ve Bertram'da yardımcı olmak istediğini söylemişti. Tutku'nun yetenekli olduğunu biliyordu ve bu yeteneğinin körelmesini istemiyordu. Sevdiği ve mutlu olduğu işi yapmalıydı. Üstelik Turan'da kardeşinin kendisini affetmesini istediğinden o da işle ilgilenmek istediğini söylemişti. Bir ay sonra döndüklerinde karısını bir sürpriz bekliyor olacaktı.

Karısına bakarak gülümsedi ve ona,"Ama çıplak yapmanı istiyorum," dedi.

"Tamam," dedi Tutku gülerek ve kocasına yaklaştı. "O halde onu da galeride sergileriz."

"Kocanı herkesin görmesine izin mi vereceksin?"

"Neden olmasın."

"Sonra kıskanmayacak mısın?"

"Neden kıskanayım ki?"

"Kaslı ve güçlü kuvvetli kocanı gösterip kadınlar elinden kapar diye."

Tutku gülerek ona iyice yaklaştı artık vücutlarının arasında hiç mesafe kalmamıştı. Göğüsleri birbirine değiyordu.

Yüzüne sevimli bir ifade takınarak elinin kocasının erekliğine doğru getirdi. "Ben onu yeteri kadar küçük yaparsam sana hiçbir kadın bakmaz," dedi gülerek.

Savaş karısının dediğini duyduğunda yüksek sesle bir kahkaha atıp, onun ıslak dudaklarını öptü. Bıraktığında karısının kulağına doğru eğildi, "Bunu kabul edemem, büyük yapmana gerek yok, ama tam boyutlarını yapman bana yeter," dedi göz kırparak.

"Onu başka kadınların görmesini ister miyim sence?" dedi Tutku gülerek.

"Hani kıskanmayacaktın."

"Burada kocamdan bahsediyoruz, herhangi birinden değil."

Savaş elini karısının poposuna koyarak onu kendine yapıştırdı.

"Biliyor musun Bertram'dan senin büstünü aldım."

"Neden ki?"

"Senin heykelinin onun evinde olmasını ister miyim sence?"

"Onu satmak istemiyordu nasıl ikna ettin?"

"Paranın açamayacağı kapı yok," diyerek güldü, "Ama benim elimde güçlüydü," diye devam etti.

"Ne vardı elinde?"

"Bertram'ın boğazı," dedi bir kahkaha atarak.

"İnanmıyorum onu tehdit mi ettin?"

"Evet, yoksa vermiyordu," diye sırıttı Savaş.

"Ben kıskanç bir erkeğim. Yani şimdiye kadar olmadığımı sanıyordum, ama kıskanç bir erkek olduğumu anladım. Ve sana tavsiye güzel karıcığım, sakın beni kıskandırma."

"Ben de kıskanç bir kadınım. Ben de sana bakan kadınların gözlerini oyabilirim, hele Savaş'm arkadaşıyım diye eve gelen olursa ne yaparım bilmiyorum senin de haberin olsun."

"Tamam, anlaştık o zaman. İkimizde kıskancız," diyerek karısını öpmeye başladı.

Havuzun içinde kollarını kocasının boynuna dolayan Tutku, kendisini öpen adama bırakmıştı. Bir zamanlar nefret ediyorum, diye kendini kandırmaya çalıştığı tüm o zamanlarda kocasını sevdiğini anlayamamıştı. Neredeyse onu kaybedecekti ve şimdi bu kadar mutluysa bunda Savaş'ın kendisinden vazgeçmemesinin büyük payı vardı. Savaş onun beklediği prensiydi ve bu hayatta gözlerini yumana kadar da öyle kalacaktı.

Savaş karısını bıraktığında onun ürperdiğini gördü.

"Üşüdün mü?"

"Biraz."

"Hadi çıkalım, birazdan oğlumuz uyanır ve karnını doyurmak için annesini ister."

"Tamam," diyerek merdivene doğru yüzmeye başladı.

Savaş ondan önce çıktı ve havlusunu alarak havuzdan çıkan kızı daha fazla üşümemesi için havluyla sardı.

Sonra da el ele eve doğru yürümeye başladılar.

Bir ay sonra döndüler. Tutku eve girdiği anda burayı ne kadar özlediğini hissetmişti. Savaş ona her yeri kendi istediği gibi tekrar düzenleme konusunda tam yetkilisin demesine rağmen Tutku, evi bu şekilde sevdiğine karar vermişti. Bu eve ilk geldiği günde buraya hayran olmuştu ve kocasının zevkleri gerçekten de çok güzeldi.

Valizleri indiren Savaş, onları girişe bıraktı ve karısına sarılıp, "Yorgun musun?"diye sordu.

"Biraz."

"Dinlenmeden sana bir şey göstermeme izin verir misin?"

"Tabi."

"Tamam," diyerek karısını terasa doğru götürdü ve Emine'nin getirdiği siyah eşarbı onun gözlerine bağlamak için elinde tutarak, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman gözlerini bağlamak zorundayım."

Tutku şaşırarak kocasına baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Tamam." dedi Tutku gülerek.

Karısının gözlerini bağlayan Savaş, onun elini tutarak bahçeye doğru yönlendirdi. Tutku sıkı sıkıya tuttuğu Savaş'ın elini bırakmadan onun talimatlarıyla adımlarını atarak yavaşça yürüyordu. Sonra burnuna gelen ilk koku güllerin kokusu oldu. Sanki etrafta yüzlerce gül vardı.

"Güller mi var?" diye fısıldadı.

"Evet hayatım, güller var," dedi Savaş ve sonunda onu durdurdu.

"Şimdi gözlerini açacağım ama düşüp bayılma sakın."

"Tamam," diyerek kocasının elini daha da sıktı Tutku. "Çok heyecanlıyım."

"Farkındayım," diyerek karısının gözlerindeki siyah eşarbı çözdü ve onu, yavaşça yüzünden çekti.

Tutku yavaşça gözlerini açtı ve o anda herkesin sürpriz diye bağırmasını duydu. Elleri şaşkınlıkla açılmış ağzına doğru gitti. Karşısında tüm sevdikleri duruyordu. Abisi, yengesi, yeğenleri, Bertram, karısı Helen, Yılmaz, Emine, Melike Hanım, Seher, oğlu, Ulrick ve birkaç arkadaşı... Kendisine gülerek bakan kalabalığa hala elleri ağzında öylece bakıyordu. Kocası hayatında önemli olan kişileri bir araya toplamıştı. Sonra şaşkınlıkla etrafa göz gezdirdi. Burası bir atölyeydi ve tıpkı Bertram'ın atölyesi kadar güzeldi. Geniş camlar ve camların yanında büyük saksılara dikilmiş rengarenk güller vardı. Kendi etrafında dönerek daire olarak yapılmış yapıya bakarak tekrar kendisine gülen sevdiklerine baktı.

Gözlerinden düşen yaşlara engel olmak istemiyordu. Şu anda dünyanın en mutlu kadınıydı. Hayallerinde yaşattığı her şey ger-

çek olmuştu ve bunun mimarı yanında dikilen ve ona gülümseyerek bakan kocasından başkası değildi.

Şu anda hem gülüyor hem de ağlıyordu ve ne yapacağını bilmez halde hala şaşkınlıkla etrafına bakıyordu.

"Ağlama hayatım, bunları ağlaman için yapmadım," diyen kocasının sesine kadar ağladığını bile fark etmemişti. Ama ağlıyordu. İlk defa kendisi için birileri bir şey yapıyordu. Bunu yapan adamı az daha kaybedebileceğini bilmek onu daha da çok ağlatmaya yetiyordu.

"Hala şok geçiriyor," diyen kocasına bakarak güldü. Şu anda gözlerinde yaşlar ve yüzünde kocaman bir gülümseme ile yanında dikilen adama sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Fikir babası olabilirim ama her işi karşında gördüğün kişiler yaptı," dedi Savaş ve karısının elinden tutarak onu kendilerine mutlulukla bakan insanların yanına götürdü.

Tutku herkese tek tek sarıldı. Bugün, mutluluk ve sevilmenin ne kadar güzel olduğunu bir kere daha görmüştü. Yıllarca kendini küçük gören birine, yanında dikilen ve ona sevgi ile bakan adam ne kadar değerli olduğunu öğretmişti. Ne kadar özel olduğunu ve ne kadar çok sevildiğini...

Kocasına doğru giderek onun çok sevdiği o güzelim yeşil gözlerine baktı. "Seni çok seviyorum," diyerek gözyaşları içinde onun boynuna sarıldı.

"Ben de seni çok seviyorum, ama artık ağlama. O güzelim gözlerinin artık ağlamasını istemiyorum," diyerek karısını iyice kendine yapıştırdı ve onun saçlarını öptü.

"Mutluluktan ağlıyorum."

"Mutluluktan bile olsa artık ağlamayı sana yasaklıyorum. Bundan sonra hep gülmeni emrediyorum," dedi karısının kulağına.

"Doğru, senin ne kadar despot olduğunu unutmuşum."

"Bu konuda hatırlatmaktan hiç çekinmem bilesin."

"Ben de sadece seni bunun için dinleyebilirim."

"Anlaştık o zaman," diyerek onun dudakları, karısının dudaklarına kapandığında kalabalıktan bir sevinç çığlığı yükseldi ve Tutku utanarak kocasından ayrıldı.

Artık hüzünlere yer yok hayatımızda
Gülen yüzünle huzurumsun
Aşkla değiştik, büyüdük ikimizde
Sevgini tattığımdan beri
mutlu sonumsun

44

Evliliklerinden 2 yıl sonra

Savaş eve geldiğinde bu saatte karısının atölyede olduğunu bildiğinden doğruca bahçeye doğru gitti. Evlendiklerinin ertesi günü Tutku'ya bahçede harika bir atölye yaptırmıştı. Ve karısının burada zaman geçirmekten ve eserlerini burada yapmaktan hoşlandığını biliyordu.

Gerçi atölyenin dağınıklığı onu rahatsız etse de orası Tutku'nun çalışma alanı olduğu için sesini çıkarmamaya ve dağınıklığı görmemeye çalışıyordu. Zaman zaman da bunu başardığı için kendini tebrik ediyordu. İki yıl içinde gerçekten de değişmişti. Artık daha az öfkeleniyordu ama yine de Tutku arada sırada onu çileden çıkarıyordu. Artık bir şeyden emindiler, birbirlerine kızmış olalar bile bu gelip geçici oluyordu. Çünkü arkasından gelen barışma seksi gibisi yoktu. Bunu düşündüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme ile kapıyı açtığı anda atölyenin ortasındaki tezgâhta karısını ve oğlunu gördüğünde gülümsemesi daha da genişledi.

Barış doğduğunda annesine benzese de büyüdükçe kendisine benzeyeceğini anlamıştı. Oğlunun da o kahverengi gözleri doğduktan birkaç ay sonra elaya dönmüştü. Kapının önünde durarak bir süre kendisine arkalarını dönmüş ikiliyi izlemeye başladı. Sonra Tutku, Barış bir şey söylediği için ona doğru eğildi ve şimdi kafalarını birbirine sürten anne oğul'a bakarak gülümsedi.

Onlar için canını verirdi. Tutku oğlunun saçlarını öptüğünde kendisine doğru döndü ve onu gördüğünde genişçe gülümsedi.

Savaş karısının baştan çıkarıcı gülümsemesi sayesinde sevdiklerinin yanına doğru gitti. Biraz önce annesinin öptüğü oğlunu öptü ve karısının dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Barış, elinde yaptığını babasına göstererek, "Bak baba,"diyebildi. Ancak konuşmaya başlamıştı ve en fazla iki kelimelik cümleler kurabiliyordu.

Savaş oğluna eğilerek onu bir kere daha öptü. "Vay canına bunu sen mi yaptın?" dedi oğlunun uzattığı ne olduğunu bilmediği kurumuş çamuru eline aldı.

Barış gülerek başını salladı.

"Bu ne peki," dedi oğluna doğru eğilerek.

"At."

"At mı?"

"Evet."

Savaş elinde tuttuğu ve oğlunun at dediği şeye bakarak onu ata benzetmeye çalıştı ama bunda başarılı olamadı. Sonra da kendisine ilgiyle bakan oğluna, "Oldukça güzel bir at, şimdi onu annenin heykellerinin yanın koyalım orada dursun,"dedi.

"Tamam."

"Hafta sonu da hayvanat bahçesine gidip atlara bakalım," dedi gülerek.

"Yaşasın," diyerek el çırptı Barış.

"Oğlumuzun yaratıcılığını öldürme Savaş," diyerek kulağına doğru fısıldayan Tutku'ya gülerek, "Oğlumun atları, kulağı ve kuyruğu olmayan, üstelik üç bacaklı bir yaratık olarak bilmesine dayanamam," diyerek o da karısına fısıldadı. "Onun için bu hafta sonu ona atların nasıl olduğunu göstermek istiyorum," dedi ve gülümsedi. "İstersen sende gelebilirsin, seninde yaptığın şeylerden sonra bazı hayvanları görmende yarar var, diye düşünüyorum," diyerek karısına göz kırptı.

Tutku, oğluna doğru giden adamın arkasından bakarak güldü. Savaş hiç hayalperest bir adam değildi ve gerçeklerin çarpıtılmasına sanat adı altında bile katlanamıyordu. Ona göre soyut çalışmak demek: Ne yaptığını bilmemek demekti. O da gülerek sevdiği iki erkeğin yanına yaklaştı ve baba oğulun sohbetine dâhil oldu.

Bir süre sonra Seher gelerek Barış'ı eve götürdü. Savaş karısıyla yalnız kaldığında onu kendine doğru çekerek, "Artık yalnız kaldığımıza göre seni öpebilirim değil mi? diyerek onun dudaklarını, kendi dudakları içine hapsetti. Tutkuları hala ilk günkü kadar derindi ve Tutku kocasının kendisini öpmesiyle bedenini adama daha çok yaklaştırdı.

Savaş dudaklarını karısının dudaklarından çekerek oradan yanağına ve boynuna doğru kaydırdı. Sonra da onu kucaklayarak atölyenin içindeki bir kapıyı ayağı ile iterek açtı ve içerideki geniş yatağa karısını yatırdı. Sonra da onun gözlerinin içine bakarak ceketini çıkarıp, kravatını çözdü.

Tutku gülerek dirsekleri üzerinde doğrulduğu yatakta kocasına bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Soyunuyorum ve karımla sevişmek istiyorum."

"Burada mı?"

"Ev ne kadar kalabalık bilmiyor musun? Annem, Seher, Barış'ın bakıcısı, Yılmaz ve Emine... Hepsinin uyumasını beklersen sabah oluyor," diyerek üzerindeki giysileri çıkarmaya devam etti. "Burayı neden yaptırdım sanıyorsun?"

"Dur tahmin edeyim. İş yerinde sevişme fantezin var," dedi Tutku gülerek.

"O da var tabi, senin ellerinde ve yüzünde çamurun izleri varken ve ben o çamurlu yüzünü öperken aklımda tek bir şey oluyor. Bodrum'da bana anlattığın; çalışırken ellerinin altındaki şekli almayı seviyorum, cümlesi... Ve kesinlikle iş yerinde sevişme fantezim var," diyerek karısının yanına geldi ve onun kotunu çıkardı. Elleri bacaklarını okşayarak yukarıya doğru çıkarken tişörtünü de

sıyırdı ve onu da çıkardıktan sonra karısına bakarak gülümsedi. Şimdi her ikisinin de gözlerinde yoğun bir arzu vardı.

"O zaman ben sana mesleğimi anlatıyordum, hem de gayet masumane şekilde."

"Evet çok masumdun. Benim gibi bir adamı bile baştan çıkarmayı başarmıştın," dedi gülerek. "Şu fazlalıklardan da kurtulduk mu," diyerek karısının sutyenine doğru uzandı ve tek hareketle onu da çıkardıktan sonra dudakları, karısının göğüslerine kapandı.

Tutku çoktan kocasının öpüşleriyle kendinden geçmişti. Bu adamın bir bakışı bile onu havaya sokmaya yetiyordu. Tutku nefes nefese, "Hapları bıraktım," diyebildi.

"Yani?"

"Bir bebek istiyorum."

Savaş gülerek karısına baktı.

"O zaman çalışmaya hemen başlayalım. Bu sefer hamileliğinin her aşamasını bende yaşamak istiyorum," derken dudakları karısının dudaklarını buldu. İki bedenin birleşmesi her zamanki gibi olağanüstüydü. Her ikisi de şu anda birliktelerse birbirlerine duydukları arzunun bunda büyük payı vardı. Birbirlerine duydukları sevginin... Ayrılığa dayanamamalarının ve ne olursa olsun birlikte olmaktan keyif almalarının büyük payı vardı.

Nefes nefese yan yana yatarlarken Savaş karısını kollarına almış ve onun saçlarının üstüne bir öpücük kondurmuştu.

"Kesinlikle annen neden eve gelmediğimizi anlamıştır."

Savaş bir kahkaha atarak "Onun her şeyden haberi vardır inan bana,"dedi. "Daha küçük bir çocukken akşamın körüne kadar çalışırdı ve benim o gün ne yaptığıma dair saati saatine haberi olurdu."

"Anneni çok seviyorum."

"O da seni çok seviyor, bir de evlenmemiz için yaptığı planları bilsen hala sever misin bilemem?"

Tutku gülerek kocasına baktı.

"Uzun zamandır biliyorum, bana anlattı."

"Ona rağmen onu seviyor musun?"

"Evet, aslında o zamanlar senden boşuna nefret etmişim. Annenden etmem gerekiyormuş."

"Sen gittikten sonra bana anlattı ve duyduğum zaman inanamadım. Bunun için bir yıl beklediğini söylediğinde neredeyse şaşkınlıktan ölecektim. Meğerse yıllarca anne diye bir plancıyla yaşıyor muşum."

"Yine de bir annen olması çok güzel ve şimdi bana da annelik yapıyor ve onu gerçekten de çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum," diyerek karısını öptü.

"Hadi toparlan, bahçeye düşüp bizi aramadan eve gidelim," diyerek yatakta doğruldu Tutku.

"Tamam," diyerek onu kendine çekerek bir kere daha öptü. "Evde bebek yapma işlemine devam ederiz," dedi gülerek. "Bu sefer kızımız olsun sana benzeyen."

İkisi de kalkıp giyindiğinde bu her zamankinden biraz daha uzun sürmüştü. Tutku her bir parça giysiyi giydiğinde Savaş karısını her defasında tutup öptüğü için ve buna Tutku'nun da dayanamayacağını bildiğinden giyinmeleri vakit almıştı. Bir süre sonra Tutku sonunda terliklerini giydiğinde her ikisi de birbirlerine gülen gözlerle baktı.

"Bugün Yılmaz ile Bertina'yı tanıştırdım ve bil bakalım ne oldu," dedi Tutku. Hala gülüyordu.

"Yılmaz kaçmıştır kesin. O cadıyı bir günde öldürür Yılmaz."

Tutku bir kahkaha atarak ,"Sen öyle san, kızın kahve teklifini kabul etti,"dedi.

"Yılmaz!" dedi şaşkınlıkla Savaş.

"Evet."

"O zaman arkadaşımla konuşma vakti geldi, bir cadıya tutulmanın ne demek olduğunu ona anlatmalıyım."

Tutku kocasının koluna vurarak, suratını astı.

"Ne yani ben cadı mıyım?"

"Hem de sivri dillisinden," diyerek karısına sarıldı Savaş. "Ama ben seni her şeyinle birlikte seviyorum. Dağınık ve sivri dilli cadımsın sen benim."

"Sen de benim öfkeli kocamsın."

"Artık o kadar da öfkelenmiyorum, günahımı alma."

"Dün sabah bana nasıl baktığını unuttum sanma. Korkudan tüylerim diken diken oldu."

"Sende beni kızdıracağını bile bile o diş macununu ortadan sıkma."

"Ne yaptın onu, dolapta yoktu."

"Attım." dedi gülerek. Sonra da karısına sarıldı. "Hala benden korktuğuna inanamıyorum. Artık kimse benden korkmuyor senin dışında."

"Ben senden korkmayı da seviyorum."

"Ben de senin bana kızdığında ağzına geleni söylemeni."

Savaş karısını tekrar öptüğünde Tutku kocasını kendinden iterek, "Hava kararadı, biraz daha öpersen eve hiç gidemeyeceğiz," diye söylendi.

"Benim için fark etmez, ama seni daha fazla utandırmayayım."

Savaş, karısının elini tutarak atölyeden çıktı. O anda yanlarına bahçedeki köpekler geldi. Tutku kocasının elini biraz daha sıktı. Artık eskisi gibi köpeklerden korkmuyordu ama sadece bu köpeklerden korkmuyordu. Yine başka bir köpeği gördüğünde oldukça tedirgin oluyordu. Savaş bu konuda karısına çok yardım etmişti. Onun korkularını gün yüzüne çıkarmış ve onları iyileştirmek için elinden geleni yapmıştı.

Tutku'nun elini sıkmasından tedirgin olduğunu hissetti ama Tutku'nun çok yol kat ettiğini görebiliyordu. Elinden geleni yaptığını biliyordu. Birbirlerinin ilaçları olmuşlardı. Yine de köpeklere artık o kadar tepki göstermiyordu ve üvey annesinin ona yaptığı her işkence aklına geldiğinde o kadını ve buna göz yuman o babayı öldürmek istiyordu. Dayısına kesinlikle hak veriyordu, o pislikler ölümü fazlasıyla hak etmişlerdi.

Kızın elini sıkarak onu kendine çekti ve elini omzuna koyarak eve doğru yürümeye devam etti.

Geçmiş günler bir film şeridi gibi
gözlerimde
Sevgimin önüne geçecek kadar keskin
gururum
Ama bir gerçek var ki
Tüm gururlardan öte, kalbin ellerimde
Seni seviyorum...seni seviyorum

45

Evliliklerinden 4 yıl sonra

Tutku elinde telefon konuşurken halının üstünde oynayan çocuklarına baktı. Oda inanılmaz dağınık duruyordu ve Savaş birazdan gelirdi. Bunu düşündüğü anda karşısındakine ne diyeceğini unuttu.

"Bir dakika diyerek," telefonu kulağından uzaklaştırdı ve çocuklarının bakıcısına yukarıya çıkacağını işaret ederek odadan çıktı. Merdivenleri çıkarken Savaş gelmeden etrafın toplandığına emin olması gerektiğini kendine hatırlattı.

Aynı saatlerde Savaş arabada oturmuş eve bakarak düşünüyordu. Burası eskiden evdi ama şimdi yuva olmuştu. Artık iki çocuklu bir adamdı ve hala ilk günkü kadar karısına aşıktı. Geçen dört yılda o kadar değişmişti ki eskiden onu tanıyanlar bile bu değişime inanamıyordu. Artık daha az sinirlenen, hayattan zevk alan bir adama dönüşmüştü. Bu halinden oldukça memnundu. Sivri dilli bir cadı ona hayatın gerçeklerini öğretmişti. Yavaşça arabadan çıktı ve arabanın arkasındaki koltuktan bir düzine pembe gülü alarak eve doğru yürüdü. İşten sonra gelmekten büyük keyif aldığı yerdi burası. Kapının açılmasıyla içeride çocuk çığlıkları onu bekliyordu. Emine'ye bakıp gülümsedi ve sonra salona doğru gitti.

Kapıyı açtığında oğlu babasını görüp, "Baba geldi," diye bağırarak ona doğru koştu.

Savaş elindeki gülleri masanın üstüne koydu ve kendisine doğru gelen oğluna baktı. Barış artık dört yaşına girmek üzereydi ve oldukça yaramaz bir çocuk olmuştu. Biraz fazla şımarttıklarını kabul ediyorlardı, ama o dönem bir çocuğa nasıl davranacaklarını biraz da deneme yanılma yoluyla öğrenmişlerdi ve kızları doğduğunda aynı şeyleri yapmamaya çalışsalar da bunda başarılı olamadıklarını şimdi anlıyorlardı.

Savaş kendisine gülümseyen çocuklarının bakıcısına başıyla selam verip oğlunu kucağına aldı ve onu öptükten sonra daha emekleme aşamasında olan kızına doğru gitti. Ayağı yerde duran bir oyuncağa takıldığında hafifçe tekme atarak onu yolundan çekti.

"Nasılmış bakalım benim kızım," diyerek kızını da kucağına aldı ve çocuklarına bakarak, "Anne nerede?"diye sordu.

"Buradayım canım," diyerek içeri giren kadına gülümsedi.

Çocukların bakıcısı Tutku içeri girdiğinde yavaşça odadan çıkarak kapıyı kapattı. Tutku kocasına dönüp, "Yukarıda telefonla konuşuyordum, geldiğini duymadım,"dedi.

"Biraz erken geldim, çünkü sizleri çok özledim," diyerek karısına doğru yürüdü ve onun dudaklarına ateşli bir öpücük verdi.

"Teslim ettin mi eserlerini?"

"Evet, bugün hepsini gönderdik Ulrick sayesinde. Artık biraz dinlenebilirim sanırım."

Tutku masanın üstünde duran gülleri eline alarak onları kokladı. Evlendiklerinden beri Savaş her hafta ona güller alıyordu. Bunu hiç aksatmadan yapıyordu. En yoğun dönemlerinde bile gülleri almayı unutmamıştı. Artık hayatından zambak tamamen çıkmıştı. Tutku için bu çiçeğin anlamı çok büyüktü. İlk gülünü Savaş almıştı ona ve artık Tutku'nun çiçeği olmuştu güller.

Tutku, kocasına sevgiyle baktı. Şu anda çocuklardan dolayı salon o kadar dağınıktı ki Savaş'ın bunu fark ettiğini bile sanmıyordu. O kadar değişmişti ki Savaş, takıntılarının büyük çoğunluğundan kurtulmuştu. Daha çok gülen bir adam olmuştu ve Tutku'nun bile beklemediği kadar da inanılmaz bir babaydı.

"O zaman bir haftaya kadar Bodrum'a gidelim mi?"

"Olur."

"Tamam o zaman, orası şimdi çok güzeldir ve bu ufaklıkların biraz deniz havasına ihtiyaçları var," diyerek kucağındaki çocukları yere bıraktı ve tekrar karısının yanına geldi.

"Sensiz Ulrick galeriyi yönetebilir nasıl olsa."

"Evet, bu sürede çok çalıştığı kesin," diyerek kocasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yılmaz ve Bertina'ya da söyleyelim mi?"

"Evet, o evde kalabalık olmayı seviyorum. Hem onlarında bir tatile ihtiyaçları var."

"Tamam, o zaman onları da arar haber veririm."

Yılmaz bir sene önce Bertina'yla evlenmişti. Onlarda bir sürü engelle karşılaşmışlar ama sonunda mutlu olmayı başarmışlardı. Yine Savaş'la birlikte çalışıyordu, ama artık kendilerine çok yakın bir evleri vardı ve iki kadının yakın arkadaş olmaları sayesinde birbirlerinden kopmamışlardı.

Savaş arkadaşının artık mutlu olduğunu gördüğünde kendisi de mutlu oluyordu. Yılmaz geçmişinde nasıl hatalar yaparsa yapsın artık o hatalardan ders almıştı ve şimdi yanında çok sevdiği bir karısı vardı. Yakında da bir çocuğu olacaktı.

"Baba," diye seslenen Barış'a döndüğünde kendisine gülerek bakan oğluna doğru gitti.

Tutku kocasının arkasından gülümsedi. Savaş elindeki oğluna ait oyuncağı koltuğa doğru fırlatarak onu kucağına aldı.

Tutku bir kahkaha atarak, "Nasıl bu kadar dağınık bir adam oldun hala inanamıyorum," dedi ve kahkaha atmaya devam etti. Savaş karısına dönerek sevgiyle baktı.

"Farkında bile değilim. Sen ve çocuklarım beni değiştirmeyi başardınız. Sizleri çok seviyorum."

TEŞEKKÜR

Hikayemizde bölümlerin önünde yazılan kısa şiirler sevgili Seher Avcı'nındır. Kendisine bu güzel şiirleri için binlerce teşekkür ederim.

Aynı zamanda yazılma aşamasında okuyarak daha güzel bir hikaye olmasını sağlayan Nevra Mutlu Karataş'a, Zeynep Saraç'a, Nazlı Ozan'a, İlknur Şahin'e ve Seda Özerbay'a benim görmediklerimi gördükleri için teşekkür ederim.

Hikaye yayınlanırken yaptığı kapaklarla daha çok sevilmesini sağlayan ve saatlerce vaktini bana ayıran, ben ne istediğime karar verene kadar sabrını koruyan sevgili Seyhan Ulucay'a da binlerce teşekkürler.

Bu özel kadınların arkadaşım olmasından gurur duyuyorum iyi ki varsınız ve iyi ki hayatıma dokundunuz...

Ve bu kitabı elinde tutan ve buraya kadar okuyan okuyuculara da teşekkür ederim. Sizler özelsiniz ve her biriniz benin ilham perilerimsiniz, hayatı istediğiniz gibi yaşayın. Yaşamınızda tutku ve aşk eksik olmasın...

AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU

Tutkunun SAVAŞI

Bazı aşklar yakıcı...
Bazı aşklar tutkulu...
Bazıları ise daha en başından nefretle doludur.
Bir savaş; hiç bu denli yıkıcı olmamış.
Tutku; ise hiç bu denli yakmamıştı.
Kalbinde aşka yer olmayan bir adam ve özgürlüğü uğruna her şeyi göze alabilen bir kadın.
İki yaralı ruh...
İki deli fırtına...
Ve can yakan bir aşk. Tutkunun Savaşı;
Acıtan bir sevginin, hayatı öğrettiği masalsı bir aşk hikayesi...

₺25
ISBN: 978-605-4751-82-2
9 786054 751822
arunaş